

CĂRȚI ROMANTICE

ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI

SIDNEY SHELDON

SIDNEY SHELDON
TILLY BAGSHAWE

Îngerul întunericului

Traducere din limba engleză de
Manuela Bulat
EDITURA LITERA
2015

Sidney Sheldon's
Angel of the Dark
Copyright © 2012

Family Limited Partnership, sucesor to the rights and
interests of Sidney Sheldon

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

Îngerul întunericului
Sidney Sheldon

Tilly Bagshawe
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în
limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHELDON, SIDNEY BAGSHAWE, TILLY
Îngerul întunericului / Sidney Sheldon, Tilly Bagshawe;
trad.: Graal Soft. — București: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-329-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Pentru sora mea, Alice

Aripile lui sunt cenușii și-atârnă-n urmă, Azrael, îngerul morții,

Și totuși, sufletele pe care Azrael le poartă

Prin întuneric și frig neguriu

Privesc pe deasupra acestor aripi strânse

Și văd că sunt tivite cu-auriu.

Robert Gilbert Welsh,
Azrael (1917)

Partea întâi

Capitolul 1

Los Angeles

1996

Primi apelul în jurul orei 9 p.m.

— Unitatea 8A73. Răspundeți, vă rog.

— Mda, unitatea 8A73. Polițistul de patrulă căscă la microfonul aparatului de emisie-recepție. Fusese o noapte lungă și plictisitoare, în care făcuse ture prin West Hollywood, iar acum abia aștepta să se vâre în pat. Ce este?

— Am fost sunați la 911. O femeie. Isterică.

— Probabil nevastă-mea, glumi el. Ieri am uitat de aniversarea noastră. Vrea să mă mănânce fript.

— Nevastă-ta e spaniolă?

— Nu.

— Atunci, nu-i ea.

El căscă din nou.

— Care-i adresa?

— Loma Vista, numărul 420.

— Drăguț cartier. Ce s-a-ntâmpnat, a uitat servitoarea să-i pună suficient caviar pe felia de pâine prăjită?

Operatoarea chicoti.

— Probabil, un VD.

„Violență domestică.”

— Probabil?

— Doamna țipa atât de tare, încât a fost greu să pricep ce zicea. Trimitem întăriri, dar voi sunteți cel mai aproape. Cât de repede puteți ajunge acolo?

Polițistul de patrulă ezită. Mickey, partenerul lui, o ștersese înainte de încheierea turei, pentru a agăța o altă târfă de pe Hollywood Boulevard. Mickey schimba prostituatele la fel de des cum alți bărbați își schimbau șosetele. Știa că n-ar trebui să-l acopere, însă Mickey era atât de al naibii de fermecător, încât să-l refuzi era ca și cum ai fi înotat împotriva curentului. „Ce să fac?” Dacă recunoștea că era singur, amândoi o încurcau. Dar nici alternativa de a se duce singur la un VD nu era atrăgătoare. De obicei, soții violenți nu sunt cei mai mari fani ai LAPD¹.

„La dracu'!”

— Ajungem în cinci minute.

„Parașuta lui Mickey ar fi bine să merite efortul.”

Casa de pe Loma Vista, numărul 420, se dovedi a fi o vastă proprietate în stilul specific misiunilor spaniole din anii '20, cocoțată pe Hollywood Hills. O poartă discretă, acoperită cu iederă, aflată într-un zid de vreo 5 metri înălțime nu dădea niciun indiciu despre opulența ascunsă dincolo de el: alei șerpuite spectaculoase și grădini atât de enorme și de perfect îngrijite, încât păreau a aparține mai

---

¹ Departamentul de Poliție din Los Angeles.

degrabă unui club renumit decât unei proprietăți particulare.

Polițistul de patrulă abia dacă remarcă frumusețea domeniului. Pentru el, reprezenta scena crimei.

„Poarta deschisă. Ușa din față întredeschisă. Nu se văd semne de intrare forțată.”

Pretutindeni domnea o tăcere nefirească. Își scoase arma.

— Poliția!

Niciun răspuns. În vreme ce ecoul propriei voci se stinse, de undeva de deasupra auzi un geamăt stins, asemănător sunetului scos de un ceainic care începe să fiarbă. Încordat, începu să urce scările.

„Dracu’ să te ia, Mickey!”

— Poliția! strigă el din nou, mai tare de această dată.

Geamătul se auzea dintr-unul dintre dormitoare. Năvăli înăuntru, cu pistolul scos din toc. „Ce dracu’?” Auzi țipătul unei femei, apoi pocnetul dureros al propriului craniu lovind dușumeaua. Parchetul era alunecos de parcă s-ar fi vărsat ulei pe el.

Dar nu din pricina uleiului era alunecos. Ci din cauza sângelui.

Detectivul Danny McGuire de la Criminalistică încercă să-și ascundă frustrarea. Vorbele servitoarei nu aveau niciun sens.

— *Pudo haber sido el diablo! El diablo!*²

„Nu e vina ei”, își aminti detectivul Danny McGuire. Sărmana femeie fusese singură în casă când îi găsisese. Nu era de mirare că încă se manifesta isteric.

— *Esa pobre mujer! Quien podía hacer una cosa terrible como esa?*³

---

² Ar fi putut fi diavolul! Diavolul! (în lb. spaniolă, în orig.).

³ Biata femeie! Cine putea face un lucru atât de cumplit? (în lb. spaniolă, în orig.).

După șase ani petrecuți la Criminalistică, era nevoie de ceva cu adevărat grav pentru a-i întoarce stomacul pe dos detectivului Danny McGuire. Dar de data asta se întâmplase. În vreme ce studia carnagiul din fața lui, Danny era conștient că hamburgerul de la In-N-Out, pe care îl mâncase ceva mai devreme, se lupta să urce prin esofag într-o încercare disperată de a găsi calea spre libertate. Nu era de mirare că ofițerului care sosise primul i se făcuse rău. În fața lui se afla opera unui maniac.

Dacă n-ar fi existat marea de sânge care se scurgea în jos prin podeaua de lemn, poate că ar fi arătat ca scena unui jaf. Dormitorul fusese răscolită, sertarele, deschise, casetele de bijuterii, golite, hainele și fotografiile, aruncate peste tot. Dar adevărata oroare se afla la piciorul patului. Două corpuri, al unui bărbat și al unei femei. Prima victimă, un bărbat mai în vârstă, în pijama, avea gâtul tăiat în mod repetat, cu o asemenea sălbăcie, încât capul îi era aproape complet desprins de trup. Fusese legat, imobilizat aproape ca un animal într-un abator, cu ceea ce păreau a fi funii de alpinism. Cel care îl ucisese legase cadavrul lui mutilat de trupul gol al celei de-a doua victime, o femeie. O femeie foarte tânără și foarte frumoasă, judecând după perfecțiunea pură a siluetei, cu toate că fața ei fusese lovită atât de tare, încât era greu de știut sigur. Oricum, o singură privire aruncată spre coapsele ei însângerate și asupra zonei pubiene îi confirmă cu certitudine un lucru: fusese violată cu violență.

Acoperindu-și gura, detectivul Danny McGuire se apropie și mai mult de cele două corpuri. Mirosul de sânge proaspăt era copleșitor. Dar nu asta îl făcu să dea îndărăt.

— Adu-mi un cuțit, îi spuse el servitoarei.

Ea îl privi cu ochi goi.

— *Cuchillo*, repetă el în spaniolă. Acum! Și cineva să cheme o ambulanță. Ea respiră încă.

Cuțitul fu adus. Cu blândețe, Danny McGuire începu să taie funiile cu care bărbatul și femeia erau legați unul de celălalt. Atingerea lui părul s-o trezească pe femeie, care începu să suspine încet, părând să alunece alternativ din starea de leșin în cea de conștiință. Danny se aplecă mult, astfel încât gura lui să fie aproape de urechea ei. Deși fusese bătută rău, el nu se putu abține să nu remarce cât de frumoasă era, cu părul negru și sânii plini, cu pielea fină și lăptoasă ca a unui copil.

— Sunt ofițer de poliție, șopti el. Ești în siguranță, acum. O să-ți chemăm un doctor.

Când legăturile se slăbiră, capul bătrânului se clătină într-o manieră grotescă, sprijinindu-se de umărul lui Danny, ca o mască hidoasă de Halloween. Simți că-i vine să vomite.

Unul dintre oamenii lui îl bătu pe umăr.

— Categorie, e un jaf, domnule. Seiful a fost golit. Bijuteriile au dispărut, la fel și niște tablouri.

Danny dădu din cap.

— Cum se numesc victimele?

— Casa îi aparține lui Andrew Jakes.

„Jakes.” Numele îi era familiar.

— E dealer de obiecte de artă.

— Iar fata?

— Angela Jakes.

— Fiica lui?

Polițistul râse.

— Nepoata?

Nu, domnule. E soția lui.

„Ce prost sunt”, se gândi Danny. „Sigur că e soția lui. La urma urmelor, suntem la Hollywood.” Bătrânul Jakes probabil că era plin de bani. În cele din urmă, funiile cedară.

„Până când moartea ne va despărți”, se gândi Danny în vreme ce Angela Jakes se rostogoli, desprinzându-se de

cadavrul soțului ei și căzându-i în brațe. Scoțându-și trenciul, Danny i-l puse peste umeri, acoperindu-i goliciunea. Ea era din nou conștientă și tremura.

— E-n regulă, spuse el. Ești în siguranță acum. Angela, nu-i așa?

Fata dădu din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Scumpo, poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ea își ridică privirea spre el și, pentru prima dată, Danny văzu cu adevărat cât de grave erau rănilile ei. Ochiul îi era învinețit, unul fiind atât de umflat, încât era complet închis, și avea răni pe toată partea de sus a corpului. Zgârieturi. „Probabil că s-a luptat cu toate forțele”, se gândi Danny.

— Mi-a făcut rău.

Vocea îi era o șoaptă abia audibilă. Efortul de a vorbi păru s-o epuizeze.

— Nu te grăbi.

Făcu o pauză. Danny așteptă.

— A spus că o să-l lase în pace pe Andrew dacă eu...

Zărind cadavrul însângerat al soțului ei, izbucni în suspine incontolabile.

— Cineva să-l acopere, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Danny.

Cum putea s-o determine pe fată să spună ceva inteligibil, cu acea imagine oribilă chiar lângă ea.

— Nu putem, domnule. Nu încă. Tehnicienii legiști n-au terminat cu cadavrul.

Danny îi aruncă sergentului său o privire nimicitoare.

— Am zis să-l acoperiți.

Sergentul păli.

— Domnule.

O pătură fu aruncată peste trupul lui Andrew Jakes, dar era prea târziu. Soția lui arăta deja profund șocată, legănându-se înainte și înapoi, cu ochii goi, și murmurând pentru sine. Danny nu era sigur ce spunea. Părea să zică:

„Eu n-am nicio viață”.

— A sosit ambulanța?

— Da, domnule. Tocmai a ajuns.

— Bine.

Detectivul Danny McGuire se îndepărtă pentru ca victima să nu-l audă, adunându-și oamenii aproape.

— Are nevoie de un doctor și de o evaluare psihiatrică. Ofițer Menendez, du-te cu ea. Ai grijă ca legistul să se ocupe mai întâi de ea și să fie examinată pentru viol, să se preleveze probe ADN, să se facă teste de sânge, tot ce e necesar.

— Desigur, domnule.

Măine, detectivul Danny McGuire avea s-o interogheze pe Angela Jakes așa cum trebuia. Dar în noaptea asta ea nu era în stare să-i răspundă la întrebări.

— Și ia-o și pe servitoare cu tine când pleci, adăugă el. Nici nu-mi pot auzi gândurile cu văicăreala ei în urechi.

Un tânăr slab și blond, cu ochelari cu ramă de baga, intră în încăpere.

— Îmi cer scuze c-arn întârziat, domnule.

Detectivul David Henning era probabil tocilarul desăvârșit, dar avea una dintre cele mai strălucite, mai logice și mai deductive minți din toată poliția. Detectivul Danny McGuire fu încântat să-l vadă.

— A, Henning. Bine. Sună compania de asigurare și fă-mi rost de un inventar al obiectelor sustrase. Apoi, verifică la casele de amanet și pe site-uri dacă apare ceva.

Henning dădu din cap.

— Și cineva să afle ce firmă de securitate se ocupa de domeniu. O casă ca asta ar trebui să aibă alarme și la veceu, dar se pare că, în seara asta, ucigașul nostru a intrat aici ca pe moșia lui.

Ofițerul Menendez rosti:

— Servitoarea a menționat că a auzit un zgomot puternic

pe la ora 8 p.m.

— Un foc de armă?

— Nu. Am întrebat-o asta, dar a zis că a fost mai curând ca o piesă de mobilier care a căzut. Tocmai urca scările, ca să vadă despre ce-i vorba, când doamna Jakes O oprit-o, spunându-i că se duce ea.

Și apoi, ce s-a întâmplat?

— Apoi, nimic. Servitoarea a urcat la 8.45 p.m., ca să-i ducă bătrânului ceașca de cacao cu lapte, ca de obicei. Atunci i-a găsit și a sunat la 911.

„Cacao cu lapte?” Danny McGuire încercă să-și închipuie viața de cuplu a soților Jakes. Își imaginează un bătrân bogat, libidinos, relaxându-și membrele artritice în pat, în fiecare seară, alături de nevasta lui tânără, suplă și sexy – și apoi, așteptând ca servitoarea să-i aducă O ceașcă de cacao! Cum putea suporta Angela Jakes să fie atinsă de etichetele unei asemenea creaturi decrepite? Danny își închipui degetele osoase și pătate ale bătrânului mângâindu-i Angelei sânii, coapsele. Era absurd, dar gândul îl înfurie.

„Oare l-a mai înfuriat și pe altul?” se întrebă Danny. „Suficient de tare încât să ucidă?”

Devreme în dimineața următoare, detectivul Danny McGuire se duse la Centrul Medical Cedars-Sinai. Se simțea entuziasmat. Era primul lui caz de crimă important. Victima, Andrew Jakes, era membru al înaltei societăți din Beverly Hills. Un asemenea caz avea să propulseze serios cariera lui Danny dacă își juca bine cărțile. Dar nu doar perspectiva avansării în carieră îl însuflețea pe Danny. Ci și perspectiva de a o vedea pe Angela Jakes din nou.

Ceva absolut imperativ legat de tânăra doamnă Jakes, ceva dincolo de frumusețea ei și de acel trup făcut pentru sex care fusese violat bătutise visele lui Danny cu o noapte în urmă. Toate dovezile circumstanțiale sugerau că fata era o parvenită nerușinată. Însă Danny se pomeni sperând că

nu era. Că exista o altă explicație pentru căsătoria ei cu un bărbat suficient de bătrân pentru a-i fi bunic. Danny McGuire îi detesta pe vânătorii de avere. Și nu dorea să aibă vreun motiv pentru a o detesta pe Angela Jakes.

— Cum se simte pacienta?

Asistenta de serviciu aflată în fața salonului privat al Angelei Jakes îl privi suspicioasă pe Danny.

— Cine întreabă?

Danny îi arată insigna și cel mai fermecător zâmbet irlandez.

— O! Bună dimineața, domnule detectiv.

Asistenta îi întoarse zâmbetul, privindu-i pe furiș mâna stângă, în căutarea unei verighete. Pentru un polițist, era neobișnuit de atrăgător: cu maxilare puternice, ochii albaștri de lapislazuli și o claie de bucle celtice dese pentru care prietenul ar fi făcut crimă.

— Pacienta e obosită.

— Cât de obosită? Pot să-i pun niște întrebări?

„Poți să-mi pui mie niște întrebări”, se gândi asistenta admirând fizicul de boxer al lui Danny, care se ghicea pe sub cămașa simplă, albă, de la Brooks Brothers.

— Puteți s-o vedeți dacă o luați ușor. A primit niște morfină pentru că o durea fața. Osul stâng al obrazului i-a fost fracturat, iar unul din ochi e destul de grav vătămat. Dar e lucidă.

— Mulțumesc, spuse Danny. O să termin cât de repede pot.

Pentru un salon de spital, era foarte luxos. Tablouri în ulei de calitate atârnav pe pereți. Un scaun Wesley-Barrell tapițat se afla într-un colț, pregătit pentru vizitatori, iar o orhidee delicată se legăna într-un ghiveci de lângă fereastră. Angela Jakes ședea sprijinită pe două perne. Vânătăile din jurul ochilor trecuseră de la un vinețiu uniform la un curcubeu de culori. Cusăturile proaspete de pe frunte îi

dădeau aspectul deconcertant al unui manechin folosit de un croitor, și, cu toate acestea, rămăsese surprinzător de frumoasă, atrăgătoare într-un mod cum Danny nu-și amintea să mai fi văzut vreo femeie vreodată.

— Bună ziua, doamnă Jakes. Își ridică iarăși insigna. Sunt detectivul McGuire. Nu sunt sigur dacă vă aduceți aminte. Ne-am întâlnit noaptea trecută.

Angela Jakes afișă un zâmbet slab.

— Sigur că îmi aduc aminte, domnule detectiv. Mi-ați dat haina dumneavoastră. Lyle, domnul este polițistul despre care îți povesteam.

Danny se răsuci. Sprijinit de perete, complet încremenit, stătea probabil cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Danny în viața lui, cu excepția celor din filme, înalt și cu pielea măslinie, cu trăsăturile acviline perfecte ale unui vânător, cu părul ca pana corbului și ochi albaștri, duri și migdalați ca ai unei pisici siameze, el se încruntă dezaprobat la Danny. Purta un costum scump, iar când se urni, polițistul se gândi la modul în care o pată de ulei se întinde pe suprafața unui lac, cu o mișcare lină și fluidă, aproape vâscoasă.

Îl clasifică instantaneu: „avocat”. Buza superioară i se arcui. Cu câteva excepții onorabile, detectivul Danny McGuire nu era un admirator al avocaților.

— Cine sunteți și ce căutați aici? Doamna Jakes nu ar trebui să aibă deloc vizitatori.

— Lyle Renalto. Vocea bărbatului se auzi ca un tors de pisică. Apropiindu-se de patul Angelei Jakes, puse palma peste mâna ei cu aerul unui proprietar. Sunt un prieten de familie.

Danny se uită la cei doi tineri revoltător de atrăgători care se țineau de mână și trase concluzia inevitabilă: „Mda, sigur. Și eu sunt regina din Saba. Prieteni de familie pe dracu'!”

— Lyle a fost avocatul lui Andrew, spuse Angela. Vocea îi era joasă și răgușită, deloc asemănătoare cu șoapta înspăimântată din noaptea precedentă. Conchita l-a sunat noaptea trecută și i-a spus ce s-a întâmplat, iar el a venit direct aici. Strânse recunoscătoare mâna lui Lyle Renalto, cu ochii plini de lacrimi. A fost uimitor.

„Pun pariu că a fost!”

— Dacă vă simțiți în stare, doamnă Jakes, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Lyle Renalto rosti politicos:

— Nu acum, doamna Jakes este prea obosită. Dacă-mi transmiteți mie întrebările, o să am grijă să răspundă la ele după ce se odihnește.

Danny se enervă instantaneu.

— Nu cred că am vorbit cu dumneavoastră, domnule Renalto.

— Oricum ar fi, doamna Jakes tocmai a trecut prin niște chinuri de nedescris.

— Știu. Iar eu încerc să-l prind pe responsabil.

— Dincolo de faptul că a fost martoră la uciderea soțului ei, a fost violată cu sălbăticie.

Danny își pierdea răbdarea.

— Știu ce s-a petrecut, domnule Renalto. Am fost acolo.

— N-am fost martoră la uciderea lui Andrew.

Amândoi bărbații se răsuciră pentru a o privi pe Angéla, dar atenția ei era în întregime concentrată asupra lui Danny. Cu un ridicol sentiment de triumf, acesta se apropie de patul ei, dându-l pe Renalto la o parte.

— Ați vrea să-mi spuneți la ce anume ați fost martoră?

— Îngerule, nu trebuie să zici nimic, interveni avocatul.

Danny ridică o sprânceană, la auzul cuvântului de alint.

— „Înger” era numele cu care mă alinta soțul meu, explică doamna Jakes. Toții prietenii lui obișnuiesc să-mi spună astfel. Nu că aș fi vreun înger. Zâmbi slab. Sunt sigură că,

uneori, îi dădeam mari bătaii de cap lui Andrew.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta, rosti Danny. Îmi vorbești despre noaptea trecută. Despre ce s-a întâmplat.

— Da. Andrew era la etaj, în pat. Eu eram la parter, citeam.

— La ce oră se petrecea asta?

Ea se gândi.

— Pe la 8, cred. Am auzit un zgomot la etaj.

— Ce fel de zgomot?

— O bufnitură. M-am gândit că, poate, Andrew a căzut din pat. Avusese niște crize în ultimul timp, în fine, Conchita a venit în fugă, fiindcă și ea auzise zgomotul, dar i-am zis că o să urc eu. Andrew era un bărbat mândru, domnule detectiv. Dacă era... Căută cuvântul potrivit. Dacă era incapabil să se miște, n-ar fi vrut ca servitoarea să-l găsească așa. Ar fi dorit să vin eu.

— Deci, v-ați dus singură sus?

Ea trase adânc aer în piept și închise ochii încercând să facă față amintirii.

Lyle Renalto se apropie.

— Îngerule, te rog. Nu e nevoie să te necăjești.

— E-n regulă, Lyle, serios. Domnul detectiv trebuie să afle. Se întoarse din nou spre Danny. Am urcat singură, în timp ce intram în dormitorul lui, cineva m-a lovit din spate. Ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc – durerea din cap. Când m-am trezit, el mă... mă viola.

— Îl puteți descrie pe bărbat? Întrebă Danny.

Știa din experiență că modalitatea cea mai bună de a-i calma pe martorii afectați emoțional era ca aceștia să se concentreze asupra faptelor. Dacă începeai cu prostii de genul „Știu că este neplăcut pentru dumneavoastră”, zăgazurile lacrimilor se deschideau și îi pierdeai cu totul.

Angela Jakes clătină din cap.

— Aș fi vrut să pot. Dar purta o mască... o cagulă.

— Dar conformația fizică?

— În cea mai mare parte a timpului, s-a aflat în spatele meu. Nu știu. Robust, cred. Nu era înalt, dar, cu siguranță, era puternic. M-am luptat, iar el m-a lovit. A spus că, dacă nu-l las să-mi facă tot ce-mi făcea, îl va răni pe Andrew. Așa că am încetat să mă mai lupt.

Lacrimile porniră să-i curgă pe obrajii umflați.

— Unde se afla soțul dumneavoastră în acest timp? A încercat să vă ajute? Să pornească alarma?

— El... O expresie confuză îi apăru pe chip. Se uită la Lyle Renalto, dar acesta își îndepărtă privirea. Nu știu unde se afla Andrew. Nu l-am văzut. Pe pat, poate? Nu știu.

— E-n regulă, spuse Danny simțind că nivelul anxietății ei creștea. Continuați. Ați încetat să mai luptați.

— El mi-a cerut codul de la seif, iar eu i l-am dat. Apoi, m-a violat din nou. După ce a terminat, m-a lovit iarăși, făcându-mă să leșin. Când mi-am revenit... primul lucru de care îmi amintesc sunteți dumneavoastră, domnule detectiv.

Se uită în ochii lui Danny, iar el simți un nod în stomac, uitând brusc următoarea întrebare. Lyle Renalto profită rapid de avantajul tăcerii.

— Conchita, menajera soților Jakes, mi-a spus că toate bijuteriile Angelei și niște miniaturi de preț au fost furate. Așa este?

Înainte ca Danny să-i poată răspunde că nu avea obiceiul să dezvăluie „prietenilor de familie” informații importante legate de anchetarea unei crime, Angela se răsti furioasă:

— Nu-mi pasă de afurisitele-alea de bijuterii! Andrew e mort! Mi-am iubit soțul, domnule detectiv.

— Sunt sigură că l-ați iubit, doamnă Jakes.

— Vă rog, găsiți-l pe animalul care a făcut asta.

Lui Danny îi reveni în minte imaginea scenei crimei: dușumeaua îmbibată cu sânge, capul aproape retezat cu totul al bătrânului, zgârieturile obscene și dezgustătoare de

pe coapsele, fesele și sânii Angelei Jakes. Într-adevăr, „animal” era cuvântul potrivit.

La ușa salonului Angelei Jakes, nu se mai zărea nici urmă de asistenta cea drăguță. În vreme ce Danny aștepta să vină liftul, Lyle Renalto se apropie și i se adresează:

— Nu aveți o părere foarte bună despre avocați, nu-i așa, domnule detectiv?

Tonul avocatului trecuse de la ostilitate la afabilitate. Danny îl prefera pe cel ostil. Cu toate astea, era un comentariu neobișnuit de intuitiv.

— Ce vă face să credeți asta, domnule Renalto?

Lyle zâmbi.

— Chipul dumneavoastră. Doar dacă nu cumva vă displace persoana mea.

Danny nu spuse nimic. Lyle continuă:

— Nu sunteți singurul, să știți. Tatăl meu îi ura cu pasiune pe avocați. A fost extrem de dezamăgit când am absolvit Facultatea de Drept. Vedeți dumneavoastră, eu provin dintr-o familie de navigatori. După părerea tatei, era fie Academia Navală a Statelor Unite, fie nimic.

„De ce îmi zice asta?” se întrebă Danny.

Liftul sosi. Danny intră și apăsă butonul pentru parter, însă Lyle întinse un braț pentru a ține ușile. Trăsăturile sale de vedetă de film se înăspiră, iar în ochii lui ca de pisică licări un avertisment.

— Angela Jakes îmi este prietenă apropiată. N-o să vă las s-o hăituiți.

Danny își pierdu stăpânirea de sine.

— Aceasta este ancheta unei crime, domnule Renalto, nu un joc cu întrebări și răspunsuri. Doamna Jakes este martorul meu cheie. De fapt, în clipa aceasta, ea și servitoarea sunt singurele mele martore.

— Angela nu l-a văzut pe bărbat. V-a spus asta deja.

Danny se încruntă.

— Credeam că și domnul Jakes v-a fost prieten apropiat. M-aș fi gândit că ați vrea să-l găsim pe ucigașul lui.

— Sigur că vreau, se răsti Lyle.

— Sau poate că nu erați *atât* de apropiat de Andrew Jakes cum erați de soția lui. Așa stau lucrurile?

Cuvintele lui părură să-l amuze pe Lyle Renalto.

— Pentru un detectiv, aș spune că nu prea vă pricepeți să evaluați oamenii. Credeți că eu și Angela suntem amanți?

— Sunteți?

Avocatul zâmbi afectat.

— Nu.

Danny dori cu disperare să-l creadă.

— Aceasta este o infracțiune triplă, domnule Renalto, rosti el îndepărtând mâna avocatului de pe ușa liftului. Viol, jaf și crimă. Vă sugerez insistent să nu obstrucționați investigația interpunându-vă între mine și martoră.

— Este o amenințare, domnule detectiv?

— Numiți-o cum vreți.

Renalto deschise gura pentru a răspunde, dar ușile liftului se închiseră, răpindu-i satisfacția de a avea ultimul cuvânt. Judecând după zvâcnetul maxilarului și frustrarea ivită pe chipul lui frumos, nu era ceva ce i se întâmpla prea des.

— La revedere, domnule Renalto.

Cinci minute mai târziu, când se afla din nou pe Wilshire Boulevard, mobilul lui Danny sună.

— Henning. Ce-ai pentru mine?

— Nu prea multe, domnule. N-a apărut nimic la casele de amanet și nici online.

Danny se încruntă.

— E încă devreme.

— Da, domnule. Am verificat și testamentul lui Jakes.

Danny se luminează la față.

— Și?

— Nevasta moștenește tot. Nu există alte rude. Nici cauze caritabile de care era interesat.

— Cât înseamnă totul?

— După plata taxelor, circa 400 de milioane de dolari.

Danny fluieră. „400 de milioane de dolari.” Era un motiv serios de crimă. Nu că Angela Jakes ar fi fost suspectă. Sărmana femeie nici vorbă să se fi putut viola și bate singură. Dar, chiar și așa, Danny își aminti de cuvintele pe care Angela le murmurase de câteva ori pentru sine, noaptea trecută: „Eu n-am nicio viață”. Cu 400 de milioane în bancă, cu siguranță avea o viață acum. Orice viață și-ar fi dorit.

— Altceva? îl întreabă el pe sergent.

— Un singur lucru. Bijuteriile. Din seif au dispărut obiecte în valoare de puțin peste un milion de dolari și caseta cu bijuterii a doamnei Jakes.

Danny așteaptă concluzia.

— Și...?

— Niciuna dintre piese nu era asigurată. Diamante care costă o sumă cu șapte cifre, iar tu nu le adaugi în polița de asigurare a casei? Pare ciudat, nu credeți?

Chiar că părea ciudat. Dar mintea lui Danny nu era concentrată asupra omisiunilor din polița de asigurare a lui Andrew Jakes.

— Ascultă, spuse el, aș vrea să-l verifici pentru mine pe un tip numit Lyle Renalto. R-E-N-A-L-T-O. Zice că a fost avocatul bătrânului Jakes.

— Sigur, rosti detectivul Henning. Ce să caut mai exact? Detectivul Danny McGuire spuse cu onestitate:

— Tocmai asta-i problema. Habar n-am.

Capitolul 2

Marrakech, Maroc

1892

Fetița privi pe fereastra trăsurii la strada plină de mizerie și de viață, de zgomot, de duhoare, de sărăcie și de râsete, și se simți sigură de un lucru: avea să moară în acest loc. Fusese trimisă aici ca să moară.

Crescuse în lux, având parte de privilegii și, mai presus de orice, de pace, într-un palat mare din deșert. Ca unica fiică a unui nobil și a soției sale favorite, fusese numită Miriam, după mama marelui profet, și Bahia, care însemna „cea mai frumoasă”, iar din fragedă copilărie, nu avuse parte decât de laude și de iubire. Dormea într-o cameră cu pereți poleiți cu aur, într-un pat de fildeș frumos sculptat. Purta mătăsuri țesute în Ouarzazate și vopsite în Essaouira cu ocru și indigo și roibă, aduse cu mare cheltuială din Orientul Apropiat. Avea servitoare care o îmbrăcau, care o îmbăiau, care o hrăneau, și alte servitoare care o învățau Coranul și muzică, și poezie, și poezia străveche a strămoșilor ei din deșert. Era frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară, copilul cu chip dulce și cu fire încântătoare pe care orice părinte nobil și l-ar dori, o piatră prețioasă mai valoroasă decât toate rubinele, și ametistele, și smaraldele care împodobeau gâturile și încheieturile celor patru soții ale tatălui ei.

Palatul, cu curțile sale răcoroase și umbrite, cu fântânile și cântecul păsărilor, cu farfuriile cu migdale îmbrăcate în zahăr și vasele de argint pline cu ceai de mentă îndulcit, reprezenta întreaga lume a lui Miriam. Era un loc plăcut și pașnic unde se juca mereu cu surorile și cu frații ei, adăpostită de soarele dogoritor al deșertului și de toate celelalte primejdii ale vieții de dincolo de zidurile de piatră groase. Dacă n-ar fi existat acel cumplit eveniment neașteptat, fără îndoială că Miriam și-ar fi trăit tot restul zilelor în această binecuvântată închisoare aurită. Dar, la vârsta de zece ani, idilica ei copilărie se sfârși brusc. Mama

lui Miriam, Leila Bahia, îl părăsi pe tatăl ei pentru un alt bărbat, plecând călare în deșert într-o noapte, și nu se mai întoarse niciodată.

Tatăl lui Miriam, Abdullah, era un om bun și onorabil, însă trădarea Leilei îl doborî. În vreme ce Abdullah se retrăgea tot mai mult în sine, neglijând să se mai ocupe de conducerea casei, celelalte soții preluară frâiele. Dintotdeauna geloase pe mai tânăra și mai frumoasa Leila, și pe înclinația lui Abdullah de a o prefera pe copila lor, nevestele începură o campanie pentru a scăpa de Miriam. Conduse de Rima, ambițioasa primă soție a lui Abdullah, își convinseră soțul s-o trimită de-acasă pe fetiță:

— Când va crește, va ajunge asemenea unui șarpe, la fel ca maică-sa, și ne va distruge pe toți.

— Seamănă perfect cu ea.

— Am văzut-o deja făcând ochi dulci servitorilor tineri și chiar lui Kasim, propriul frate!

Până la urmă, prea slab ca să le reziste și cu inima prea frântă pentru a o privi în față pe fiica lui favorită – era adevărat, Miriam arăta exact ca Leila, chiar și în arcuirea blândă a genelor –, Abdullah îi dădu ascultare Rimei. Miriam avea să fie trimisă să locuiască la unul dintre frații lui, Sulaiman, un bogat negustor de haine din Marrakech.

Copila plânse amarnic când trăsura ieși uruind pe porțile palatului, iar ea părăsi, pentru prima și ultima oară, singura casă pe care o cunoscuse vreodată. În față, nisipurile deșertului se întindeau aparent la nesfârșit, ca o pânză sumbră, dar frumoasă, cu nuanțe de portocaliu și galben, trecând de la cel mai adânc ruginiu la cel mai palid alb-gălbui. Era un drum de trei zile până în oraș, iar până când meterezele străvechilor ziduri apăărură în câmpul vizual, trecură doar pe lângă câteva colibe ale nomazilor și pe lângă o caravană a negustorilor care-și urmau trudnicul drum șerpuit prin pustietate. Miriam începuse să se întrebe dacă

exista cu adevărat un oraș. Dacă nu cumva era un plan mișelesc, pus la cale de mamele ei vitrege, de a o abandona în deșert, așa cum se întâmpla cu oamenii răi în poemele pe care mama ei obișnuia să i le citească. Dar apoi, brusc, ajunsese aici, în acest furnicar de oameni, în această adunătură sălbatică de frumos și urât, de minarete și mahalale, de lux și sărăcie, de nobili și leproși.

„Asta este”, se gândi copila îngrozită, asurzită de zgomotul mâinilor repezite bătând în lemnul trăsorii în vreme ce trecea prin mulțime, încercând să-i vândă curmale sau chimion, sau păpuși din lemn mici și urâte. „Apocalipsa. Gloata. O să mă ucidă.”

Dar Miriam nu fu ucisă. În schimb, nici 20 de minute mai târziu, ședea într-unul dintre numeroasele salonașe frumos decorate din riad-ul⁴ unchiului ei, aflat în apropierea bazarului, sorbind din ceaiul dulce de mentă asemenea celui pe care obișnuia să-l bea acasă, iar mâinile și picioarele îi erau îmbăiate în apă de trandafiri.

Un omuleț rotofei, cu cea mai profundă și mai puternică voce pe care Miriam o auzise vreodată, intră cu mers legănat în cameră. Zâmbind, o ridică în brațe și o acoperi cu sărutări.

— Bine ai venit, bine ai venit, draga mea copilă! bubui el. Fiica lui Abdullah, foarte bine, foarte bine, foarte bine. Bun venit, trandafir al deșertului. Bine ai venit, și fie să prosperi și să înflorești și mai mult în umila mea casă.

În realitate, riad-ul unchiului Sulaiman era oricum, numai umil nu. Mai mic decât palatul tatălui ei, era totuși asemenea peșterii lui Aladin, de o bogăție somptuoasă, plină de frumusețe și rafinament, toate plătite din veniturile obținute de pe urma înfloritoare afaceri cu textile a fratelui

---

⁴ Locuință tradițională marocană, cu grădină sau curte interioară (n.tr.).

mai tânăr. Iar Miriam *chiar* înflori acolo. Neînsurat și fără copii, unchiul Sulaiman ajunsese s-o iubească de parcă ar fi fost fiica lui. Tot restul vieții sale, Sulaiman îi rămăsese recunoscător fratelui său, Abdullah, pentru că îi făcuse un dar atât de extraordinar și de neprețuit. Dacă era posibil, o iubea pe Miriam chiar mai mult decât o iubiseră părinții ei, însă dragostea lui Sulaiman se manifestă altfel. Dacă Abdullah și Leila o protejaseră pe fiica lor de primejdiile lumii exterioare, Sulaiman o încuraja pe Miriam să-i savureze și să-i exploreze minunățiile. Desigur, niciodată nu ieșea din *riad* neînsoțită. Gărzile o însoțeau pretutindeni. Dar, sub privirile lor atente, ea era liberă să hoinărească pe aleile pline de zumzăitul vibrant ale bazarului. Aici se întâlneau priveliști, și sunete, și mirosuri despre care citise în cărțile cu povești, care erau aduse în mod tainic la viață. Marrakech reprezenta un atac delicios asupra tuturor simțurilor, un oraș viu, care respira, pulsa și care umplea sufletul liniștit al lui Miriam de entuziasm și curiozitate. Pe măsură ce creștea, devenind o adolescentă tot mai frumoasă cu fiecare zi ce trecea, povestea ei de dragoste cu orașul se intensifică până într-atât, încât chiar și propunerea unei vacanțe pe coastă o umplea de iritare și de nerăbdare.

— Dar de ce trebuie să plecăm, unchiule?

Sulaiman hohoti cu râsul său bubuitor și plin de indulgență.

— Vorbești de parcă ar fi o pedeapsă, scumpa mea. Essaouira este foarte frumoasă și, în plus, nimeni nu vrea să stea în Marrakech în toiu verii.

— Eu vreau.

— Prostii. Căldura este insuportabilă.

— Eu o suport. Nu mă pune să plec, unchiule. Te rog. O să-mi petrec de două ori mai mult timp studiind dacă mă lași să rămân.

Sulaiman râse și mai tare.

— De două ori mai mult din nimic înseamnă tot nimic, scumpa mea.

Dar, ca de obicei când Miriam voia ceva cu adevărat, el cedă. Avea să se ducă singur pe coastă, pentru două săptămâni. Miriam putea rămâne singură acasă, cu gărzile și cu guvernanta.

Mai târziu, Jibril avea să-și amintească acest răgaz drept momentul în care a început viața lui.

Și cel în care s-a sfârșit.

Jibril, fiul de 16 ani al samsarului-șef al lui Sulaiman, era un flăcău fericit, prietenos, care părea să nu aibă nicio problemă pe lumea asta. Cu o înfățișare plăcută, păr castaniu buclat și gata oricând să zâmbescă, era și un elev strălucit, cu un talent deosebit pentru matematică. Tatăl lui nutrea speranțe secrete că, într-o zi, Jibril avea să-și fondeze propriul imperiu. Și de ce nu? Marocul devenea tot mai cosmopolit, iar locuitorii săi, mai plini de resurse decât fuseseră vreodată. Nu așa cum fusese pe vremea lui. Dacă dorea, băiatul putea avea lumea la picioare, iar viitorul, pe cât de luminos și de strălucitor și-l dorea.

Dar fără știrea tatălui său, Jibril avea propriile speranțe secrete. Și niciuna dintre ele nu era legată de afaceri. Toate se învâртеau în jurul incandescenței, radioasei și absolut minunatei nepoate a lui Sulaiman, tânăra Miriam.

Jibril o întâlnise prima dată pe Miriam în ziua când aceasta sosise în *riad*, o copilă de zece ani înspăimântată. Atunci, având 13 ani și fiind un băiat cumsecade, Jibril o luase pe Miriam sub aripa lui. Cei doi deveniseră repede prieteni și tovarăși de joacă, petrecând numeroase ore nesfârșite hoinărind prin bazar și prin piațetele orașului, în vreme ce tatăl lui Jibril și unchiul lui Miriam munceau îndelung în birourile companiei.

Jibril nu putea spune exact când se schimbaseră sentimentele lui față de Miriam. Probabil, înmugurirea

timpurie a sânilor ei, la puțin timp după ce împlinise 12 ani, avea o legătură cu asta. Sau poate că exista un alt motiv, mai nobil. În orice caz, cândva după ce împlinise 15 ani, Jibril se simți profund, fără speranță și obsesiv îndrăgostit de tovarășa lui de joacă din copilărie. Ceea ce ar fi fost cel mai minunat lucru care se putea întâmpla, dacă n-ar fi existat o mică, dar incontestabilă problemă: Miriam nu era îndrăgostită de Jibril. Aluziile la sentimentele lui fură întâmpinate de Miriam cu hohote de râs.

— Nu fi ridicol! îl repezi ea trăgându-l de mână într-un fel care îl făcu pe Jibril să creadă că se va topi de dor. Tu ești fratele meu. Și, în afară de asta, eu n-o să mă mărit niciodată.

Amintirea fugii mamei sale și disperarea tatălui încă o bântuiau. Independența fericită a unchiului Sulaiman părea o alternativă de bun-simț, mult mai bună și mai sigură.

Jibril plânse de furie și de disperare. De ce se purtase mereu ca un frate față de ea? De ce nu văzuse mai devreme ce zeiță era? Cum va putea să repare vreodată răul făcut?

Apoi, într-o zi, se întâmplă. În timpul celor două săptămâni în care Sulaiman, unchiul lui Miriam, era plecat în vacanță la Essaouira. Când se întoarse în riad, după terminarea orelor de studiu, Jibril văzu fum revărsându-se pe ferestre. Fierbințeala se simțea de la 100 de metri distanță.

— Ce se petrece?

Tatăl lui Jibril, cu chipul și mâinile înnegrite de funingine, tuși răspunzându-i:

— A început în bucătărie. N-am văzut niciodată flăcări care să se întindă atât de repede. A fost un miracol că am reușit să-i scoatem pe toți de-acolo.

Personalul casei, o mulțime înspăimântată, se îngrămădise în jurul lor: unii arși și plângând, alții tușind violent. Pe lângă ei se strânsese un număr mare de vecini și

trecători. În curând, se adună atâta lume, încât celor care cărau găleți de apă le era greu să-și croiască drum prin îmbulzeală.

Inima lui Jibril se strânse din cauza panicii.

— Unde-i Miriam?

— Nu-ți face griji, rosti tatăl lui. S-a dus la băi, azi-dimineață devreme. Nu e nimeni în casă.

Dar, chiar când termină de vorbit, o siluetă apărură la o fereastră de sus, fluturându-și brațele cu sălbăticie. Din pricina norilor de fum groși și înțepători, era greu să-ți dai seama cine era. Însă Jibril știu imediat.

Înainte ca tatăl lui sau altcineva să-l poată opri, el se năpusti în clădire. Fierbințeala îl izbi ca un pumn. Fumul negru îi umplu plămânii. Era ca și cum ar fi inhalat lame de brici. Jibril căzu în genunchi, orbit, total dezorientat. „Trebuie să mă ridic. Trebuie s-o găsesc. Ajută-mă, Allah!”

Iar Allah îl ajută. Ani mai târziu, Jibril descria că avusese senzația că o persoană nevăzută îl luase de mână și îl împinsese către casa scărilor construită din piatră. Nu știa cum reușise să ajungă la Miriam, în tot acel iad, cum o ridicase în brațe ca pe o păpușă de cârpe și o cărase în jos pe scări, scoțând-o în stradă. Se întâmplase un miracol. Nu exista alt cuvânt pentru asta. „Allah ne-a salvat pentru că vrea să fim împreună. Este destinul nostru.”

Când Miriam deschise ochii și se uită în ochii salvatorului ei, rugăciunile lui Jibril primiră răspuns.

Îi iubea. Nu-i mai era ca un frate.

Când Sulaiman se întoarse acasă, la riad-ul lui pustiit, nu se gândea decât la draga lui Miriam și la cât de aproape fusese s-o piardă. Îl chemă pe Jibril în camera sa de îucru.

— Băiatul meu, îți datorez viața mea. Spune-mi cum te pot răsplăti. Ce dar îți pot oferi drept recompensă pentru eroismul tău? Bani? Bijuterii? O casă a ta? Spune-mi. Spune-mi și vei primi.

— Nu vreau bani de la dumneavoastră, domnule, rosti Jibril cu modestie. Vă cer doar binecuvântarea. Vreau să mă însor cu nepoata dumneavoastră.

Zâmbi, iar Sulaiman văzu iubirea care îi licărea în ochi. „Sărmanul băiat!”

— Îmi pare rău, Jibril. Sincer, îmi pare rău. Dar nu este posibil.

Zâmbetul lui Jibril se prefăcu într-o grimasă.

— De ce nu?

— Miriam e nobilă prin naștere, îi explică Sulaiman cu blândețe. Când tatăl ei mi-a încredințat-o pentru a avea grijă de ea, ne-am înțeles ca, într-o zi, ea să facă o alianță corespunzătoare clasei și statutului ei în viață, l-am ales deja un nobil. Este mai în vârstă decât Miriam, dar e respectat, cumse...

— NU! Jibril nu se putu abține. Nu puteți! Miriam mă iubește pe mine. Nu... nu va accepta.

Expresia de pe chipul lui Sulaiman deveni brusc neînduplecată.

— Miriam va face cum îi cer.

Jibril părea atât de deznădăjduit, încât bătrânul se îmblânzi.

— Am spus că îmi pare rău, și chiar așa este. Jibril, așa este lumea făcută. Cu toții suntem prizonieri, în moduri diferite. Dar tu trebuie s-o uiți pe nepoata mea. Cere-mi altceva. Orice.

Jibril nu-i ceru. Cum ar fi putut? Nu-și dorea nimic altceva. Încercă să-și spună că încă mai avea timp să-l convingă pe Sulaiman. Bătrânul se putea răzgândi. Minam era posibil să refuze căsătoria cu un bărbat căruia îi fusese promisă fără știrea ei, însă, în sinea lui, Jibril știa că era o speranță zadarnică. Miriam îl iubea pe Sulaiman ca pe un tată și nu ar fi adus niciodată dezonoarea asupra ei ori asupra familiei neascultându-l, mai ales într-o problemă

atât de serioasă cum era căsătoria.

Nici măcar tatăl lui nu-l putea ajuta pe Jibril.

— Fiule, trebuie s-o uiți pe fată. Crede-mă că vor fi o mulțime altele. Ai în fața ta un viitor luminos, asigurat de banii lui Sulaiman, așa că ia-i. Îți vei putea permite o casă plină de neveste!

Jibril gândi cu amărăciune: „Nimeni nu înțelege”. Și, cu toate că Miriam încercă să-l liniștească asigurându-l că îl va iubi întotdeauna, indiferent cu cine se mărita, cuvintele ei reprezentau o alinare neînsemnată pentru băiat, care ardea de dorință pentru trupul ei cu intensitatea unui vulcan.

În cele din urmă, sosi ziua când toate speranțele lui Jibril se năruiră. Miriam fu măritată cu un șeic, Mahmoud Basta, un bărbat chel și cu burtă, suficient de bătrân pentru a-i fi tată. Dacă era înnebunită de durere, o ascundea bine, păstrând o expresie senină pe tot parcursul ceremoniei și mai târziu, când își luă rămas-bun de la al doilea ei cămin mult iubit.

Locuia împreună cu soțul ei aproape de oraș, în palatul familiei Basta, la poalele munților Atlas, iar Miriam putea să-l viziteze adesea pe unchiul ei Sulaiman. Cu ocazia acestor vizite, îl vedea uneori pe Jibril privind-o cu ochii duși în fundul capului, din cealaltă parte a camerei, durerea fiindu-i întipărită pe chip ca o mască. Când îl vedea, îi era milă de el și se simțea profund îndurerată. Dar îi părea rău pentru el, nu pentru sine. Mahmoud era un soț cumsecade, indulgent și decent. Când Miriam îi dăruî un fiu, la sfârșitul primului an al căsătoriei lor, el plânse de fericire. De-a lungul următorilor cinci ani, îi mai oferî trei băieți și o fată, Leila. În timp, copiii lui Miriam ajunseră să umple golul lăsat de iubirea neîmplinită pentru Jibril. Privindu-i cum se joacă în vreme ce drăgăstosul lor tată veghea asupra lor, ca se simțea uneori vinovată că era atât de fericită, în timp ce Jibril încă mai avea inima frântă și decăzuse. Auzise de la

prieteni că bea mult și că își petrecea zilele în barurile unde se fuma narghilea și în bordelurile din bazar, risipind toți bani pe care îi primise de la unchiul ei.

Ultima dată când Miriam îl văzu pe Jibril fu la înmormântarea soțului ei. Mahmoud, care niciodată nu-ți ținuse în frâu dragostea pentru baclavale și dulcele vin marocan, muri din cauza unui atac de cord, la vârsta de o2 de ani. Miriam avea 40 de ani, evantaie de riduri fine în jurul ochilor și talia îngroșată, dar tot era o femeie Inimoasă. Jibril, pe de altă parte, îmbătrânise groaznic. Cu trupul împuținat și cocârjat, cu vene sparte în ochii galbeni de om atins de viciul beției, arăta cu 20 de ani mai în vârstă decât avea în realitate, și era pe-atât de i rist și de înveninat, pe cât fusese Mahmoud de fericit și de mărinimos.

Se apropie clătinându-se de Miriam, care stătea alături de fiul ei cel mare, Rafik. Ea își dădu imediat seama 4 ă era beat.

— Așa deci, rosti Jibril cu glas împleticit, bătrânul ticălos a crăpat în sfârșit, ai? Când pot să vin la tine, Miriam? Zi-mi. Când?

Miriam se făcu stacojie la față. Nu simțise niciodată o asemenea rușine. „Cum poate să ne facă așa ceva? și mie, și lui însuși? Mai ales într-o zi ca asta.”

Rafik făcu un pas în față.

— Mama este îndurerată. Cu toții suntem. Trebuie să pleci.

Jibril mârâi:

— Dă-te la o parte din calea mea!

— Ești beat. Nimeni nu te vrea aici.

— Mama ta mă vrea. Mama ta mă iubește. Mereu m-a iubit. Spune-i, Miriam.

Miriam se răsuci spre el și-i zise cu tristețe:

— Astăzi, mi-am îngropat două iubiri. Pe soțul meu și pe băiatul care ai fost cândva. Adio, Jibril!

În noaptea aceea, Jibril se spânzură de un copac din grădinile Menara.

Lăsă un bilețel pe care era scris un singur cuvânt: clj. „Trădat”.

Cu ochii scăldați în lacrimi, fetița lăsă cartea jos. Citise povestea deja de o sută de ori, dar niciodată nu se plictisea de ea și era impresionată de fiecare dată. Desigur, ea trăia în 1983, nu în 1892, și citea cartea într-o casă de copii din New York sumbră și friguroasă, nu într-un palat marocan. Dar tragica iubire dintre Miriam și Jibril îi vorbea din alt secol.

Copila știa cum te simțeai când erai lipsit de putere. Cum era să fii abandonată de mamă. Să fii tratată ca un obiect de către bărbați, un premiu care trebuia câștigat. Să fii împins prin viață ca un miel dus la măcelar, fără să ai nimic se spus în privința propriului destin.

— Te simți bine, Sofia?

Băiatul o cuprinse cu un braț protector, prietenesc. Era singurul căruia îi zisese despre carte, singurul care- o înțelegea. Ceilalți copii din orfelinat n-o înțelegeau. Își băteau joc de ea și de povestea de iubire din vechea ei carte cu colțurile paginilor îndoite. Dar el nu era așa.

— Sunt geloși, îi spuse el. Din pricină că tu ai o istorie a familiei, iar ei n-au. Tu ai sânge regal în vene, Sofia. Asta te face deosebită. Specială. Iar ei te urăsc pentru asta.

Era adevărat. Sofia se identifica și în altă privință cu povestea lui Miriam. În privința sângelui. Miriam era străbunica Sofiei. Undeva în ea, genele lui Miriam continuau să trăiască. Cartea pe care Sofia o ținea în mâini, hunul ei cel mai de preț, nu conținea o poveste inventată. Era adevărată. Era istoria ei.

— Mă simt bine, îi zise ea băiatului, îmbrățișându-l în vreme ce trase peste ei pătura subțire din vâscoză.

Chiar și acolo, lângă radiatorul din camera de recreere,

era cumplit de frig.

„Nu sunt un nimeni”, își spuse trăgând în piept aerul încălzit de lângă trupul prietenului ei. „Provin dintr-o familie nobile, cu o tragică istorie romantică. Sunt Sofia Basta. Într-o zi, departe de-aici, o să-mi îndeplinesc destinul.”

Capitolul 3

Parker Center din centrul orașului L.A. Fusese cartierul general al celei de-a treia cea mai mare agenție de aplicare a legii la mijlocul anilor '50. Celebră datorită serialului de televiziune Dragnet, din anii '60, comuna și anosta clădire din beton și sticlă de la numărul 150, pe North Los Angeles Street era, în 1996, plină de cea mai scumpă tehnologie de ultimă generație, ca nici într-o altă secție de poliție din țară – de la scanere de recunoaștere a retinei, până la camere de luat vederi termice. Divizia numită Biroul Detectivilor era în mod special deosebit de bine echipată, cu birouri speciale, pline cu calculatoare, pentru investigarea crimelor, și cu depozite ticsite cu dispozitive de supraveghere complicate.

Din nefericire, detectivul Danny McGuire era prea mic în grad pentru ca ancheta lui să fie considerată demnă de una dintre aceste încăperi. În loc de asta, cei șase oameni care se ocupau de investigarea asasinării lui Andrew Jakes stăteau înghesuți ca niște sardele nervoase într-o grotă fără geamuri din pivniță, având la dispoziție doar un panou și niște instrumente de scris care pătau mâinile pentru a-și pune la treabă instinctele detectivistice.

În fața panoului ciobit, Danny mângâia câteva cuvinte: „Bijuterii. Miniaturi. Asigurare. Alarmă. Trecut. Dușmani.”

— Ce-ați aflat?

Detectivul Henning vorbi primul:

— Am vorbit cu cinci bijutieri, inclusiv cu doi din Korea Town, după cum ați sugerat, domnule. Toți au spus același

lucru. Bijuteriile familiei Jakes probabil că au fost demontate, iar pietrele fie au fost puse la diverse inele, fie vândute ca atare. Șansele să recuperăm un colier sau o pereche de cercei intactă sunt egale cu zero. Asta dacă nu cumva treaba a fost făcută de vreun drogat care nu știe cum să procedeze.

— Ceea ce nu-i cazul.

— Ceea ce nu-i cazul, fii Henning de acord.

Una dintre puținele certitudini pe care le aveau era că acela care intrase în vila soților Jakes era un profesionist familiarizat cu complexul sistem de alarmă al domeniului, și capabil să-l dezactiveze de unul singur. De asemenea, acesta reușise să imobilizeze două victime, violând-o pe una și ucigând-o pe cealaltă, făcând o dezordine minimă într-un interval de timp înspăimântător de scurt. Angela Jakes era sigură că nu-l mai întâlnise niciodată pe atacatorul ei. Individul fusese mascat, însă ea nu-i recunoscuse nici vocea, nici felul în care se mișca. Cu toate astea, detectivul Danny McGuire era sigur că bărbatul pe care îl căutau avea cunoștințe din interior despre familie. Nu era un jaf la întâmplare.

— În privința obiectelor de artă, situația arată puțin mai promițător, spuse detectivul Henning.

Plin de speranță, Danny ridică din sprânceană.

— Da?

— Jakes era dealer de obiecte de artă, după cum știm, așa că, firește, casa era ticsită cu tablouri de valoare, cele mai multe dintre ele fiind contemporane.

— O! interveni sarcastic alt ofițer. Nu știu de unde tot scoți asemenea informații valoroase, Henning. Ești neprețuit, omule.

Toată lumea râse. Statutul lui Henning de favorit al lui McGuire era o sursă permanentă de glume.

Henning ignoră întreruperea.

— Dacă ucigașul ar fi avut cunoștințe în materie de artă, ar fi luat cele două picturi de Basquiat care atârnavau în birou, sau tabloul de Koons dintr-una dintre carnetele de oaspeți.

— Poate că erau prea grele. Tipul era singur, își dădu cineva cu părerea.

— Suntem siguri de asta, nu? întrebă Danny.

— Da, domnule, rosti detectivul Henning. Criminaliștii au confirmat că în casă nu se afla decât o singură altă pereche de urme în afara celor ale familiei și personalului. Dar, în orice caz, tablourile nu erau grele. Toate trei erau suficient de mici pentru ca un om să le poată căra, și valorau împreună peste 30 milioane de dolari. Dar omul nostru a ales miniaturile, singurele antichități din colecția lui Jakes.

— Erau valoroase? întrebă Danny.

— Totul e relativ. Fiecare valora vreo 200 000 de dolari, așa că toate fac circa un milion. Sunt portrete de familie din secolul al XIX-lea, majoritatea europene. Există o piață destul de mică pentru așa ceva, ceea ce face ca aceste obiecte să reprezinte cea mai bună șansă a noastră de a depista bunurile furate. Am obținut numele unui expert local. Locuiește în Venice Beach. Mă întâlnesc cu el în după-amiaza aceasta.

— Bine, rosti Danny. Altcineva?

Ceilalți membri ai echipei raportară „progresele” făcute. Funiile de alpinism folosite pentru legarea cuplului erau o marcă banală și ar fi putut fi cumpărate din orice magazin cu obiecte de camping sau de sport. Nodul făcut de ucigaș era complicat – o jumătate de ochi dublu –, un alt indiciu, de parcă mai aveau nevoie de vreunul, că se aflau în căutarea unui ucigaș profesionist. Altminteri, nu aveau vreo dovadă fizică de prea mare valoare. Probele de sânge și de spermă nu se potriveau cu nimic din baza de date națională.

— Despre trecutul lui Jakes ce-ați aflat? Ceva care ne-ar

putea ajuta?

Răspunsul scurt la întrebare fii unul negativ. Afacerile lui Andrew Jakes fuseseră perfect legale. Fusesse un filantrop de seamă, ba chiar făcuse donații generoase pentru Asociația de Binefacere a Polițiștilor de la LAPD.

„Știam eu că am auzit numele ăsta undeva. Ciudat că un tip atât de darnic ca el n-a lăsat nimic prin testament pentru cauze nobile”, se gândi Danny.

Bătrânul nu avusese dușmani și nici rude, apropiate sau îndepărtate, cu excepția fostei soții de care divorțase cu peste 25 de ani în urmă, și care acum locuia în Fresno și era fericită alături de actualul soț.

Ușa se deschise brusc. Ofițerul John Boit, un roșcat timid și unul dintre cei mai tineri membri ai echipei lui Danny, se năpusti în încăpere, ținând strâns în mână o foaie. Toată lumea se uită la el.

— Avocatul doamnei Jakes tocmai a făcut o declarație de presă.

Amintindu-și de Lyle Renalto, Danny simți cum i se încordează umerii. Cercetările întreprinse de către detectivul Henning asupra lui Renalto nu dăduseră la iveală nimic ieșit din comun, însă suspiciunile lui Danny persistau.

— Nu ne mai ține în suspans, Boit. Ce spune?

— Donează toți bani moșteniți de la soțul ei copiilor defavorizați.

— Cu siguranță, nu pe toți, opină Danny.

Boit îi întinse hârtia.

— Fiecare sfanț, domnule. Peste 400 de milioane de dolari.

Citind declarația, Danny fu inundat de o ciudată senzație de euforie.

„Știam că nu i-a vânat averea. Pur și simplu, am simțit asta. Trebuie să mă încred mai mult în instinctele mele.”

O oră mai târziu, Danny opri în fața porților uriașei vile în

stil Tudor din Beverly Hills. Canon Drive, 2020 era adresa pe care Angela Jakes o lăsase când se externase din spital. Era a unui prieten.

— Nu pot să mă întorc în Loma Vista, domnule detectiv, îi explicase ea lui Danny. Este prea dureros. O să stau la un prieten până când domeniul va fi vândut.

O servitoare în uniformă îl conduse pe Danny într-o cameră de zi primitoare, plină cu canapele bogat tapițate și vase mari din care frezii și crini răspândeau un parfum greu. Era o încăpere feminină, iar Angela Jakes părea să se simtă ca acasă. Îmbrăcată în jeansi, se apropie în picioarele goale de Danny, pentru a-l întâmpina. Trecuseră deja două săptămâni de la atac, iar vânătăile de pe chipul ei căpătaseră nuanța gălbuie a caiselor. Pentru prima dată, Danny îi putu vedea culoarea ochilor: un căprui bogat, lichid, ca al ciocolatei topite. Nicio femeie nu avea dreptul să fie atât de frumoasă.

— Domnule detectiv.

Zâmbind, îi strânse mâna. Danny își simți gura uscându-se.

— Aveți vreo veste? L-ați găsit?

— Nu încă.

O expresie de dezamăgire îi traversă fața în grabă, iar Danny se simți exagerat de necăjit. Angela Jakes era ultima femeie de pe lumea asta pe care și-ar fi dorit s-o dezamăgească.

— Încă suntem la începutul anchetei, doamnă Jakes, o asigură el. O să-l găsim.

Angela se așeză pe una dintre canapele și îi făcu semn lui Danny să ia și el loc.

— Vă rog, spuneți-mi Angela. Pot să vă aduc ceva? Niște ceai, poate?

— Nu, mulțumesc. Danny își slăbi nodul cravatei. „Mi se pare mie, sau e foarte cald aici?” Aș dori să vă mai pun niște

întrebări, dacă se poate. În legătură cu căsnicia dumneavoastră.

Angela îl privi perplexă.

— Căsnicia mea?

— Cu cât avem o imagine mai clară a vieții voastre împreună, cu atât ne va fi mai ușor să ne dăm seama cine ar fi putut să fie făptașul. Și de ce.

Ea îi analiză cuvintele, dând gânditoare din cap.

— În regulă. Ce-ați dori să știți?

— Să începem cu începutul. Cum v-ați cunoscut?

— La un curs de artă de la UCLA.

Ochii i se luminară când își aduse aminte, iar Danny se gândi: „Dumnezeule, chiar l-a iubit!”

— Nu era un curs oficial sau ceva de genul ăsta. Doar un curs de seară pe care îl urinam. Când eram la liceu, mi-a plăcut arta. Nu că m-am priceput vreodată foarte bine.

Danny fu uimit să constate cât de puțină încredere în sine avea o femeie atât de superbă, dar Angela Jakes părea mereu să se subestimeze.

— Ce liceu ați urmat? întrebă el pe un ton neutru.

— Liceul din Beverly Hills. De ce?

— Fără vreun motiv anume. Din curiozitate. Este un obicei rău pe care îl avem noi, detectivii.

— Desigur.

Zâmbi din nou. Stomacul lui Danny se întoarse precum o clătită.

— Andrew a venit la UCLA pentru a vorbi despre afacerile cu obiecte de artă. Cum să determini o galerie să-ți ia în considerare lucrările, genul acesta de treburi. Ce-i atrage pe colecționari. Era atât de deștept și de amuzant! între noi s-a produs un declic imediat.

Danny încercă să-și imagineze cum „s-a produs un declic” între bătrânul Jakes și o versiune mai tânără a Angelei. Nu era ușor.

— Avea soțul dumneavoastră dușmani de care să știți?

— Niciunul.

Tonul ei fu hotărât, aproape sfidător.

— Sunteți sigură?

— Foarte sigură. Andrew era un scump. Toată lumea îl iubea.

„Nu toată lumea.” Danny încercă o altă pistă.

— În noaptea crimei, nu știu dacă vă amintiți, ați tot repetat ceva.

— Serios?

— Da. Ați repetat aceleași cuvinte iarăși și iarăși.

Ea îl privi cu ochi goi.

— „Eu n-am nicio viață.” Aceasta este propoziția pe care o spuneți. Vă puteți gândi la vreun motiv pentru care repetați asta?

Ea ezită.

— Nu prea. Doar că, atunci când l-am cunoscut pe Andrew, el mi-a dăruit o viață. M-a salvat. Așa că, poate, spuneam că n-am o viață deoarece știam că era sfârșitul.

— Sfârșitul?

— Sfârșitul păcii și al fericirii pe care o cunoscusem cu Andrew. Dar nu-mi amintesc să fi rostit acele cuvinte, domnule detectiv. Nu-mi amintesc nimic, decât de Andrew și de sânge. Și de dumneavoastră.

— Ziceți că soțul dumneavoastră v-a salvat? De la ce? Întrebă Danny.

Angela privi ciudat de fix în poala ei.

— Dintr-o situație nefericită.

Danny știa că ar trebui să insiste, dar nu putu s-o întristeze din nou. Era evident că ea nu dorea să vorbească despre asta. „O să-mi spună când se va simți în stare.”

— Înțeleg. Dar dumneavoastră, doamnă Jakes?

— Eu?

— Există cineva care s-ar putea să vă urască pe

dumneavoastră personal?

Angela Jakes se gândi câteva clipe.

— Nu m-ai gândit niciodată la asta. Totuși, după cum vă puteți imagina, domnule detectiv, dată fiind diferența de vârstă dintre mine și Andrew – de peste 50 de ani –, unii oamenii probabil că s-au grăbit să mă judece. Știu că mulți din cercul lui Andrew nu aveau încredere în mine. Se gândeau că urmăresc banii lui. Îmi imaginez că și dumneavoastră ați crezut același lucru.

— Firește că nu, minți Danny evitând s-o privească în ochi.

— Am încercat să-l conving pe Andrew să nu mă treacă în testament, pentru a le dovedi oamenilor că mariajul nostru nu a fost niciodată din interes. Dar nici n-a vrut să audă de asta. A spus că negativiștii sunt niște oameni care caută gâlceavă și că nimeni n-ar trebui să cedeze în fața unor asemenea specimene.

— Acesta este motivul pentru care ați donat toți banii în scopuri caritabile? Pentru a le dovedi oamenilor că nu greșesc?

Ea ridică din umeri.

— Poate că și acesta a fost un motiv, în mod inconștient.

— Soțul dumneavoastră știa că intenționați să donați totul după moartea lui?

— Nu. Clătină din cap. I-ar fi rănit sentimentele. Andrew a vrut ca banii să-mi revină mie, iar eu am vrut ca el să fie fericit. Dar adevărul este că eu n-am nevoie de atâta bogăție.

Fără să vrea, Danny ridică o sprânceană. Angela Jakes râse, un râs cald, suav, ca mierea care se scurge dintr-o linguriță.

— Păreți neîncrezător, domnule detectiv. Dar, serios, ce Dumnezeu să fac eu cu 400 milioane de dolari? Îmi plac să pictez, îmi place să mă plimb prin canioane. Aceste lucruri nu costă milioane. E mult mai bine să ajungă la oameni care

au nevoie de ele, căroră chiar le sunt de folos. Într-un fel, mă face să simt ca și cum ceea ce s-a întâmplat n-a fost complet în van.

Își coborî din nou privirea spre mâinile ei, iar Danny văzu că încerca să-și stăpânească lacrimile. Instinctiv, se întinse spre ea și își puse palma pe mâinile ei. Se simți rușinat să recunoască, dar această intimitate i se păru minunată. Electrică.

— Ce naiba se petrece?

Danny tresări. Vocea lui Lyle Renalto risipise vraja ca o piatră care trece printr-un parbriz.

— Ce căutați aici? vru avocatul să știe.

Aflat în pragul ușii, trăsăturile frumoase ale lui Renalto formau o mască furioasă, iar umerii îi erau împinși cu agresivitate în față. Purta un costum identic cu cel în care fusese îmbrăcat la spital, cu o cravată din mătase albastră, care se potrivea cu ochii lui. Danny se gândi că, în toată viața lui, nu fusese mai puțin încântat să vadă o persoană.

— Pun niște întrebări legate de o anchetă a poliției, replică el cu răceală. Și, ca de obicei, domnule Renalto, mă întrerupeți. Pot să vă întreb ce căutați *dumneavoastră* aici?

— Asta-i simplu, răspunse Lyle. Locuiesc aici. Nu v-a spus Angela?

Danny se răsuci spre Angela.

— *El* este prietenul la care locuiți? Nu ați menționat uHtn. Ea ridică din umeri.

— N-ați întrebat. Lyle a fost suficient de amabil să-mi ofere un loc unde să stau până mă refac. După cum v-mn spus, el a reprezentat un sprijin uriaș pentru mine, în toată această situație.

Lyle Renalto rosti politicos:

— Dacă ați terminat cu hărțuirea doamnei Jakes, domnule detectiv, aș fi încântat să vă conduc afară.

— Domnul detectiv McGuire nu mă hărțuiește, spuse

Angela. A fost extrem de politicos.

— Hm, făcu Renalto deloc convins.

Ignorându-l, Danny zise:

— Mai am o singură întrebare pentru dumneavoastră, doamnă Jakes, dacă nu vă supărați. Ați menționat că l-ați cunoscut pe domnul Jakes la un curs de artă.

— Așa este.

— Pot să vă întreb cum vă numeați atunci?

Angela se uită nervoasă la Lyle Renalto.

— Numele meu? Nu înțeleg.

— Numele de fată, explică Danny. De dinainte ca dumneavoastră și domnul Jakes să vă căsătoriți.

— A! Ușurarea ei păru palpabilă. Pentru o clipă, m-am întrebat la ce Dumnezeu vă referiți. Pentru a treia și ultima oară, își aținti asupra lui Danny ochii ciocolatii. Ryman. Numele meu de fată era Ryman.

Încăperea era mică și cenușie și îți dădea o stare de claustrofobie, iar mirosul de mâncare chinezească veche era copleșitor. „Furtul obiectelor de artă nu este o afacere înfloritoare, așa cum o descrie presa”, se gândi detectivul Henning.

Roeg Lindemeyer, un tăinuitor de obiecte de artă furate și, ocazional, informator al poliției, locuia într-o casă dărăpănată, aflată pe una dintre îngustele străduțe pietonale care coborau dinspre Ocean Avenue spre plajă. La câteva străzi spre nord, „cabanele” din anii '20, ca a lui Roeg, fuseseră renovate, devenind căsuțe moderne și cu aer tineresc, tipice părții de vest a orașului, care se vindeau cu peste 700 000 de dolari. Dar aici nu era cazul. Aici era Venice Beach așa cum fusese odată: sărăcăcioasă. „Sala de expoziție” a lui Roeg Lindemeyer era sordidă și în paragină asemenea bârlogului unui drogat.

— Deci? Ai văzut vreuna dintre piesele astea?

Henning privi nerăbdător cum Lindemeyer frunzări

fotografiile miniaturilor lui Jakes pentru firma de asigurări. Informatorul arăta ca un hobbit zbârcit, având în jur de 55 de ani și degetele înnegrite cu pete de tutun. Lăsa amprente pe fiecare poză.

— Cât face asta pentru tine?

Dezgustat, tânărul detectiv scoase din portofel două bancnote de 20 de dolari.

Lindemeyer mormăi:

— 100.

— 60 și n-o să te acuz de extorcare.

— S-a făcut.

Lacom, bărbatul mai în vârstă îndesă banii în buzunar și îi dădu înapoi fotografiile acum pătate.

— Deci? repetă detectivul Henning. Ai văzut sau n-ai văzut miniaturile-astea pe piața neagră?

— Nu.

— Asta-i tot? „Nu?” Asta-i tot ce-mi poți spune?

Lindemeyer ridică din umeri.

— Mi-ai pus o întrebare. Ți-am răspuns.

Henning se întinse după banii lui. Lindemeyer bătu în retragere.

— Bine, bine. Uite ce e, dom' detectiv, dacă ar fi fos' la vânzare, le-aș fi văzut. Îs singurul tip de pe Coasta de Vest care se mișcă în nișa asta, cu tâmpenii victoriene. Știi asta, și o știe toată lumea. Așa că tipu' vostru fie a plecat din oraș, fie nu le vinde. Asta-i informație bună, omule. Poate că le-a vru' pentru uzu' personal.

„Un psihopat ucigaș și violator căruia îi place portretistica obscură din secolul al XIX-lea?” Detectivul Henning nu credea asta.

— Poate că deja avea un cumpărător, gândi el cu voce tare. În cazul acesta, n-ar fi avut nevoie de serviciile tale.

— Poa' să fie așa.

— Știi vreun colecționar important care ar plăti pe cineva

să i le aducă?

— Poa' să știu.

Lindemeyer se uită la portofelul sergentului. Avea să fie o după-amiază lungă și costisitoare.

— Puteți să-mi faceți o favoare și să verificați din nou?

Detectivul Danny McGuire îi adresează recepționerei același zâmbet fermecător pe care îl folosisese în cazul asistentei de la Cedars, dar, de data aceasta, nu avu succes.

— N-am de ce să verific din nou. Am verificat deja.

Astăzi, „santinela” Biroului de evidență a populației era o negresă care cântărea vreo sută de kilograme și care categoric n-avea niciun chef să înghită aiureli de la un irlandez tâmpit care-și imagina că este darul lui Dumnezeu pentru femei.

— N-avem înregistrări ale vreunei Angela Ryman. Nici Ryman cu „RY”, nici Reiman cu „REI”, nicio Angela Ryman. Nici naștere, nici căsătorie, nici deces, nici ajutoare sociale, nici taxe.

Mintea lui Danny era inundată de îndoieli. Una cât una, încercă să le alunge cu argumente logice.

„Poate că s-a născut în alt stat. Poate că ea și Jakes s-au căsătorit în Caraibe sau la Paris. Oamenii cu atâția bani nu se duc la primărie, ca noi, restul. Certificatul de căsătorie ar putea fi oriunde. Asta nu înseamnă nimic.”

Totuși, o jumătate de oră mai târziu, când intră în birourile administrației de la Liceul Beverly Hills, senzația de gol în stomac încă nu dispăruse.

— Am nevoie de informații despre o fostă elevă. Se sili să strecoare o doză de optimism în voce. Cred că a absolvit cu opt sau nouă ani în urmă.

Bărbatul de la birou zâmbi îndatoritor.

— Desigur, domnule detectiv. Cum se numea tânăra domnișoară?

— Angela Ryman.

Zâmbetul păli.

— Sunt aici de zece ani, dar numele acesta nu-mi spune nimic. Deschise un fișet metalic înalt și trase un sertar ce purta eticheta „Ru-Si”. Aveți cumva vreo poză?

Danny căută în servietă. Îi înmână bărbatului o fotografie a Angelei pe care ofițerii lui o luaseră din casa acesteia. Purta rochia de mireasă și era chiar mai radioasă decât de obicei – cu trăsăturile perfecte luminate de iubire și de bucurie, cu părul negru strâns la spate și lăsând descoperită fața albă ca laptele, cu ochii ciocolatii plini de vioiciune.

Funcționarul rosti:

— O, vai! Iată un chip pe care nu l-aș uita prea repede. Nu, îmi pare rău. Fata asta n-a fost niciodată aici.

— Mă doare!

Lyle Renalto o strângea pe Angela Jakes cu atâta putere de umeri, încât unghiile îi intraseră în carne.

— Îmi pare rău, îngerule. Îi dădu drumul. Dar trebuie să pleci de-aici. Acum, azi, înainte ca el să se întoarcă.

Angela începu să plângă.

— Dar n-am... n-am greșit cu nimic.

— Sigur că n-ai greșit, rosti Lyle mai blând. Eu știu asta. Tu știi asta. Însă McGuire nu va înțelege.

Angela ezită.

— Ești sigur că nu va înțelege? Pare un om atât de drăguț.

— Sunt sigur, spuse Lyle cu fermitate. Scoase o geantă din dulap și i-o dădu. La-ți niște haine. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziție.

Detectivul Danny McGuire se trezi la 5 dimineța. Se culcase la două și abia dacă dormise. Rotițele din mintea lui se învârtteau cu o viteză infernală.

Angela Jakes îl mințise. În privința numelui și a educației. Oare în legătură cu ce altceva îl mai mințise?

Și de ce?

De ce să-l mintă în privința numelui și a trecutului său pe omul care încerca să-l prindă pe violatorul ei și pe ucigașul soțului ei? Pe bărbatul care încerca s-o ajute. Nu putea exista decât un singur motiv. Angela Jakes probabil că avea în trecutul ei ceva de care îi era rușine. O rușine profundă. Gândul firesc apărui în mintea lui Danny:

Oare fusese prostituată înainte? Aceea era „viața nefericită” de care o scăpase Andrew Jakes?

Era o poveste destul de frecventă în L.A.: fete tinere și frumoase veneau din orașele mici la Hollywood, visând să ajungă actrițe. Dădeau de vremuri grele. Se combinau cu oameni nepotrivii...

Totuși, ori de câte ori Danny își imagina acel chip angelic, acei ochi atât de plini de încredere și de bunătate, nu-i venea să creadă că Andrew Jakes își culesese mireasa de pe Hollywood Boulevard. Nu crezuse nici că Angela Jakes vânase banii soțului ei, nici chiar atunci când toate dovezile conduceau spre o asemenea concluzie. „Am avut dreptate în legătură cu asta. Trebuie să mă încred mai mult în instinctele mele.”

Dar ce-i spuneau instinctele acum?

Asta era problema. Habar n-avea.

Cu o zi în urmă, după ce plecase de la liceu, condusesese aiurea vreo oră, încercând să-și dea seama ce avea de făcut în continuare. Pasul următor, în mod evident, era să se întoarcă la locuința lui Lyle Renalto și să se confrunte cu Angela. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt martor, Danny n-ar fi stat deloc pe gânduri. Dar nu se putea hotărî s-o supună pe minunata doamnă Jakes unui interogatoriu dur, în fața odiosului ei avocat, care, fără îndoială ar insista să rămână lipit de ea. Dacă ea chiar avea secrete vinovate – și cine n-are? —, merita șansa de a le mărturisi în particular. Danny înțelegea. După toate cele prin care

trecuse, îi datora măcar atâta delicatețe.

Așa că, în loc s-o viziteze, Danny se întoarse la sediu pentru a discuta cu restul echipei. Numai că nu prea avu ce discuta. Toate pisteles urmte de oamenii lui păreau să se fi dovedit fundături. Expertul în artă al lui Henning, cel din Venice Beach, venise cu o gogoasă umflată despre miniaturi. Varianta legată de înșelarea firmei de asigurări părea tot mai puțin promițătoare din moment ce singurii care puteau profita de pe urma unui furt înscenat erau soții Jakes, iar el era mort și ea donase toți banii. Doi dintre ofițerii lui Danny verificaseră norocoasele fundații caritabile care beneficiaseră de pe urma generozității Angelei Jakes. Amândouă păreau perfect în regulă, având conturi strălucitor de transparente. Un sofisticat program de calculator verificase toate violurile violente petrecute în L.A. În ultimii cinci ani, căutând legături cu furturile de obiecte de artă ori de bijuterii, sau orice conexiune care i-ar fi putut lega pe suspectii din acele cazuri de scena crimei din casa soților Jakes. „Nimic.” Aceeași poveste și din partea criminaliștilor. „Amprente: nimic. Analiza spermei: nimic.”

Danny își puse niște pantaloni de trening și se duse clătinându-se în bucătărie, pentru a-și pregăti o cană de cafea tare. Afară, încă era întuneric. Strada din suburbii străjuită de copaci din West Hollywood, unde Danny locuise în ultimii șase ani, era pustie și tăcută ca un mormânt. „Oare Angela mai doarme încă?” Danny și-o imaginează – părul negru revărsându-se peste o pernă moale și albă, superbul ei trup cald și gol sub cearșaful lui Lyle Renalto. „Oare se află în camera de oaspeți?” Doamne, spera că da.

Își aminti comentariul disprețuitor făcut de Lyle la spital: „Pentru un detectiv, aș spune că nu prea vă pricepeți să evaluați oamenii. Eu și Angela nu suntem amănți”.

Detectivul Danny McGuire spera din tot sufletul că vorbele lui Renalto erau adevărate. Se uită la ceas: 5.20.

„Dacă mă duc acum acolo, o să-i găesc dormind încă. Și o să văd cu ochii mei în care paturi s-a dormit.”

Se duse repede să facă duș.

Era 6 a.m. Fix. Ușa fu deschisă de aceeași servitoare în uniformă care fusese de serviciu cu o zi în urmă. „Biata femeie. Cât de devreme trebuie să-și înceapă treaba?” se întrebă Danny.

Servitoarea se uită la Danny și-și spuse: „Bietul bărbat. Cât de devreme trebuie să-și înceapă treaba?”

— O caut pe doamna Jakes.

— Doamna Jakes nu este aici.

— În regulă. Uite ce e, știu că domnul Renalto îți este șef și știu că nu e deosebit de încântat să-i pun întrebări doamnei Jakes, mai ales la o oră atât de matinală, dar este vorba de anchetarea unei crime. Așa că te rog s-o i iezești pe doamna Jakes. Și pe domnul Renalto, dacă e nevoie.

— Nu, nu înțelegeți. Dânsa nu este aici. A plecat aseară. Puteți să intrați și să căutați prin casă dacă nu mă credeți.

Din păcate, Danny o credea. Inima începu să-i bată neplăcut de nebunește.

— A plecat? Unde s-a dus?

— Nu știu. Avea o valiză. Domnul Renalto a condus-o la aeroport.

Lui Danny i se perindă întreaga carieră prin fața ochilor. „Ieri ar fi trebuit să vin direct aici, l-aș fi prins pe amândoi. Acum, martora-cheie și-a luat zborul spre Dumnezeu știe unde.”

— Dar Renalto? A plecat cu ea?

Servitoarea fu surprinsă de întrebare.

— Firește că nu. Domnul Renalto este aici. Doarme la etaj.

Danny trecu pe lângă ea, urcând câte două treptele scării cu balustrada sculptată cu înflorituri. Ușile duble din capătul coridorului dădeau în mod sigur spre dormitorul

principal. Le deschise cu zgomot. Silueta adormită din pat nu se clinti.

— Gata, ticălosule! Ea unde e? Danny se năpusti spre pat. Și ar fi bine să ai un răspuns al naibii de bun, fiindcă altfel te arestez pentru obstrucționarea justiției în ancheta unei crime și o să am grijă personal să nu mai practici niciodată avocatura în orașul ăsta.

Înșfăcând cuvertura de mătase grea, Danny o smuci de pe pat. Și își dori din suflet să n-o fi făcut.

Capitolul 4

Cu doi ani în urmă...

Sofia Basta puse receptorul în furcă și se strânse fericită în brațe. Soțul ei venea acasă. Avea să ajungă într-o oră.

„Soțul.” Cât de mult îi plăcea să rostească acest cuvânt, să-l răsucescă în minte și pe limbă, ca pe o bomboană delicioasă. Erau căsătoriți acum. Era căsătorită cu adevărat. Cu Frankie, singurul ei prieten din timpul anilor lungi, întunecați și disperați petrecuți la New York. Frankie, cel mai frumos, genial și perfect bărbat de ne pământ. Frankie, care ar fi putut avea pe oricine, o alesese pe ea, Sofia, să fie mireasa lui. În majoritatea dimineților, încă se trezea și căuta neliniștită verigheta, incapabilă să creadă cu adevărat cât noroc avusese. Însă apoi își amintea.

„Sunt Sofia Basta, strănepoata lui Miriam, o prințesă marocană. Sunt specială. De ce să nu mă fi ales?”

Apartamentul lor era modest, o locuință cu două camere în districtul poștal Beverly Hills, dar Sofia făcuse din ea un cămin cald și primitiv, fiind încântată să creeze cuibul perfect în care Frankie să vină acasă. Pemuțe și cuverturi viu colorate împodobeau canapeaua din living, care era inundată întreaga zi de strălucitorul soare al Californiei. După 18 ani mohorâți și plini de nori petrecuți la New York,

cât de tare iubea Sofia acel soare! Orașul sumbru, singurătatea din casa de copii. Viața Sofiei fusese un coșmar pe vremea aceea. Dar totul părea un vis acum, o poveste care i se întâmplase altcuiva.

Și ce mai poveste era!

Mama Sofiei, Christina, fusese dependentă de droguri și, uneori, prostituată, la fel de incapabilă să aibă grijă de copiii ei cum nu se pricepuse să aibă grijă de ea însăși. Dar nu fusese mereu așa. Christina Basta crescuse în puf, întâi în Maroc, iar apoi, la Paris, unde părinții o trimiseseră la un internat exclusivist. Înaltă și suplă ca o gazelă, cu pielea albă ca frișca și ochi veseli și iscoditori, imaginea vie a bunicii Miriam, Christina atrăsese repede atenția căutătorilor de modele care mișunau pe lângă Rue Du Faubourg, în căutare de noi talente. La 16 ani, Christina aproape că lucra cu normă întreagă. La 18 ani, locuia la New York, împărțind un apartament cu alte trei fete de la agenția cu care lucra și bucurându-se de nenumăratele plăceri pe care orașul le avea de oferit.

Extenuarea Christinei Basta fu rapidă și catastrofală. Se apucă mai întâi de cocaină. Apoi, trecu la heroină. Li 20 de ani, după ce încălcase mult prea multe contracte, agenția renunță la ea. Înstrăinată de familie și prea mândră pentru a cere ajutorul, apelă la „iubiți” pentru n-și finanța dependența tot mai puternică – în realitate, erau dealeri de droguri și proxeneți care o atraseră tot mai adânc și mai adânc în iad.

Sofia și sora ei geamănă, Ella, fură rezultatul celei de-a treia sarcini a Christinei. Tânăra încercase să avorteze, la fel cum făcuse și în cazul celorlalți copii, dar procedura fusese făcută de mântuială și ambii copii supraviețuiseră. Născute la Berwind Maternity Clinic din Harlem și abandonate de mama lor în aceeași noapte, gemenele petrecuseră doar câteva săptămâni împreună, după care bila, cel mai draguț

bebeluș dintre ele, fu adoptată de un medic angajat acolo și de soția lui. De atunci, Sofia își începu viața așa cum îi fusese destinat: singură.

Dar nu complet.

Pe când Sofia avea șase ani și locuia la orfelinatul St. Mary din Brooklyn, personalul căminului primi vestea, prin intermediul unei importante firme de avocatură de pe Madison Avenue, că mama Sofiei murise. Christina lăsase o „mică moștenire” pentru fiicele ei.

< Um doctorul și familia lui se mutaseră, luând-o și pe Ella cu ei, se hotărâse ca moștenirea să-i revină Sofiei.

— Nu este foarte substanțială, explică avocatul spre marea dezamăgire a directoarei de la St. Mary. Totuși, s-ar putea să aibă valoare sentimentală atunci când copila va crește. Este vorba de o carte, un volum vechi. Și o scrisoare.

Era cartea care istorisea povestea de dragoste dintre Miriam și Jibril, iar câțiva ani mai târziu Sofia și Frankie aveau să petreacă multe ore fericite aplecați asupra ei. Scrisoarea era de la mama Sofiei și explica faptul că iu ea carte nu conținea o legendă, ci povestea adevărată îi unora dintre strămoșii Sofiei, o relicvă a unui trecut despre care Sofia nu știuse nimic, și detalia circumstanțele nașterii ei.

Frankie văzuse scrisoarea. Sofia io arătase în adolescență. El era singurul în care avea încredere și singurul care înțelegea cartea, iar scrisoarea schimbă totul pentru orfana Sofia. Peste noapte, dintr-un nimeni, din progenitura nedorită a unei prostituate și a proxenetului ei, devenise cineva, cineva special, o prințesă marocană despărțită în mod tragic de frumoasa ei soră geamănă. Desigur, ceilalți copii din cămin își băteau joc de ea, spunându-i că acea carte era plină de rahaturi, că nu exista nicio soră geamănă și nici vreun exotic trecut împărătesc. Însă Frankie o ajută pe Sofia să privească dincolo de invidia și de zeflemeaua lor. El era stânca ei, salvarea ei, singurul ei prieten, iar cartea

era bunul ei cel mai de preț.

Nici până în ziua de azi Sofia nu era sigură ce îl atrăsese pe Frankie la ea. Poate faptul că și el era orfan, un orfan adevărat, ca ea. Majoritatea copiilor din cămin aveau familii, doar că acestea nu erau capabile să aibă grijă de ei. Frankie și Sofia nu aveau pe nimeni. Dar, în alte privințe, erau complet diferiți. Dacă Sofia fusese mereu singură și fără prieteni, invidiată de fetele din cămin pentru frumusețea ei și hărțuită de băieți din același motiv, Frankie fusese adorat de toată lumea, atât de personal, cât și de copii. Frumos – „Dumnezeule, era atât de frumos!” –, amuzant și charismatic, te putea face să te simți special doar îndreptându-și ochii de un albastru înghețat în direcția ta.

Frankie își îndrepta adesea ochii în direcția Sofiei. Dar nu cu aceeași mină înspăimântătoare, ca de prădător, cum făceau ceilalți băieți. Atențiile lui Frankie erau cumva mai nobile, mai blânde și infinit mai prețioase decât avansurile alimentate de testosteron ale celorlalți. Sofia se simțea flatată, dar și frustrată. Tânjea după atingerea lui, însă el nu o atingea niciodată.

Ea începu să dispere că el n-o va atinge niciodată. Iar apoi, într-o zi, un miracol se întâmplă. Citeau cartea în camera de recreere, așa cum se întâmpla adesea. Frankie îndrăgea cartea aproape la fel de mult ca Sofia. Considera că povestea lui Miriam era minunat de romantică și o chestiona pe Sofia la nesfârșit despre istoria familiei sale și despre de mult pierduta soră geamănă, Ella. Dar, în lua aceea, îi puse o altă întrebare. Cea mai minunată, neașteptată și nesperată întrebare. Și, desigur, Sofia spusese da, iar Frankie îi promisese că, de îndată ce aveau hă se căsătorească, el avea să fie cu ea fizic, așa cum ar nvbui să fie un bărbat și soția lui.

De atunci încolo, cel puțin în mintea ei, viața Sofiei Basta se transformase într-un basm. Ea și Frankie jy căsătoriră în

ziua când ea împlini 18 ani și se mulară din orfelinat într-o garsonieră mică din Harlem, unde, așa cum promisese, Frankie făcu dragoste cu ea pentru prima oară. Fură cele mai fericite patru minute din viața Sofiei.

În următorii doi ani, Sofia lucră pe post de chelneriță, în vreme ce Frankie se duse la școală. Era atât de deștept, încât ar fi putut deveni orice dorea – doctor, avocat, om de afaceri. Astfel că i se oferă un post în L.A. încă dinainte de a absolvi. Se mutară în California, împachetându-și toate lucrurile într-un geamantan și își luară rămas-bun de la New York cu mai multă bucurie ■ lecât o făcuse cineva vreodată.

Lis Angeles era tot ce visase Sofia, ba chiar mai mult i lecât atât. De fapt, viața ei era acum atât de perfectă, încât se simțea vinovată când se plângea de ceva – cum ui fi faptul că Frankie trebuia să călătorească în interes de afaceri sau să stea până târziu la birou. Deși toate iisiera probabil că erau legate de faptul că soțul ei dorea Inarte rar să facă dragoste cu ea.

— Vreau să fie ceva special, explică Frankie. Și nu va fi ducă îngăduim să devină o rutină.

Sofia încercă să-l convingă pe Frankie că, pentru ea, iivm să fie special indiferent cât de des o făceau, dar nu reuși să-l clinească. Sofia își spuse că n-ar trebui să îngăduie ca asta s-o deranjeze prea mult. Își arăta iubirea față de ea în atât de mult alte moduri – făcându-i fotografii intime, aprinzându-se de gelozie când alți bărbați îi acordau atenție, făcându-i mereu complimente în legătură cu hainele, parfumul și felul în care își coafa părul. Avea să se rezolve și partea sexuală, cu timpul.

Tocmai terminase de copt un rând de prăjituri și schimba aștemuturile patului lor când auzi cheia lui Frankie răsucindu-se în broască. Țipând încântată, zbură în brațele lui.

— Iubito! O sărută pe creștet. Ți-a fost dor de mine?

— Sigur că mi-a fost. În fiecare secundă! De ce nu mi-ai spus mai devreme că zborul tău e azi. Aș fi venit la aeroport să te întâmpin.

— Știu că ai fi venit. Am vrut să-ți fac o surpriză.

Frankie se uită la tână soție care îl adora și se felicita încă o dată. Frumusețea Sofiei nu înceta niciodată să-l surprindă. După doar câteva zile în care fusese departe de ea, părea să fi devenit și mai minunată, și mai perfectă. Era un înger. Gândul că un alt bărbat ar putea s-o atingă îi stârnea lui Frankie gânduri ucigașe. Cu toate astea, știa absolut sigur că el nu va putea fi niciodată iubitul pe care ea și-l dorea. Era o problemă.

În acea noapte, în pat, simțindu-i frustrarea în timp ce stătea întinsă alături de el, Frankie o întrebă:

— Te gândești vreodată să te culci cu alți bărbați?

Sofia fii oripilată.

— Nu! Firește că nu! Mai degrabă, aș muri. Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Chiar ai muri mai degrabă?

O privi cu o intensitate cum ea nu mai văzuse vreodată. Sofia se gândi înainte de a-i răspunde, apoi spuse „da”, pentru că acesta era adevărul. N-ar putea trăi cu sine dacă l-ar înșela pe Frankie. El era viața ei acum, respirația trupului ei.

— Bine, zise Frankie. În acest caz, există un bărbat pe care vreau să-l cunoști. Un bărbat important.

Încet, își coborî mâna între picioarele ei. Sofia gemu neajutorată. Trecuse atât de multă vreme de când el n-o mai atinsese. „Te rog... te rog, nu te opri.” Dar Frankie se opri, ridicându-și mâna și punându-și un deget pe buzele Sofiei. Ei îi veni să plângă.

— Vreau să fii drăguță cu acest bărbat. Să faci tot ce-ți spun eu să faci. Chiar dacă e greu.

— Sigur, iubitule. Întinse mâna spre el. Dar la ce te gândești?

— Nu-ți face griji despre asta acum. O să aranjez eu lucrurile. Tu doar să faci ce-ți cer.

Frankie se rostogoli peste ea. Spre surprinderea Soliei, bărbăția îi era tare. O vârî în ea și, penetrând-o scurt de cinci sau șase ori, termină aproape instantaneu.

Pentru o vreme, niciunul din ei nu vorbi. Apoi, Sofia întrebă încet:

— Cum îl cheamă?

— Hm?

— Pe omul pe care vrei să-l cunosc. Cum îl cheamă? în întuneric, Frankie zâmbi.

— Jakes. Numele lui e Andrew Jakes.

Capitolul 5

Lyon, Franța

2006

Mart Daley se uită la ceas. Își petrecuse ultima jumătate de oră șezând pe o canapea incomodă din camera de nșteptare cenușie aflată adânc în măruntaiele sediului central al Interpolului, din Lyon. Clădirea care străjuia răul de pe Quai Charles de Gaulle era un altar dedicat funcționalității urâte, un loc construit de birocrați pentru birocrați. „Visul erotic al unui analist de date”, se gândi Matt remarcând absența totală a obiectelor de artă, ba chiar și a unui covor colorat sau a unei vaze cu flori rătăcite în labirintul de coridoare pe care îl văzuse până acum. „Nu e de mirare că personalul pare atât de deprimat.”

La drept vorbind, concluzia lui se baza pe analiza a doi oameni. Tânărul francez posomorât care îi dăduse permisul de vizitator, și care îl condusesese la biroul omului pe care traversase o jumătate de lume ca să-l vadă, și secretara

acelui bărbat, o femeie ale cărei trăsături asemănătoare unei securi de luptă emanau cam la fel de multă căldură ca o iarnă nucleară siberiană.

— Credeți că mai întârzie mult? întrebă Matt.

Secretara ridică disprețuitoare din umeri și își îndreptă din nou atenția spre ecranul calculatorului ei.

Matt se gândi la tatăl lui. Harry Daley nu fusese niciodată în Franța, dar le admirase mereu pe franțuzoaice pentru ținuta lor, pentru farmecul lor și pentru că erau sexy. „Dumnezeule, această Roșă Klebb⁵ i-ar fi pulberat toate iluziile!”

Gândul despre tatăl lui îl făcu să zâmbească. Dacă n-ar fi fost Harry Daley, el n-ar fi stat azi aici.

Harry Daley fusese un tată minunat și un soț chiar și mai grozav. Harry și Marie, mama lui Matt, fuseseră căsătoriți timp de 40 de ani și mereu reprezentaseră totul unul pentru celălalt. Cu un an în urmă, la înmormântarea lui Harry Daley, nenumărați prieteni zăboviseră la mormântul lui, depănând amintiri despre omul pe care Matt și sora lui, Claire, îl iubiseră dintotdeauna.

În timpul ceremoniei, pe Matt îl apucă un râs necontrolat, groaznic când vorbele preotului croat „Domnul să-l odihnească în pace” ieșiră cumva „Domnul să-l odihnească în pipi⁶”. Dat fiind faptul că Harry murise de cancer la vezică, și lui Matt, și surorii lui li se păru ilar.

Raquel, încântătoarea soție sud-americană a lui Matt, nu văzu partea amuzantă.

— Dumnezeule, șuiere ea la urechea lui Matt, ce-i în *neregulă* Cu tine? N-ai niciun pic de respect? Este

---

⁵ Principalul dușman al lui James Bond în filmul *Din Rusia, cu dragoste* (n.tr.).

⁶ Cuvintele eng. *peace* și *piss* au o pronunție asemănătoare (n.tr.).

înmormântarea tatălui tău.

— O, haide, iubito. „Domnul să-l odihnească în pipi”? E amuzant. Tata ar fi apreciat umorul. Imaginează-ți ce-ar fi făcut Jerry Seinfeld cu o asemenea replică.

Raquel rosti tăios:

— Nu ești nici pe departe Jerry Seinfeld, iubitule.

Cuvintele ei îl durură pentru că spuneau adevărul. Matt Daley era scriitor de comedie, dar, în ultimii ani, nu prea avusese succes. Frumos într-un fel băiețesc, di o coamă bogată de păr blond și ochi de culoarea merelor verzi, cea mai distinctivă trăsătură a lui era zâmbetul contagios, o caracteristică facială care făcea ca toată fizionomia lui să arate ca într-un răs homeric. În perioada de început a relației lor, Raquel fusese atrasă de simpli umorului ce-l caracteriza pe Matt, și se simțise flatată Când incidente amuzante din viața lor se regăsiseră în serialul de succes la care Matt lucrase pentru scurt timp, m vremea aceea. Dar, după opt ani, noutatea dispăruse, În fel și speranța că onorariile de scenarist ale lui Matt Aveau să le permită vreodată stilul de viață opulent de la Hollywood, după care Raquel tânjea. Matt lucra acum pentru o rețea de televiziune prin cablu, iar salariul lui lă permitea să-și plătească facturile, dar nu și să-și ofere plăcerile mai rafinate ale vieții.

— Cu ce te mai freacă la cap, de data asta? întrebă sora lni Matt, Claire, care nu o agreea pe cumnata ei.

— Nu-i plac înmormântările, rosti Matt loial.

— Probabil se teme că cineva o să arunce lumina cerească asupra ei și că vom vedea cu toții cicatricile ultimei operații estetice pe care și-a făcut-o la ochi.

Matt rânji. O iubea pe Claire. O iubea și pe soția lui, dar chiar și el începea să-și dea seama cu durere că probabil sentimentul nu mai era reciproc.

După înmormântare, pe drumul de întoarcere în L. A., Matt încercă să construiască niște poduri peste prăpastia

dintre el și Raquel.

— Sunt pe cale să încep lucrul la un nou proiect, îi Spuse el. Ceva diferit. Un documentar.

Un foarte slab licăr de interes se ivi în ochii ei.

— Pentru cine?

— Pentru nimeni deocamdată, spuse Matt. Îl scriu litră să-mi fi fost comandat.

Licărul dispăru. „Exact ce ne trebuia”, se gândi Raquel. „Alt scenariu de care nimeni n-are nevoie.”

— E despre tatăl meu, insistă Matt. Tatăl meu biologic.

Raquel căscă. Sincer vorbind, uitase că Harry Daley iiiii fusese tatăl adevărat al lui Matt. Harry se însurase cu mama lui Matt pe când Matt era un țănc, iar Claire, un bebeluș în brațele ei.

— Am descoperit recent că a fost ucis cu peste un deceniu în urmă.

Dacă această veste fusese menită a o șoca pe Raquel sau măcar a-i stârni interesul... ei bine, dădu greș.

— În acest oraș, oamenii sunt uciși în fiecare zi, Matthew. De ce ar vrea cineva să-și piardă o oră în fața televizorului pentru a afla despre decesul necunoscutului tău tată?

— A, dar tocmai asta-i chestia, rosti Matt înflăcăându-se în legătură cu subiectul. Nu era necunoscut. A fost un dealer de artă din Beverly Hills. Faimos, cel puțin în L.A. Și foarte bogat.

De data asta, captă atenția lui Raquel.

— Nu mi-ai pomenit niciodată de asta. Cât de bogat?

— Putred de bogat, spuse Matt. Vorbim de sute de milioane de dolari.

— Sute *de milioane*? Dumnezeule, Matt! icni Raquel ieșind periculos de mult de pe banda pe care mergeau. Ce s-a întâmplat cu toți banii ăia?

— I-a primit văduva lui, rosti Matt nepăsător.

— Cum, pe toți?! Dar tu și Claire?

— Eu și Claire? O, haide, iubito! Noi nu avuseserăm nicio legătură cu el de peste 30 de ani.

— Și? Pupilele lui Raquel se dilatără de încordare. Sunteți copiii lui, rude de sânge. Poate că ar fi posibil să contestați testamentul.

Matt râse.

— Pe ce temei? Erau banii lui și dreptul lui să-i lase cui a dorit. Dar, oricum, nu despre asta-i vorba. Povestea este și mai palpitantă.

Raquel făcu un efort să-și imagineze ceva mai palpitant decât sute de milioane de dolari, dar se sili să asculte.

— Văduva, care avea puțin peste 20 de ani la vremea aceea, și care a fost violată cu sălbăticie de cel care l-a ucis pe tatăl meu, a donat toți banii copiilor defavorizați. Până la ultimul sfanț. A fost cel mai important act caritabil din toată istoria orașului. Dar abia dacă știe cineva despre asta, pentru că, în loc să rămână și să se bucure de toată gloria, tipa sare într-un avion și dispare lu doar câteva săptămâni după crimă. Pur și simplu dispare de pe fața pământului și nimeni nu mai aude niciodată nimic de ea. Este o nebunie, nu-i așa? Nu crezi că ți-o poveste grozavă?

Raquel nu dădea doi bani pe povestea stupidă a lui Matt. Ce fel de om nu ridică un deget pentru a-și primi partea dintr-o avere de câteva sute de milioane de dolari? Se măritase cu un cretin.

— Cum se face că nu mi-ai vorbit niciodată despre asta?

Furia din vocea ei era inconfundabilă. Buna dispoziție a lui Matt dispăru. „De ce se pare că o înfurii mereu?”

— Ca să fiu sincer, am cam uitat. Am auzit despre asta cu câteva luni în urmă, dar m-am gândit că l-aș întrista pe tata dacă aș manifesta prea mult interes, așa că am lăsat-o baltă. Dar acum, că Harry a murit, îmi imaginez • a n-ar strica să explorez povestea. În clipa asta, televiziunile sunt serios interesate de „istorii personale”. Crima și banii vând

întotdeauna.

Străbătură restul drumului în tăcere. Până să ajungă acasă, două obsesii se născuseră. A lui Raquel era legată de o avere de 400 de milioane de dolari. Iar a lui Matt Daley, de crima nerezolvată a cărei victimă fusese tatăl lui biologic: Andrew Jakes.

În următoarele câteva luni, în vreme ce soția lui petrecea degeaba ore întregi consultând avocat după avocat, vânând o porțiță care să le redea averea „lor”, după cum considera ea acum bunurile lui Jakes, ceea ce începuse ia o cercetare în vederea realizării unui documentar devenise ocupația permanentă a vieții lui Matt Daley. Ziua, scotocea prin bibliotecile și galeriile din L.A., căutând orice informație despre Andrew Jakes pe care o putea grtsi: despre afacerile lui, colecția de artă modernă, proprietățile imobiliare, prietenii, dușmanii, cunoștințele, iubitele, interesele, animalele de companie, problemele de sănătate și credințele religioase. Noaptea, ascuns în biroul lui, ca un pustnic, Matt făcea cercetări online. Abia dacă mai dormea. Ca un pui de cuc care solicită atenție, dosarul notat „Andrew Jakes” devenea tot mai mare și mai gros cu fiecare zi care trecea, iar puținul care mai rămăsese din căsătoria lui Matt și Raquel muri încet de inaniție.

După o vreme, chiar și Claire Michaels deveni îngrijorată că fratele ei exagera.

— Ce speri să obții cu toate astea? îl întrebă ea în cele din urmă, într-o zi.

Aflată în bucătăria casei ei pline de viață, din Westwood, cu un bebeluș sprijinit pe un șold și cu un vas cu sos de roșii în mână, înconjurată de hărmălaia și harababura unei vieți de familie vesele, Claire îl făcea pe Matt să se simtă fericit și trist în același timp. Fericit pentru ea, trist pentru el. „Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă eu și Raquel am fi avut copii?”

— Ți-am spus, zise el. Sunt pentru un documentar.

Claire păru sceptică.

— Cum merge scenariul?

Matt se strâmbă.

— Încă n-am ajuns în faza de scris.

— Așadar, în ce fază ești?

— De documentare.

— Cui i-ai prezentat ideea ta?

— Vrei să-mi fii impresar, cumva?

El încercă să glumească, dar, în sinea lui, știa că sora sa avea dreptate. Toți prietenii lui spusese ră același lucru. Misterul care înconjură uciderea tatălui său biologic devenise o dependență primejdioasă, un obicei primejdios, consumator de timp, care îl îndepărta de căsătoria lui, de munca lui, de viața „reală”. Totuși, cum putea Matt să renunțe, când ancheta făcută de LAPD avea atât de multe lacune, când atât de multe întrebări care băteau la ochi rămăseseră fără răspuns?

Conform dosarului oficial, Andrew Jakes fusese ucis de un intrus necunoscut, de un hoț profesionist care devenise violent. Nimeni nu fusese vreodată arestat pentru această crimă. Nici măcar nu existaseră suspecti. Între timp, văduva lui, Angela, părea să fi dispărut de pe fața pământului, la fel și bijuteriile, și portretele în miniatură furate din casa soților în acea noapte. Avocatul el, Lyle Renalto, o dusesse la aeroport, dar pretinsese că nu avea habar unde se dusesse și se pare că nici nu mai începuse de ea de-atunci. Poliția îl chestionase în repetate rânduri, dar el nu-și schimbase niciodată povestea. Existaseră zvonuri că doamna Jakes fusese văzută în Grecia, dar nimic nu fusese dovedit vreodată. Danny McGuire, detectivul care se ocupase de caz, demisionase nu mult după aceea, luând cu el toate suspiciunile pe care era posibil să le fi avut. Între timp, mostrele de spermă prelevate de criminaliști de la Angela

Jakes în urma violului nu se potriviseră cu cele de la vreo altă crimă, nici de dinainte, nici de după. Nici cele câteva amprente neclare găsite la locul crimei din Loma Vista, numărul 420.

Matt îi spuse lui Claire:

— E ca și cum, într-o zi, acești soți își trăiau viața în casa lor frumoasă, plănuiuându-și viitorul, iar a doua zi, pac, totul a dispărut. Casa, banii, tablourile. Cuplul însuși. După crimă, într-o seară, văduva se urcă într-un avion și nu se mai aude niciodată nimic de ea.

— Da, Matt, știu povestea, zise Claire răbdătoare.

— Dar nu te înspăimântă? Ideea că toate astea – Matt arătă de jur-împrejurul bucătăriei, spre nepoții lui, spre manualele lor, spre toate rămășițele rezultate din viața plină și ocupată a lui Claire – ar putea să nu mai existe mâine? Să dispară. Bătu din palme pentru a-și sublinia cuvintele. Ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Claire rămase tăcută vreme îndelungată. În cele din urmă, rosti:

— Îmi fac griji pentru tine, Matt. Cred că trebuie să stai de vorbă cu cineva.

Matt fii de acord. Chiar trebuia să stea de vorbă cu cineva.

Problema era că acel cineva locuia în Lyon, Franța.

Capitolul 6

Se uită la luminile albastre intermitente din oglinda retrovizoare și verifică viteza pe care o avea. 65. Doar 5 kilometri la oră peste limită, pe o stradă practic goală de la periferia orașului.

„Meschini.” Viteji dinăștia erau motivul pentru care poliția lyoneză avea un renume atât de prost. Coborând geamul pentru a-i trage un perdaf jandarmului exagerat de

zelos, încruntarea i se transformă în zâmbet.

Ofițerul în chestiune era o femeie. O femeie extrem de atrăgătoare. Avea părul roșu – avea o slăbiciune pentru roșcate –, ochi albaștri și sâni plini, pe care nici măcar deloc flatanta uniformă de poliție nu reușea să-i ascundă întru totul. Perfect.

— De ce vă grăbiți, domnule?

„O, și vocea!” Joasă și răgușită, așa cum numai o franțuzoaică putea avea. Vocea îl dădu gata cu totul. Zâmbi arătându-și intenția de a flirta.

— De fapt, doamnă ofițer, am o întâlnire.

— O întâlnire? Nu mai spuneți. Sprâncenele superbe roșcate se ridicară. Și o să v-o strice dacă nu ajungeți acolo exact în secunda asta?

— De fapt, a stricat-o deja.

Aplecându-se pe geamul șoferului, o sărută cu pasiune pe buze.

— La ce oră ajungi acasă, la cină, iubitele? îl întreabă soția lui după ce, în cele din urmă, se desprinseră pentru a respira.

Danny McGuire rânji.

— Cât de curând voi putea, scumpo. Cât de curând voi putea.

15 minute mai târziu, intrând cu pași mari în sediul central al Interpolului, pentru că întârziase la întâlnire, Danny speră că nu va trebui să stea prea mult. Celine arătase atât de sexy în uniforma albastră strâmtă de ofițer, *officier de paix*, încât fusese dureros să se despartă de ea. Purtase uniformă în ziua în care de cunoscuseră, și tot așa îi plăcea cel mai mult și acum lui Danny să o vadă îmbrăcată.

În L.A., nu-și dăduse niciodată întâlnire cu cineva din cadrul poliției. Dar aici, în Franța, totul era altfel. Se mutase aici cu un deceniu în urmă, căutând o umbră. Umbra era

Angela Jakes. Nu o găsisese niciodată. În loc de asta, Danny o găsisese pe Céline, iubirea, cultura și bucătăria franceze, o carieră frumoasă și o viață cu totul nouă. Lyonul era acum casa lui Danny McGuire, iar el o iubea mai mult decât ar fi crezut cândva că este posibil.

Totul fusese atât de diferit când ajunsese aici.

Danny McGuire urâse Franța. O urâse pentru că o asocia cu eșecul. Eșecul lui. Uciderea lui Jakes fusese un i uz remarcabil în multe privințe. Căci fusese primul și nlingurul eșec total din cariera lui Danny McGuire. Nu-l Oăsisese niciodată pe omul care îl ucisese pe Andrew Jakes într-un mod atât de sălbatic, de sadic, și care o violase pe fascinanta lui soție.

Danny nu avea să uite niciodată dimineața în care sosise la vila din Beverly Hills a lui Lyle Renalto, trăgând așternuturile de pe pat pentru a-l găsi pe avocat într-o evidentă stare de excitare sexuală și râzând de el. Angela Jakes plecase, fu Lyle Renalto încântat să-l informeze. Conform lui Lyle, copleșită de presiunea modului „agresiv” în care Danny o chestiona, ea decisese hâ înceapă o viață nouă peste ocean. Ascunzându-se în spatele discreției impuse de relația avocat-client, Lyle Renalto refuzase cu încăpățănare și cu fermitate să divulge poliției altă informație.

Cam pe-atunci, Danny McGuire luase pentru prima dată legătura cu Interpolul. Logându-se la 1-24/7, baza globală de date a Interpolului, concepută pentru a-i ajuta pe polițiștii țărilor membre să-i depisteze pe suspecți tu străinătate, Danny dădu în cele din urmă de Angela lakes în Grecia și începu să comunice zilnic cu autoritățile din Atena, încercând să pună mâna pe ea, dar lu zadar. Între timp, în L.A., celelalte piste dispăruseră una câte una, ca afluenții unui râu secăuit. Ucigașul lui Andrew Jakes dispăruse la fel ca soția victimei și ca obiectele de artă și

bijuteriile furate. Într-adevăr, tot ce rămăsese din viața împreună a soților Jakes era averea lui Andrew, care își găsise în siguranță (și neafectată de taxe) drumul spre cuferele a două orfelinate, ambele, firește, încântate s-o primească.

Superiorii lui Danny de la LAPD erau profund rușinați. Curmaseră fără milă orice interes din partea presei față de cazul Jakes, aparent pentru a nu încuraja „crimele la indigo”, în realitate pentru a-și ascunde propriile nereușite. Cazul fu închis. Motiv: jaful. Atacator: necunoscut. Danny fu mutat de la Omucideri la Fraude, o retrogradare clară, și i se spuse să uite de Angela Jakes dacă voia să-și păstreze slujba.

Dar el nu putuse uita. „Cum ar putea să uite cineva un chip care îl urmărește neîncetat?” Și nici nu voia să-și păstreze slujba. Dându-și demisia din poliție, își petrecu următorii doi ani cheltuind aproape toate economiile călătorind frenetic prin Europa, în căutarea Angelei. Lucrând ca persoană particulară, obținu prea puțin sprijin prețios din partea forțelor de poliție locale, așa că fu nevoit să se bazeze pe detectivi particulari lipsiți de scrupule pentru a-l ajuta să se țină pe urmele ei. În cele din urmă, falit și deprimat, ajunsese în Franța, unde o veche legătură din Lyon îi spuse că Interpolul făcea angajări și îl sfătui să aplice pentru un post.

Încet, Danny își refăcu cariera distrusă. Intră ca membru junior într-o echipă tactică de criminaliști IRT (Interpol Response Team) și își câștigă rapid reputația de a fi un analist și un strateg strălucit și original. IRT putea ajunge în 12 până la 24 de ore de la producerea unui incident în orice loc din lume, pentru a ajuta forțele polițienești ale unei țări membre. Adaptabilitatea, gândirea rapidă și capacitatea de a lucra în echipă în condiții nefamiliare reprezentau împreună cheia succesului unității sale. Danny McGuire excelă la

fiecare nivel. Fu lăudat pentru vitejia și abilitatea de a rezolva un caz de crimă din lumea bandelor corsicane. Nu mulți polițiști i-ar fi putut convinge pe oamenii din acea comunitate bine încheagată să vorbească, însă Danny le cucerise inimile și mințile, reușind să obțină condamnarea a cinci dintre șefii de bande. După aceea, au fost uciderea cu toporul a unui șeic arab în Africa de Nord – acel caz nu fusese prea greu de rezolvat deoarece, îndatoritor, individul își lăsase amprente prin tot apartamentul victimei – și dispariția unei regine a frumuseții în zona rurală a Venezuelei. Fata în chestiune era mușta unui bogat magnat rus cu afaceri în domeniul petrolier, iar cazul se dovedea grozav pentru Danny, care obținu o condamnare fără probleme. (Deși nu atât de grozav și pentru regina frumuseții. În cele din urmă, părți din corpul ei fură găsite în saci de gunoi, într-un motel din Maracay.)

Lui Danny îi plăceau munca și noutatea de a locui în Franța, așa că începu să simtă cum își recăpăta treptat încrederea în sine. Întâlnirea cu Celine și apoi căsătoria îi ea reprezentară cireașa de pe tort. Dar, cu toate triumfurile din ultima vreme, care îi asigurară o ascensiune rapidă în cadrul Interpolului, nu o uită niciodată pe Angela Jakes. „Cine a fost înainte de a se căsători cu soțul ei? De ce a fugit?” Știa că nu era posibil ca întrebările lui s-o fi pus pe fugă, după cum pretindea Lyle Renalto. Trebuia să fi existat un alt motiv. Iar întrebarea cea mai importantă era: „Cine o violase pe ea și îl ucisese pe soțul ei într-un mod atât de sinistru, de sângeros?” Concluzia oficială, că un jaf o luase razna în mod groaznic era în mod evident o prostie. Hoții de artă nu retează cu atâta forță gâtul unui bătrân, încât aproape să-i desprindă cu totul capul.

În cele din urmă, Céline fu cea care îl convinse pe Danny s-o lase baltă. Intuind că soțul ei simțea față de Angela Jakes mai mult decât interes profesional, îi spuse de-a

dreptul că se simțea amenințată.

— Ea a plecat, îi spuse cu ochii în lacrimi, dar eu sunt aici. Nu-ți sunt de ajuns?

— Sigur că îmi ești, iubito, o asigură Danny. Tu ești totul pentru mine.

Dar, ani întregi după aceea, în visele sale, Angela lakes tot îl vrăjea cu pielea ei albă ca laptele și cu ochii ciocolatii plini de reproș.

„Găsește-l pe animalul care a făcut asta.”

Danny promisese că o va face, dar dăduse greș. Animalul încă era liber.

Totuși, treptat, Danny trecu peste asta. Căsătoria lui cu Céline era extraordinar de fericită. Cu două luni în urmă, când Danny fusese promovat șef al întregii divizii IRT, conducând 28 de echipe care operau pe tot globul, atât în cazuri de crimă, cât și de dezastre naturale, avu impresia că descrisese un cerc complet, care începuse cu coșmarul din Loma Vista, numărul 420, și asasinarea lui Andrew Jakes. Și pe plan profesional, și pe plan personal, Danny McGuire își găsisse în sfârșit pacea.

Apoi, primi primul e-mail.

Primul mesaj al lui Matt Daley fusese intitulat simplu, „Andrew Jakes”. Chiar și numai vederea celor două cuvinte pe ecran făcu să-i înghețe lui Danny McGuire sângele în vene. Daley dădea prea puține informații despre sine, spunând doar că era o „parte interesată” și că avea „informații noi” despre caz, pe care dorea să le discute personal cu Danny. Considerându-l un excentric, Danny nu-i răspunse. Dar e-mailurile continuară să sosească, apoi începură telefoanele la biroul lui Danny, la orice oră din zi și din noapte. În cele din urmă, Danny răspunse, comunicându-i domnului Daley că, dacă avea vreo informație nouă, ar trebui să o transmită criminaliștilor din LAPD. Însă Daley nu se lăsă păcălit. Insistând că *trebuia* să

vorbească personal cu el, Matt Daley îl anunță că urma să ia un avion spre Lyon, în săptămâna următoare, și că „nu va pleca” până când Danny nu va fi de acord să-l vadă.

Acum, respectându-și cuvântul, se afla aici. Mathilde, excelenta secretară a lui Danny, îl sunase cu o oră în urmă. Un „domn american blond” ședea în fața biroului lui Danny, pretinzând că avea stabilită o întâlnire cu el și că era urgent. Ce dorea Danny să facă ea?

„Vreau să-l trimiți la plimbare. Vreau să-i spui să nu-mi mai amintească de Angela Jakes și să iasă dracului din viața mea.”

— Spune-i că sunt în drum spre birou. Dar că n-am mult timp. Va trebui să-mi spună repede ce are de spus.

— Domnule Daley. În tonul lui Danny McGuire nu era nici urmă de căldură. Ar fi mai bine să intrați.

Biroul lui McGuire era spațios și confortabil. Matt știa că fostul detectiv se descurcase bine după ce plecase din LAPD, însă fu surprins să descopere cât de bine.

Fotografiile ale unei superbe tinere roșcate se aflau pretutindeni.

Matt luă alene una dintre ele.

— Soția dumneavoastră?

McGuire dădu politicos din cap.

— Este foarte frumoasă.

— Știu. Iar acum se află acasă, așteptându-mă. Danny hvtă urât la el. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Daley?

Inima lui Matt începu să bată mai repede. „Cam asta îi fost introducerea.” Trase adânc aer în piept și spuse:

— Puteți redeschide ancheta uciderii lui Andrew Jakes.

Danny se încruntă.

— Și de ce aș vrea să fac asta?

— Pentru că a apărut o dovadă nouă.

— Așa cum v-am zis în e-mail, domnule Daley, dacă aveți

o dovadă relevantă, ar trebui să o puneți la dispoziția poliției din L.A. Cazul acesta nu mă mai privește și nici nu se află în jurisdicția mea.

— Lucrați pentru Interpol, rosti Matt cumpătat. Întreaga lume este în jurisdicția dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu este chiar atât de simplu, murmură Danny McGuire.

— Ba eu cred că este. Matt Daley se aplecă în față, fixându-l pe Danny cu o privire sfredelitoare. Era la fel de încăpățânat în persoană cum fusese și la telefon. LAPD nu dă doi bani pe asta. Au închis cazul și au renunțat. Acesta este motivul pentru care v-ați dat demisia.

Danny nu spuse nimic. Nu putea să-l contrazică.

Următoarele cuvinte ale lui Matt Daley făcură să-i înghețe sângele în vene.

— Dacă v-aș spune că a mai existat o crimă?

Danny McGuire făcu un efort pentru a-și menține vocea calmă.

— Există multe crime, domnule Daley. În toată lumea, în fiecare oră a fiecărei zile. Noi, oamenii, suntem o specie violentă.

— Nu ca asta. Vârând mâna în geanta diplomat, Matt Daley scoase un dosar gros și îl trânti pe biroul lui Danny. Exact același mod de operare. Bătrân măcelărit cu violență, tânără soție violată, care lasă toți banii unor instituții caritabile, iar apoi, dispare.

Danny McGuire simți că i se usucă gura. Mâinile îi tremurau când atinse dosarul. „Poate fi adevărat? După tot acest timp, animalul a lovit din nou?”

— Unde?

Cuvântul se auzi ca o șoaptă.

— În Londra. Cu cinci ani în urmă. Numele victimei era Piers Henley.

Capitolul 7

Londra

2001

Chester Square se află în inima districtului Belgravia, după Eaton Square și chiar lângă moderna Elizabeth Street. Clădirile sale clasice, cu stucatură albă sunt amplasate în jurul unei fermecătoare grădini particulare, într-un colț al piațetei, biserica St. Mark este cuibărită pașnic sub un castan uriaș, străvechile clopote din bronz vestind fiecare oră și scutindu-i astfel pe locuitorii din zonă de efortul de a privi la ceasurile lor Patek Philippe. Din stradă, casele aflate în Chester Square par mari și confortabile.

Nu sunt așa.

Sunt enorme și somptuoase ca niște palate.

Un clișeu repetat adesea în Belgravia spune că niciun englez nu-și permite să locuiască în Chester Square. Ca majoritatea clișeele, este adevărat. Roman Abramovici, oligarhul rus care deține clubul de fotbal Chelsea, a avut o casă aici, înainte să fugă cu tânăra lui amantă și să-i lase proprietatea soției sale. De-a lungul anilor, printre vecinii doamnei Abramovici s-au numărat două vedete de film de la Hollywood, un celebru fotbalist francez, fondatorul elvețian al celui mai mare fond de hedging⁷ european, un prinț grec, un magnat indian al software-urilor. Restul caselor din piațetă erau, fără excepție, deținute de bancheri americani.

Până în ziua în care unul dintre acei bancheri americani, deprimat de prăbușirea investițiilor sale, și-a vârat în gură țeava unui rar pistol Bersa Thunder și a apăsat trăgaciul.

---

⁷ Fond de investiții cu număr limitat de investitori (cel mult 100), care este administrat agresiv și deține atât poziții sigure, cât și poziții speculative. (n.tr.)

Moștenitorii săi au vândut casa unui baronet britanic. Și așa s-a făcut că Sir Piers Henley a devenit primul britanic care a deținut o casă în Chester Square, timp de mai bine de 25 de ani.

De asemenea, a fost și prima persoană ucisă acolo.

Inspectorul Willard Drew de la Scotland Yard îi dădu femeii o cană cu ceai dulce și încercă să nu se holbeze la buzele ei pline, senzuale, când sorbi din ceașca aburindă. Sub halatul de baie pe jumătate desfăcut, petele de Sânge încă erau clar vizibile pe coapsele ei albe și ușor pistruiate. Violul fusese deosebit de violent. Dar nu atât de violent precum crima.

În vreme ce inspectorul Drew o chestiona pe femeie la parter, sus, în dormitor, oamenii lui culegeau creierii soțului ei de pe covorul persan. Dormitorul principal arăta ca un tablou proaspăt pictat de Jackson Pollock. O explozie de sânge, de furie, de nebunie animalică avusese loc în acea încăpere, ceva ce inspectorul Drew nu mai văzuse niciodată. Exista un singur cuvânt care putea descrie scena: „carnagiu”.

Inspectorul Drew spuse:

— Putem face asta mai târziu, doamnă, dacă este prea mult pentru dumneavoastră acum. Poate după ce vă veți reveni din șoc?

— N-o să-mi revin niciodată, domnule inspector. Mai bine discutăm acum.

Ea îl privi în ochi când vorbi, lucru pe care inspectorul Drew îl găsi deconcertant. „Frumoasă” era un calificativ nepotrivit pentru această micuță roșcată. Era sexy. Dureros de sexy. Era toată numai piele albă ca laptele și moliciune de catifea, și feminitate tremurătoare, vulnerabilă, o lady desăvârșită. Singurul lucru care nu se potrivea cu restul era vocea. Sub halatul de baie Frette de 400 de dolari, această

femeie era cockney⁸ până în măduva oaselor.

Inspectorul Drew rosti:

— Dacă sunteți sigură că puteți, aș vrea să începem cu stabilirea câtorva detalii de bază.

— Pot.

— Care este numele întreg al decedatului?

Lady Tracey Henley trase adânc aer în piept.

— Piers... William... Arthur... Gunning Henley.

Piers William Arthur Gunning Henley, singurul fiu al răposatului Sir Reginald Henley, baronet, se născuse într-o familie cu o avere modestă, provenită din agricultură.

Până să împlinească 30 de ani, devenise unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia.

Fără să fi obținut vreodată succese remarcabile la școală – directorul de internat de la Eton în descrisese ca fiind „un pierde-vară fermecător” –, Piers avea în schimb un talent instinctiv pentru afaceri. Mai precis, poseda acea rară alchimie care îi permitea să simtă *exact* când o companie aflată în dificultate se afla la limita cea mai de jos, dacă se va redresa, când și cât de bine. Cumpăraseră prima sa afacere falimentară, o mică firmă provincială de brokeraj din Norfolk, la vârsta de 22 de ani. Toată lumea, inclusiv tatăl lui, se gândise că era nebun. Când Piers vânduse afacerea, șase ani mai târziu, avea birouri la Londra, Manchester, Edinburgh și Paris și, în acel an, raportase un profit înainte de impozitare de 28 de milioane de lire.

Fusese, un succes mic pentru Piers Henley, dar important. Îl învățase să aibă încredere în instinctele lui.

De asemenea, îi sporise și apetitul pentru risc. Pentru riscul calculat. În următorii 35 de ani, Piers cumpără și

---

⁸ Locuitor cu accent specific din zona East End a Londrei, cândva locuită de muncitori și de emigranți, acum plină cu clădiri de birouri (n.tr.).

vându peste 15 afaceri, păstrând două: fondul lui de liedging, Henley Investments, și Jassops, un lanț de bijuterii de lux, brand pe care Piers îl revitalizase total, astfel că ajunsese să întrecă Asprey și Graff. De asemenea, achiziționa (și mai târziu scăpă de ea) o soție, Caroline, și făcu doi copii: o fiică, Anna, cu soția, și un tiu, Sebastian, cu amanta. Amândoi copiii și mamele lor căpătată case confortabile și alocații generoase. Însă Piers nu avea nici timpul, nici înclinația pentru a cultiva o viață de familie. Și nu era nici pe departe interesat de noțiunile convenționale despre romantism.

Cel puțin nu până la aniversarea a 60 de ani, când o întâlnire întâmplătoare cu o tânără pe nume Tracey Stone îi schimbă viața pentru totdeauna. Pentru petrecerea de ziua lui, Sir Piers (moștenise titlul de baronet cu o lună în urmă, la moartea tatălui său), închirie un salon particular la Groucho Club, în Soho. O adevărată Mecca pentru persoanele de succes din media și domeniul literar, Groucho era un local exclusivist, dar cu toate astea reușea să păstreze un soi de aer englezesc ponosit, neglijent, pe care Piers îl prețuise întotdeauna. Îi amintea de copilăria lui, de grandoarea apusă de la Kingham Hall, domeniul familiei Henley, unde tablouri de Constable și Turner atârnav pe pereți, dar căldura nu era niciodată pornită, iar covoarele erau găurite de molii.

Sir Piers Henley aprobă locul de desfășurare, dar lista de invitați îl deprimă. Secretara lui, Janey, o întocmise, i a de obicei. Privind în jur la aceleași chipuri, personalități din industrie și finanțe însoțite fie de prima soție, cea cu chipul încremenit din pricina operațiilor estetice, fie de cea de-a doua nevastă, frumoasă, dar hrăpăreață, Piers se gândi, posomorât: „Când a îmbătrânit atât de mult toată lumea? Când au devenit toți atât de plictisitori?” Când exact trădase prietenia adevărată pentru așa ceva? Contacte și cunoștințe

de afaceri.

Tocmai când medita la această importantă întrebare, o chelneriță îi vărsă în poală supă-cremă de homar fierbinte. Sir Piers Henley avea să rămână până la sfârșitul vieții sale cu cicatrici livide pe interiorul coapselor. Și ori de câte ori se uita le ele, mulțumea stelei sale norocoase.

Petrecerea de la Groucho fusese pentru Tracey Stone prima zi de lucru în calitate de chelneriță, dar și ultima. În vreme ce Sir Piers Henley țipă și sări în picioare, Tracey căzu în genunchi, îi desfăcu cureaua și îi coborî pantalonii mai repede decât o prostituată plătită. Apoi, fără măcar un „îmi permiteți, milord?” îi șterse zona inghinală și goli o carafă de apă cu gheață pe organele genitale expuse ale baronetului. Apa rece fu minunată. Faptul că stătea în mijloc la Groucho Club, în fața a jumătate din societatea londoneză, în fundul gol fu... și mai minunat. În ciuda durerii mistuitoare de pe coapse și scrot, Sir Piers Henley își dădea seama că se simțea mai viu în acele câteva momente decât se simțise cu totul în ultimii 15 ani. Tocmai când se ruga pentru întoarcerea tinereții, a vieții, a entuziasmului... pleosc, o frumoasă fată îi căzuse în poală. Sau, mai degrabă, o frumoasă fată îi turnase în poală o supă fierbinte ca lava, dar ce rost avea să despice firul în patru? N-ar fi putut fi mai încântat.

Tracey Stone se apropia de 30 de ani, avea părul roșcat scurt și țepos, ochi de un căprui întunecat și o siluetă zveltă, băiețească, arătând scandalos de sexy în uniformă neagră cu alb de chelneriță. „Este ca un băț de chibrit uman”, se gândi Piers, „trimis să-mi reaprindă cheful de viață.”

Și Tracey chiar asta făcu.

Când tânăra fu de acord să iasă la o întâlnire, prietenele ei se gândiră că era nebună.

— Are vreo sută de ani, Trace.

— Și face parte din lumea bună.

— Are scula ca un cârnăcior de cocktail ars, mulțumită ție.

— E dezgustător.

Și prietenii lui Piers erau la fel de scandalizați.

— E mai tânără decât fiica ta, bătrâne.

— E *chelneriță*, Piers. Și nici măcar una bună.

— O să te lase fără un sfanț.

Niciunul dintre ei nu asculta. Tracey și Piers știau că prietenii lor greșeau. Pe Tracey n-o interesau banii lui Piers. Iar pe Piers nu-l interesa absolut deloc dacă părinții lui Tracey erau niște cockney get-beget. Ea trezise în viață o parte din el pe care o crezuse moartă de mult. Pe măsură ce rănilor dintre picioarele lui începuseră încet să se vindece, singurul lucru la care se gândea era să se mizeze cu ea.

La prima lor întâlnire, Piers o duse pe Tracey la cină în Ivy. Râseră în hohote în timpul mesei de trei feluri delicioase, dar apoi Tracey sări într-un taxi înainte ca Piers să apuce măcar s-o sărute pe obraz.

La a doua întâlnire, se duseră la teatru. Mare greșală. Tracey se plictisi. Piers se plictisi. Alt taxi fu chemat, în Piers se gândi: „Am pierdut-o”.

În dimineața următoare, la 7 a.m., se auzi soneria apartamentului lui Piers din Cadogan Gardens. Era Tracey. Avea o valiză.

— Trebuie să te întreb ceva, rosti ea direct. Ești homosexual?

Piers își frecă ochii somnoroși.

— Dacă sunt...? Poftim? Nu! Nu sunt homosexual. Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că sunt homosexual?

— Îți place teatrul.

Piers râse zgomotos.

— Asta-i tot? Asta-i dovada ta?

— Asta și faptul că n-ai încercat niciodată să mi-o tragi.

Piers o privi fără să-și creadă urechilor.

— N-am încercat niciodată...? Dumnezeu mare, femeie! Nu m-ai lăsat niciodată să mă apropii la mai puțin de un kilometru de tine. Și, apropo, să știi că *nu-mi* place teatrul.

— Atunci, de ce ne-am dus acolo?

— Încercam să te impresionez.

— N-a funcționat.

— Da, am observat. Tracey, draga mea, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să „ți-o trag”, după cum atât de poetic te-ai exprimat. Dar nu mi-ai dat niciodată ocazia.

Trecând pe lângă el și intrând în hol, Tracey lăasă valiza din mână și închise ușa în urma ei.

— Îți dau acum ocazia.

Când făcură dragoste, Piers se simți ca niciodată înainte. Tracey avea păr mătăsos, carne fragedă, sâni delicioși și adâncimi umede, calde și delicioase, care tânjeau după el cum nicio femeie nu tânjise după el vreodată. La final, el o ceru imediat de soție. Tracey râse.

— Nu fi atât de fraier. Eu nu sunt genul care se căsătorește.

— Nici eu nu sunt, spuse Piers cu sinceritate.

— Atunci, de ce m-ai cerut? Trebuie să încetezi să-mi ceri să fac lucruri care nici măcar pe tine nu te bucură. Este un obicei prost.

— Te-am cerut pentru că te vreau. Și pentru că eu obțin întotdeauna ceea ce vreau.

— Ha! Serios? Nu și de data asta, Domnia Ta, rosti Tracey sfidătoare. Pe mine nu mă interesează.

Piers n-ar fi putut-o iubi mai mult nici dacă ar fi fost turnată în platină.

Se căsătoriră șase săptămâni mai târziu.

Primele 18 luni ale căsătoriei soților Henley fură extraordinar de fericite. Piers își vedea de afaceri ca de obicei, iar Tracey nu se plânse niciodată de orele lungi

petrecute la birou sau de obiceiul de a răspunde la telefon în mijlocul cinei, așa cum făcuseră alte femei cu care avusese relații. Piers habar n-avea cu ce își ocupa soția lui timpul. La început, presupusese că se ducea la cumpărături, dar, când primi lista cu tranzacțiile lunare, văzu că Tracey nu cheltuisese aproape nimic, cu toate că avea un cârd platinum nelimitat și o alocație în bani gheață generoasă. La un moment dat, o întrebă:

— Ce faci când eu sunt la birou?

— Fac filme porno, Piers, replică ea impasibilă. Asta luni, miercuri și vineri. Marți, jafuri armate. Joi e ziua mea liberă.

Piers rânji și se gândi: „Sunt cel mai norocos bărbat din lume”. O luă în brațe și o duse în pat.

Tracey era partenera sexuală perfectă – mereu dornică, mereu inventivă, fără să-i ceară să facă dragoste în serile când era prea obosit sau prea stresat de muncă. Singurul nor pe cerul senin al căsniciei lor era că, după spusele lui Tracey, ea nu putea avea copii.

— Mă tem că nu e nimic de făcut în privința asta. Echipamentul meu este defect, îi spuse ea pe un ton Impasibil.

— Care parte a echipamentului?

— Nu știu. Tot, bănuiesc. De ce? Nu ești puțin cam prea bătrân, iubito, ca să te gândești să schimbi scutece?

Piers râse.

— Nu eu le-aș schimba. În plus, tu nu ești bătrână. Nu vrei să ai un copil al tău?

Tracey nu voia. Dar, indiferent cât de mult îi repetă asta, soțul ei n-o crezu. Anul următor, Piers își târî tânăra soție la toate clinicile de fertilitate de pe Harley Street, punând-o să facă tot felul de fertilizări în vitro, dar fără succes. Hotărât să „gândească pozitiv”, cumpără o casă mare de familie în Belgravia și angajă un decorator de interioare din Paris pentru a amenaja camerele copiilor, una pentru un băiețel,

alta pentru o fetiță, iar a treia într-un galben neutru.

— Asta pentru ce-i? în caz că nasc un iepure? îl tachină Tracey.

Ea își aminti ce-i spusese el în seara în care o ceruse de soție. „Eu obțin mereu ceea ce vreau.” Din păcate, se părea că Sir Piers Henley își găsisese nașul cu Mama Natură.

— Copiii dumneavoastră. Inspectorul Willard Drew își îndepărtă cu forța ochii de la sânii lui Tracey, susținuți în mod ispititor de un sutien La Perla din dantelă de culoarea piersicii. Pentru o femeie atât de subțire, Lady Henley era remarcabil de bine dotată și părea să aibă probleme enorme în a-și ține halatul strâns în cordon. Dorm în altă parte, în noaptea aceasta?

Chipul ei frumos se întunecă.

— N-avem copii. Din cauza mea. Eu n-am putut.

Inspectorul Drew se îmbujoră.

— O! îmi pare rău. Am văzut dormitoarele de la etaj și am presupus...

Tracey ridică din umeri.

— E-n regulă. De ce n-ați fi presupus? Mai aveți și alte întrebări?

— Una singură.

Deja îl ajutase incredibil de mult dându-i descrieri detaliate ale bijuteriilor furate – Lady Henley știa multe despre bijuterii, monturi, carate, claritate, orice – și despre atacator. Purtase mască în timpul atacului, așa că nu-i văzuse fața, dar îl descrie ca fiind solid, îndesat, cu o cicatrice pe dosul palmei stângi, cu o voce gravă și un accent ciudat, pe care nu-l putea identifica. Având în vedere chinul prin care tocmai trecuse, își amintea multe. Era sigură că nu-l mai întâlnise niciodată înainte.

— S-ar putea să fie o întrebare dificilă, rosti inspectorul Drew cu blândețe, dar avea soțul dumneavoastră dușmani? Exista cineva care să fi ajuns să-l urască?

Tracey râse, scoase un hohot plin, răgușit, de barmaniță, iar inspectorul Drew se gândi cât de amuzantă trebuia să fi fost căsătoria cu ea. Cu câteva ore în urmă, Sir Piers Henley probabil că se considerase unul dintre cei mai fericiți oameni de pe pământ.

— Doar câteva mii. Bărbatu meu avea mai mulți dușmani decât Hitler, domnule inspector.

Inspectorul Drew se încruntă.

— Cum așa?

— Piers a fost un om bogat. Îmbogățit prin forțe proprii. Era în afacerea cu fondu' de 'edging. Nimănui nu-i place un „*hedgie*”. Nici tipilor care-și renovează bucătăriile, nici partenerilor, nici competitorilor, nici măcar investitorilor, în cea mai mare parte a timpului, indiferent câți bani faci pentru ei. Este o lume în care câinii se mănâncă între ei, domnule inspector, iar Piers era un doberman afurisit, cu colți ascuțiți. Tracey Henley spusese asta cu mândrie. Oamenii îl urau. Și nu doar din cauza fondului. Dacă vrei să intrăm în detalii personale, ar fi tipul pe care l-a împiedicat să cumpere casa asta făcând o ofertă mai mare, dealerul auto căruia nu i-a plătit Astonul pentru că nu i-a plăcut cum s-a uitat la mine, toți cei pe care nu i-a primit la clubul White's – e o listă lungă, vă spun. Și apoi mai sunt fosta nevastă, fosta amantă. Actuala amantă, dacă e să mă întrebați pe mine.

Inspectorul Drew găsi extrem de greu de crezut ideea că un bărbat însurat cu Tracey Henley ar putea să caute plăcere sexuală în altă parte. Conform declarației sale, avea 32 de ani, dar arăta cu un deceniu mai tânără.

— Piers avea o armată de dușmani, continuă Tracey. Dar avea o singură prietenă.

— O? Și cine era aceasta?

— Eu.

Pentru prima dată în acea noapte, Tracey Henley dădu

frâu liber lacrimilor.

Capitolul 8

Danny McGuire își ridică privirea din dosarul aflat în fața lui, arătând de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă. Îl citise în tăcere totală, timp de 20 de minute.

— Cum ați aflat de acest caz?

— Am citit pe interne. Am devenit interesat de cazul Jakes și... am dat peste acesta. Uciderea lui Henley a făcut mare valvă în Anglia. Au apărut multe articole în presă, la vremea aceea.

— Care este exact interesul dumneavoastră în cazul Jakes, domnule Daley? întrebă Danny. Nu mi-ați spus niciodată în e-mailurile trimise.

— Sunt scriitor. Mă fascinează întrebările fără răspuns. Suspicios, Danny își îngustă ochii.

— Sunteți jurnalist?

— Nu, nu, nu, sunt scenarist. De televiziune. În general, comedie.

Danny fu surprins. Făcu semn din cap spre dosar.

— Nu prea e nimic de râs aici.

— Nu, fii Matt de acord. Dar am și o legătură personală cu cazul. Andrew Jakes a fost tatăl meu.

Danny făcu un efort să priceapă. „Avusese Andrew Jakes copii?” Fu nevoie de câteva momente pentru a-și aduce aminte. Da, corect. Existase o primă soție, cu decenii înainte ca el s-o întâlnească pe Angela. Unul dintre juniorii din echipa lui verificase acea pistă, dar, firește, nu găsise nimic semnificativ. Exista un copil? „Bănuiesc că da.”

— Nu l-am cunoscut, explică Matt. Jakes și mama au divorțat când eu aveam doi ani. Tatăl meu vitreg m-a adoptat și ne-a crescut pe mine și pe sora mea, Claire. Dar, biologic, sunt un Jakes. Vedeți vreo asemănare de familie?

O imagine a lui Andrew Jakes, cu capul retezat încărunțit legănându-i-se pe piept, trecu prin mintea lui Danny. Se cutremură.

— Nu prea, nu.

— Când am aflat că tata fusese ucis, am devenit curios. Și, odată ce am început să citesc despre caz, m-a captivat. Zâmbi. Știți ce dependență poate crea un mister nerezolvat.

— Știu, recunosc Danny.

„Și cât de dureros este. Tipul ăsta pare drăguț, dar e la fel de nerăbdător ca un labrador cu un băț. N-ar mai părea atât de fericit dacă ar fi văzut camagiul din acel dormitor. Corpurile legate unul de altul. Capul lui Jakes atârându-i de gât ca un yo-yo legat de un elastic.”

— Când am citit despre cazul Henley, am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, însă am aflat că plecaserăți din L.A. Am încercat să-i contactez direct pe cei de la Scotland Yard, dar nu m-au ajutat prea mult. N-au vrut să stea de vorbă cu un scriitor american excentric, la fel cum n-au vrut nici cei de la LAPD. Matt Daley zâmbi din nou, iar Danny se gândi ce chip cald și deschis avea. Voi, polițiștii, categoric știți cum să strângeți rândurile când dați de belea.

„Asta-i adevărat”, se gândi Danny amintindu-și de anii pe care-i petrecuse el însuși în pribegie, când implorase ajutor pentru găsirea Angelei Jakes, înainte de a lucra pentru Interpol. I se părea că trecuse o viață de om de-atunci.

— În sfârșit, mi-a luat ceva vreme să dau de dumneavoastră. Nu mi-a venit să cred când am descoperit că lucrați la Interpol. Că sunteți cu adevărat într-o poziție care v-ar permite să mă ajutați.

Danny McGuire se încruntă.

— Hai să nu ne pripim. Sunt de acord că aceste cazuri prezintă similarități. Dar, pentru ca divizia mea să fie implicată, pentru ca Interpolul să autorizeze deplasarea unei echipe, trebuie să fim solicitați direct de un membru al

poliției din țara respectivă.

Matt se aplecă nerăbdător spre el.

— Nu e vorba de „similarități”. Aceste crime sunt copii la indigo. Ambele victime erau bărbați bătrâni, bogați și cu neveste mult mai tinere. Amândouă soțiile au fost violate și bătute. Ambele averi au fost donate unor instituții caritabile. Nu au existat condamnări. Nu au existat piste.

Danny McGuire simți cum ritmul inimii începe să i se accelereze.

— Chiar și așa, rosti el poticnindu-se, agățându-se de un fir de pai. Ar putea fi o coincidență.

— Pe naiba ar putea fi! Tipul a folosit chiar același nod la funia cu care le-a legat pe victime una de alta.

„O jumătate de ochi dublu.” Danny McGuire își sprijini capul în palme. Nu era adevărat ce se întâmpla. Nu după zece ani.

— Uitați ce e, știu că aveți niște proceduri pe care trebuie să le urmați, spuse Matt Daley. Protocolul și toate cele. Dar maniacul ăsta e încă liber. De fapt, anunță el jucându-și atuul, se află în Franța.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Danny cu asprime. Cum ați putea să știți asta?

Matt Daley se lăsă pe spate în scaun.

— Am două cuvinte pentru dumneavoastră, rosti el încrezător. Didier Anjou.

Capitolul 9

Saint-Tropez, Franța

2005

Lucien Desforges se plimba cu pași energici pe Rue Mirage. „Viața e frumoasă!”, decise Lucien, Era o zi superbă de primăvară târzie în Saint-Tropez, cu semne de vară pretutindeni. Pe fiecare parte a drumului care ducea din La

Route des Plages spre faimosul Club 55, boboci de un roz strălucitor deja se deschideau îndrăzneți în tufișurile de dafini, revărsându-se ca niște fântâni florale peste pereții văruiți cu alb ai caselor. Lucien fusese adesea frapat de acei pereți văruiți cu alb. Părea discordant să existe exterioare atât de umile pentru vilele atât de somptuoase, fiecare ticsită cu tot luxul pe care banii îl puteau cumpăra.

Lucien se îndrepta tocmai spre una dintre aceste vile, una pe care mulți locuitori din Saint-Tropez o considerau cea mai măreață dintre toate: Villa Paradis.

„Cumplit nume”, se gândi Lucien. „Apropo de vulgar. Dar, în fond, la ce să te aștepți din partea unui fost star pop și idol de matineu, un copil al străzilor din Marsilia, care s-a descurcat fantastic, miraculos de bine? Cu siguranță, nu la bun-gust.”

Villa Paradis era proprietatea unuia dintre clienții lui Lucien. Unul dintre cei mai buni, mai importanți și mai profitabili clienți. Adevărat, nu era întotdeauna cel mai confortabil client. Continuase să rămână asociat cu crima organizată, mediul în care crescuse, mafioți de două parale din Marsilia cu înclinații către extorcare, fraudă și chiar mai rău, lucru care îi dăduse nenumărate dureri de cap lui Lucien de-a lungul anilor, la fel ca și incapacitatea lui de a-și ține scula în pantaloni (sau, dacă tot o scotea, măcar să și-o protejeze cu Durex). Dar, până la urmă, Lucien Desforges era avocat de divorțuri. Și dacă exista un lucru pe care proprietarul renumitei Villa Paradis să-l facă bine, costisitor, public și repetat, acela era să divorțeze.

La cafeaua de dimineață luată mai devreme, la Le Gorille, Lucien râsese zgomotos când își dăduse seama de faptul că uitase de cât de multe divorțuri se ocupase pentru acest client anume. Fuseseră patru sau cinci? Lucien făcuse atâția bani din onorariile primite de la acest om, încât pierduse socoteala. „Que Dieu bénisse l'amour!” 1

Tastând codul cunoscut pe interfonul de la poartă, Lucien se întrebă cât ar putea scoate din această ultimă desfacere a căsătoriei. Clientul lui se însurase cu actuala soție în urmă cu doar câteva luni, astfel că divorțul nu avea să fie la fel de profitabil ca acelea din trecut. „Măcar dacă bătrânul țap ar fi avut un copil cu ea. Atunci, chiar că ar fi fost o afacere.” Dar, în vreme ce porțile se deschiseră, iar albastrul cristalin al Mediteranei licări în fața lui ca un vis azuriu, Lucien își aminti că niciodată nu trebuie să cauți la dinți calul de dar.

Important era că Didier Anjou divorța. Din nou!

Avea să fie o zi frumoasă.

Căsătoria debutase atât de bine. Ceea ce era straniu, dat fiind faptul că toate celelalte căsătorii ale lui Didier Anjou începuseră foarte, foarte rău.

Prima fusese Luciile. „*Ah, la belle Luciile!*” Cât de mult o dorise! Cât umblase după ea! Didier avea 20 de ani la vremea aceea și juca în primul lui film, *Entre les draps*, în așternut, adică exact locul unde Danny tânjea să se afle împreună cu Luciile Camus. Luciile avea 44 de ani, era măritată și juca rolul mamei lui Didier în film. Regizorul o implorase să accepte rolul. Avusese mereu o slăbiciune pentru Luciile.

Probabil că acesta fusese motivul pentru care se însurase cu ea.

În 1951, Jean Camus era omul cel mai puternic din cinematografia franceză. Era un Walt Disney parizian, un Louis. B. Mayer din Lumea Veche, un om care putea crea sau distruge cariera unui tânăr actor doar dând din capul său cu o chelie strălucitoare, sau strâmbând din mustața neagră înspicată cu alb. Jean Camus îl distribuise personal pe Didier Anjou în rolul principal masculin din *Entre les draps*, scoțându-l pe frumosul băiat din obscuritatea totală și propulsându-l într-o lume a fanteziei plină de faimă și avere, de limuzine și lux... și în care se afla Luciile.

Decenii mai târziu, privind retrospectiv, Didier se consolă cu faptul că nu prea avusese de ales. Luciile Camus era o zeiță, trupul ei fiind un templu care cerea – nu, *porunceă* – să fie venerat. Acei sâni mari, de matroană, acele buze obscen de pline, mereu întredeschise, mereu ademenitoare, invitând... Didier Anjou nu se putuse abține să n-o seducă pe Luciile Camus, tot așa cum nu putea respira pe coate sau înota prin stâncă. „*Elle était une force de la nature!*”⁹

Desigur, dacă s-ar fi limitat la seducere, lucrurile poate că s-ar fi rezolvat mai bine. Din păcate, după trei săptămâni de relație, Didier o lăasă pe Luciile însărcinată.

— Nu văd care e problema, se apără Didier nedumerit, ferindu-se de un alt vas de porțelan pe care Luciile îl aruncase furioasă spre capul lui. *Cherie*¹⁰, te rog. Spune că e al lui Jean. Cine să știe?

— Toată lumea va ști, cretinule, imbecilule!

Didier se aplecă la timp pentru a evita o farfurie care îi rată milimetric traheea.

— Jean e infertil.

— O!

— Da. O!

— Atunci va trebui să scapi de el.

Luciile fu oripilată.

— Un avort? Ce crezi că sunt, un monstru?

— Dar, *cherie*, fii practică!

— *Jamais! Non*, Didier. Există o singură soluție. Trebuie să te însori cu mine.

Divorțul soților Camus fu bârfa anului la Cannes. Cu o sarcină vizibilă, Luciile Camus se mărită cu iubitul ei de jucărie și, vreme de câteva luni minunate, Didier fu cu

---

⁹ Era o forță a naturii! (în lb. fr., în orig.).

¹⁰ Iubito (în lb. fr. în orig.).

adevărat faimos. Dar, când copilul muri, Jean Camus își luă înapoi nevasta distrusă de durere, iar rândurile comunității cinematografice se strânseseră în jurul lor. În următorii opt ani, până la moartea lui Jean, Didier Anjou nu putu obține în Franța nici măcar un rol într-o reclamă la detergenți. La 23 de ani, era eliminat.

Abia la 30, lucrurile începură, în sfârșit, să se îmbunătățească. Didier se căsătorii a doua oară, cu Hélène Marceau, o frumoasă și inocentă moștenitoare din loulouse. Hélène era virgină și nu dorea să se culce cu Didier până nu se căsătoreau. Asta îi conveni lui Didier de minune. Se culcă fără opreliști cu cine se nimeri i At timp o curță, abia așteptând ziua când avea să pună wtiipânire pe strâmta *chatte1* a lui Hélène și pe contul bancar gras. Ce să-și dorească mai mult de-atât?

Nunta fu o minunăție, cea mai fericită zi din viața lui Didier. Asta până când veni noaptea și, când ajunseră în sfârșit singuri, în patul conjugal, Didier descoperi de ce mireasa lui se sfiise atât de tare să se culce cu el. Sărmana Hélène avea organele genitale grotesc deformate – un secret pe care îl păstrase de la naștere. Toată demonstrația de inocență, de teamă de sex fusese o păcăleală, un complot. Căteaua îl prinsese în capcană!

Fusese o căsătorie nefericită de la început, dar Didier rămase totuși cu Hélène vreme de cinci ani. Firește, o înșelă în permanentă, sustrăgând și ultimul frac din averea ei pentru a-l investi în producții particulare de iiii me, toate menite să-i asigure ascensiunea ca vedetă. Hélène știa ce urmărea soțul ei, dar, cu toate astea, îl iubea fără să se poată abține. Danny avea acest efect asupra femeilor. În fiecare zi, Hélène se ruga cu ardoare ca Didier să vadă lumina și să-i întoarcă dragostea în ■ iuda nefericitului ei defect fizic. Însă acest lucru nu se întâmplă niciodată. La 35 de ani, faimos pentru a doua oară în viață și bogat pentru

prima dată, Didier Anjou divorță în cele din urmă de Hélène Marceau. Era din nou disponibil.

Urmă Pascale, o altă moștenitoare, care îl făcu pe Didier și mai bogat și îi dăruí doi fii, dar care avea o părere regretabil de inflexibilă despre escapadele extraconjugale.

Una dintre aceste aventuri, Camille, deveni a patra *madame* Anjou, în anul în care Didier împlini 50 de ani. Li 30 de ani, tânăra și fascinant de frumoasa Camille, top modelul zilei, îi aminti lui Didier de el însuși la aceeași vârstă. Perfectă fizic, egoistă, ambițioasă, nesătulă. Dar, după trei ani de căsnicie, Camille se combină cu fiul adolescent al lui Didier, Luc. Cu ajutorul lui Lucien Desforges, Didier îi lăsă pe amândoi fără niciun sfanț și jură să nu se mai însoare niciodată.

Se retrase la Saint-Tropez, unde deveni legendar pentru vanitatea lui și mai ales pentru vasta colecție de peruci pe care o avea într-un dressing special din Villa Paradis, spre amuzamentul prostituatelor rusoaice care îi încălzeau patul. Absolut nimeni, și cu atât mai puțin avocatul lui, nu se așteptase ca Didier Anjou să-și ia o altă soție.

Dar, cu patru luni în urmă, bătrânul poznaș tocmai asta făcuse, căsătorindu-se în secret cu o rusoaică de care niciunul dintre prietenii lui nu auzise vreodată, darămite s-o cunoască. Numele ei era Irina Minchenko, iar presupunerea generală era că fusese una dintre prostituate, care reușise cumva să-l păcălească pe Didier s-o ia de nevastă.

Presupunerea generală era greșită. Având în jur de 35 de ani, aristocratică și educată, Irina era ea însăși bogată. Și chiar dacă ar fi fost săracă, era mult prea frumoasă și prea deșteaptă pentru a fi fost prostituată. Din ziua în care se întâlniseră, la o petrecere în casa cuiva din Ramatouelle, Didier se îndrăgostise.

Își duse noua mireasă în Tahiti, pentru a-și petrece luna de miere într-o cabană de pe o plajă izolată. Pentru prima

dată în viața lui, Didier Anjou nu dori ca media să-l urmărească. Îi spuse lui Lucien, care-i devenise deja prieten:

— Irina este prea deosebită pentru a fi împărțită cu restul lumii. Ori de câte ori văd pe cineva, bărbat sau femeie, chiar și numai uitându-se la ea, simt că-mi vine să-l omor. E o nebunie ce-mi face!

„Indiferent ce i-a făcut Irina, acum s-a sfârșit” se gândi Lucien ironic, ocolind vila pentru a ajunge la terasa din spate. La doar două săptămâni după ce se întorseseră din luna de miere, Didier Anjou îl sunase, pur și simplu urlând de supărare și furie.

— Vreau să divorțez! țipase el la telefon. Vreau s-o termin pe căteaua aia, mă auzi? N-o să-i dau nici măcar un sfanț!

Asta se întâmplase seara trecută. Era de sperat că Didier avea să fie mai calm în această dimineață. Era l irea devreme pentru răcnete.

Din păcate, când Lucien Desforges intră în living pe ușile franțuzești, țipetele fură asurzitoare. Însă nu Didier urlă.

Ci el însuși.

Capitolul 10

Danny McGuire se uită vreme îndelungată la Matt Daley. Sau, mai degrabă, privi în gol vreme îndelungată. Figura piezișă, genială, plină de speranță a lui Matt doar se întâmpla să fie în cale.

Desigur, Danny știa de uciderea lui Didier Anjou. Ca toată lumea din Franța, aflase de ea de la televizor și citise în ziare. Toate, de la *Le Monde* la *Le Figaro*, publicaseră articole despre trecutul romantic și plin de peripeții al lui Anjou și speculaseră că, probabil, vreun soț furios sau un creditor care nu-și primise banii comandase uciderea bătrânului crai. Dar prea puține fuseseră scrise despre ultima soție a idolului de matineu, ci doar că era rusoaică și că se bănuia

că se întorsese în țara natală, după crimă. Danny era sigur că nu auzise nimic de vreun viol. Îi spuse asta lui Matt Daley.

— Nu s-a făcut o plângere oficială, fu Matt de acord. Dar blogurile vuiesc că doamna Anjou a fost agresată sexual de ucigaș și că tipul care a ajuns primul la scena crimei i-a găsit pe cei doi legați unul de celălalt. Problema este că, din nou, văduva nu mai e prin preajmă, pentru a fi interogată. A dispărut.

— Da, însă doar s-a întors în Rusia. Nu a dispărut precum celelalte.

Matt ridică din umeri.

— Asta spun ziarele. Dar cine știe care e adevărul? Poliția de-aici e atât de coruptă, încât primăria din Chicago pare la fel de cinstită precum Corpul Păcii.

Danny râse. Dar era haz de necaz, iar presimțirile sale nu erau deloc optimiste. Dacă ucigașul lui Andrew Jakes încă mai era liber, continuând cu crimele sale cumplite, atunci moartea a doi oameni nevinovați era pe conștiința lui Danny McGuire. Iar văduvele, frumoasele tinere care dispăruseră atât de convenabil la doar câteva săptămâni după asasinat? Dacă și ele erau moarte, atunci avea chiar și mai mult sânge pe mâini. Acest om, acest animal avea să devină tot mai îndrăzneț cu fiecare lovitură de succes. Danny nu putea să stea cu mâinile în sân și să nu facă nimic, permițându-i să atace din nou. Pe de altă parte, ce-i zisese lui Matt Daley era adevărat. Nu doar ezitarea lui de a redeschide răni vechi și dorința de a nu o supăra pe Céline îl rețineau. Dacă poliția locală nu solicita ajutorul Interpolului, Danny nu putea face nimic în mod oficial.

Îi spuse lui Matt Daley:

— Nu putem fi siguri că e același individ. Nu știu despre Sir Piers Henley, dar la Didier Anjou există o listă lungă de oameni care îl voiau mort.

— Sunt de acord că nu putem fi siguri, rosti Matt încordat. Acesta este motivul pentru care trebuie să redeschidem cazul. Sau să deschidem un nou caz cercetând toate cele trei crime împreună. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Tot ce vă pot spune este că simt până în măduva oaselor că e vorba despre un singur individ, un dement nenorocit, și că ne apropiem de el.

„Deja mă include și pe mine. Presupune că am acceptat deja”, se gândi Danny McGuire.

— O să dau niște telefoane la Scotland Yard și la poliția franceză locală. Să văd ce pot afla. Dar nu pot să vă promit nimic.

Dacă Matt era dezamăgit, o ascunse bine.

— Înțeleg. Știu că probabil sună ciudat, dat fiind faptul că tata ne-a abandonat pe mine și pe sora mea și toate astea. Dar aș vrea să văd că i se face dreptate. M-am gândit că, dacă aveți aceste informații, poate că v-ar fi de folos.

— Ce veți face acum? întrebă Danny. Vă întoarceți în State?

Matt se uită neîncrezător la el.

— Să mă întorc în State? La naiba, nu! De ce aș face asta? După cum v-am spus, cred că ucigașul se află aici, în Franța. Am un zbor spre Nisa, la ora 6 în după-amiaza asta. Cred că o să ajung la Saint-Tropez până la 10.

— Aveți grijă, îl avertiză Danny. Dacă mafia a fost implicată în moartea lui Didier Anjou, s-ar putea să vă puneți în primejdie.

— Doar nu credeți cu adevărat că a fost o lovitură a mafiei? Să fim serioși. Este doar o treabă de mântuială a polițiștilor, calea minimei rezistențe.

— Nu știu, spuse Danny. Nu știu nimic concret în acest moment, și nici dumneavoastră nu știți, domnule Daley. Bârfele de pe bloguri nu rezolvă un caz de crimă, în plus, chiar dacă aveți dreptate și între cele trei asasinate există o

legătură...

— Și există. Știți că există.

— ... poliția locală franceză nu apreciază intervenția unui străin pe teritoriul său și amestecul în anchetele sale. Mai ales dacă e vorba de un american.

Matt își desfăcu larg brațele într-un gest inocent.

— Nu vă faceți griji în privința mea. Zâmbi. O să-mi exercit farmecul și o să-mi facă pe plac.

Mai târziu în acea după-amiază, în barul de la Plecări al aeroportului din Lyon, Matt Daley încercă să-și exercite farmecul asupra soției sale.

— O să mai stau aici o săptămână, iubito, cel mult zece zile. O să-ți aduc niște lucruri frumoase de la Chanel, ce zici de asta?

— Nu vreau *lucruri*! mârâi Raquel. Vreau partea noastră din bani! Nu-ți dai seama că, în fiecare zi care trece, blestematele alea de instituții caritabile cheltuiesc haniile noastre? Nu pot să duc lupta asta de una singură, Matt, și nu pot lupta fără bani. Marți are loc o întâlnire a avocaților în Beverly Hills. Mă aștept să fii acolo!

— Dar, iubito, uciderea lui Anjou...

— N-o să ne plătească facturile, se răsti Raquel. Vorbesc serios, Matt. Dacă marți nu ești acasă, nu te mai deranja să vii deloc.

În cealaltă parte a orașului, acasă, alături de Céline, Danny McGuire zăcea întins pe pat, cuprins de euforia de după sex.

— Cum au decurs lucrurile azi? îl întreabă soția lui. Întâlnirea cu americanul acela... hărtuitorul tău! Până la urmă, ce-a vrut?

— Hm? A, nimic. Întinzând mâna, Danny îi mângâie sânul. E un tip de la televiziune care face un documentar despre LAPD. Nu a fost nimic important.

Din câte își amintea Danny, era prima dată când o

mințea. Vina i se cuibări în suflet, grea ca plumbul.

În acea noapte, în vreme ce Celine McGuire dormea, Danny stătu treaz, gândindu-se la chipul perfect al Angelei Jakes.

Capitolul 11

Matt Daley privi pe fereastra castelului medieval al lui Hélène Marceau, simțindu-se rătăcit într-un basm cu zâne. Nu era doar casa. Era întregul Eze, un sat ridicol de pitoresc aflat pe culmea unui deal, la mai puțin de 30 de kilometri de Monte Carlo. Nici măcar Walt Disney nu l-ar fi putut desena mai bine, cu turlele și turnulețele sale, cu străzile pietruite sinuoase, cu felinarele cu gaz și ghivecele cu flori, și talmeș-balmeșul de căsuțe ciudate ale meșterilor artizani. „E perfect. Decorul gata pregătit pentru *Frumoasa și bestia*”, se gândi Matt.

Cu 20 de ani în urmă, Hélène Marceau ar fi fost o Belle minunată. Chiar și acum, la 50, fosta soție numărul doi a lui Didier Anjou era o femeie atrăgătoare. Cu silueta ei zveltă, cu osatura fină a chipului și ochii strălucitori de culoarea smaraldului, Hélène încă putea face capetele să se întoarcă după ea. Desigur, toată lumea în Eze cunoștea zvonul că Hélène avea o problemă „acolo jos”. Dar asta nu păruse s-o împiedice să mai aibă doi soți după Didier, ambii bogați. Doar mobila din această cameră probabil că valora o sumă cu șase cifre.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, domnule Daley. Engleza lui Hélène era perfectă. Însă eu și Didier nu am mai avut nicio legătură de ani întregi. Am citit în ziare de moartea lui, ca toată lumea.

Matt oftă. Spre marea furie a lui Raquel, se afla în sudul Franței de nouă zile deja, și avea mare nevoie de o pistă. Orice pistă. Sorbi din ceașca lui de *the au citron*¹.

— V-ați despărțit în condiții neplăcute?

— Didier m-a părăsit, domnule Daley. Imediat ce mi-a cheltuit și ultimul bănuț.

— Înțeleg. Deci, v-ați despărțit în condiții neplăcute.

Hélène zâmbi.

— Am divorțat, domnule Daley. Este foarte adevărat că, pe vremea aceea, Didier nu era în fruntea listei cu persoane cărora să le trimit felicitări de Crăciun. Dar eu nu sunt genul care să poarte ranchiună. Timpul a trecut. M-am măritat din nou. Mi-a părut rău când am auzit ce i s-a întâmplat lui Didier. Nimeni nu merită să-și sfârșească viața așa.

O privire aruncată spre chipul lui Hélène Marceau îi spuse lui Matt că era sinceră. Femeia nu-i dorise moartea lui Didier Anjou și era evident că nu avusese nimic de-a face cu uciderea acestuia. Același lucru era valabil și pentru celelalte foste soții. Matt le găsisese pe toate. Luciile Camus era acum o octogenară fragilă și abia dacă era capabilă să-și amintească propriul nume, darămite să pună la cale uciderea unui bărbat pe care nu-l mai văzuse de câteva decenii. Pascale Anjou se recăsătorise cu un magnat grec cu afaceri în domeniul imobiliarelor, și era mult prea bogată ca să-i mai pese de el. Camille, a patra *madame* Anjou, încă trăia fericită cu Luc, fiul înstrăinat al lui Didier, la o fermă din Pirinei. Fusesse sincer îndurerată când Matt îi spusese despre uciderea lui Didier. Vestea încă nu ajunsese la ei, într-o zonă atât de izolată.

Nu că Matt ar fi avut vreodată prea multă încredere în teoria că soțiile s-ar fi putut răzbuna, care i se părea la fel de neîntemeiată ca legătura cu mafia, asupra căreia poliția insista cu încăpățănare. El era sigur că același om care îi ucisese pe tatăl lui și pe Sir Piers Henley era vinovat și pentru moartea lui Didier Anjou. Însă Danny McGuire avea dreptate. Aveau nevoie de mai mult decât de similarități

pentru a construi un dosar solid care să redeschidă ancheta crimelor, sau pentru a realiza un documentar cât de cât decent. Matt trebuia să cerceteze fiecare aspect.

Desigur, singura fostă soție cu care *chiar* voia să stea de vorbă era încă de negăsit. Poliția susținea că Irina Anjou se întorsese acasă, în Rusia, având tot dreptul să facă asta după ce dăduse declarația în calitate de martoră. Dar nimeni nu părea să știe exact unde se dusesse, care era familia ei, sau orice altceva despre ea. Toate întrebările lui Matt despre Irina primiseră drept răspuns ridicări plictisite din umeri din partea poliției din Saint-Tropez și a celor câtorva localnici care o întâlneau. Un singur bărbat era dispus să stea de vorbă cu el despre Irina Anjou. Despărțindu-se de Hélène, Matt Daley se duse să se vadă cu el.

Situată chiar în inima aglomeratului port din Saint-Tropez, Café Le Gorille era *locul* de unde să vezi și unde să fii văzut. Savurându-ți cafeaua de dimineață în vreme ce superiahturile intrau în port și privindu-le galeș pe ocupantele lor încântătoare ieșind pe punte în cămășile lor Cavalli de mătase și în bikini Eres, aproape că îți puteai imagina că faci parte din lumea lor. Privilegiat. Bogat. De neatins. Și totul la prețul unei cafele cu lapte și al șederii timp de o oră pe unul dintre scaunele de răchită cam inconfortabile, care îți făcea dosul coapselor să arate de parcă ai fi stat pe un aparat de făcut vafe.

Lucien Desforges îl recunoscuse imediat pe Matt Daley. Nu pentru că l-ar fi știut, ci pentru că Matt avea acea expresie onestă, încrezătoare, imbecilă care le este comună americanilor nedeprinși să călătorească. „Cât de ciudat”, se gândi Lucien, „ca o națiune atât de confuză când se află în străinătate să aibă o încredere nestrămutată în faptul că oamenii o îndrăgesc.”

— Domnule Daley.

— *Monsieur Desforges*. Mulțumesc că ați acceptat să ne întâlnim.

Lucien Desforges se gândise de două ori înainte să accepte această întâlnire. Nu mai avusese deloc de-a face cu poliția de când ofițerii pur și simplu ignoraseră spusele lui despre violarea Irinei Anjou. „Analizăm infracțiunile pe rând”, îi zisese lui Lucien detectivul idiot care se ocupa de crimă, fără să facă vreun efort pentru a consemna detaliile declarației sale. Dacă doamna nu a raportat violul – și se pare că n-o făcuse –, acesta nu exista oficial. Mai puțin deranj, mai puțină hârțogărie și toată lumea era fericită.

Toată lumea mai puțin Lucien Desforges, care încă mai avea coșmaruri din cauza celor văzute la Villa Paradis în acea dimineață cumplită. Sângele care era pretutindeni, pe pereți, pe covor, pe canapele. Oribilele răni de pe gâtul și fața lui Didier. Irina, goală și lovită, legată de trupul măcelărit al soțului ei. Adevărul era că nu mai voia să vorbească despre asta, nici cu acest tânăr american insistent, nici cu altcineva. Dar, în cele din urmă, curiozitatea învinsese. Matt Daley îi spusese că tatăl lui fusese ucis cu același sadism ca și sărmanul Didier. Existase un viol și în acel caz, iar Daley părea convins că exista o legătură între cele două crime. Atât de convins, încât renunțase la slujba lui și traversase jumătate din lume pentru a face cercetări.

— Nu știu cât de mult vă pot ajuta, i se confesă Lucien.

— Probabil că mai mult decât polițiștii, asta-i sigur. Tipii ăia ridică lipsa de interes la un alt nivel, zise Matt.

Pe chipul lui Lucien Desforges se întipări o grimasă dură.

— Au dat greș cu acest caz. Ucigașul a dispărut, iar ei nu știu nimic. Nouă, francezilor, nu ne place să ni se amintească de eșec. Mai ales de către americani. Cu ce pot să v-ajut?

Matt scoase un pix și un carnețel. Ca majoritatea

scriitorilor, avea în permanență un pix și un carnețel la el, în caz că vedea sau auzea ceva amuzant, care putea fi folosit ca material de lucru. Investigarea unei crime nu semăna foarte tare cu scrierea unui scenariu pentru un serial de comedie, dar necesita totuși o atenție scrupuloasă în privința detaliilor.

— Vreau informații despre Irina.

— Ce vreți să știți? Le-am declarat polițiștilor că a fost violată. Biata de ea avea contuzii peste tot, pe coapse și sâni, și urme de strangulare în jurul gâtului. Era isterică atunci când am găsit-o. Dar nimeni nu dă doi bani pe asta.

— Eu dau, rosti Matt. Vreau să știu mai multe despre ea, despre cine era. Cine este. Cei doi aveau de gând să divorțeze, nu-i așa?

Desforges încuviință.

— Cât de prost stăteau lucrurile între ei doi?

— Presupun că destul de rău.

— Vreau să zic că niciuna dintre fostele soții ale lui Didier nu dorea ca el să moară. Dar Irina dorea?

Lucien Desforges sorbi din cafea.

— Eu sunt avocat de divorțuri, domnule Daley. Din experiența mea, majoritatea femeilor își doresc la un moment dat ca soții lor să moară. Oricum, un lucru pot să vă spun cu certitudine. Este exclus ca Irina An- jou să fi avut de-a face cu asasinarea lui Didier. Violul... tot ce a suferit ea... Clătină din cap ca și cum ar fi încercat să alunge amintirea. Acest om, acest animal nu este normal. E qq q *fou*, nebun, psihopat. *Detraque*.

Matt remarcă felul în care sângele invadă obrajii avocatului și așteaptă până când bărbatul își veni în fire.

— Didier a dorit să încheie căsătoria. Acesta este motivul pentru care m-am dus la vilă în ziua aceea, ca să discutăm despre divorț. Era furios pe Irina dintr-un motiv anume, dar n-am aflat care era acela.

— Cunoașteți ceva despre trecutul ei?

Lucien Desforges clătină din cap.

— Nu prea. Era rusoaică, abia sosită aici. N-am întâlnit-o niciodată până în ziua aceea. Căsătoria lor a surprins pe toată lumea. Dar am înțeles că era bogată. Nu avea nevoie de banii lui Didier. Ceea ce nu înseamnă că nici alții n-aveau. Didier Anjou a avut o companie dubioasă până la sfârșitul vieții lui. Era „prietenos” cu mulți dintre membrii de vază ai mafiei din Marsilia.

— Așa am auzit și eu.

— Indivizii ăia nu glumesc. Dacă Didier i-a înșelat cu ceva, ei sunt în mod clar în stare să-l fi ucis și să-i fi violat nevasta. Sunt niște animale.

O chelneriță brunetă drăguță veni să-i ia comanda lui Matt, zâmbind cochet la auzul francezei sale bâlbâite.

— Pare să-i placă de dumneavoastră, spuse Lucien după ce fata se îndepărtă, legănându-și în mod sugestiv șoldurile.

— Serios?

Matt se întoarse și se uită după ea, răsucindu-și nefericit verigheta.

— De ce nu-i cereți o întâlnire.

— Nu pot. Sunt însurat.

Cuvintele lui părură să-l amuze enorm pe francez.

— Și ce-i cu asta? Râse zgomotos. Eu sunt hiperglicemic, dar tot îmi place înghețata.

Era o replică bună. Într-o altă viață, Matt și-ar fi notat-o. În condițiile date însă, cârmii conversația înapoi la subiectul principal.

— Ce credeți că s-a întâmplat cu Irina? Văduvele din celelalte două cazuri pe care le investighez au dispărut la scurt timp după atacuri și nu s-a mai auzit nimic de ele.

Lucien ridică din umeri.

— Nu mă surprinde. Îmi imaginez că au dorit să lase totul în urmă, toate amintirile cumplite, și s-o ia de la capăt. N-o

puteți învinovăți pe Irina Anjou că a plecat din Franța.

Matt se încruntă.

— Dumneavoastră ați putea-o învinovăți. Ați putea spune că a luat banii și a fugit.

Lucien Desforges păru sincer surprins.

— O, nu! De asta chiar că n-o poate acuza nimeni. Să știți că Didier nu era atât de avut cum credea lumea. După patru divorțuri, puțini bărbați mai sunt. Dar, înainte să plece, Irina a golit contul comun pe care îl avea cu Didier și a donat toți banii în scopuri caritabile.

Matt văzu cum i se face pielea de găină pe antebrațe și simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur, rosti Lucien. Face au Monde cred că se numește instituția caritabilă. Ceva legat de chirurgie, în Paris, pentru tratarea despicăturii vălului palatin. Îi ajută pe copii.

Capitolul 12

Danny McGuire mări viteza benzii de alergat, sperând că durerea din picioare i-ar putea distrage gândurile. Nu reuși.

La sediul Interpolului exista o sală de gimnastică echipată complet, dar Danny prefera să frecventeze Sport Vitesse de pe Rue de La Paix. În parte pentru că, din când în când, simțea nevoia să scape de ceilalți ofițeri de la Interpol. Oricât de mult îi plăcea să conducă Divizia IRT, organizația în sine era mult prea ermetică și tributară birocratiei, un veritabil altar închinat formalismului. Dar motivul principal era că benzile de alergat de la club erau toate orientate cu fața spre geamurile uriașe ce înfățișau traficul orelor de vârf, care îi amintea de L.A. Lui Danny îi plăcea să locuiască în Franța, îi plăceau ritmul mai lent al vieții, istoria, arhitectura, mâncarea. Dar existau anumite momente când îi era dor de

Statele Unite, de *Monday Night Football* și de aripioarele picante. Întâlnirea cu Matt Daley îi stârnise din nou nostalgia, amplificând-o.

Lui Danny McGuire îi plăcea de Matt Daley. Îi plăceau onestitatea lui, simțul umorului, tenacitatea. Dar își dorea din toată inima ca Matt Daley să nu fi reușit să dea de el.

Din clipa în care Matt ieșise din biroul lui, Danny nu se mai gândise decât la cazul Jakes și la celelalte două crime asemănătoare. După ce Matt îl sunase foarte entuziasmat din Saint-Tropez, pentru a-l anunța că și Irina Anjou lăsase toți banii soțului ei unei instituții caritabile care se ocupa de copii, Danny prezentase în cele din urmă subiectul superiorilor săi.

— Căsătorii în cadrul cărora există o mare diferență de vârstă între soți, violuri, sălbăticia crimelor, legarea victimelor una de cealaltă. Chiar și numai acestea sugerează un tipar. Dar faptul că toate cele trei văduve s-au făcut nevăzute după evenimente și că toate și-au donat averile unor instituții caritabile pentru într-ajutorarea copiilor, inclusiv Irina Anjou... ne impune să facem o verificare, nu-i așa, domnule?

Directorul adjunct, Henri Fremeaux, clipi cu o expresie indescifrabilă întipărită pe fața lui grasă. La aproximativ 65 de ani, total chel și cu un soi de burtă care i-ar fi dat un aer vesel unui om cu ceva simț al umorului, Henri Fremeaux reprezenta tot ce-i dispăcea lui Danny McGuire la Interpol: era servil, neînduplecat și îngust la minte în mod intenționat. Dar era și extrem de inteligent, perseverent în rezolvarea problemelor, cu o logică de primă clasă. Dar nu de asta ajunsese Henri Fremeaux în vârful Interpolului. Ci datorită respectării slugarnice a regulilor.

— Ce țară membră ne-a cerut ajutorul? îl întrebă pe Danny direct. Nu-mi amintesc ca pe biroul meu să fi ajuns vreo solicitare de acest gen.

— Nu, domnule. N-a ajuns încă. Am primit informația dintr-o sursă particulară.

Sprâncenele directorului adjunct se ridicară încet.

— O sursă particulară?

— Da, domnule.

— Domnule director secund McGuire. După cum se pare că trebuie să vă reamintesc neapărat, Interpolul nu este precum alte agenții de aplicare a legii. Scopul nostru este să funcționăm ca o legătură administrativă între agențiile de aplicare a legii din țările membre, oferindu-le asistență în privința comunicării și a bazei de date.

Danny oftă.

— Da, domnule. Am citit manualul. Dar, dacă acest ucigaș este în libertate, pregătindu-se să atace din nou, nu avem datoria de a acționa?

— Nu. Datoria noastră este clară: oferirea de asistență în privința comunicării și a bazei de date țărilor membre, atunci când *ni se solicită acest lucru*. A fost făcută vreo solicitare în legătură cu aceste crime?

Danny ar fi putut la fel de bine să-i vorbească unui zid. Aceeași poveste se repetă și la Scotland Yard. Inspectorul-șef Wiillard Drew fusese un simplu inspector pe vremea când se ocupase de anchetarea uciderii lui Henley. Răspunse telefonului dat de Danny cu o răceală arctică.

Da, Tracey Henley părăsise țara. Nu, autoritățile nu știau unde se afla în prezent, dar nici nu o consideraseră suspect în acel caz. Nu, nimeni nu fusese acuzat de uciderea lui Sir Piers Henley, în ciuda faptului că fuseseră interogați peste 80 de posibili suspecti. Nu, inspectorul-șef Drew nu dorea câtuși de puțin să redeschidă cazul „pentru că un mic star de film francez fusese mătrășit de vreun mafirot local”.

Danny înțelese atitudinea defensivă a lui Wiillard Drew. Și el se simțise la fel după ce ucigașul lui Andrew Jakes scăpase. Eșecul era la fel de usturător ca sarea pe o rană

deschisă. Dar el se simțea și frustrat din această pricină.

Poliția franceză se arată chiar și mai refractară, fiind necesare câteva zile până să-l sune înapoi pe Danny. Ofițerul izbucni în râs când el sugera o legătură cu crimele din L.A. Și Londra, considerând ideea „fantezistă”, iar dovezile lui Matt Daley, „circumstanțiale în cel mai bun caz”. Nimeni nu dorea să redeschidă acest caz și să ridice capacul acestei oribile, violente și însângerate cutii cu viermi. Pe tot globul, sunetul unei spălări colective pe mâini era asurzitor.

Sudoarea se prelingea pe spinarea lui Danny, adunându-se la baza șirei spinării, în vreme ce picioarele sale se mișcau ritmic pe banda de cauciuc de sub el. În vreme ce alerga, îndoielile începură să se furișeze din nou în mintea lui. Da, poliția franceză era leneșă, iar cea britanică, exagerat de autoprotectoare. Dar, oare, aveau dreptate? Multe lucruri legate de cele trei crime nu se potriveau. Baza de date 1-24/7 a Interpolului era cea mai mare și cea mai sofisticată din lume, având colecții bogate de amprente, fotografii ale suspectilor, liste cu persoane căutate, mostre de ADN și documente de călătorie. Numai lista cu documente de călătorie pierdute și furate conținea peste 12 milioane de înregistrări. Dar, după o căutare exhaustivă, Danny nu găsisese alte crime care să se potrivească măcar vag cu cazul Jakes. Nu avu mai mult noroc nici cu cazurile Henley și Anjou. Dacă exista cu adevărat un singur ucigaș, de ce așteptase atât de mult între atacuri? Și de ce alegea victime în zone atât de diferite? Ce făcuse între crime? Din ce trăia? Toții ucigașii în serie de care Danny știa lucrau pe un anumit teritoriu, aveau o zonă familiară în care comiteau crimele și se limitau la ea. Asasinii profesioniști circulau, dar se concentrau asupra țintelor pe care le aveau, nu-și pierdeau vremea violând persoanele inocente aflate în preajmă.

Și mai erau și alte discrepanțe în crimele „la indigo” nie

lui Matt. Didier Anjou și Andrew Jakes fuseseră uciși cu cuțitul. Sir Piers primise un glonț în cap. Din casa lui Henley și a lui Jakes se furaseră bijuteriile, dar nu și din a lui Didier Anjou, în ciuda faptului că avea o colecție vastă etalată la vedere, pe masa lui de toaletă din dormitor. Și ce era cu obiectele de artă furate de la Jakes? Miniaturile victoriene rare. Care era legătura cu mobilul crimei?

Epuizat, Danny încetini banda la ritm de plimbare, permițând inimii să bată mai domol. Matt Daley era în drum spre Los Angeles. Săptămâna viitoare cândva, Danny va trebui să-l sune pentru a-l pune neoficial la curent cu „progresele” făcute. Ce glumă! Nu avea nimic, cu excepția unui număr: trei.

„Trei victime. Andrew Jakes, Sir Piers Henley, Didier Anjou. Trei țări. Trei soții dispărute. Angela Jakes, Tracey Henley, Irina Anjou. Trei.”

Nici pe departe găselnița secolului.

Instinctiv, Danny simți cum cheia rezolvării misterului o constituia violarea tinerelor soții. Undeva în spatele acestor crime se afla cineva care ura femeile. O bestie violentă, motivată sexual.

Se gândi la propria soție, Céline, și fu cuprins de un val de repulsie și de dezgust împletite cu frică. Dacă ei i s-ar întâmpla ceva, orice, el nu știa ce-ar face. Se gândi pentru a nu știu câta oară la frumoasa Angela Jakes și la celelalte femei, Tracey și Irina. Erau în viață, trăiau pe undeva vieți noi, discrete, așa cum doreau atât de tare să creadă poliția din L.A., din Londra și Saint-Tropez? Sau erau și ele moarte, cadavrele lor putrezind în morminte nemarcate, victime tăcute ale celui mai nemilos și mai viclean dintre ucigași?

Daley intră pe aleea din fața casei sale simțindu-se la fel de încordat ca un adolescent la prima întâlnire. Fusese plecat aproape trei săptămâni, cea mai lungă perioadă în care fusese despărțit fizic de Raquel, de când se

căsătoriseră. În ciuda supărării ei – de când refuzase să se întoarcă acasă, cu o săptămână în urmă, pentru întâlnirea cu avocații ei, nu mai luase legătura cu el nici măcar o dată și refuzase să-i răspundă la telefoane sau la e-mailuri –, Matt fu surprins să constate că îi era dor de ea. Despărțirea îi întărise hotărârea de a pune lucrurile în ordine în căsătoria lui.

„Am neglijat-o”, își spuse el. „Nu-i de mirare că-și pierde atât de mult timp căutând oala imaginară cu aur în biroul avocatului ei. De ce n-ar face-o, dacă eu stau închis în birou toată ziua, sau dau ocol pământului încercând să rezolv aceste crime?”

Prin minte îi trecu gândul că, dacă ar reuși să rezolve cazul, cu ajutorul lui Danny McGuire, dacă l-ar găsi pe criminal și l-ar aduce în fața justiției, Raquel ar putea fi din nou mândră de el. Apoi, ar scrie un scenariu despre caz, l-ar vinde unui studio important și ar obține mai mulți bani decât ar putea visa vreodată Raquel. Era o fantezie frumoasă, dar, între timp, trebuia să petreacă mai multă vreme cu ea. Și o va face. Acum, că era din nou acasă, avea să rezolve problemele dintre ei.

Înăuntru, casa era cufundată în întuneric. Matt își alungă dezamăgirea. „E devreme încă”, își spuse el. O să se întoarcă în curând.” Măcar, în felul acesta va avea timp să facă un duș și să se schimbe după zborul lung. Locurile la clasa economică în avioanele de la Air France fuseseră clar proiectate de un pitic contorsionist, iar pe Matt îl durea cumplit noada.

La etaj, dormitorul era neatins, o dovadă a lungilor săptămâni în care fusese plecat. Matt își trânti valiza pe cuvertura de un roz pal și începu să se dezbrace. Abia atunci, văzu plicul sprijinit de veioza de pe noptieră. Numele lui era pe fața plicului, așternut de scrisul de mână cu bucle ample al lui Raquel.

Matt simți un nod în gât.

„Încetează să te gândești la ce-i mai rău. Poate că este un mesaj de bun venit.”

Dar, chiar în timp ce scotea scrisoare și o desfăcea, știa că nu era așa.

Bubuitul fii cel care îl trezi. Era asurzitor. Zăcând întins pe dușumea, cu o mică băltoacă de salivă pătând carpeta aspră de culoarea piersicii în fața lui, primul lui gând fu: „Cineva încearcă să-mi demoleze casa. În timp ce eu sunt înăuntru”. Al doilea gând: „N-are decât”.

Raquel divorța de el. El o făcuse să plece, iar ea nu avea să se mai întoarcă vreodată. În clipa aceea, prea puține lucruri păreau preferabile zdrobirii mortale instantanee sub un maldăr gigantic de moloz a rămășițelor unui cămin cândva fericit.

BANG, BANG, BANG! Nu era o bilă de demolare. Era un pumn. Care bătea în ușă. Un pumn furios.

— Deschide, Matt! Știu că ești înăuntru.

Vocea îi era familiară, însă Matt n-o putu identifica. Dar, după două sticle de vin amestecate cu resturile dintr-o sticlă de votcă rămasă de la ultimul revelion, lui Matt îi era greu să-și localizeze și picioarele. Încercă să-și ridice capul de pe podea și se împinse în brațe, reușind să ajungă în genunchi. Dormitorul începu să se rotească în jurul său, în vârtejuri de culoarea piersicii. I se făcu greață.

BANG, BANG, BANG!

— Vin! Iisuse!

Matt coborî scările împleticindu-se, agățându-se de balustradă ca un paraplegic într-o casă săltăreață. Fiecare pas era o tortură, dar trebuia să oprească gălăgia. Deschise ușa din față.

— O! Tu ești.

Claire Michaels strâmbă din nas când un damf de alcool o izbi în față. Fratele ei arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece

ani.

— Raquel m-a părăsit.

— Știu, rosti Claire pe un ton neutru. A trecut pe la mine ca să-mi lase un teanc de facturi neplătite pe care să ți le dau „în caz că vei catadicsi vreodată să vii acasă”, după cum s-a exprimat.

— Ce-o să mă fac? suspină Matt deznădăjduit. O iubesc, Claire. Nu pot trăi fără ea.

— Aiurea! rosti sora lui trecând pe lângă el și intrând în hol. Du-te sus și fă un duș, iar eu o să-ți pregătesc micul dejun. Poți să-mi povestești despre Franța. A și, Matt... Bea o găleată cu apă de gură când te duci sus, vrei? Gura ta miroase a ceva mort de două săptămâni.

Micul dejun pregătit de Claire fu delicios. Clătite proaspete cu afine, nuci și sirop de arțar, omletă cu somon afumat și un vas mare cu cafea columbiană tare. După aceea, Matt chiar se simți din nou pe jumătate om.

— A înaintat deja actele pentru divorț, ceea ce probabil că e un fel de record mondial de viteză, îi spuse el lui Claire posomorât. Vrea jumătate din tot.

— Mai puțin din facturi.

— Mai puțin din facturi. Pe care categoric nu pot să le plătesc. Când o să-mi taie cârdurile de credit în jumătate, o să am grijă să-i trimit partea ei. Zâmbi slab. Ce naiba o să mă fac?

Claire începu să strângă farfuriile.

— Poți oricând încerca să muncești. Știi, să-ți iei o slujbă? Este chestia aia care înseamnă să te duci într-un birou și să faci lucruri pentru alți oameni, iar ei să te plătească pentru asta. E chiar captivant.

— Ha, ha, făcu Matt. Am o slujbă. Fac un film.

— O! Sprâncenele lui Claire se ridicară într-o expresie sarcastică. Pricep, Ingmar Bergman. Și cum merge marea operă? Ți-ai văzut visul cu ochii în Franța?

— A fost grozav. Ochii lui Matt se luminau pentru prima dată în acea dimineață. Îi povesti surorii lui despre întâlnirea cu Danny McGuire și despre neașteptata întorsătură a cazului uciderii lui Didier Anjou – că Irina lăsase averea soțului ei unei instituții caritabile, la fel cum făcuseră și celelalte două văduve. Știu că este același criminal, individul care l-a ucis pe tatăl nostru. Și sunt foarte sigur că și McGuire știe asta, deși e rezervat în a face prea multe promisiuni.

Claire se încruntă.

— Andrew Jakes nu a fost „tatăl nostru”. Tata a fost tatăl nostru, Jakes a fost doar un nenorocit de donator de spermă.

Matt fu luat prin surprindere de furia ei.

— În regulă. Poate că asta a fost. Dar nu merita ca un psihopat să-i reteze capul și să scape nepedepsit.

— Și dacă merita? rosti Claire umplând mașina de spălat vase a lui Matt pe fondul unor clinchete zgomotoase. Poate că era un ticălos nenorocit. Poate că toți erau. Se întoarse spre fratele ei. Deja ți-ai distrus căsătoria, Matt. Mama e supărată pe tine. *Eu* sunt supărată pe tine. Ești lefter. Nu crezi că-i vremea să renunți la această goană după cai verzi pe pereți și să-ți faci ordine în viață? Dacă poliția din trei țări și Interpolul n-au reușit să rezolve aceste crime, ce te face să crezi că tu vei izbuti?

— Sunt mai deștept decât ei?

Matt rânji, atrăgându-și o privire plină de dispreț din partea lui Claire. Știa că ea avea dreptate. Trebuia să-și găsească o slujbă plătită, și asta repede, dacă voia să supraviețuiască divorțului și să aibă un acoperiș deasupra capului. Putea lucra însă în continuare a documentarul său și putea ține legătura cu Danny McGuire. Dar nu putea îngădui ca acele crime nerezolvate să-i distrugă viața.

Telefonul sună. Amândoi îl privesc fix, gândind același

lucru: „Raquel”.

— Păstrează-ți calmul, îl sfătui Claire. Nu țipa la ea. Și nu plânge.

Tremurând, Matt ridică receptorul.

— Alo?

Vocea lui Danny McGuire se auzi îndepărtată, dar entuziasmul și adrenalina se deslușiră la fel de limpede ca sunetul unui clopot.

— A avut loc o altă crimă. Noaptea trecută, la Hong Kong.

— E tipul nostru?

— Același mod de operare, spuse Danny. Viol, trupurile legate unul de altul, victima: un bătrân bogat. Miles Baring.

Matt rămase tăcut câteva clipe. Avu nevoie de un răgaz ca să înțeleagă pe de-a-ntregul spusele lui McGuire. Ucigașul nu doar că era în libertate. Devenea mai îndrăzneț și mai activ. Abia trecuseră două luni de la ultima lovitură, dar iată că se manifestase din nou, de partea cealaltă a lumii. Era aproape ca și cum știa că cineva îl urmărește, că cineva găsisese în sfârșit piesele risipite din puzzle și îi păsa suficient cât să le aranjeze pentru a forma o imagine coerentă. „După zece ani lungi, joacă pentru un jxiblic”, se pomeni Matt gândind. „Joacă pentru mine.”

— Unde este văduva?

Entuziasmul din vocea lui Danny McGuire era inconfundabil.

— Asta-i partea cea mai grozavă. Poliția din Hong Kong a pus-o sub pază. L-am sunat pe tipul care se ocupă de anchetă și i-am spus ce s-a întâmplat cu celelalte neveste. Lisa Baring n-o să plece nicăieri.

Matt închise năucit telefonul.

— Cine a fost? întrebă Claire. Înțeleg că n-a fost Raquel.

— Nu, rosti Matt. Trebuie să mă duc să împachetez.

— Să împachetezi? Claire îl privi disperată. Matthew! Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce ți-am spus?

Matt se apropie de sora lui și o sărută pe obraz.

— Am auzit. Și sunt de acord cu tot. Ai perfectă dreptate și-ți promit că o să-mi caut o slujbă de îndată ce mă întorc din Asia. Până atunci, cum stai cu timpul? Ai putea să mă duci până la aeroport?

Partea a doua

Capitolul 13

Hong Kong nu semăna cu nimic din ce văzuse Matt Daley până atunci. Și se considera un om de lume. Nu în stil James Bond, evident. Nimeni n-ar fi putut spune că MattA Daley era sofisticat, cu atât mai puțin plin de finețe. În majoritatea zilelor, considera că era o realizare să-și amintească totuși că era cazul să iasă din casă purtând șosete din aceeași pereche. Dar nici nu era vreun băiat de fermă din Vestul Mijlociu, care nu avusese niciodată de-a face cu alte culturi. Crescuse într-un orășel de provincie, dar locuise în New York și călătorise mult în Europa și America de Sud după ce împlinise 20 de ani. Cu toate astea, vederea orașului Hong Kong îl umplu pe Matt de o reală admirație. Centrul, principalul district comercial al insulei era ticsit cu zgârie-nori atât de imposibil de înalți, încât făceau ca Manhattan să arate precum Lilliput. Lan Kwai Fong, cartierul vieții de noapte și al felinarelor roșii, strălucea și țipa, și putea, străzile sale înguste fiind ticsite cu unele dintre cele mai ciudate specimene omenești: pitici care făceau jonglerii, dansatori fără brațe, travestiți orbi care se prostituau și omniprezenții militari americani aflați în permisie pe țarm, privind totul cu ochi mari, fascinați. Lui Matt, peisajul îi aminti puțin de Venice Beach multiplicată

de o mie de ori. De fapt, întregul Hong Kong era așa. *Intensificat*. Iarba din Noile Teritorii era atât de verde, încât strălucea ca în desenele animate. În New York și Londra, străzile comerciale erau aglomerate. Aici erau ticsite, infestate, însuflețite de oameni ca un cadavru pe care forfotesc viermii. Matt avu impresia covârșitoare că acesta era un loc unde totul se întâmpla în exces. Zgomotele erau mai puternice, mirosurile, mai tari, luminile, mai strălucitoare, iar zilele, mai lungi, parcă fără sfârșit. Ce New York? Hong Kong era adevăratul „oraș care nu doarme niciodată”. După o săptămână, Matt încă nu se putea decide dacă îl iubea sau îl ura.

Nu că asta conta. Nu se afla aici în vacanță. Avea de dus la îndeplinire o misiune.

Păruse o propunere atât de simplă când vorbise la telefon cu Danny McGuire. Divizia lui Danny de la Interpol „ajuta activ” poliția chineză din Hong Kong. În fapt, asta însemna doar puțin mai mult decât schimbul de informații între cele două organizații. Nu se punea problema trimiterii unei echipe de intervenții în teritoriu sau ceva de genul acesta. Dar măcar McGuire avea acum acceptul Interpolului de a se ocupa de caz, inclusiv de crimele anterioare care „erau relevante”. Treaba lui Matt era să zboare la Hong Kong, să se întâlnească acolo cu Lisa Baring, văduva ultimei victime, și să afle tot ce se putea. Apoi, avea să-i transmită informațiile lui Danny, neoficial, desigur.

— Dacă șefii mei ar afla că folosesc contacte civile în teritoriu, sau că mă amestec în ancheta locală a unei țări membre, aș încurca-o mai rău decât un delfin nimerit într-o plasă de prins ton.

Ignorând sfaturile insistente ale lui Claire de a fi prudent, Matt se urcă plin de speranțe în zborul Qantas spre Hong Kong. Până acum, speranțele nu dădură vreun semn că s-ar împlini. Să ia legătura cu Lisa Baring se dovedea a fi o

misiune imposibilă. Miles Baring, soțul ei, fusese un Donald Trump al orașului Hong Kong, iar uciderea lui și atacul sexual asupra uimitor de tinerei sale soții erau pe prima pagină a ziarelor din insulă. Interesul presei față de acest caz era stimulat și de lipsa aproape totală de informații disponibile.

Poliția din Hong Kong era o instituție foarte ermetică și deloc dispusă să organizeze conferințe de presă doar pentru a satisface curiozitatea unui public cu înclinații lubrice. Miles și Lisa Baring își păziseră mereu cu mare grijă intimitatea, iar doamna Baring în mod evident nu vedea niciun motiv de a renunța la acest obicei doar pentru că soțul ei fusese măcelărit cu sânge-rece. Aflată la adăpost în spitalul Queen Elizabeth de pe Gascoigne Road, ea nu dăduse nicio declarație publică și se părea că nici n-avea intenția s-o facă. Mulțumită și avertizărilor primite de la Interpol, clădirea spitalului era înconjurată de poliție înarmată. Vizitatorii celorlalți pacienți erau monitorizați strict, dar nici oamenii de la livrare sau personalul medical nu puteau intra și ieși fără a fi verificați zilnic. Iar în ceea ce o privea pe doamna Baring, singurii oameni care aveau acces la ea erau medicii ei și comisarul-șef Liu, cel care se ocupa de ancheta locală.

Fiindcă nu se putea folosi de numele lui Danny McGuire sau să pretindă că avea vreo legătură cu Interpolul, Matt apelă la încercatele și verificatele trucuri telefonice. Era un reporter de la emisiunea 60 Minutes, care scria un articol despre minunata eficiență a lui Liu și a echipei sale.

Încercă să pretindă că este un atașat de la ambasada americană care îi făcea o vizită unei concetățene aflate la necaz. (Lisa Baring era americană prin naștere, newyorkeză dacă era să dea crezare ziarelor.)

Sau un avocat aflat în posesia unor documente vitale pe care numai doamna Baring avea permisiunea să le semneze.

Răspunsul fu întotdeauna același: „Nu erau permiși vizitatori”.

Inițial, Matt se cazase într-o micuță casă de oaspeți din Peak. Însă proprietărea sa îi ceruse să plece după ce o mașină fără însemne, cu geamuri fumurii, începuse să stea zi și noapte în fața clădirii, dispărând numai după ce Matt pleca. Matt îi spusese lui Danny McGuire despre mașină.

— Crezi că e posibil să fiu supravegheat de chinezi? Danny păru îngrijorat.

— Nu știu. E posibil, cu toate că nu-mi pot da seama de ce. Fii atent, Matt. Adu-ți aminte că ucigașul poate fi un localnic. Atâta vreme cât Lisa Baring se află în Hong Kong există șansa ca el să fie în preajmă, așteptând s-o determine să plece, așa cum a făcut și cu celelalte.

— Crezi că le-a păcălit pe celelalte văduve să plece?

— Cred că e posibil, da. Poate că a avut un complice, cineva care le-a ademenit pe femei să renunțe la siguranța propriilor case și la protecția poliției, pentru a le putea ucide și pe ele.

Matt nu era convins.

— Dacă voia să le omoare pe soții, de ce nu le-a ucia de la început? De ce să se complice cu două crime separate?

— Nu știu, rosti Danny. Poate că, din punctul lui de vedere, nu se complică. Poate că îi face plăcere.

Matt se cutremură.

— Tot ce știm cu siguranță despre tipul ăsta este că-i primejdios ca naiba și că nu glumește. Dacă bănuiește că ești pe urmele lui, s-ar putea să fii în mare primejdie.

Matt se mută la Marriott, un hotel mare și cu înfățișare neutră aflat în centrul orașului, iar mașina neagră dispăru. Ocazional, avea senzația că era urmărit la DRL, metroul din Hong Kong, sau în drum spre Starbucksul aflat lângă spitalul unde Lisa Baring încă se afla sub pază armată. Dar nu vedea niciodată pe nimeni și nici nu avea ceva concret de

raportat lui Danny.

Cu banii aproape la limită și fără să aibă nici măcar perspectiva de a asta de vorbă cu doamna Baring, Matt se gândea serios să ia un avion spre casă, în ciuda faptului că nu aflase nimic, când primi un mesaj de pe adresa personală de Gmail a lui Danny McGuire.

„Șterge-l imediat ce-l citești”, scrisese Danny. „Liu mi l-a trimis astăzi. M-am gândit că s-ar putea să-ți ofere niște indicii.”

Documentul din e-mail făcu inima lui Matt să-i bubuie în piept.

Depoziție

Lisa. S. Baring

16/09/2006, spitalul Queen Elizabeth, Hong Kong

Confirm prin aceasta că numele meu este Lisa Baring și că sunt soția lui Miles Baring, decedat. Confirm că m-am aflat cu decedatul în noaptea marții sale, 04/09/2006, la adresa Prospect Road, numărul 117, Hong Kong. Confirm că declarația de mai jos este adevărată și prezintă derularea completă a evenimentelor conform cunoștințelor și amintirilor mele.

Eu și Miles eram acasă, ca de obicei. Anita, bucătăreasa noastră, gătise pentru cină pui cu orez, la care am băut o sticlă de vin roșu. N-aș spune că vreunul din noi era amețit. După cină, ne-am dus în dormitorul de la etaj, unde ne-am uitat la televizor – la CNN, o emisiune despre afacerile la nivel global – și am făcut dragoste. Am stins luminile în jurul orei 10.30 p.m. Și amândoi am adormit.

M-am trezit și am văzut un bărbat mascat care ținea un cuțit la gâtul meu. L-am zărit pe Miles dând să apese butonul de panică de lângă pat, dar bărbatul a țipat la el să se oprească sau îmi va tăia gâtul. Miles a făcut ce i-a cerut. Bărbatul m-a legat întâi pe mine cu o funie și m-a așezat pe dușumea. A spus că, dacă vreunul din noi scoate un sunet,

ne va ucide. Miles la întrebat ce vrea, dar el n-a răspuns. În schimb, s-a îndreptat spre Miles. Miles a încercat să se lupte cu el, dar atunci bărbatul la înjunghiat.

Știu că eu am țipat. N-am știut dacă și Miles țipă, ci doar că era înjunghiat iarăși și iarăși. A fost o mulțime de sânge. Eram sigură că unul dintre servitori trebuia să fi auzit deja ceva, dar nimeni nu a venit. Probabil că am leșinat.

Când miam revenit, bărbatul mă viola. M-a tăiat cu cuțitul pe spinare, pe fese și pe picioare. Miles zăcea sângerând pe podea. Nu știu dacă era mort sau nu. Cred că era. După aproximativ cinci minute, bărbatul a încetat să mă violeze. Nu cred că a ejaculat. A scos o armă pe care n-o văzusem înainte. Îmi amintesc că m-am gândit că era ciudat că alesese un cuțit pentru a ne supune, deși avea o armă la el. Am presupus că avea să mă ucidă, dar, în schimb, s-a apropiat și a tras un glonț în capul lui Miles, de aproape. Abia s-a auzit. Apoi, a târât corpul lui Miles lângă mine și nea legat împreună, cu aceeași funie. Mi-a acoperit gura cu bandă adezivă. Și a plecat.

Nu l-am văzut furând sau încercând să fure ceva din cameră. Nu nu ne-a întrebat nici pe mine, nici pe Miles de seif. Nu am idee ce s-a întâmplat după ce a plecat din încăpere, cum a ieșit din casă. Am zăcut pe dușumea alte cinci ore, până când una dintre servitoare, Joyce, m a descoperit, în dimineața următoare devreme, și a anunțat poliția.

Confirm că nu lam recunoscut pe bărbatul care ne-a atacat, nici după voce, nici după vreo altă caracteristică fizică. Confirm că sistemul nostru de securitate cu infraroșu fusese oprit, dar nu știu când sau cum s-a întâmplat asta.

Semnat:

Lisa S. Baring

Matt citi declarația iarăși și iarăși, mintea lui clocotind de întrebări. Atât de multe din cele spuse de Lisa Baring nu

aveau sens. De ce servitorii nu auziseră nimic ori nu-l văzuseră pe bărbat după ce intrase în casă? Probabil că mulți dintre ei fuseseră în casă în acea noapte. Cum putea fi oprit un sofisticat sistem de alarmă fără ca nimeni să-și dea seama? De ce Miles Baring, un bărbat inteligent, care se apropia de 80 de ani, hotărâse să se măsoare fizic cu un atacator înarmat, în loc să apese butonul de panică? Probabil că avusese ocazia să-l apese cât timp soția lui era legată. De ce, după cum spusese Lisa Baring, atacatorul folosise un cuțit, deși avea o armă cu amortizor?

Matt Daley nu dormi în noaptea aceea. În schimb, zăcu privind tavanul din camera sa de hotel, mintea lui refuzând să ia o pauză. Își dădu seama că începea să se gândească la acest ucigaș ca la o umbră ireală, ca la un personaj dintr-un thriller la modă. Dar, desigur, individul nu era o umbră. Era un om în carne și oase, în ciuda oribilelor crime pe care le comisese. Lisa Baring îl cunoștea pe acel om, nu după nume, ci într-un mod mult mai intim, mai real. Lisa Baring îl atinsese, la fel cum Angela Jakes, Tracey Henley și Irina Anjou îl atinseseră înaintea ei. Îi auzise vocea, îi mirosise respirația și sudoarea, îi simțise greutatea pe trupul ei, înăuntrul ei. Pentru Matt, poate că el părea o enigmă, o fantomă. Dar pentru Lisa Baring, era real, foarte real.

„Trebuie să reușesc. Cumva, trebuie s-o întâlnesc pe Lisa Baring. Trebuie să ajung la ea înaintea lui.”

Inspectorul Liu închise ochii și numără până la zece. Nu îi plăcuseră niciodată femeile occidentale. Erau prea pline de ele, prea încăpățânate, prea arogante. Nu-și putea imagina de ce Miles Baring nu-și alesese o chinezoaică, mai docilă, mai maleabilă, ca soție. Cu siguranță, i-ar fi făcut lui Liu treaba mai ușoară.

— V-am spus de ce, doamnă Baring, repetă el răbdător. Viața dumneavoastră s-ar putea să fie în primejdie.

Lisa Baring continuă să-și împacheteze lucrurile într-o

valiJoară Louis Vuitton, ignorându-l. În acea dimineață, doctorii o externaseră din spital, iar acum, pentru prima dată după câteva săptămâni, era în picioare și îmbrăcată, purtând hainele aduse de menajera ei din Hong Kong, Joyce: jeansi Hudson, care îi scoteau în evidență picioarele lungi, o bluză albă din muselină de la Chloé și balerinii ei Lanvin favoriți. Părul negru îi era legat la spate, într-o coadă lejeră, iar diamantele simple de la Tiffany îi străluceau în urechi și la gât, luminându-i chipul atât de natural și minunat cum n-ar fi putut-o face niciun machiaj. Inspectorul Liu știa că ea avea cam 35 de ani, dar, privind-o acum, îi venea greu să creadă asta. Pielea ei strălucea ca a unei adolescente. Din păcate, era și încăpățânată ca o adolescentă.

— Apreciez grija dumneavoastră, domnule Liu, spuse ea pe un ton degajat, dar n-am nicio intenție să-mi trăiesc restul vieții ca o prizonieră, privind peste umăr. Nu doresc protecția poliției.

— Aveți nevoie de ea, doamnă Baring.

— Oricum ar fi, o refuz. Nu o doresc. Vă sunt recunoscătoare pentru ofertă, dar răspunsul meu este nu.

Deși faimos pentru calmul său, inspectorul Liu fii cuprins de o rară furie adevărată.

— Nu este vorba doar de siguranța dumneavoastră, doamnă Baring. După cum știți, am înțeles de la Interpol că acela care v-a violat și v-a ucis soțul a mai violat și ucis și altădată. Aproape sigur, va încerca s-o facă din nou. Iar noi avem datoria de a împiedica să se întâmple acest lucru, de a le proteja pe viitoarele posibile victime. Cu siguranță, înțelegeți asta.

Chipul perfect al Lisei păru îndurerat.

— Firește că pricep asta. Domnule inspector, nimeni nu este mai dornic decât mine ca acest ticălos să fie adus în fața justiției sau să fie împiedicat să mai facă rău. După

cum v-am mai zis, dacă încearcă în vreun fel să ia legătura cu mine sau dacă se întâmplă ceva câtuși de puțin suspect, o să vă anunț imediat. Dar, între timp, trebuie să mi se îngăduie să-mi trăiesc viața așa cum consider potrivit. Eu și Miles avem o casă de vacanță în Bali. E retrasă și sigură. O să stau acolo până când se încheie nebunia mediatică de-aici.

Inspectorul Liu își îndreptă trupul de 1,65 metri și rosti autoritar:

— Îmi pare rău, doamnă Baring, dar mă tem că este absolut exclus.

15 minute mai târziu, într-o limuzină cu geamurile negre, care se îndrepta spre aeroportul Chek Lap Kok, Lisa Baring se gândi în treacăt la nefericitul polițist chinez. Părea un om drăguț și, cu certitudine, îi voia binele. Însă, în ultimele trei săptămâni, Lisa văzuse destui polițiști cât să-i ajungă o viață. Orașul Hong Kong era plin de amintiri cu Miles și cu ceea ce se întâmplase, plus că era în permanență tulburată de presa care încerca să-i doboare ușa. Trebuia să scape.

Pe North Satellite Concourse, aeronava G6 a familiei Baring o aștepta. La vederea sa, o lacrimă apăru în ochii Lisei. Miles iubise acel avion. Fusesse mândria și bucuria lui.

— Bun venit, doamnă. Kirk, pilotul, o întâmpină pe Lisa la bord. Îmi pare atât de rău de cele întâmplate. Dacă pot face ceva, orice...

Lisa puse o mână pe brațul lui.

— Mulțumesc, Kirk. Dar tot ce vreau este să plec de-aici.

— Decolăm imediat, o asigură el. Faceți-vă comodă.

„Să mă fac comodă”, se gândi Lisa în vreme ce motoarele avionului se treziră la viață urlând. Nu era greșit să stea comod, în vreme ce Miles zăcea mort pe vreo lespede undeva, cu trupul mutilat de cuțit și de glonț? Lacrimi proaspete îi apăsură în ochi. „Nu-mi pot îngădui să mă gândesc la Miles. Trebuie să alung aceste gânduri. Nimic n-o

să-l aducă înapoi."

Însă era mai ușor de spus decât de făcut. În timp ce avionul se ridica printre nori, amintirile despre soțul ei erau pretutindeni. În tumul de birouri al lui Miles, aflat lângă uriașa clădire a Băncii Chinei, care arăta ca un copilăș ascunzându-se sub aripa protectoare a mamei lui. „Măcar dacă l-ar fi putut proteja, măcar dacă l-ar fi putut proteja ceva.” Trase storurile, însă Miles era și în avion, peste tot. Scaunele tapițate cu piele cafenie, moale, pe care le alesese cu atâta dragoste când fusese vorba despre decorarea avionului. Scaunul lui, aflat alături de al Lisei, încă purta o urmă slabă a trupului său. Chiar și ochii lui blânzi, care o priveau din portretul de pe perete. „Bietul, sărmanul Miles. Ce crimă a comis el, în afară de faptul că era bogat și fericit? Cui i-a făcut el rău? Cui a făcut oricare din noi rău?” Miles încercase s-o facă și pe Lisa fericită. Dar nici măcar extraordinarul Miles Baring nu putea reuși imposibilul.

Abia când începură să coboare, ea își dădu seama. „Ne-am petrecut luna de miere în Bali.” Brusc, i se păru greșit să se afle aici. O lipsă de respect. Dar era prea târziu acum. Îi spusese inspectorului Liu că va fi în Bali. Până când cazul era rezolvat, iar presa își pierdea interesul față de uciderea lui Miles, aceasta trebuia să fie închisoarea aleasă de ea.

Se gândi că, până la urmă, asta fusese toată viața ei: o serie de închisori. Unele dintre ele fuseseră luxoase – ca aceasta. Altele, cu mult timp în urmă, fuseseră friguroase și întunecate, și pline de singurătate. Dar, atât cât își putea aminti, ea nu fusese niciodată liberă.

Iar acum, știa că nici nu va fi vreodată.

În vreme ce închise ochii, o amintire îi veni în minte. Sau poate că nu era o amintire. Poate că era un vis.

„Italia. Fericire. O plajă caldă.”

Se lăsă purtată de gânduri.

Positano era frumos. Atât de frumos, încât aproape că îl

iertă pentru Franța.

Hotelul era vechi și distins. Clientela era exclusivistă, bogată dar nu ostentativă, în general formată din aristocrați europeni.

— Te atrag titlurile nobiliare, nu-i așa, draga mea? o tachină el.

Ei îi plăcea când o tachina. Îi amintea de zilele de altădată.

— Ce n-ai face pentru o coroană pe căpșorul ăla drăguț al tău, nu? Și ți s-ar și potrivi. Aș spune că te-ai născut pentru asta.

Se aflau la un bar de lângă o piscină, sorbind din martini și privind soarele care apunea. Ea se gândi: „Aș vrea să putem face asta mai des. Să ne relaxăm pur și simplu”. Barmanul îi zâmbi flirtând când îi umplu din nou paharul. Era frumos, cu pielea măslinie și părul negru, iar ochii migdalați îi erau zburdalnici. Pentru o clipă, se panică, temându-se că soțul ei văzuse zâmbetul și că se va supăra. Era ciudat cum o putea face să se simtă în siguranță, dar, în același timp, se temea de el. Însă el nu observase nimic. De fapt, părea mai interesat de bărbatul în vârstă care juca șah cu fiica lui, la capătul îndepărtat al barului.

Își terminară băuturile și se întoarseră în camera lor, în vreme ce soarele dispărea la orizont. Odată ajunși înăuntru, soțul ei încuie ușa și se dezbracă, la fel de nepăsător de goliciunea lui ca un sălbatic. Și de ce n-ar fi fost, având acel trup. Michelangelo însuși n-ar fi putut sculpta unul mai reușit.

— Am văzut că barmanul se uita la tine.

Se apropie de ea, iar ea simți cum părul de pe antebrațe i se zburlește.

— Eu... nu știu ce vrei să spui, se bâlbâi ea. Nimeni nu s-a uitat.

El o împinse în pat.

— Nu mă minți. Ți-a plăcut când s-a uitat la tine, nu-i așa? L-ai dorit.

— Nu-i adevărat!

Măinile se strânseseră în jurul gâtului ei.

— Este adevărat. L-ai dorit și pe bătrânul de la capătul barului? Hm? Cu genunchiul, îi despărți picioarele. Hai să fim sinceri, el e mai mult genul tău. Bătrân și bogat.

— Încetează! îl rugă ea. Tu ești cel pe care îl doresc. Singurul.

Dar ultimul lucru pe care ea îl voia era ca el să înceteze. Era excitat pentru prima dată de luni întregi, întinse o mână spre el, încheștându-și degetele în spinarea lui, trăgând de bikini disperată să-l tragă în ea. „Te rog, Doamne, fă-l să facă dragoste cu mine acum! Â trecut atât de mult timp.” Dar, după un sărut îndelung, el făcu ce făcea întotdeauna. O strânse în brațe ca într-un cocon și așteptă până când ea căzu într-un somn agitat, plin de frustrare.

Fu o așteptare lungă. În cele din urmă, mișcarea ritmică a pieptului ei îi dădu de veste că acum se putea mișca. Se dădu jos din pat și ieși pe coridorul hotelului. Afară era întuneric beznă, însă el știa încotro se îndreaptă. În spatele clădirii principale, pe lângă terenurile de tenis, spre clădirea joasă unde se aflau camerele angajaților.

Două bătăi. Ușa se deschise.

— Aproape că renunțasem să te mai aștept.

— Îmi pare rău. N-am putut scăpa.

Îl sărută cu pasiune, pe gură, pe barmanul cu ochi migdalați.

— Hai să ne vâram în pat.

Vila soților Baring, Mirage, aflată pe coasta nordică a insulei, era idilică și atât de izolată cum oricine și-ar fi dorit. O perfectă îmbinare de lux și simplitate, cu piscina sa în trepte, pereți albi și parchet întunecat în stil colonial, Villa Mirage era mărginită de-o parte de junglă deasă, iar de

cealaltă, de oceanul strălucitor. Cu toate astea, Lisa își luase precauții suplimentare, angajând paznici care să patruleze non-stop de-a lungul perimetrului și două gărzi de corp înarmate în casă, pe lângă menajera, otnul bun la toate și majordomul care locuiau tot anul în vilă. Nu crezuse nici măcar o clipă avertizările inspectorului Liu despre întoarcerea atacatorului pentru a o răpi sau a-i face rău. Așa ceva era inimaginabil. Dar în privința atenției presei, lucrurile stăteau altfel. În absența oricărei informații sau a unui suspect asupra căruia să-și concentreze furia, presa chineză se apucase s-o denigreze pe mult mai tânăra soție americană a lui Miles Baring. Parcă, peste noapte, în mințile celor mai obișnuiți cetățeni din Hong Kong, Lisa se transformase din victimă inocentă în femeiușcă avidă de bani. Știa din propria experiență amară că paparazzii nu aveau să se dea îndărăt de la nimic pentru a-i face pe furiș o poză pe care ziarele aveau s-o prezinte denaturând adevărul, ca și cum ea își făcea de cap în Bali. Că nu-l jelea pe Miles. Lisa nu avea de gând să îngăduie așa ceva.

Când ajunse la vilă, era târziu și era obosită.

— Cred că o să mă duc direct în pat, dacă nu te superi, doamnă Harcourt.

— Desigur, doamnă. O să-l trimit pe Ling să vă aducă niște lapte cald.

Karen Harcourt, menajera de la Villa Mirage, era scundă, dolofană și mămoasă. Avea părul cenușiu coafat în bucle mici și îi amintea mereu Lisei de bunicuța din desenele animate Tweety Pie.

„Dacă aș fi avut o mamă ca ea, poate că viața mea ar fi fost cu totul altfel. Dar măcar dacă aș fi avut o mamă.”

— Mulțumesc!

La etaj, dormitorul Lisei fusese pregătit pentru sosirea ei. Patul din mahon cu baldachin fusese înfățat și drapat cu o plasă de țanțari cu ochiuri fine. Lumânări Diptyque aruncau

o lumină caldă în cameră și o umpleau cu un parfum de gardenii liniștitor. Ușile balconului erau deschise, îngăduindu-i Lisei să audă foșnetul ușor al valurilor care se spărgeau de țărmul de dedesubt. Singurul lucru dureros erau fotografiile ei împreună cu Miles înrămate în argint, care încă se mai aflau pe masa de toaletă din lemn de tec. „Doamna Harcourt s-a gândit probabil că aș vrea să le văd. Să mă agăț de amintiri.” Lisa le vârî într-un sertar și suspină.

Se răsuci și încremeni. Lângă ușă se afla un bărbat care pândeă în umbră. Lisa nu-i putu vedea fața, dar nici nu avea nevoie. Era un bărbat. Un străin. În dormitorul ei. Țipă din toți rărunchii:

— Ajutor! Paza! Ajutați-mă!

Bărbatul păși în lumină.

— Vă rog, nu mai țipați. Nu mă aflu aici pentru a vă face rău.

Vocea Lisei deveni și mai puternică.

— Un intrus! AJUTOOOOR!

El se apropie de ea.

— Serios, nu vreau să vă sperii. Vreau doar să vorbim. Eu...

Se prăbuși fără viață pe dușumea. În spatele lui, menajera Lisei tremura ca o frunză. Lisa se holbă la tigaia grea, pătată cu sânge, pe care femeia o ținea în mână, și leșină instantaneu.

Capitolul 14

Bărbatul de pe podea zăcea nemișcat. Sângele îi curgea dintr-o rană de la ceafă, unde îl lovise menajera. Cele două gărzii de corp se năpustiră tardiv în cameră, tocmai când Lisa începea să-și vină în fire. Unul dintre bărbați spuse:

— O să sun la poliție!

— Nu. Lisa fu surprinsă de fermitatea vocii ei. Fără poliție. E mort?

Una dintre gărzi îngenunche lângă trupul bărbatului și se aplecă spre el.

— Nu, doamnă. Respiră.

Bărbatul de pe podeaua dormitorului ei avea pielea deschisă la culoare și era blond. Nu era cel care îl ucisese pe Mi les. Ar fi putut să-și dea seama de asta doar auzindu-i vocea. Dar cine era el și ce căuta aici?

— Cât de grav este rănit? Are nevoie de un doctor?

Bodyguardul puse mâna pe încheietura bărbatului.

— Pulsul îi este puternic. Dar ar trebui să-l vadă cineva, pentru orice eventualitate. Contuziile pot fi periculoase.

Lisa dădu din cap.

— O să-l chem pe Frank.

Doctorul Francis McGee era un vechi prieten al soților Miles, care locuia într-o vilă aflată de cealaltă parte a golfului. Frank se pensionase, dar mintea încă îi era ascuțită. Și, mai important, se putea avea încredere în el că va păstra o discreție totală.

Doamna Harcourt se apropie, grăbită.

— Trebuie să-i oprim imediat sângerarea. Eu pot să-l bandajez, dar o să am nevoie de ajutor ca să-l ridic.

Când Frank McGee sosi, 40 de minute mai târziu, bărbatul era sprijinit de perne, în unul dintre apartamentele pentru oaspeți din Villa Mirage. Rana de la cap fusese curățată și bine bandajată. În vreme ce el își tot pierdea și își recăpăta cunoștința, cele două gărzi stăteau la ușă, privindu-i cu atenție fiecare mișcare.

— Nu era înarmat, îi spuse Lisa doctorului. Dar n-am știu la momentul acela. A apărut pur și simplu în dormitorul meu, iar eu am țipat. Doamna Harcourt nu a vrut decât să-l transforme într-un bărbat inofensiv.

— Nu trebuie să-mi dai explicații, draga mea. După

părerea mea, cei care intră prin efracție într-o locuință merită tot ce pătesc.

Doctorul McGee desfăcu bandajele și privi rana. Apoi, ridică pleoapele bărbatului și îi luminează ochii. Măinile doctorului aveau pete apărute din cauza ficatului și erau străbătute de vene groase și noduroase, dar Lisa observă cât de ferme erau când el lucra.

— O să supraviețuiească. O să-i pun niște copci mai târziu, dar acum trebuie să se odihnească. Totuși, cineva o să trebuiască să-l supravegheze peste noapte. Dacă începe să vomite sau să sângereze pe nas, chemați-mă imediat. Ești sigură că nu vrei să chemăm poliția?

— Foarte sigură. Îmi datorează niște răspunsuri înainte de a-l da pe mâna altcuiva.

Abia după plecarea lui Frank McGee, Lisa își dădu seama cât de epuizată era. Oare chiar în acea dimineață părăsise spitalul din Hong Kong, lăsându-l baltă pe furiosul inspector Liu? Parcă se întâmplase cu săptămâni în urmă. Tânjea să se bage în pat, dar era hotărâtă să se afle lângă patul potențialului ei atacator atunci când ucesta avea să se trezească. Ghemuindu-se într-un fotoliu aflat într-un colț al camerei, sub privirile atente ale paznicilor, se acoperi cu un pled de cașmir și adormi instantaneu.

— Lisuse! Capul meu!

Bărbatul blond era treaz. Amețită, Lisa se uită la ceas. Era 5 a.m. „Dimineață.”

— Cu ce m-ai lovit? Cu o nicovală?

Era american. Dintr-un anume motiv, Lisa nu remarcase asta seara trecută.

— Cu o tigare. Și nu eu te-am lovit, ci menajera mea.

Bărbatul ridică mâna și își atinse bandajele.

— Menajera ta are forță nu glumă. Mă simt ca și cum aș fi făcut zece runde cu Andre Ward.

— Habar n-am cine-i individul, rosti Lisa cu asprime. Dar

ceea ce ai făcut de fapt a fost o rundă cu o bunicuță de 72 de ani.

Bărbatul zâmbi timid.

— Asta-i cam jenant.

— Aș spune că jena este ultima dintre grijile tale. O doză de răceală se strecură în vocea Lisei. Cine ești? Și ce naiba căutai aseară în casa mea?

Bărbatul întinse o mână.

— Matt Daley. Încântat să te cunosc.

— N-am de gând să-ți strâng *mâna!* încercai să mă jefuiești – Lisa se cutremură – sau mai rău. Dă-mi un motiv bun ca să nu pun să fii arestat și aruncat în închisoare, în clipa asta.

Matt nu se putu abține să nu admire felul în care sânii ei plini se ridicară indignați din decolteul bluzei Chloe și felul cum i se îmbujorau obrajii când era agitată. „Este frumoasă. La fel ca și celelalte.”

— Pentru că ești într-o mare primejdie, rosti el solemn. Și nu din partea mea. Doamnă Baring, știu că n-ai niciun motiv pentru a avea încredere în mine. Dar omul care l-a ucis pe soțul dumitale, omul care ți-a făcut rău a mai ucis înainte. Iar soțiile victimelor sale au tendința deconcertantă de a dispărea...

— Da, știu, știu. Lisa își flutură nepăsătoare mâna. Inspectorul Liu mi-a spus. Vrea să mă țină sub cheie până îl prind pe tipul ăsta. Dar cum poliția din... — sunt patru țări deja? — pare să nu fi reușit să-l prindă pe acest individ în peste un deceniu, ideea de a aștepta să se întâmple asta nu mi s-a părut tocmai atrăgătoare.

Matt zâmbi. Nu era sigur la ce se așteptase din partea Lisei Baring. Dacă era să fie sincer, se gândise că era un soi de soție-trofeu docilă și fără minte, genul preferat de bătrânii bogați. Însă ea nu era nici pe departe așa. Era aprigă și pătimașă, și avea o limbă ascuțită. Dacă avea

vreun punct slab pe undeva, reușea de minune să și-l ascundă. Îi plăcea de ea.

Lisa îl privi suspicioasă.

— Încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Cine ești? Și de ce te interesez eu și siguranța mea? Ești reporter?

— Nu, deloc. Sunt o victimă, cumva. La fel ca dumneata. Omul care l-a ucis pe soțul tău l-a omorât și pe tata.

Sângele se scurse din obrajii Lisei Baring. „Oare e posibil?”

— Cine a fost tatăl tău?

— Un bărbat pe nume Andrew Jakes. Matt închise ochii. Un val de greață și de amețelă îl cuprinse. Se lăsă din nou pe perne. Nu mă simt prea bine.

Lisa îi ceru unei servitoare să aducă un pahar cu apă. L-l oferi lui Matt.

— Bea asta.

Matt sorbi încet din apă și începu să-și revină. Lisa, pe de altă parte, încă părea să fie în stare de șoc. În cele din urmă, îl întrebă:

— De unde ai știut că o să fiu aici? în Bali.

— N-am știut, spuse Matt. Credeam că încă ești în spitalul din Hong Kong. Dar nimeni nu a vrut să mă lase să mă apropiu de tine acolo și, cum știam că tu și soțul tău aveți o casă în Bali, am venit să caut indicii.

— Ce fel de indicii?

— Ceva care să vă lege pe tine sau pe Miles de celelalte victime. Speram că s-ar putea să vii aici, până la urmă. Ca să scapi de circuitul mediatic. Dar nu mă așteptam să lii în vilă seara trecută. Asta-i adevărul.

Lisa nu avea absolut niciun motiv să-l creadă. Și totuși se pomeni că-l crede. Pe chipul lui exista onestitate, o franchețe care te făcea să ai încredere în el. Era un sentiment de care Lisa Baring aproape că uitase că era capabilă.

— Și ai găsit ceva?

Matt păru nedumerit.

— Indicii?

— Nu. Își frecă amărât capul. O bătrânică m-a pocnit în cap cu o tigiaie înainte să apuc să caut ceva.

— Poliția știe că ești aici? Interpolul?

Matt fu luat prin surprindere. Nu se așteptase la o asemenea întrebare directă, la obiect. Nu dorea s-o înintă, nu părea corect, dar Danny McGuire îl pusese să jure că nu va pomeni de legătura dintre ei, iar o promisiune era o promisiune.

— Nu.

— În regulă, domnule Daley. Lisa Baring se ridică, încearcă să te odihnești. Amândoi am avut o noapte lungă. O s-o rog pe doamna Harcourt să-ți aducă niște mâncare, mai târziu. Dacă te vei simți în stare, poate că vom discuta mai mult la cina din seara asta.

Ochii lui Matt se lărgiră.

— Mă lași să stau aici?

— Deocamdată.

Lisa se îndreptă spre gărzile de la ușă.

— Dacă are nevoie să folosească baia sau altceva, unul dintre voi să-l însoțească. Să nu-l scăpați din ochi.

Matt se ținu strâns de balustradă în timp ce coborî scările. Capul nu-l mai durea atât de tare, dar încă era nesigur pe picioare. Vila emana liniște și pace, la fel ca și hotelul Aman din Maroc, unde el și Raquel își petrecuseră luna de miere. De când sosise în Asia, abia dacă se gândise la Raquel și la divorț, își dădu seama Matt, simțindu-se vinovat. Poate că funcționa mecanismul de autoapărare. Negarea. De ce să-și facă griji pentru lucruri pe care nu le putea schimba? Genul ăsta de lucruri. Știa că, până la urmă, va trebui să se ducă acasă și să facă față cercului. Dar aici, în acest loc magic, idilic, ca din altă lume,

problemele lui conjugale abia dacă păreau reale.

— Te simți mai bine?

Matt înghiți în sec. Lisa se schimbase într-o rochie ușoară, simplă, din bumbac alb. Purta sandale fără toc, din sfoară împletită, iar părul îi era adunat în creștetul capului, într-o coroană de bucle răvășite. Efectul era că dădea senzația unei femeie inocente și versate, pure și ademenitoare. Raquel era o femeie foarte frumoasă, însă frumusețea ei însemna sexualitate nerușinată, agresivitate, sfidare, un aspect frapant care avea nevoie de fuste scurte și mult machiaj pentru ca efectul să fie deplin. Lisa Baring era exact contrariul. Există o expresie prea des folosită, dar Lisei i se potrivea perfect: era o frumusețe naturală.

— Mult mai bine, mulțumesc, rosti Matt.

Lisa se așeză la unul dintre capetele unei lungi mese simple, de stejar, pe care se aflau produse proaspete locale: calmar sotate în usturoi, papaia proaspătă, feliată și roti *gambang* cald, o pâine indoneziană cu semințe delicioasă.

Îi făcu semn lui Matt să se așeze.

— Ți-e foame?

— Acum, îmi este. Arată incredibil.

— Servește-te.

Era prietenoasă, ospitalieră chiar, dar tot exista o urmă de îngrijorare. Care probabil era inevitabilă date fiind circumstanțele, dar Matt făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a o alunga.

— Nu te învinovățesc că te îndoiești de motivele mele, spuse el umplându-și farfuria cu pâine și fructe de mare care miroseau delicios. Și eu aș fi precaut în locul tău. Dar îți jur că îmi doresc ce-ți dorești și tu.

— Ce anume?

— Să aflu adevărul, presupun. Și să-l prind pe acest ticălos, oricine ar fi el.

Lisa umplu două pahare cu vin roșu dintr-o carafă de pe

masă și îi întinse unul lui Matt.

— Nu sunt sigură că eu cred în „adevăr”. De parcă ar exista unul singur. Adevărul fiecăruia e altul, nu-i așa?

Vinul era excelent, tare și cu aromă de struguri. Matt îl plimbă gânditor prin gură, bucurându-se de gusturile diferite de pe cerul gurii, înainte de a răspunde.

— Nu sunt de acord. Cred că adevărul este adevărul. Oamenii se mint pe sine, atât tot. Văd ceea ce vor să vadă.

— Și *tu* ce vezi? îl întrebă Lisa cu viclenie.

„Văd o femeie inteligentă, superbă, apetisantă, pe care aș dori s-o bag în pat în clipa asta.” Era clar că evita subiectul asasinării soțului ei. Poate că era totuși prea devreme ca să vorbească despre asta. Prea dureros.

— Văd o femeie care face pe dura, dar care de fapt se simte îngrozită.

Cuvintele lui părură s-o amuze.

— Ai o vedere cu raze X minunată, domnule Daley. Însă mă tem că n-a nimerit-o. Nu sunt nici dură, nici nu mi-e frică. Doar că pun un picior în fața celui alt încercând să trec de la o zi la cea care vine pe urmă.

— Și ce înseamnă „pe urmă” pentru tine, după toate astea? întrebă Matt. Nu poți să te ascunzi în Bali pentru totdeauna.

Pe chipul Lisei apăru o expresie nostalgică.

— Nu, presupun că nu. Dar nu-mi place să mă gândesc la viitor.

— Te rog, spune-mi Matt.

— Se-ntâmplă lucruri, Matt, lucruri pe care nu le poți controla. Lucruri rele. Nimeni nu-și poate controla destinul. Am aflat pe calea cea grea că asta-i doar o iluzie. De ce să-ți faci planuri frumoase, doar pentru a le vedea distruse de durere și de moarte, transformate în praf?

Privindu-i ochii căprui triști, Matt simți o nevoie copleșitoare de a o proteja, de a o liniști, de a face ca totul

să fie bine. Danny McGuire recunoscuse că simțise ceva similar față de Angela Jakes după uciderea tatălui său, dar că asta îl împiedicase să o rețină pe Angela, să descopere adevărul înainte ca ea să plece în Europa și să scape pentru totdeauna de el. Matt Daley nu dorea să facă aceeași greșeală cu Lisa Baring.

— Cât de multe ți-a dezvăluit inspectorul Liu despre celelalte crime?

Lisa se încruntă.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

— Asta-i motivul pentru care mă aflu aici, nu-i așa? Motivul pentru care m-ai lăsat să stau. De fapt vrei să știi adevărul.

Lisa nu replică. Era neplăcut să fie psihanalizată de acest străin blond atrăgător, mai ales că avea dreptate, în schimb, răspunse la prima întrebare a lui Matt:

— Liu nu mi-a spus prea multe. Doar că au mai fost comise niște crime într-un mod similar, că Interpolul crede că ar putea fi vorba de un ucigaș în serie și că viața mea s-ar putea să fie în primejdie. N-a intrat în detalii.

— Bine. O s-o fee eu.

În următoarea oră, Matt îi povesti tot ce știa despre uciderea tatălui său și despre asasinatele cărora le căzuseră victime Sir Piers Henley și Didier Anjou. El și Lisa terminară prima carafă cu vin, iar ea ceru încă una. Lisa ascultă calmă relatarea, vădind prea puține emoții sau niciuna. Când Matt isprăvi în cele din urmă, zise:

— Nu sunt sigură că este același om.

— Ce vrei să spui? Sigur că este același.

— Se poate să fi fost același om în cazul atacurilor anterioare. Dar nu sunt sigură că persoana pe care o descrii este individul care l-a ucis pe Miles.

— Ce te face să zici asta?

Lisa rupse un colț de pâine și îl cufundă gânditoare în

vin.

— Anumite aspecte. Cum ar fi partea cu donarea banilor unor instituții caritabile. Miles n-a lăsat un sfanț pentru acte caritabile, iar eu nici măcar n-am început să mă gândesc la ce voi face cu moștenirea mea. Dar, mai important, toată povestea asta miroase un pic prea mult a un soi de complex Robin Hood, nu crezi? Să iei de la bogați și să dai săracilor?

În mod bizar, această idee nu-i venise în minte lui Matt. Dar părea atât de evidentă odată ce Lisa îi dăduse glas.

— Posibil, da.

— Nu știu nimic despre individul care m-a violat. Însă un lucru îți pot spune: nici vorbă să fie Robin Hood.

Odată cu pomenirea violului, o tăcere grea se lăsa în jurul mesei, ca un nor de rușine aproape vizibil. Matt se pomeni dorindu-și să o fi cunoscut pe această femeie mai bine, suficient de bine pentru a o putea cuprinde în brațe, ca s-o liniștească, s-o asigure că nimic din cele întâmplare nu era vina ei. Însă, fiindcă lucrurile stăteau altfel, el schimbă subiectul.

— Povestește-mi despre Miles, te rog. Despre căsătoria voastră.

Lisa zâmbi, dar era un zâmbet trist.

— Adică să-ți zic dacă m-am măritat cu un bărbat cu 30 de ani mai mare decât mine din dragoste sau pentru banii lui? Tu ce părere ai?

Matt se înroși. Asta dorea, dar nu-și dăduse seama că o exprimase atât de evident.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

— E-n regulă, rosti Lisa. Putem fi cinstiți unul cu celălalt. Nu l-am iubit pe Miles. Acesta-i adevărul. Dar l-am plăcut. Era un om bun și se purta frumos cu mine. Am ajuns la un moment al vieții în care prețuiesc bunătatea. Am fost norocoasă că m-a ales.

„Vorbește despre asta cu atâta pasivitate”, se gândi Matt. „M-a ales.» Ca și cum ar fi fost o căsătorie aranjată, iar ea nu a avut nimic de spus în această privință.”

— Cum v-ați întâlnit voi doi?

— La o conferință în Shanghai, cu aproximativ un an în urmă.

— Un an? Matt păru surprins. Deci, n-ați fost prea mult timp împreună?

Lisa își făcu de lucru cu șervetul sub masă.

— Nu. Am fost căsătoriți nouă luni. Totul s-a întâmplat foarte repede. Povestea noastră de dragoste. Miles era un om deosebit și foarte atent cu mine.

— Nu era așa cu toată lumea?

— Ba da, în ultimii ani. Dar cred că, pe vremea când era mai tânăr, a fost mai lipsit de scrupule, puțin mai ambițios. A avut o primă soție, înainte ca eu să mă nasc, și copii. Nu cred că s-a purtat foarte frumos cu ei. Dar, până să ne întâlnim, se schimbase considerabil.

Matt se gândi la Andrew Jakes. Ce soț mizerabil fusese pentru mama lui, cum îi abandonase pe el și pe Claire fără urmă de remușcare, dar cum, în ultimii ani, se transformase într-un partener grijuliu față de Angela.

— Bănuiesc că oamenii se schimbă.

— Da, se schimbă. Dar trecutul nu poate fi schimbat, iar de justiție nu se poate scăpa. Cu toții trebuie să ispășim păcatele trecutului. Cu toții trebuie să plătim prețul.

Era o afirmație atât de ciudată, încât Matt nu fu sigur cum să reacționeze. Oare spunea că Miles Baring *meritase* cumva ce i se întâmplase? Cu siguranță, nu. Durerea ei față de pierderea soțului părea sinceră și vorbea despre el cu afecțiune și respect evidente. Dar despre ce „preț”, despre ce „ispășire” vorbea ea? Poate că amândoi băuseră prea mult vin.

În orice caz, Matt fu recunoscător când servitoarea veni să

strângă farfuriile și să aducă niște cafea decofeinizată și o bucată de *pandan* de un verde strălucitor, o prăjitură locală cu orez, întrerupând tăcerea neplăcută. Sorbind din cafele, vorbiră despre alte lucruri, fiecare bucurându-se în mod evident de compania celuilalt. Lisa îi puse lui Matt o sumedenie de întrebări despre copilăria lui. Păru fascinată de faptul că Andrew Jakes o abandonase pe mama lui și își exprimă fățiș neîncrederea că el, mama lui și Claire putuseră avea vieți atât de fericite după aceea. Totuși, când Matt o întreabă despre copilăria ei, ezită să vorbească. Crescuse în New York, dar nu fusese deosebit de fericită acolo. Avusese o soră, dar pierduseră legătura cu mult timp în urmă. Cam asta fusese tot ce reușise să scoată de la ea.

Remarcând că Matt își masa ceafa, ea spuse:

— Îmi pare rău pentru lovitura pe care ai încasat-o. Aș vrea tare mult să rămâi aici, până te refaci.

— Și cum rămâne cu gărzile tale? întreabă Matt glumind pe jumătate. O să mă supravegheze tot timpul când fac pipi, sau ai încredere în mine să mă pot duce singur la baie?

Lisa rânji.

— Am încredere în tine. Vei sta aici în calitate de oaspete.

— Ești sigură că vrei să renunți la intimitatea ta? întreabă Matt, mai serios acum. Aș fi încântat să găsesc o casă de oaspeți sau un hotel local. Nu vreau să fiu un intrus. Adică, evident că, practic, sunt un intrus...

Lisa râse.

— Sunt sigură. Nu plănuiesc să plec de-aici prea curând. Mi-ar prinde bine compania ta. Și cine știe? Poate că, împreună, vom rezolva acest mister, vom găsi veriga lipsă care face legătura între aceste crime oribile... dacă există vreuna.

— Dacă ești cu adevărat sigură, rosti Matt, aș fi încântat. Mulțumesc!

— Bine. Lisa Baring zâmbi. Miles obișnuia mereu să

spună că două capete judecă mai bine decât unul singur.

În acea noapte, în vreme ce stătea întins în pat, Matt privi ventilatorul din tavan rotindu-se și se gândi că viața lui părea să se rotească la fel de repede. „Cum Dumnezeu am ajuns să stau aici, într-o vilă luxoasă din Bali, ca oaspete al probabil celei mai interesante și mai atrăgătoare femei pe care am întâlnit-o vreodată? Și cât de ironic este că un ucigaș sadic, omul care l-a ucis pe tata și care a violat-o pe această femeie, e posibil să fi jucat rolul de Cupidon?”

Ar fi trebuit să-l sune pe Danny McGuire, la Lyon, și să-l informeze despre evoluția lucrurilor. Și avea s-o facă. Dar nu încă. Matt Daley dorea s-o mai păstreze puțin pe Lisa Baring pentru el. Să-și dea seama din ce pricină acei ochi inteligenți erau atât de triști în pacea și liniștea acestei insule magice.

„Gândește-te că asta-i o vacanță”, își spuse el cufundându-se în somn, în așternutul din bumbac egiptean moale. „O vacanță mult așteptată.” Raquel, divorțul, Danny McGuire și orice altceva legat de viața din afara insulei păreau minunat de îndepărtate.

Pentru prima dată după luni întregi, Matt Daley adormi fericit și entuziasmat de ceea ce era posibil să-i aducă ziua următoare.

Capitolul 15

Doamna Joyce Chan. Începerea interogatoriului: 9 a.m.

Chinezoaica durdulie clipi nervoasă, privindu-l pe inspectorul Liu. Se temea de polițiști în general, iar de acesta, în special. El avea un aer important și se tot încrunta lovindu-și piciorul stâng de piciorul scaunului într-un mod iritant. Joyce știa că nu făcuse nimic rău, însă asta nu conta neapărat când era vorba de poliția din Hong Kong. Dacă aveau nevoie de un țap ispășitor și o alegeau pe ea, nu

putea face nimic în privința asta.

Inspectorul Liu era într-o dispoziție proastă. Însă asta nu avea nicio legătură cu Joyce Chan. De fapt, spera că menajera casei soților Baring avea să-i ofere pista de care avea nevoie cu disperare pentru rezolvarea acestui caz. Fiindcă Lisa Baring era atât de încăpățânat de necooperantă, inspectorul Liu făcuse prea puține progrese în ancheta pentru prinderea celui care îl ucisese pe Miles Baring, eșec care începea să-l jeneze nu doar pe Liu, ci și pe superiorii săi. Nu era deloc exagerată afirmația că inspectorul Liu ajunsese s-o urască pe văduva lui Miles Baring, cu aroganța ei frumusețe vestică și cu refuzul ei de a se supune autorității lui. Oricare femeie zdravănă la cap ar fi fost recunoscătoare pentru protecția poliției, date fiind circumstanțele. Și oricare femeie cu adevărat îndurerată ar fi dorit să rămână și să ajute poliția să-l prindă pe omul responsabil de moartea soțului ei, nemaivorbind de faptul că o violase. Faptul că Lisa Baring nu făcuse nimic din toate astea, ci se dusese la vila din Bali, în afara jurisdicției inspectorului Liu, îl făcuse s-o urască și mai mult. Lisa Baring figura ca unică beneficiară în testamentul soțului ei. Acesta era un motiv suficient de important. După cum singură recunoscuse, fusese prezentă la crimă. Asta însemna că avusese lu dispoziție și ocazia. Firește, nu se violase singură. Dar oare nu știa mai multe despre „atacatorul” ei decât îi mărturisise? Și, dacă da, se temea de el sau îl proteja?

Inspectorului Liu tare i-ar fi plăcut s-o silească pe Lisa Baring să se întoarcă la Hong Kong și să-i răspundă la aceste întrebări. Dar, dacă nu o aresta, și nu avea niciun motiv s-o facă, mâinile lui erau legate.

Așa că avea nevoie de Joyce Chan.

— De când lucrați în casa de pe Prospect Road, numărul 117, doamnă Chan?

Sudoarea se prelinse pe obrajii dolofani ai menajerei.

— Mult timp. Domnul Baring cumpărat casa 1989.

Eu lucrat acolo doi an mai târziu. Mult timp.

— Și care erau îndatoririle dumneavoastră?

Doamna Chan îl privi nedumerită pe inspectorul Liu.

— Treaba. Ce treabă făceați?

— A! Eu răspunde toate servitoarele de la etajele cu dormitoare. Etajul unu și doi. Ele schimbă așternuturi, lac curat. Eu organizez.

— Înțeleg. Deci, erați supraveghetoare. Nu făceați dumneavoastră curat.

Ea dădu energică din cap, încântată să-i dea un răspuns corect.

— Supraveghetoare. Da. Doar uneori fac curat pentru doamna Baring. Lucru special.

Inspectorul Liu ciuli urechile ca o căprioară adulmecând primejdia în bătaia vântului.

— Ce fel de „lucru special”?

Măinile doamnei Chan tremurară. Murmură:

— Lucru intim.

Cu întârziere, Liu își dădu seama că sărmana femeie era îngrozită. Încercă s-o liniștească.

— Nu sunteți în niciun fel de primejdie, doamnă Chan. Toate astea sunt informații foarte utile, vă asigur. Este posibil să ne ajute să-l prindem pe bărbatul care l-a ucis pe domnul Baring. Înțelegeți?

Ea dădu din cap fără să zică nimic.

— Ce fel de curățenie intimă făceați pentru doamna Baring?

Servitoarea se foi.

— Doamna Baring avea un prieten. Uneori, vizita ziua.

— Un prieten? Vreți să spuneți un bărbat?

Joyce Chan dădu din cap.

— După, îi plăcea eu face curat. Doar eu.

Inspectorul Liu abia își putu stăpâni entuziasmul. Asta era mai mult decât bârfele după care erau înnebunite tabloidele. Era fapt cert. Minunata Lisa Baring avea un amant!

— Și l-ați întâlnit vreodată pe acest bărbat? Pe „prietenul” doamnei Baring?

Doamna Chan clătină din cap.

— Dar probabil că l-ați văzut. Mi-l puteți descrie?

— Niciodată văzut.

Inspectorul Liu se încruntă.

— Trebuie să-l fi văzut. Ați spus că o vizita în timpul zilei. Cine îi dădea drumul în casă? Venea cu mașina. Ce mașină avea?

Dar servitoarea repetă cu mai multă fermitate:

— Niciodată văzut. Niciodată. Doar doamna zice după să vin și curățenie totul.

Inspectorul Liu o mai perpeli pe doamna Chan alte 30 de minute, dar fântâna revelațiilor părea să fi secăt. Da, doamna Baring avea un iubit, dar nu ceruse o curățenie „specială” în ziua crimei sau în săptămâna anterioară. După spusele lui Joyce Chan, doamna și domnul Baring cereau adesea să fie lăsați singuri.

După ce Joyce Chan părăsi sala de interogatorii, inspectorul Liu rămase să se gândească vreme îndelungată. Era vremea unei alte discuții cu îndatoritorul american de la Interpol.

Mulți oameni descriu insula Bali ca fiind un paradis, însă pentru Matt Daley era mai mult decât atât. Bali era un loc al magiei, al vindecării, al transformării. Îl aduse înapoi la viață.

Când Lisa Baring îi ceruse să rămână, Matt presupusese că avea să stea la Villa Mirage câteva zile, până când rana de la cap i se vindeca de-a binelea. Că avea să afle iot ce se putea despre noaptea crimei și despre Miles și Lisa – dacă

exista ceva care îi transformase în ținte, dacă exista o legătură cu celelalte victime pe care nu o văzuse înainte și care îi putea ajuta să dea de urma criminalului. Apoi, avea să-i dea raportul lui Danny McGuire de la Interpol și să se îndrepte spre Los Angeles, ca să rezolve problemele care se adunaseră acasă.

Dar, pe măsură ce el și Lisa petreceau tot mai mult timp împreună, ceva ciudat începu să se petreacă. Matt se pomeni că-i păsa din ce în ce mai puțin de caz și din ce în ce mai mult de Lisa. Cu toate că nu îndrăzni s-o întrebe, era destul de sigur că și ea simțea același lucru. Aici, în împrejurimile idilice ale vilei, zilele se transformară în săptămâni, săptămânile, în luni, iar ei doi abia dacă părăsiră de câteva ori proprietatea. Servitorii erau trimiși la fermele locale și în sate după mâncare. Cărțile și alte obiecte de lux erau comandate online. Era cea mai lungă perioadă petrecută de Matt închis într-o casă, dar nu se simțise prizonier. De fapt era chiar pe dos – se simțea liber.

Danny McGuire încercase să-l contacteze cu insistență, bombardându-l cu e-mailuri și telefoane, însă Matt nu se putuse sili să citească sau să răspundă la mesaje. Chiar încetase să răspundă apelurilor surorii lui, Claire, sau altor apeluri ocazionale primite de-acasă. Dacă deschidea ușa realității, viața de dincolo de bulă, de idilic, avea să fie sfârșită. Iar Matt nu era pregătit pentru asta. Nu încă.

Villa Mirage era o lume în sine, un ecosistem miniatural infinit de orbitor. Dimineață, Matt și Lisa lucrau, Matt (oficial cel puțin) la documentarul lui, iar Lisa la munții de documente generați deja de averea lui Miles. Bali îi permitea să respire ferită de poliție și de presă, dar mai erau fonduri de administrare, și avocați pentru problemele fiscale, și companii ipotecare de care trebuia să se ocupe, plus acționarii diverselor firme ale lui Miles. Din fericire, Lisa avea excelente calități de secretară.

Una dintre puținele informații pe care Matt reușise să le afle despre viața ei de dinainte de Miles era că fusese cândva asistentă la un birou de avocatură din L.A.

Atât Matt, cât și Lisa începură curând să trăiască pentru după-amiezi, când plecau amândoi să exploreze plăcerile nemărginite ale domeniului Mirage. Uneori, Lisa angaja ghizi locali să-i conducă prin jungla deasă care înconjura vila, o lume clocotind de viață exotică și uneori primejdioasă. În vreme ce ghizii le arătau primejdiile potențiale – un șarpe coral aici, o viperă verde dincolo, un păianjen telamonia dungat – și le vorbeau despre flora care îți tăia răsuflarea, Matt și Lisa ascultau fermecați, ca niște copii scăpați într-o stranie Narnia tropicală. Alteori, se duceau la pescuit în lagună sau înotau într-unul dintre lacurile vulcanice adânci, ascunse la picioarele stâncilor. Lui Matt îi plăcea nespus s-o vadă pe Lisa înotând. Era o femeie subțire, dar trupul ei zvelt era puternic și athletic, iar ea aluneca prin apă cu grația și iuțeala unei vidre tinere. Și mai era și altceva când ea înota. Bucurie. Încântare. O lipsă de inhibiții pe care rareori o vedea la ea cu alte ocazii. Într-o după-amiază, o întrebă despre asta.

— Mi-a plăcut întotdeauna apa.

Stând pe o stâncă și ștergându-și părul ud cu un prosop, Lisa era luminoasă. Pielea proaspătă, plină cu stropi de apă strălucea ca a unei adolescente, iar ochii scânteiau de lumină și de viață.

— Există o senzație de libertate în toate astea. Tăcerea. Impresia de imponderabilitate. Nimeni nu te poate atinge aici. Nimeni nu-ți poate face rău. Așa îmi imaginez că este moartea.

— Moartea? Asta-i un gând cam morbid, nu-i așa?

— Serios? Râse legându-și prosopul în jurul coapselor, în stil turcesc. Nu mi se pare. Mereu am considerat moartea drept o evadare. Nu mă înspăimântă.

Matt mai auzise oameni spunând asta, dar fusese întotdeauna sceptic. Cum era posibil să nu fie cineva speriat de moarte? Cu siguranță, instinctul fundamental al omenirii era dorința de supraviețuire. Să te agăți de viață era ca respirația, o caracteristică de bază a firii omenești, un defect sau o calitate, în funcție de cum priveai lucrurile, pe care toți oamenii o au. Dar, când Lisa dădu glas gândului, i se păru cumva diferit. Vedea pe chipulei că ea chiar credea asta. O aură de pace ciudată și fatalistă exista acolo unde ar fi trebuit să fie teamă. O invidia.

— Norocul tău, rosti el vârându-și hainele într-un rucsac înainte de a se întoarce la vilă. Îmi imaginez că această convingere îți este de mare ajutor. Te ajută să te impaci cu moartea lui Miles.

Din primele zile petrecute împreună, când o bombardase cu întrebări despre căsătoria și trecutul ei, fără să ajungă absolut nicăieri, Matt încetase să o mai chestioneze pe Lisa despre crimă și soțul ei. Printr-un acord tacit, numele lui Miles Baring nu mai fusese menționat între ei. Auzindu-l acum, Lisa păru șocată.

— Nu prea, rosti ea îndurerată. Hai să intrăm. Mi-e foarte frig.

Matt ar fi preferat să-și fi mușcat limba. Detesta când această umbră de tristețe o învăluia pe Lisa, și detesta și mai tare când vina era a lui. Reîntorși la vilă, se uscară și se îmbrăcară, și băură niște ceai fierbinte și dulce, pe verandă. Lisa se schimbase în niște blugi tăiați și un tricou alb, simplu. Desculță, cu părul încă umed lipit de față și cu genunchii strânși la piept, arăta mai degrabă ca o adolescentă decât ca o femeie matură, și cu atât mai puțin ca o femeie care trecuse printr-o asemenea nenorocire. Cu o tresărire, Matt își dădu seama că, la un moment dat în timpul lungilor și fericitelor zile petrecute la Mirage, începuse să-și privească viața într-un nou mod – *înainte* de

Lisa Baring și *după* Lisa Baring. Se întâmplase fără ca el să-și dea seama, dar acum era îndrăgostit de ea.

Înainte de Lisa, Matt fusese pierdut. Și nu era vorba doar despre decizia lui Raquel de a-l părăsi, cu toate că fusese o lovitură grea pentru el. Erau multe alte lucruri, lucruri pe care nu avusese vreme să le analizeze până acum, aici, în pacea profundă a junglei din Bali. Cariera lui ratată. Moartea tatălui vitreg. Faptul că nu putuse avea copii cu Raquel. Că nu-l cunoscuse pe Andrew Jakes, bărbatul care îi dăduse viață, dar care apoi îl abandonase, aparent fără niciun fel de remușcare sau regret. Investigarea asasinării lui Jakes și faptul că devenise atât de obsedat de acest documentar, abia acum Matt își dădu seama, fuseseră modul lui de a se detașa de durere. Însă Lisa Baring îi arătase o cale mai bună.

După Lisa, era ca și cum o povară pe care nici măcar nu știuse că o poartă îi fusese ridicată de pe umeri. Matt se simțea plin de speranță, fericit, însuflețit. Indiferent ce ascundea viitorul, indiferent de rezultatul anchetei făcute împreună cu Danny McGuire pentru descoperirea tainicului asasin, faptul că era cu Lisa îl făcea pe Matt să-și dea seama că *avea* un viitor, un viitor clocotind de oportunități cum jungla clocotea de viață. Din ce în ce mai mult, Matt se pomeni sperând că viitorul lui avea să includă prezența Lisei.

Cu toate astea, existau anumite probleme. Deocamdată, între ei nu se petrecuse nimic fizic. Uneori, Matt avea impresia că o simțea privindu-l în timp ce stătea la computerul lui sau citea o carte pe sofa. Dar, ori de câte ori își ridica privirea, atenția ei era îndreptată în altă parte. Totuși, un nor de atracție reciprocă nerostită părea să plutească între ei.

Cu o săptămână în urmă, în timp ce pescuiau pe lacul de pe domeniul Mirage, Lisa își pierduse echilibrul pe mal, iar

Matt îi cuprinsese instinctiv talia cu un braț. Lisa încremenise. Însă, după o clipă de ezitare, nu obiectase, îngăduindu-și să se relaxeze treptat, lipită de trupul lui Matt. Fusese nemaipomenit. Matt tânjea să treacă mai departe, dar știa că nu era indicat s-o grăbească.

„Trebuie să am răbdare. S-o las pe ea să se apropie de mine. Tocmai și-a pierdut soțul. Și a fost violată.”

Asta era o altă problemă. Lisa nu vorbise niciodată despre noaptea în care Miles fusese ucis, iar ea, violată. Ca și cum, refuzând să vorbească despre asta, putea face faptele să dispară. Spre rușinea lui, Matt se complăcuse în acea tăcere. Și el voia să uite trecutul. Însă acest ucigaș nu era doar o parte a trecutului. Era în libertate, urmărind și așteptând, plănuiindu-și următoarea crimă.

Matt venise în Bali pentru a căuta indicii, indicii care ■n-l ajute la descoperirea unui ucigaș în serie, dar îngăduise ca iubirea lui pentru Lisa și fericirea de a se afla în compania ei să-l distragă. Acum, privind-o pe Lisa horbind din ceai, se forță să-și aducă aminte: „Bărbatul pe care îl caut a violat-o și a terorizat-o pe Lisa. Și, dacă e să mă iau după celelalte crime, următorul lui pas va fi s-o răpească. S-o facă să «dispară» precum Angela Jakes, Tracey Henley și Irina Anjou”.

Lisa era în primejdie. Iar Matt încă n-avea habar cum sau unde, sau când putea apărea primejdia. Îi trecu prin minte că nici perspectivele lui nu păreau prea roz. Omul aceasta, oricine era el, avea cumplitul obicei de a se debarasa de bărbații care aveau legături cu femeile care îi cădeau victime. Însă gândul la siguranța Lisei era cel care îl tortura pe dinăuntru.

„Nu pot s-o pierd. Nu mai pot pierde încă o persoană pe care o iubesc. Dacă s-ar întâmpla, mi-aș pierde mințile.”

Inspectorul Liu porni magnetofonul când Jim Hatman începu să vorbească. Un englez care crescuse în Hong Kong,

fiul unor expatriați bine situați, Jim avea propria afacere cu electronice și sisteme de supraveghere pe insulă. Supervizase personal instalarea sistemului de alarmă pe proprietatea Baring din Prospect Road.

— Îți spun un lucru, amice, îi zise el ferm inspectorului Liu. N-a fost nimic în neregulă cu acel sistem de alarmă.

Înalt și slab, cu un chip ca de nevăstuică și ochi mici și distanțați, Jim Harman era pregătit să-și apere cu vehemență reputația.

— L-am instalat eu însumi, și are mai multe autoprotecții decât afurisita aia de Casă Albă, scuze pentru limbaj.

Liu întrebă calm:

— Atunci, cum îți explici faptul că ucigașul domnului Baring a reușit să treacă de el?

— N-a trecut de el, rosti Jim Harman pe un ton calm. Cineva i-a dat drumul înăuntru.

— Și de ce ar fi făcut asta?

Harman ridică din umeri.

— Eu mă ocup de electronice, nu sunt detectiv, inspectore. Dumneata să-mi spui. Dar singura explicație este că cineva a oprit intenționat sistemul, l-a lăsat pe tip să intre, iar apoi, l-a pornit din nou.

— Și cine știa cum să facă asta?

Pentru prima dată, englezul cu față de nevăstuică păru perplex.

— Tocmai asta-i treaba. Nimeni. Eu și domnul Baring eram singurii care știam ce să facem cu sistemul ăla de securitate. N-are niciun sens.

După terminarea interogatoriului, inspectorul Liu luă metroul până la Wan Chai, în partea de nord a insulei, ca să mănânce de prânz. Trenurile metroului erau curate și venirea la timp, o raritate în Hong Kong. Plimbarea îl calmă pe Liu și îl ajută să gândească.

„N-are niciun sens”, spusese Harman. Dar avea sens.

Posibilitățile erau clare și satisfăcător de limitate: fie Miles Baring o învățase pe soția lui cum să dezactiveze sistemul de securitate, fie Miles însuși îl dezactivase, deschizându-i ușa cu naivitate ucigașului său.

„A fost cineva pe care îl cunoștea? A fost amantul Lisei? Era amantul Lisei un prieten al soțului ei?”

Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate. Inspectorul Liu ieși de la metrou clipind ca o cârțiță nemulțumită în soarele strălucitor din Wan Chai. Telefonul îi sună în aceeași clipă.

— Liu.

— Domnule. Era cineva din echipa de supraveghere, un mic grup de elită car fusese detașat în Bali pentru a o supraveghea pe frumoasa și încăpățânata doamnă Baring. Astăzi, am făcut niște fotografii reușite ale vilei, cu ajutorul teleobiectivelor.

— Deci, încă n-a părăsit domeniul?

— Nu, domnule.

Villa Mirage, casa balineză de vacanță a soților Baring, era atât de izolată, încât era aproape complet inaccesibilă și extraordinar de greu de pozat. Liu încercase, dar nu reușise să plaseze microfoane în locuință, deoarece măsurile de securitate ale doamnei Baring erau excepționale. Niciunul dintre oamenii lui nu izbutise să se apropie de ea. Sperase să aibă mai mult succes dacă avea noroc ca ea să iasă la o plimbare cu mașina, însă, deocamdată, ea trăise într-o izolare totală. Era ca și cum fiecare acțiune, sau inacțiune, a ei fusese anume gândită pentru a-i provoca lui frustrări.

— Avem niște vești bune, domnule. Se pare că un bărbat locuiește în casă, cu doamna Baring.

Liu aproape că se sufocă.

— Un bărbat?

— Da, domnule. Un occidental. În această dimineață, au luat micul dejun pe terasă. Păreau... — detectivul căută cuvântul potrivit – ... intimi.

Dacă inspectorul Liu ar fi fost un alt gen de om, ar fi sărit în sus de bucurie. „Amantul Lisei Baring! L-a strecurat acolo.” Era greu de crezut că cineva putea fi atât de nesăbuit. Cu siguranță ea știa că poliția o supraveghea încă. Inspectorul Liu nu fusese niciodată îndrăgostit și spera că nici nu va fi vreodată. În ce hal îi prostea dragostea pe oameni!

Nu aveau nevoie decât de niște dovezi fizice. Dacă amprentele acestui bărbat sau niște ADN era găsit în casa soților Baring, ar fi avut suficiente probe pentru a-i aresta pe amândoi. Danny McGuire de la Interpol îl avertizase că era probabil ca ucigașul să stea aproape de doamna Baring. Că, atâta vreme cât o avea sub supraveghere pe Lisa Baring, avea momeala.

Problema era că inspectorul Liu n-o mai „avea” pe Lisa Baring. Trebuia să intre în vilă.

Capitolul 16

Singur la masa dintr-un colț al unei cafenele liniștite, Danny McGuire culegea fulgii de pe *pain au chocolat* care se afla în fața lui și aștepta sosirea echipei sale. După ce inspectorul Liu ceruse formal ajutorul Interpolului, șeful lui Danny, directorul adjunct, Henri Fremeaux, autorizase cu reticență formarea unei mici forțe de intervenție care să dedice „nu mai mult de opt ore pe săptămână” coroborării probelor pentru cazul cu nume de cod Azrael.

— Este dintr-un poem, îi explicase Danny lui Fremeaux la sediu. Azrael este îngerul morții, dar tipul ăsta se consideră un soi de salvator. Cu toate actele astea caritabile, îmi imaginez că ucigașul nostru suferă puțin de un complex mesianic.

Fremeaux îl privi nedumerit. Poezia nu-l interesa, îl interesau statisticile, faptele și rezultatele. Era bine ca

Danny să poată justifica folosirea oamenilor, și asta cât mai rapid, dacă voia să beneficieze în continuare de sprijinul agenției.

Prin „mică forță de intervenție”, Henri Fremeaux înțelegea alți doi oameni. Danny îi alege pe Richard Sturi, un statistician german care avea o personalitate la fel de puternică precum croasantul pe care Danny îl mânca acum, dar și straniul har de a vedea tipare semnificative, reale în șiruri indescifrabile de numere, și pe Claude Demartin, un specialist în criminalistică. Pentru munca de detectiv propriu-zisă va trebui să se bazeze pe el și pe Matt Daley, „cârțița de teren” din Hong Kong.

Până acum, Daley fusese cea mai mare dezamăgire a lui. Păruase atât de entuziasmat și de dedicat la început. Într-adevăr, dacă n-ar fi fost Matt Daley, investigația Azrael n-ar fi demarat niciodată. Dar, după o primă săptămână în care nu avusese succes în Hong Kong, Matt îi trimisese lui Danny doar un e-mail scurt în care îi comunica faptul că „își arunca plasa într-o zonă mai îndepărtată” și dispăruse la o plimbare prin Asia de Sud-Est. După câteva săptămâni în care nu primise răspunsuri la e-mailuri și la apelurile telefonice – cu excepția unui mesaj vocal lăsat în toiul nopții, prin care Matt îl asigură pe Danny că era „OK” și „lucra la asta” –, Danny renunțase oficial să-l mai caute. Inspectorul Liu îi arunca ocazional frânturi de informații, dar, ca majoritatea șefilor de poliție locali, omul din Hong Kong era mai interesat să afle date de la Interpol decât să le transmită pe cele deținute de el. După cum Henri Fremeaux îi amintea în mod repetat lui Danny:

— Este cazul chinezilor, McGuire. Treaba noastră este doar să-i sprijinim și să le oferim tot ce putem.

Tocmai când se gândea la asta, Richard Sturi apăru purtând costumul său obișnuit, cu cravată, și strângând laptopul așa cum strânge un copil păturica alături de care

se simte în siguranță. Ochii lui Sturi clipiră nemulțumiți pe chipul rotund, ca de bufniță, atunci când intră în „neobișnuitul” loc de întâlnire ales de directorul secund McGuire. Întâlnirile în particular ale echipei erau neobișnuite la Interpol și deloc apreciate, însă Danny era hotărât să creeze legături în interiorul micii echipe și să-i stimuleze pe oameni să vină cu idei, lucru cam dificil în atmosfera sufocantă de la sediu. Câteva momente mai târziu, Claude Demartin sosi și el, tot într-o ținută formală, dar fiind francez, spre deosebire de Sturi, n-avea nimic împotriva întâlnirilor în cafenele. Își comandă o cafea cu lapte și un *croque-monsieur*¹¹ înainte de începerea discuției.

— În clipa asta, nu avem nimic concret de la Hong Kong, începu Danny. Avem însă un dosar uriaș cu cazul Jakes, pe care cred că l-ați văzut amândoi, și pe care l-ați încărcat în baza 1-24/7. Richard, așa este?

Statisticianul german dădu agitat din cap. Părea să facă totul într-o stare de încordare continuă și avea permanent expresia unui om pe cale să fie târât în fața plutonului de execuție de la Gestapo și împușcat rapid.

— Pentru a folosi îa maximum timpul de care dispunem, sugerez să ne concentrăm asupra cazurilor Henley și Anjou, pentru a vedea dacă reușim să găsim ceva ce le-a scăpat anchetatorilor locali.

— Poliția locală cooperează? întrebă Claude Demartin după ce sorbi ultima gură de cafea.

— Pe scurt, nu. Trebuie să ne mișcăm cu grijă și să încercăm să nu deranjăm prea multe capete pătrate. Este mult orgoliu profesional în joc. Până acum, tipul ăsta a scăpat de trei ori nepedepsit pentru crimă și se pare că va scăpa și a patra oară, la Hong Kong. Fremeaux deja caută

---

¹¹ Sendviș cu brânză și șuncă la cuptor (n.tr.).

un pretext pentru a ne desființa, iar dacă-i supărăm pe cei de la Scotland Yard sau de la LAPD, sau vreo altă poliție locală, îl va avea sigur. Înțelegeți ce spun?

Cei doi dădură din cap.

— Bine. Deci, ce avem până acum? Ucigașul nostru este bărbat. Țintele lui sunt bărbați bogați și în vârstă, care au soții tinere. Cel puțin parțial, motivul lui este sexual. Și comite crimele cu o sălbăticie neobișnuită. Ați vrea să adăugați ceva?

Claude Demartin păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ce-i? îl îmboldi Danny.

— Eu sunt criminalist. Nu sunt expert în treburile astea.

— Nu vreau experți. Vreau idei, teorii. Mergeți pe mâna instinctelor.

Richard Sturi tresări vizibil.

— În regulă, începu Demartin. Aș zice că este un om sofisticat.

— Pentru că?

— E umblat prin lume. Probabil că vorbește câteva limbi. Crimele au avut loc pretutindeni pe glob.

Danny dădu încurajator din cap.

— Bine.

Demartin începu să turuie.

— De asemenea, le plănuiește cu meticulozitate. Și pare că se pricepe să neutralizeze sisteme de securitate complicate. Mă face să suspectez că este inginer electronist sau vreun soi de expert în IT.

Aspectul securității îl deranjase mereu pe Danny. Gândindu-se la cazul Jakes, își aminti că sistemul de alarmă al proprietății de pe Loma Vista, numărul 420, fusese extrem de sofisticat, o culme tehnologică a zilelor sale. Reședința din Londra a soților Henley avea un sistem Banham simplu, dar de încredere, iar casa din Saint-Tropez

a lui Didier Anjou era înconjurată de camere CCTV, toate oprite în mod suspect în noaptea crimei. Conform inspectorului Liu din Hong Kong, Miles Baring avea un sistem de securitate care ar fi putut rivaliza cu cel de la Fort Knox. Totuși, în toate cele patru cazuri, un om reușise să intre și să iasă nevăzut din casele victimelor.

Un ucigaș cu abilități tehnice neobișnuite era o posibilitate. Dar mai exista una, mai simplă, una care îl bântuise pe Danny încă de pe vremea când se ocupa de cazul Jakes.

— Poate că cineva din casă îl cunoștea pe criminal, rosti el cu voce tare. Cineva l-a lăsat să intre. Un servitor sau ceva de genul ăsta.

— Sau soțiile. Claude Demartin declară cu îndrăzneală ceea ce Danny nu era în stare să spună. Iată o teorie. Acest ucigaș, acest tip sofisticat, inteligent le ia în vizor pe tinerele soții plictisite ale victimelor. Le vrăjește, le câștigă încrederea, poate că le seduce sexual. Apoi, după ce ele au căzut pradă farmecelor sale, le înșală convingându-le să doneze toți banii soțului în scopuri caritabile.

— Și apoi ce? Întrebă Danny sceptic. Le sparge casele?

— De ce nu? Dar are deja cunoștințe din interior despre case, codurile de securitate, amplasarea camerelor de luat vederi etc. Își ascunde identitatea cu ajutorul unei măști... probabil că face ceva cu vocea pentru ca femeile să nu-l recunoască. Îi ucide pe soți. Le violează pe soții. Apoi, se întoarce mai târziu, oferindu-le soțiilor un umăr pe care să poată plânge. După ce banii ajung în conturile instituțiilor caritabile, le convinge pe neveste să dispară împreună cu el. Odată îndepărtate în siguranță de la locul faptei, le ucide și pe ele, scapă de cadavre și pune la cale următoarea lovitură.

Toți cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Teoria lui Demartin era exagerată în multe privințe. Presupunând că ucigașul se deghiza când dădea spargerea, chiar era posibil ca o femeie

să nu-și recunoască amantul? Părea greu de crezut. Și nu l-ar fi dibuit polițiștii pe ucigaș în deghizarea lui de „umăr pe care să se plângă”? Cu siguranță, dacă vreun tânăr bărbat alunecos, probabil frumos, s-ar fi învârtit în jurul victimelor...

Danny încremeni.

Existase un astfel de bărbat. Alături de Angela Jakes. Învăluind-o ca un miros urât.

„Lyle Renalto.”

Demartin vorbea din nou, bucurându-se de nou-descoperitul rol de Sherlock Holmes. Captiv în laboratorul criminalistic de la Interpol, rareori avea șansa de a-și lăsa imaginația să zburde.

— Sau ne-ai putea gândi la alte variante. Ce ziceți de asta? Ucigașul nu își ascunde identitatea. Soțiile știu foarte bine cine este el și îl lasă intenționat în casă. Nevestele nu sunt victimele lui. Sunt complice.

Danny McGuire se gândi la cumplitele răni pe care le avusese Angela Jakes după viol. Când o văzuse prima oară era bătută atât de groaznic, legată de cadavrul soțului ei, încât crezuse că e moartă. Clătină din cap.

— Nu. Nici vorbă. N-a fost nimic înscenat la acele violuri. Oricum, nu la cel anchetat de mine. Nici într-un milion de ani, ăla n-a fost sex consimțit.

Claude Demartin ridică o sprânceană. Americanii puteau fi cumplit de pudici când venea vorba de sex.

— Ești sigur? Unora dintre femei le place sexul dur.

— Nu atât de dur, rosti Danny.

„Nu acelei femei. Era atât de dulce și de blândă. Un înger.”

Demartin ridică din umeri.

— Nu uita că, la fiecare crimă, erau în joc sute de milioane de dolari. Oamenii tolerează durerea extremă pentru a obține sume enorme de bani.

— Dar niciuna dintre văduve nu a păstrat banii. Toate i-au donat.

— Cu excepția Lisei Baring.

— Cu excepția Lisei Baring. Deocamdată.

Tăcerea se lăsă din nou. Teoria lui Demartin era plauzibilă. Un ucigaș. „Poate Lyle Renalto?” Le vrăjea pe soții. Obținea acces liber. Îi ucidea pe soți. Deturna fondurile. Desigur, tot mai rămâneau niște întrebări. Și nu cea din urmă era: „De ce?”

Danny spuse:

— Motivul rămâne totuși o problemă.

Richard Sturi râse zgomotos. Era primul sunet scos de 15 minute bune, iar Danny și Claude Demartin se răsuciră și-l priviră surprinși.

— Este motivul o problemă? Totul este o problemă. N-aveți nici măcar o fărâma de dovadă clară pentru a susține ceva din tot ce-ați spus.

Tonul german era disprețuitor. Colegul lui francez se zbârli instantaneu.

— Bine, Albert Einstein. Să auzim ce ai tu de zis despre crime.

Fără o vorbă, Richard Sturi scoase laptopul Sony subțire din geantă și îl puse pe masă. În vreme ce îi mângâie drăgăstos capacul, Danny avu imaginea bruscă a lui Blofeld, din filmele *Austin Powers*, împreună cu pisica sa.

— Asta este doar o analiză inițială. O privire generală.

Danny McGuire și Claude Demartin priviră cu respect ecranul. Graficele apărură luminoase, unul câte unul, într-o gamă de culori stridente. Roșie pentru crima Jakes, albastră pentru cazul Henley, verde pentru Anjou și violet pal pentru Baring. Existau linii care reflectau perioadele, arătând timpul scurs între data căsătoriei și moartea soțului și între deces și dispariția soției. Mai erau grafice cu bare prin care se analiza totul de la diferența de vârstă în fiecare cuplu

până la distanța geografică dintre locurile crimelor. Richard Sturi își făcuse tema și încă altceva pe deasupra. În cele din urmă, pe ecran apărură, cu galben, alt set de grafice, dar fără niciun titlu.

Danny arată spre ele.

— Ce sunt astea?

— Previziuni. Nu presupuneri, sper că înțelegi. Sturi se uită la Demartin cu o expresie care oscila între compasiune și dispreț. Probabilități matematice pe baza puținelor fapte *cunoscute*. Am realizat un profil al criminalului în funcție de datele pe care le avem. Liniile galbene prezic următoarea lui mișcare probabilă din punct de vedere statistic.

Danny înghiți în sec.

— Vrei să zici următoarea crimă?

— Exact. Consider că modalitatea cea mai eficientă de a ajuta o țară membră să-l prindă pe acest individ ar fi să-i anticipăm următoarea mișcare și să ne pregătim pentru ea. Desigur, nu putem spune *cine* exact va fi următoarea victimă. Dar putem deduce vârsta acelei persoane, averea, locația geografică și, foarte probabil, data căsătoriei. Există numeroși factori care pot fi determinați statistic și care ne zic cum se va comporta criminalul pe viitor, pe baza modului cum s-a comportat în trecut.

Danny se uită la liniile galbene zimțate și, dintr-un anumit motiv, se gândi la Vrăjitorul din Oz. „O să-l găsim în felul acesta? Urmând drumul din cărămizi galbene al lui Sturi? Poate că am avut mereu răspunsurile, asemenea lui Dorothy și prietenilor ei. Numai că n-am știut unde căutăm.”

Sub grafice se aflau numere, pagini întregi de numere. Analize statistice a orice, de la probe ADN la datele transferurilor bancare, la date comparative legate de instituțiile caritabile pentru copii și la datele de naștere ale celor patru victime. O mare de numere care nu reușea decât

să-l amețească pe Danny.

Richard Sturi trase concluzia:

— După părerea mea, ar fi o utilizare ineficientă a timpului și a resurselor limitate pe care le avem dacă ne-am concentra pe cine ar putea fi criminalul și de ce face ceea ce face. Pur și simplu, nu avem suficiente dovezi concrete pentru a răspunde la respectivele întrebări. Aceste date ne spun *cum* operează, *când* și *unde* ucide. Uitați aici. Sturi trecu atât de repede de la o imagine la alta, încât Danny nu văzu decât un curcubeu neclar. Ritmul cu care comite crimele pare să crească rapid.

— Nu doar „pare”, rosti Danny. Nu s-a întâmplat nimic vreme de cinci ani după cazul Jakes, dar uciderea lui Baring a avut loc la mai puțin de un an după moartea lui Didier Anjou.

— Aha. Dar tu presupui că asasinarea lui Sir Piers Henley a fost prima după a lui Andrew Jakes.

Demartin făcu ochii mari.

— Crezi că a mai avut loc o crimă între ele? Una de care nu știm?

— Nu cred nimic. Nu e treaba mea să gândesc. Dar, statistic, este posibil, da. Probabil în America de Sud, în 1998 sau la începutul anului 1999. Mă ocup de asta.

— Lisuse! Danny fluieră. Bine. Continuă.

— Ucide la un interval de doi până la trei ani, mergând spre est în jurul globului, senimbându-și identitatea și, posibil, înfățișarea între lovituri. Este extrem de inteligent și e un manipulator abil. Diferența de vârstă dintre victime și soțiile lor scade cu o medie de cinci ani la fiecare crimă.

— Victimele sunt tot mai tinere?

— Nu. Nevestele sunt tot mai în vârstă. La fel, desigur, și ucigașul nostru.

Danny se gândi la asta, agățându-se de ceva care îi scăpase până acum. Treaba cu vârsta părea semnificativă,

dar nu știa de ce. După o lungă tăcere, întrebă:

— Crezi că soțiile sunt moarte?

Richard Sturi ezită.

— Probabil. Nu există niciun motiv plauzibil, cel puțin niciunul care să-mi vină în minte, pentru care le-ar ține în viață.

— Cu excepția Lisei Baring, spuse Demartin din nou.

„Cu excepția Lisei Baring.” Cât de mult își dorea Danny ca Matt Daley să fi ajuns mai departe cu Lisa Baring. Își alesese un moment al naibii de prost să dispară.

— Bine. Diviziunea muncii. După cum știți, ni s-au alocat doar opt ore pe săptămână din timpul oficial de lucru pentru a ne ocupa de Azrael. Cu toții avem și alte cazuri care ne solicită atenția, așa că nu vreau să vă supraîncarc. Richard, doresc ca tu să continui cu ceea ce faci. Dar nimic nu intră direct în baza de date 1-24/7. Orice statistici și previziuni legate de această investigație ajung întâi la mine. Ai înțeles?

Neamțul ridică o sprânceană, dar își exprimă consimțământul dând din cap. Să întârzie introducerea datelor în sistemele Interpolului era un demers extrem de neregulamentar. Dar nu la fel de nepermis cum era nesupunerea în cazul unei solicitări directe din partea unui ofițer superior.

— Claude, deocamdată vreau să te concentrezi asupra aspectelor criminalistice. Vezi dacă polițiilor locale nu le-a scăpat ceva la analiza spermei, a sângelui sau a amprentelor.

— Da, domnule. Dacă nu te superi că te întreb, dumneata cu ce te vei ocupa?

— Eu o să fac niște cercetări în Los Angeles, spuse Danny. Există acolo un om cu care aș vrea să vorbesc din nou. Un avocat pe nume Lyle Renalto.

Inspectorul Liu nu reuși să dea de directorul secund

Danny McGuire. După spusele secretarei lui McGuire, o matroană franțuzoaică refractară, pe nume Mathilde, McGuire se afla la o întâlnire și nu era de așteptat să se întoarcă la birou „ceva vreme”. Țsta era sprijinul permanent promis de Interpol. Iritat, Liu lăasă un mesaj.

Doamna Baring avea un amant despre care ei bănuiau că era implicat în asasinarea soțului. Așa că și doamna Baring era acum suspectă în anchetă. Ea se afla încă în Bali, iar dovada fotografică sugera că acest bărbat stătea împreună cu ea. Putea directorul secund McGuire să trimită o echipă de intervenție a Interpolului pentru a-i ajuta pe Liu și pe oamenii lui să obțină acces în vilă și, în caz că era necesar, să-i aresteze pe suspecti? Autoritățile indoneziane nu îi erau de niciun ajutor.

După ce închise telefonul, Liu se uită la ceas. 4 p.m. Ora din Hong Kong. Dacă nu primea nicio veste de la McGuire până dimineață, avea să se ocupe singur de problemă.

Celine McGuire nu era o femeie fericită.

Nu era fericită pentru că deliciosul *boeuf bourguignon* pe care se chinuise să-l pregătească pentru soțul ei devenise o masă vâscoasă și carbonizată pe fundul cratiței. Nu era fericită pentru că se coafase și își pusese cea mai frumoasă rochie degeaba. Nu era fericită pentru că toate scuzele lui Danny ca să justifice întârzierea aveau să fie minciuni, dar ea era prea înspăimântată ca să-i arunce în față adevărul: Angela Jakes se întorsese în viețile lor.

Uneori, Céline o asemăna pe Angela Jakes cu o amantă. „Cam jalnic să fii geloasă pe o femeie cu care soțul tău nu a făcut niciodată dragoste, și nici nu va face, pe o femeie care, aproape sigur, este moartă.” De data asta, Céline o considera pe Angela mai degrabă o dependență, ca de alcool sau de amfetamine, sau de o linie albă și strălucitoare de cocaină proaspăt preparată. După cinci ani fericiți, Danny cedase tentației. Minciunile dependentului începuseră deja:

„Fremaux m-a ținut într-o ședință.” „Mathilde lipsește, este bolnavă, așa că am o grămadă de hârțogăraie de completat.” „Divizia IRT va fi supusă unui control, luna viitoare. Va trebui să fac niște ore suplimentare.”

Celine verificase fiecare poveste, dar știuse dinainte ce va descoperi. „Dacă voiai să minți cu nerușinare, Danny, n-ar fi trebuit să te însori cu un detectiv.” Nici măcar nu avusese curajul să-i spună că o nouă investigație – Azrael – fusese autorizată, cu atât mai puțin că el conducea echipa. Dar, dacă minciunile lui Danny erau ilare de transparente, și tacticile lui Celine erau la fel de ridicole. Mese simandicoase. Seri în care aveau întâlniri. Haine sexy. Ca și cum ar fi avut vreo șansă în fața dependenței lui. În fața Angelei.

— Îmi cer scuze c-am întârziat. Danny năvăli pe ușă, cu un vraf de dosare sub un braț și cu o servietă care dădea pe dinafară sub celălalt. N-ai gătit, nu-i așa?

— Tu ce părere ai? se răsti Celine privind peste umăr la resturile mâncării cu carne de vită, care fumegau.

Danny se arătă îndurerat.

— Îmi pare rău, scumpo. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ar fi trebuit să-ți spun? *Eu* ar fi trebuit să-ți spun? Trecu ca o furtună pe lângă el, o fulgerare furioasă de mătase roșie, înșfăcându-și haina din cuierul de lângă ușă, în drum spre ieșire. Naiba să te ia, Danny. Și la dracu' și cu Azrael!

Înainte ca Danny să mai poată rosti vreun cuvânt, ea deja ieșise pe ușă.

„Azrael. Deci, știe deja. Rahat!”

Vru instinctiv să se ducă după ea, dar știa din experiență că, atunci când Celine era *atât* de furioasă, avea nevoie de spațiu. Orice ar fi spus el acum n-ar fi fost decât gaz pe focul mâniei sale. Obosit, își puse hârtiile pe masa din bucătărie. Fusese o după-amiază lungă, epuizantă, de eforturi inutile. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului

la telefon, apelând la toți cei pe care îi cunoștea pentru n-l ajuta să dea de Lyle Renalto. Dar nimeni nu-l mai văzuse și nu mai auzise de individ din 1997. Se părea că, în acel an, își dăduse demisia de la cabinetul de avocatură, la doar 12 luni de la uciderea lui Andrew Jakes și la zece după dispariția Angelei. În același an în care Danny însuși părăsise orașul.

După spusele colegilor lui, Lyle ar fi trebuit să ocupe o poziție nouă în New York – orașul său de baștină –, însă Danny nu găsise nici urmă de el în arhivele publice pe care le verificase. Facturi de telefonie și utilități, biroul de înmatriculări pentru autovehicule, administrația asigurărilor sociale – nu exista nimic nicăieri. Desigur, abia începuse căutările. Însă iucătorii-cheie din ancheta Jakes aveau strania tendință de a se evapora când Danny dorea să stea de vorbă cu ei. Vechile sentimente de frustrare, de neajutorate și de disperare începuseră deja să revină. În L.A., în anii '90, Danny se simțise de parcă adevărul pe care îl căuta era un săpun ud – îl avea în mână pentru o clipă, dar în clipa următoare îi aluneca printre degete. Așa avea să fie și cu Azrael?

Se întrebă pentru un moment cine îi dezvăluise lui Céline că începuse acea investigație, dar renunță la gând. Serios, ce mai conta? Ar fi trebuit să-i spună el. Acum, ea nu avea să înțeleagă niciodată, nu avea să-l ierte niciodată. „Doar dacă nu rezolv rapid cazul. Doar dacă nu reușesc, de această dată, să-l prind pe ticălos și să pun capăt acestui coșmar o dată pentru totdeauna.”

După o cină încropită rapid dintr-o baghetă cu brie și jambon însoțită de un Sam Adams rece ca gheața – francezii făceau multe lucruri bune, dar berea nu era unul dintre ele –, începu să parcurgă vrafal de hârtii. Trei erau note interne despre bugete, una era despre o pistă într-un caz din Bogota la care lucra divizia lui, iar a cincea era de la mama lui, care

locuia în L.A. Și care îl întreba dacă nu uitase de aniversarea de 90 de ani a bunicii lui (nu uitase). Însă al șaselea și ultimul mesaj, cel de la inspectorul Liu, fu cel care făcu să i se zburlească lui Danny părul de pe brațe.

Lisa Baring avea un amant. Brusc, teoria fantastică a lui Demartin nu mai părea deloc exagerată. Oare în toți acești ani fusese Lyle Renalto folosind un nume și o identitate diferite? Firește, acum era mai în vârstă, se apropia de 50 de ani deja, dar probabil că încă era suficient de atrăgător pentru a ademeni în mrejele sale tinere neveste singure și plictisite.

Liu spunea că stă la vila din Bali a soților Baring. Dacă era adevărat, dacă exista chiar și cea mai mică șansă să fie adevărat, nu puteau să-l lase să scape din nou.

Se gândi să-l sune pe Liu, dar se decise că asta mai putea aștepta. Dacă Renalto, sau oricine o fi fost, tocmai irrânga bagajele lui și pe ale Lisei? Dacă o lua de-acolo pentru a o putea ucide, așa cum făcuse și cu celelalte? Liu îi ceruse să intervină în sprijinul lui pe lângă poliția balineză, iar Danny exact asta avea să facă. Formă numărul centralei Interpolului.

— Am nevoie de autorizare pentru o operațiune în Bali. Fă-mi legătura cu șeful poliției din Jakarta.

Inspectorul Liu își verifică telefonul BlackBerry. Încă nicio veste din Lyon. Interpolul n-avea decât să se ducă la dracu', și la fel și indonezienii.

„Asta este ancheta mea. M-am săturat să tot cer voie.”

Convorbirea cu Indonezia nu decurse bine. Poliția locală nu solicitase sprijinul Interpolului și nu știa nimic despre crimele lui Azrael.

Poliția din Hong Kong deja crease neplăceri hărțuind cetățeni aflați pe teritoriul indonezian. După ce ignorase politețea elementară, inspectorul Liu avea acum tupeul să le ceară cooperarea, solicitându-le să emită un mandat de

arestare în ciuda faptului că nu avea nicio dovadă a vreunei activități criminale în care să fie implicat cineva de la Villa Mirage.

Inspectorul Liu (și Interpolul) n-aveau decât să-și vâre cererile acolo unde soarele nu strălucește.

Amărât, Danny se întoarse la lungă listă cu lucruri pe care le avea de făcut, deși n-avea niciun chef de ele. Poate că ar trebui s-o sune pe Celine? Încă nu se întorsese acasă, ceea ce nu-i era caracteristic. După o ceartă, ieșea de obicei ca o furtună și lipsea câteva ore, apoi se întorcea acasă și, după câteva pahare de vin, era gata de o partidă de sex de împăcare pasională.

Împingând hârtiile la o parte, un fax se desprinsese din vraf. Danny observă că și acesta era tot de la biroul lui Liu din Hong Kong. Cum de nu-l văzuse mai devreme? Conținea o fotografie scanată. Era în alb-negru și încețoșată. Era evident că fusese făcută de la distanță. Înfățișa un bărbat și o femeie pe un balcon, îmbrățișându-se. Danny se uită de aproape la bărbat, cercetând puținul pe care îl putea vedea din trăsăturile sale pentru a găsi vreo asemănare cu Lyle Renalto. Era imposibil. Calitatea pozei era prea proastă. Totuși, exista ceva familiar în acea imagine. Forma capului, ținuta bărbatului care întindea mâna spre femeie – probabil, doamna Baring –, felul în care păreau întinse trăsăturile faciale, aproape ca și cum pe chipul lui urma să apară un zâmbet uriaș...

Danny simți un nod în gât.

„O, Dumnezeule! Nu. Nu se poate.”

Tremurând, apucă telefonul.

Capitolul 17

Matt Daley ședea lângă piscină, bucurându-se de apusul soarelui și sorbind din ginul cu apă tonică perfect preparat

de doamna Harcourt, când telefonul lui mobil sună. Numărul lui Danny McGuire apăru pe ecran.

„La naiba!” se gândi Matt. Se simțea vinovat față de McGuire. Vinovat că nu răspunsese la apelurile lui, vinovat că nu-i spusese despre Lisa. Nu-și putea explica pe deplin tăcerea lui, nici măcar șieși. Doar că relația cu Lisa i se părea atât de personală și atât de prețioasă, încât se temea că, odată întredeschisă ușa spre lumea exterioară, ecluzele se vor deschide, iar visul avea să se spulbere.

Însă, la un moment dat, tot trebuia să stea de vorbă cu McGuire. În primul rând, un ucigaș dement încă era în libertate, un maniac care trebuia prins atât pentru binele Lisei, cât și al tuturor. Întărindu-se în vederea reproșurilor la care se aștepta, răspunse la telefon.

— Danny, salut! Îmi pare rău că am fost atât de greu de găsit.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenție, Matt. Vocea lui Danny McGuire părea mai degrabă încordată decât furioasă. Trebuie să pleci de-acoio. Imediat! Ești în Bali și stai în vila Lisei Baring.

Râsul pieri de pe buzele lui Matt. „De unde naiba știa Danny McGuire?”

— Intenționez să-ți spun.

— Ce să-mi spui? Că sunteți amanți?

Pentru prima dată, o notă furioasă se strecură în vocea lui McGuire.

— Să-ți spun unde mă aflu, rosti Matt rigid. Că am făcut cunoștință cu ea. Și să știi că nu suntem amanți.

„Deocamdată.”

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, zise Danny, ci pe inspectorul Liu. Chinezii o consideră pe Lisa Baring suspectă în uciderea soțului ei, știai asta?

Matt râse zgomotos.

— Asta-i o nebunie. Lisa n-a avut nimic de-a face cu

moartea lui Miles, asta e sigur.

— Serios? Sau vrei tu să fie sigur?

Era o seară caldă, însă Matt simți brusc o rafală de aer rece. Danny continuă:

— A avut amanți, Matt. Cel puțin unul de care știe poliția. Poate mai mulți.

— Rahat!

— Matt, ascultă-mă! Aducea bărbați în casă, pentru a face sex în timp ce Miles era la lucru.

— Te înșeli.

„Trebuie să te înșeli.”

— E chiar mai rău de-atât. Liu crede că ești unul dintre ei. Oamenii lui v-au urmărit pe amândoi la vilă. Vă supraveghează de câteva săptămâni deja. Ne-am înțeles să fii discret, în schimb tu ai ajuns să fii suspect.

— Suspect? se enervă Matt. Asta-i ridicol! Nici măcar nu mă aflu în Hong Kong când Miles Baring a fost ucis.

— Știi foarte bine, spuse Danny. De aia îți zic acum toate asta, în loc să mă grăbesc să te arestez, așa cum intenționează Liu și oamenii lui. Dar nici tu nu te-ai străduit să nu ajungi în această situație, amice.

— Nu-mi vine să cred că poliția chineză ne-a spionat, rosti Matt indignat.

Auzindu-l, lui Danny îi sări țandăra.

— Alo, este vorba de ancheta unei crime! Nu ești acolo în vacanță. Sau ai uitat?

Matt nu uitase, dar cu siguranță dorise asta. Își dorea să uite tot ce tocmai auzise, mai ales minciunile pe care McGuire i le spusese despre Lisa. Dorea s-o ducă pe Lisa departe, foarte departe, s-o protejeze și s-o iubească, și niciodată să nu mai trebuiască să se gândească la moarte sau la durere, sau la trădare. Încercă să rămână calm.

— Tu n-o cunoști pe Lisa, bine? Eu o cunosc. Nu l-ar fi înșelat niciodată pe Miles. Pur și simplu, nu este genul ăsta

de om.

Practic, îl auzi pe Danny McGuire dându-și ochii peste cap.

— Haide, omule...

— Și, chiar dacă a făcut-o, ce-i cu asta? Vocea lui Matt se ridică disperată. Asta n-o face ucigașă.

— Nu, n-o face. Dar ar putea-o face complice.

— La ce, la violarea ei?

— Poate că n-a fost viol. Poate că a fost sex consimțit.

— Retrage-ți cuvintele! rosti Matt încet.

— Îmi pare rău, spuse Danny deslușind durerea și furia din vocea lui Matt. Nu zic că asta cred eu.

— Așa sper.

— Încă n-am habar de ce s-a petrecut în noaptea aceea. Dar Liu o are pe Lisa în colimator, și are un motiv serios pentru asta. Ea *a avut* un iubit – încă îl mai are, din câte știm. Era singura persoană care a avut de câștigat financiar de pe urma morții lui Miles. A dat dispoziții personalului să nu urce la etaj în noaptea atacului. Era singura persoană, cu excepția soțului ei, care știa cum să oprească alarma. Și, apropo, *a fost* oprită mai devreme în acea zi, dacă vrei să vorbim despre fapte. Cine l-a ucis pe Miles Baring a avut ajutor din interior.

Matt nu voia să audă asta.

— Dacă Liu ar fi avut suficiente dovezi, ar fi arestat-o deja pe Lisa. Însă n-a făcut-o. Se agață de orice pai pentru că n-are altceva. Tot așa cum nici tu n-ai avut nimic când anchetai uciderea tatălui meu.

Era o lovitură sub centură, însă Danny nu avu încotro și o încasă. Tot ce dorea era ca Matt Daley să plece din Bali înainte ca toată povestea asta să le explodeze în față. Dacă cineva făcea legătura între Matt Daley și Danny McGuire, de operațiunea Azrael avea să se aleagă praful, și la fel și de cariera lui Danny.

— Îți amintești ce mi-ai spus în ziua în care ne-am cunoscut, în biroul meu din Lyon? întrebă Danny.

— Ce ți-a trebuit atât de mult, ticălos care pierde timpul? glumi Matt.

— După aia. Ai zis: „Soțiile. Ele sunt cheia”. Îți amintești asta?

— Nu și Lisa.

— De ce nu și Lisa? îl provocă Danny. Pentru că ești îndrăgostit de ea?

„Da!”

— Nu. Firește că nu.

— De când o cunoști pe această femeie, Matt? De o lună? De două? Nu ți-a trecut prin minte că poate se folosește de tine?

— Hm, stai să mă gândesc, rosti Matt. Ea este o milionară superbă, iar eu sunt un fost scriitor de comedii care și-a ieșit din formă, falit și în curând divorțat. Mda, îmi dau seama de unde ai tras concluzia asta. Categorie, se folosește de mine.

Danny zâmbi. Daley era enervant, dar umorul lui sec încă funcționa.

— Mă refeream la faptul că te folosește pentru a obține informații. Știi la fel de multe ca poliția despre aceste crime, dacă nu chiar mai multe. Dacă iubitul Lisei s-a aflat în spatele lor...

— Nu s-a aflat.

— De unde știi?

— Pentru că n-are niciun iubit. N-ai auzit niciun cuvânt din ce ți-am zis?

Exasperarea lui Danny ieși la iveală.

— Dă-mi voie să-ți explic. Dacă nu pleci din vila aia – presupunând că, între timp, iubitul iubitei tale nu te hăcuiește în pat –, oamenii lui te vor aresta și te vor arunca într-o închisoare chinezească împuțită, iar eu nu, repet, nu

voi veni călare să te salvez.

— Bine, spuse Matt îmbufnat și închise telefonul.

— Hei. E totul în regulă? Te-am auzit țipând.

Lisa se apropie de piscină. Purta un chimonou lung, de un bleumarin-închis, legat cu un cordon în talie, iar părul lung îi era liber, periat, fiind clar pregătită pentru culcare. Matt se luminează când o văzu. „E un înger. Îngerul meu. Nu trebuie s-o îngrijorez cu prostia asta.”

— Totul e în regulă. Matt se sili să zâmbească. N-ai de ce să-ți faci griji. A fost doar o neînțelegere cu un prieten.

— Cineva de-acasă?

„Acasă. Nu aici era acasă?”

— Cam așa ceva.

Lisa apăsă un comutator, iar focul se aprinse în vatra de piatră. Flăcările aștemură o caldă strălucire portocalie pe pielea ei.

— Pot să stau cu tine?

Zâmbetul lui Matt se lărgi.

— Desigur. Bătu cu palma pe locul de lângă el. Nevoia de a întinde mâna și de a o atinge deveni atât de puternică, încât era de nesuportat. Ai lucrat?

— Am încercat. Zâmbi cu timiditate. Să fii executorul testamentar al cuiva presupune o muncă mai dificilă decât s-ar crede. Numerele fac să mi se împăienjenească ochii. Se pare că nu mă pot concentra.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, privind dansul flăcărilor.

— Aveau un șemineu de genul ăsta în Positano, murmură Lisa vag. Lui Miles îi plăcea atât de mult, încât a pus să se construiască unul la fel aici.

Matt nu spuse nimic. Nu voia să vorbească despre Miles sau să audă despre vacanțele lui cu Lisa. Nu acum. Apoi, brusc, Lisa izbucni:

— Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat. La viol.

Mart își ținu respirația. După luni întregi, era prima dată

când ea vorbea despre noaptea atacului și era pentru prima dată când el o auzise rostind cuvântul cu „v”.

— Vrei să vorbești despre asta? Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei.

Ridicându-și genunchii la piept, Lisa se sprijini de el, netrecându-și brațul acoperit de mătase pe după talia lui. Niciodată nu se mai apropiase fizic atât de mult de el, nu din proprie inițiativă. Matt închise ochii, pierdut în căldura ei, în parfumul de iasomie și paciuli, în mângâierea diafană a părului ei. Oare se simțise vreodată așa cu Raquel? Atât de disperat de dor, atât de bolnav de dorință? Dacă da, el nu-și amintea. De fapt, în clipa asta abia dacă și-o putea aminti pe soția lui.

Când Lisa vorbi, vocea ei fu joasă, dar fermă:

— Vreau să vorbesc despre asta. Trebuie. Trebuie să vorbesc despre asta cu tine.

Mai târziu, Matt Daley avea să facă eforturi pentru a-și aminti toate detaliile acelei nopți. Lisa care dezvăluia tot ce avea pe suflet legat de viol. Nervoasă la început, cu o voce stranie și poticnită, dar devenind tot mai sigură pe măsură ce frica se transforma în furie. Îi spuse cum bărbatul o lovise și o strangulase, supunând-o la perversiuni oribile în vreme ce Miles privea. Cum ea încercase să se detașeze, să-și separe psihicul de atacurile sălbatice asupra trupului său. Cum a știut tot timpul că individul avea să-i facă rău lui Miles, dar, cu toate astea, cât de șocată, cât de îngrozită fusese când văzuse arma.

Cuvintele se revărsară tot mai repede, un bulgăre de durere prinzând viteză și mărimdu-se în vreme ce se rostogolea prin cumplita istorisire. Apoi, brusc, bulgărele explodează, furia se consumă, iar lacrimile începură să curgă. Suspina în brațele lui Matt:

— N-ar fi trebuit să facă asta. Știa că nu voiam să facă asta. I-am spus să se oprească, I-am implorat! Dar ce

puteam să fac? Ce putere aveam? Ce putere am avut vreodată?

Era incoerentă, cuvintele fiindu-i un complex amestec de emoții – în parte durere, în parte furie și în parte vină. Această ultimă parte îl tortura pe Matt cel mai tare, deși știa că era ceva comun ca victimele violurilor să se simtă vinovate, de parcă puteau fi învinovățite cumva pentru ceea ce li se întâmplase. Ultimul lucru de care Lisa avea nevoie era ca inspectorul Liu sau Danny McGuire să o implice în asta cu teoriile lor aiuristice. Trebuia s-o apere de așa ceva.

Ea plânse timp de ceea ce lui i se părură ore în șir. Și Matt plânse – pentru ea, pentru el, pentru lumea violentă și bolnavă care îngăduia ca asemenea orori să i se întâmple unei femei frumoase și nevinovate precum era Lisa. Cândva în timpul acelei lungi îmbrățișări înlăcrimate, ultimele bariere dintre ei căzură, ultimele rețineri dispărură.

Matt nu-și putea aminti cine pe cine dezbrăcase sau cine inițiasse primul sărut. Tot ce-și amintea era că i se dăruise Lisei cu trup și suflet, cedând așa cum nu mai cedase niciodată în fața unei femei. Iar Lisa i se dăruise la fel de complet, dorința și dorul ei fiind la fel de intense ca ale lui. Fu minunat când făcură dragoste. Ea era frumoasă, mătăsoasă, și caldă, și pasională. Făcură dragoste lângă piscină, apoi în ană. După aceea, Matt o șterse ca pe un copil și o duse pe orațe în dormitor, iar ea îl imploră s-o facă iarăși, și iarăși, și iarăși. Asta era cel mai minunat dintre toate. Dorința Lisei, foamea ei erau o surpriză minunată după lungile săptămâni de rezervă și incertitudine. Fu ca și cum Matt deschisese o ușă, iar o altă femeie preluase complet controlul trupului Lisei: o femeie cu apetit sexual de nestăvilit, libertină, complet lipsită de inhibiții.

Matt gemu de plăcere când ea îl gustă, apoi îl călări, plină de pasiune și gâfâind când explodează într-un alt orgasm. Când atinse plăcerea maximă, își înfipse unghiile în spinarea lui,

trăgându-l în ea ca și cum ar fi vrut să-l termine, să-l posede cu totul. Matt i se supuse bucuros, pierzându-se în acel moment. Amuzanta, rezervata, serioasa femeie pe care ajunsese s-o cunoască în ultimele câteva săptămâni dispăruse, fiind înlocuită de această creatură magnifică, de această sălbăticiune lacomă și disperată.

Matt pierdu șirul orelor pe care le petrecură explorând fiecare trupul celuilalt. Tot ce știa era că, atunci când primele razele ale zorilor se strecurată printre jaluzele, ei tot mai erau treji, unul în brațele celuilalt. Iar la puțin timp după aceea, el se cufundă într-un somn profund, delicios, total satisfăcut.

Când se trezi, lumina strălucitoare a soarelui îi înțepă ochii precum un acid. Acoperind-o protector pe Lisa cu cearșaful, Matt își ridică brațul pentru a-și feri ochii. Probabil că doamna Harcourt trăsese jaluzelele pentru a le transmite că trebuia să deretice în cameră.

— Karen, vrei, te rog, să le închizi? rosti Matt cu voce răgușită. Noi, aaa... am stat târziu noaptea trecută.

O voce masculină răstită strigă ceva în indoneziana, iar Matt își dădu brusc seama: „Asta nu-i menajera”, înainte de a apuca să spună sau să facă totuși ceva, șase polițiști înarmați înconjurară patul, cu armele scoase.

— Lisa Baring?

Lisa se răsuci. Apoi deschise ochii. Apoi țipă.

— Lisa Baring. Avem un mandat de arestare.

— Sub ce învinuire? vru Matt să știe.

Ofițerul chinez se uită la el și zâmbi. După care îl lovi pe Matt cu arma în obraz. Lumea se scufundă în întuneric.

Capitolul 18

Lisa Baring se uită cu atenție la bărbatul care ședea în fața ei. Ultima dată când îl văzuse pe inspectorul Liu, se

aflase în salonul de la spitalul Queen Elizabeth. Cu acea ocazie nu îl prea băgase în seamă, ceea ce se dovedise a fi o mare greșeală. Și-l amintea pe Liu doar ca fiind scund, greu de definit fizic și politicos. În ciuda frustrării lui atunci când ea refuzase protecția poliției, o tratase cu respectul convenit unei paciente, unei victime violate și văduvei unui bărbat important și puternic.

Astăzi, el arăta altfel. Transformat. Așezat în spatele biroului laminat din camera de interogatorii zugrăvită în alb simplu, de la sediul central al poliției din Hong Kong, fața lui rotundă, părul negru strălucitor și mâinile mici, cu manichiură îngrijită erau la fel cum și le amintea ea, la fel și costumul ieftin, și cravata din poliester subțire. Dar felul lui de a fi se schimbase complet. Trăsăturile placide de dinainte păreau să se fi însuflețit brusc, gura prinsese viață, iar ochii îi străluceau din pricina a ceva ce Lisa nu putea defini exact. „Excitare? Cruzime?” Limbajul trupului era agresiv, cu picioarele depărtate, cu mâinile întinse larg pe birou, cu torsul și capul aplecate în față. „Crede că deține controlul și îi place asta.”

— Vă întreb din nou, doamnă Baring. De cât timp dumneavoastră și bărbatul cu care erați când ați fost arestată sunteți amanți?

— Și o să vă răspund din nou, domnule inspector. Numele lui este Matt Daley. Și chiar nu este treaba dumneavoastră.

Știa că îl provoca. Probabil că nu era cea mai inteligentă metodă de a proceda în condițiile date, dar părea că nu se putea abține. Era atât de arogant, de *necioplit*. Iar lucrurile pe care le sugera despre Matt erau pur și simplu revoltătoare.

Era ciudat cât de încrezătoare se simțea, date fiind circumstanțele. Când se trezise în dimineața aceasta, în dormitorul ei de la Mirage, și descoperise șase bărbați cu

armele ațintite spre capul ei, amintirile uciderii lui Miles fuseseră atât de vii, încât crezuse sincer că va leșina. Dacă Matt n-ar fi fost acolo s-o liniștească, probabil că ar fi făcut-o. „Dragul de Matt!” Cum putea crede cineva că era amestecat în toate astea? Se întrebă unde era el acum și se rugă să nu fie agresat. Nu avusese timp să înțeleagă ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă, în vreme ce erau urcați cu forța într-un avion, înghesuiți într-o mașină de poliție și debarcați aici fără niciun fel de ceremonie, ea pomenindu-se în această sumbră cameră de interogatorii dintr-o clădire turtită aflată în centru, cu respingătorul inspector Liu bombardând-o cu întrebări ca niște săgeți otrăvite.

Închizând ochii, Lisa aproape că simți trupul dur și minunat al lui Matt Daley lipit de al ei. Valul de dorință fii atât de puternic, încât se îmbujoră. Dar existau și alte sentimente. Teamă. Vină. Era atât de greu să descâlcească tot ce simțea, în timp ce îngrozitorul Liu îi sufla în ceafă. Totuși, nu era atât de speriată cum credea că va fi.

„Pentru că nu mai sunt singură. Acum, îl am pe Matt. Matt mă va salva.”

Ușa se deschise.

— Lisa, draga mea. Am venit cât de repede am putut.

Nu era Matt Daley, dar tot era un soi de salvare. John Crowley, avocatul Lisei, era director asociat la Crowley Se Rowe, una dintre cele mai de vază firme de avocatură din Hong Kong. La circa 45 de ani, înalt, brunet și cu o înfățișare distinsă, John Crowley radia în mod cert autoritate. Avea butoni cu monogramă, purta un costum făcut la comandă, care costa mai mult decât câștiga inspectorul Liu într-un an, și mirosea a aftershave Floris și a siguranță de sine. Lisa băgă de seamă felul în care Liu se micșoră vizibil în prezența lui.

— John! Cum ai știut unde să mă găsești? Nu m-au lăsat

să sun.

— Știu, spuse Crowley luând loc fără să fie poftit. Una dintre numeroasele încălcări ale protocolului din partea inspectorului Liu. Am fost contactat de unul dintre prietenii tăi, domnul Daley.

Lisa făcu ochii mari.

— I-au dat deja drumul lui Matt?

— Firește. De îndată ce a scos pașaportul, a devenit clar că nici măcar nu se afla în țară în noaptea în care a fost ucis Miles. Orice sugestie că ar fi implicat e pură fantezie. La fel ca și orice sugestie a implicării tale. John Crowley se uită nerăbdător la ceasul Cartier vintage. Domnule inspector Liu, pe baza cărui temei mi-ați reținut clienta?

— Avem autoritatea necesară.

Liu îi înmână niște hârtii, aparent mandate, toate în chineză. John Crowley le privi ca și cum se gândea dacă să le folosească pentru a-și șterge nasul, apoi le dădu deoparte cu un gest imperios.

— A fost doamna Baring pusă sub acuzare?

— Încă nu. Se află aici pentru a răspunde la niște întrebări. Există niște discrepanțe, discrepanțe serioase, între declarațiile doamnei Baring despre cele petrecute în noaptea crimei și declarațiile personalului său.

John Crowley se răsuci spre Lisa.

— Când ai fost arestată? La ce oră?

— În dimineața asta. Pe la 10, cred. Nu sunt sigură. Dormeam când au intrat peste noi.

Crowley se uită din nou la ceas.

— Asta a fost cu nouă ore în urmă. Ceea ce înseamnă că domnul inspector Liu mai are maximum trei ore pentru a termina cu întrebările. Dacă nu te pune sub acuzare până atunci, ești liberă să pleci.

Inspectorul Liu se încruntă la avocat. Bănuia că Danny McGuire de la Interpol era cumva implicat în asta. Că, în loc

să-l sune înapoi, McGuire luase problema în propriile mâini și sunase la ambasada americană, preferând să aibă de-a face cu expatriați decât cu poliția chineză locală. Interpolul era de presupus a fi imparțial, însă McGuire, Crowley, Lisa Baring și Matt Daley erau cu toții americani. Americanii aveau felul lor de a-și ține spatele.

— După cum bine spuneți, domnule Crowley, timpul este limitat. Așa că aş aprecia dacă ați înceta să-l irosiți. Doamnă Baring... Liu se întoarse spre Lisa. La spitalul Queen Elizabeth, mi-ați zis că nu știți ca soțul dumneavoastră să aibă rude în viață, pe care să le contactăm. De fapt, după cum bine știți, Miles Baring a avut o fiică din prima căsătorie, Alice.

— Adevărat. Dar Miles nu ținea legătura cu ea și nici ea cu el. După divorț, fosta soție s-a mutat înapoi în Europa, iar el a pierdut orice legătură cu ea și cu copilul.

— Un om cu posibilitățile soțului dumneavoastră putea foarte ușor să ia măsuri pentru a le găsi sau putea lăsa instrucțiuni să fie găsite după moartea lui. Iar domnul Baring *chiar* făcuse astfel de aranjamente – nu-i așa? — înainte de a vă întâlni.

— Eu... habar n-am, se bâlbâi Lisa.

— Dumneavoastră ați fost cea care l-a convins nu doar să vă ia de soție, dar și să vă lase întreaga avere la moartea lui. Nu-i așa, doamnă Baring?

Lisa deschise gura pentru a vorbi, însă John Crowley interveni:

— Deja v-a spus că nu știa nimic despre ce stipula testamentul lui Miles înainte de a-l cunoaște. Nu este neobișnuit ca bărbații să-și schimbe testamentele în favoarea soțiilor, după ce se căsătoresc.

— Neobișnuit este, domnule Crowley, ca văduvele îndurerate să mintă în mod repetat poliția care încearcă să-l prindă pe ucigașul soțului, replică Liu. Doamnă Baring, ați

declarat că nu știți cum să opriți sistemul de securitate de pe Prospect Road. Totuși, camerista dumneavoastră, Joyce Chan, afirmă că domnul Baring v-a explicat în numeroase ocazii cum se face.

— Eu... e posibil ca el să fi încercat. Nu sunt prea bună la treburi tehnice.

— De ce le-ați cerut servitorilor să nu urce la etaj în noaptea în care soțul dumneavoastră a fost ucis?

— Nu-mi amintesc.

— Pentru a-l putea primi pe amant?

— Nu!

— Negați că aveți un amant?

— Da, neg. Sigur că neg.

John Crowley făcu tot posibilul pentru a deturna întrebările și a-i pune bețe-n roate, dar Liu continuă să insiste, susținând că amantul exista, că Lisa îl ajutase să intre în casă, și cerându-i iarăși și iarăși să-i spună numele lui. Erau atât de mulți, că nu-și putea aminti? Cu câți bărbați se culcase înainte de Miles? Dar în timpul căsătoriei? Cu câți bărbați se culcase de la moartea lui Miles, în timp ce se presupunea că-l jelește? Sau Matt Daley era singurul? Cum îl cunoscuse pe domnul Daley? Probabil că îl invitase să i se alăture în Bali, ceea ce însemna că îl cunoștea dinainte.

Până să se scurgă cele trei ore, iar inspectorul Liu s-o elibereze cu condiția de a nu părăsi insula și de a „coopera pe deplin” la desfășurarea anchetei lui, Lisa era epuizată emoțional și fizic. Dar reușise să nu-i spună nimic lui Liu despre trecutul lui Matt. În fond, și Mart era o victimă. Dacă dorea să vorbească despre uciderea tatălui său sau despre preocuparea lui față de celelalte crime era decizia lui.

John Crowley o luă pe Lisa de braț în timp ce ieșeau din clădire. Biata femeie încă tremura.

— Te-ai descurcat foarte bine. Încearcă să nu-ți faci prea

multe griji în privința asta. Mă îndoiesc serios că te vor acuza de ceva.

Lisa clătină din cap.

— S-a uitat la mine cu atâta ură. Ca și cum eu *am vrut* să se întâmple asta. Ca și cum eu *am vrut* ca Miles să moară. N-am vrut nimic din toate astea. Pur și simplu, s-au întâmplat. Poate că trebuiau să se întâmple, nu știu. Dar n-am putut face nimic pentru a le împiedica.

John Crowley se uită curios la ea. Părea o exprimare bizară... cel puțin. De ce ar fi trebuit să se întâmple uciderea lui Miles? Dar, după cât o perpelise Liu pe Lisa, poate că era un miracol că ea mai era în stare să alcătuiască o propoziție.

— Trebuie să te odihnești. Pot să te duc acasă?

Lisa îl privi cu ochi goi. „Acasă?” Unde era asta? Cu siguranță nu în casa de pe Prospect Road.

— Ai zis că Matt Daley te-a sunat să-ți spună despre mine. Știi unde se află?

— Sunt aici!

Chipul transpirat, obosit, cumsecade al lui Matt apăru din marea de fețe asiatice care aglomerau trotuarele chiar și la această oră târzie a serii. Lisa simți că niciodată în viața ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva. Căzu în brațele lui.

— Te simți bine? șopti el strângând-o cu putere. Ți-au făcut rău?

— Nu. Sunt în regulă.

Îl sărută fără să facă vreun efort să-și ascundă afecțiunea de față cu John Crowley. Avocatul alungă un val de gelozie irațional. Nu avea multe clienți la fel de atrăgătoare ca doamna Baring și îi făcuse plăcere să fie cavalerul ei pe cal alb în această după-amiază.

Matt rosti:

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Crowley. Mulțumesc că ați venit atât de repede.

— N-aveți pentru ce. Mulțumesc că m-ați contactat. Cei doi bărbați își strânseseră mâinile. Totul a decurs bine astăzi. Cred că Liu se agață de orice fir de pai. Dar ai grijă să nu-i mai furnizezi muniție, adăugă el adresându-i-se Lisei. Rămâi în Hong Kong, nu face valuri și păstrăm legătura. Dacă poliția te mai contactează, dă-mi de veste imediat.

— Desigur.

Matt îl privi pe John Crowley urcând într-un taxi. Ochii i se îngustară, suspicioși.

— Arată al naibii de bine pentru un avocat.

Lisa râse. Petrecându-și brațele pe după gâtul lui Matt, își lipi ușor buzele de ale lui.

— Ești gelos?

— Groaznic de gelos.

Se sărutară din nou, iar Lisa se minună de cât de fericită se simțea, cât de în siguranță. În trecut, avusese parte de suficientă gelozie masculină, iar până acum, asta nu însemnase decât durere. Protejată în brațele lui Matt, putea privi în urmă, constatând că își petrecuse cea mai mare parte a vieții sub un întunecat nor de spaimă, așteptând ca gelozia unui bărbat să explodeze, devenind furie și violență, așteptând să fie rănită. Acceptase pentru că doar asta știa. Și din cauza secretului, a secretului care nu doar că îi distrusese ei viața, ci terminase atât de multe alte existențe. Secretul pe care îl cunoștea un singur om, și pe care Matt nu trebuia să-l afle absolut niciodată.

Matt îi cuprinse chipul în mâini.

— Pari atât de tulburată. Din pricina inspectorului Liu?

— Da, minți ea. Vrea cu tot dinadinsul să mă acuze.

— N-o să reușească, o asigură Matt. Nu atâta vreme cât sunt eu prin preajmă. Ascultă, Lisa, știu că nu e tocmai momentul potrivit. Și știu că noaptea trecută a fost ceva neașteptat pentru amândoi. Dar trebuie să-ți spun. Nu am mai simțit niciodată ce simt acum. Eu...

Lisa puse un deget pe buzele lui.

— Nu aici. Liu și oamenii lui probabil că se vor năpusti pe ușă în orice clipă.

Avea dreptate. O stradă aglomerată în fața unei secții de poliție nu era locul potrivit unde să-și declare iubirea nepieritoare. Matt întinse un braț. Un taxi opri instantaneu.

— La Peninsula.

Lisa ridică o sprânceană. Peninsula era cel mai mare hotel din Hong Kong. Și-l permiteau acum, că autoritățile deblocaseră conturile lui Miles și îi permisese Lisei să aibă acces la bani. Dar asta nu însemna în niciun caz să nu faci valuri.

— M-am gândit că, dacă tot suntem de fapt sub arest la domiciliu, putem foarte bine să stăm într-o cușcă aurită, spuse Matt. Vreau să fii fericită.

Lisa știa totul despre cuștile aurite.

— Voi fi fericită oriunde, rosti ea cu sinceritate, atâta timp cât sunt cu tine.

„Măcar dacă aș putea să rămân cu el pentru totdeauna. Măcar dacă aș putea să-i spun adevărul.”

Dar știa că nu o va face niciodată.

Apartamentul era generos. Exista un mic living cu mobilier deosebit și două băi mari cu marmură de-o parte și de alta a uriașului dormitor dublu, care oferea o spectaculoasă panoramă a portului. După un duș fierbinte și un sendviș adus de room-service, Lisa se simți suficient de întremată pentru a discuta cu Matt despre interogatoriul luat de inspectorul Liu.

— Avea informații noi. Probabil că a vorbit cu Joyce Chan. Cred că a speriat-o să-i spună niște lucruri.

— Cine-i Joyce Chan?

— Menajera casei de pe Prospect Road. Ea este singura care i-ar fi putut băga lui Liu în cap ideea că aveam o relație.

„Deci, de aici a pornit zvonul”, se gândi Matt amintindu-și conversația aprinsă purtată cu Danny McGuire. „O bârfă rău intenționată a unei servitoare.”

— Cățea nenorocită!

— O, nu! Lisa păru oripilată. Nu, nu, doamna Chan e minunată. Niciodată n-ar face intenționat ceva care să mă rănească.

— Atunci, de ce Dumnezeu a zis așa ceva?

— Pentru că era speriată, rosti Lisa. Și pentru că este adevărat.

— N-am fost întru totul cinstită cu tine.

Trecuseră 20 de minute, iar ei doi se aflau în pat. Goi, unul în brațele celuilalt... părea momentul potrivit pentru confidențe.

— Am vrut. Dar n-am știut cu ce să încep.

— E-n regulă.

Matt îi mângâie liniștitor părul. Adevărul era că nici el nu fusese pe deplin cinstit cu Lisa. Ea încă nu știa nimic despre legătura lui cu Interpolul și cu Danny McGuire. În tot timpul ăsta, își împărțise casa, iar acum, patul cu un informator al poliției. Dacă asta nu era trădare, atunci el nu știa ce ar putea fi.

Încordată, bălmăjind cuvintele, Lisa îi povesti lui Matt despre relația ei. Existase un singur amant, nu un șir întreg, cum sugerase McGuire. Negase relația în fața poliției pentru a-l proteja pe tânărul implicat. Nu-l iubise niciodată, și nici el pe ea, dar o ajutase să aline singurătatea căsătoriei sale cu Miles.

— Pe vremea când eu și Miles ne dădeam întâlniri, aveam relații intime. N-a fost cea mai pasională legătură din lume – Miles era mult mai în vârstă –, însă făceam dragoste. Dar, după ce ne-atn căsătorit, lucrurile s-au schimbat. Miles era bun cu mine și afectuos. Însă m-a pus pe un pedestal în mintea lui. De parcă aș fi fost un lucru pur, de neatins.

Relațiile dintre noi erau... rare.

Pentru o clipă, Matt se simți înrudit cu Miles Baring. Lisa era incredibil de apetisantă. Totuși, în același timp, era *atât* de perfectă, *atât* de bună, încât înțelegea nevoia de a o considera Sfânta Fecioară, ceva ce trebuia venerat, nu pângărit.

— Atunci, a fost o nevoie sexuală? Relația cu tipul ăsta?

Lisa se îmbujoră și se uită în altă parte.

— Mă urăști?

Matt o trase mai aproape, inspirându-i mirosul cald.

— Nu te-aș putea urî niciodată. Tu ești totul pentru mine.

Lisa păru îndurerată.

— Nu spune asta.

— De ce nu? Este adevărat. Știi că este adevărat. Cred că l-aș putea urî pe *el*, dar asta-i o altă problemă. Și, cu siguranță, nu cred că ar trebui să-l protejezi pe el în detrimentul tău.

— Trebuie să-l protejez, rosti Lisa.

— De ce?

— De-aia. E datoria mea. Ne-am promis să nu dezvăluim identitatea celui alt.

— Mda, dar asta era înainte ca Miles să fie ucis, iar tu, violată. Asta a cam schimbat lucrurile, nu crezi? Este evident că Liu bănuiește că el a fost implicat.

Lisa clătină din cap, cuprinsă de o nefericire tăcută.

— Nimic nu poate schimba o promisiune. Să încâlci un legământ este greșit. Este greșit.

Se îndepărtă, rostogolindu-se în celălalt capăt al patului.

— Cât de bine îl cunoști pe acest tip? întrebă Matt, simțind cum sângele i se răcește în vene.

Și dacă inspectorul Liu și Danny aveau dreptate? Nu în privința faptului că Lisa era complice la uciderea soțului ei – asta era ridicol –, ci a faptului că amantul ei era ucigașul. Era limpede că el încă avea un soi de influență asupra ei.

Lisa îi răspunse întoarsă cu fața la perete.

— Cât de bine poți să cunoști pe cineva?

„Alte ghicitori.”

— Cât de bine ne cunoaștem noi doi, dacă tot a venit vorba?

Ecourile cuvintelor lui Danny McGuire nu erau prea plăcute. Oare purtaseră acea conversație chiar seara trecută? I se părea că trecuse o viață de-atunci.

— Spune-mi numele lui, Lisa.

— Nu pot. Îmi pare rău.

Matt rosti cu amărăciune:

— N-ai încredere în mine.

Lisa se răsuci spre el și se ridică în cot, sânii ei magnifici ajungând pe cearșaful Frette dintre ei.

— Am încredere în tine, Matt, zise ea indignată. N-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine. Măcar eu sunt sinceră, ceea ce nu pot spune despre tine.

— Ce vrei să zici?

— Telefonul de seara trecută. Mi-ai răspuns ceva la repezeală când te-am întrebat de el. Dar n-a fost nicio „neînțelegere cu un prieten”, nu-i așa? A fost vorba de mine.

Matt suspină.

— Bine. Da, așa este.

După tot acest timp, era o ușurare să recunoască. Îi spusese despre Danny McGuire, că se ocupase de ancheta inițială legată de uciderea lui Andrew Jake, iar apoi se mutase la Interpol, însă Matt îl găsisese și îi povestise despre celelalte asasinate, al lui Didier Anjou și al lui Piers Henley.

— Toate celelalte văduve au dispărut, după cum știi, dar tu erai în siguranță la spitalul Queen Elizabeth. Am venit aici ca să aflu tot ce pot și să-i raportez lui McGuire.

Lisa deveni palidă ca moartea.

— Și ai făcut-o? Lai raportat? O, Dumnezeule! De-asta te-ai culcat cu mine? Ca să încerci să scoți mai multe

informații de la mine, să mă faci să-ți mărturisesc?

— Nu! Matt clătină cu vehemență din cap. Aceasta-i motivul pentru care am venit aici, dar, după ce te-am cunoscut, totul s-a schimbat. Nu l-am sunat pe McGuire nici măcar o dată, jur! A fost unul dintre motivele pentru care era atât de furios pe mine aseară. Că l-am lăsat baltă.

Lisa își strânse genunchii la piept, cu cearșaful înfășurat în jurul ei. Se gândi la vorbele lui Matt.

— Și care a fost celălalt motiv?

Matt înghiți în sec. Unde merge mia merge și suta. Putea foarte bine să-i zică acum.

— Vorbise cu Liu. Mi-a spus că îl înșelai pe Miles și că el crede că ai putea fi complice la crimă.

Lisa gemu.

— Știu, știu. Lam zis că bate câmpii și că tu n-al ui mic de-a face cu asta. Dar a vrut să te părăsesc, să pliu de la Mirage și să vin acasă. Liu avea poze cu noi doi împreună. El a adunat doi și cu doi și i-a dat cam o mir Cred că Danny era îngrijorat că, dacă voi fi arestat, se vîi afla că noi doi lucrăm împreună. Tipii de la Interpol nu sunt prea încântați ca amatorii să se amestece în cazurile lor. Danny putea da de belea sau, în cel mai fericit cm, să i se ia cazul.

— Deci știai că eu l-am înșelat pe Miles, rosti Lisn. Știai și nu te-a deranjat?

— Nu știam. McGuire mi-a spus că o făceai, dar nu l-am crezut. Nu se potrivea cu Lisa pe care o cunosc.

„Lisa pe care o cunoști!” Era atât de tulburător, atât de patetic cumva, încât Lisa nu știu dacă să râdă sau să plângă.

Matt spuse:

— Te iubesc atât de mult. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat înainte ca noi doi să ne întâlnim.

— Ar trebui să-ți pese, Matt. Trecutul...

— E trecut. Știi, aseară, Danny McGuire mi-a pus aceeași

întrebare pe care mi-ai pus-o și tu: cât de bine te cunosc de fapt? Cât de bine mă cunoști tu pe mine? Și știi care e răspunsul?

— Care?

— Răspunsul este că știm ceea ce avem nevoie să știm. Știm că ne iubim unul pe celălalt. Asta e suficient.

Lisa îi mângâie cu tandrețe obrazul.

— Nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?

— Ba da. Cred.

— Și dacă trecutul cuiva e un coșmar? Dacă este mai rău decât ți-ai putea imagina? Dacă este de neiertat?

— Nimic nu este de neiertat. Matt întinse mâna spre ea. Nu sunt îndrăgostit de trecutul tău, Lisa. Sunt îndrăgostit de tine.

Făcură dragoste mai reținut decât în noaptea precedentă. Mai puțin exploziv, dar cu mai multă tandrețe, mai multă apropiere. Dacă Matt avusese vreo îndoială legată de sentimentele Lisei, i se evaporă la atingerea nidiului ei, la mângâierea buzelor ei pe pielea lui, pe păr, lu umil cadenței blânde, ca un cântec de leagăn al vocii ei. „Te iubesc, Matt. Te iubesc.”

După aceea, Matt sună la room-service și ceru două whisky-uri. Era foarte târziu, trecut de 1 noaptea, însă mințile amândurora clocoteau.

Matt vorbi primul:

— Hai să fugim împreună.

Lisa râse. Adora umorul lui Matt. De când îl cunoscuse, râsese mai mult decât își amintea s-o fi făcut vreodată, în ciuda circumstanțelor disperate.

— Vorbesc serios. Hai să plecăm.

— Nu putem, spuse Lisa punându-și un deget pe buzele lui Matt.

— Sigur că putem. Putem face tot ce vrem.

— Șșșt.

Lisa se ghemui lipită de el, pleoapele grele începând în sfârșit să se închidă.

— Vorbesc serios, zise Matt.

— Și eu la fel. Acum, dormi.

Până să deschidă Lisa ochii, Matt era deja la birou, lucrând la laptop. Avusese grijă s-o roage pe doamna Harcourt să trimită calculatoarele lui și al Lisei cu avionul personal al familiei Baring, împreună cu o valijoară cu haine și alte obiecte necesare. Acestea sosiseră la Peninsula în timpul nopții.

Lisa îl privi lucrând, gol cu excepția unui mic prosop alb legat în jurul taliei. „Este atât de frumos”, se gândi ea cu o strângere de inimă. Nu o frumusețe de fotomodel, ca a unora dintre bărbații pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor, cip frumusețe sexy în felul său cald, iubitor, neobișnuit. Își îngădui câteva clipe de fantezie: ea și Matt căsătoriți, fericiți, departe de Hong Kong, departe de restul lumii. În siguranță. Liberi. Împreună.

Surprinzând-o că se uita la el, Matt își ridică privirea și zâmbi.

— Micul dejun?

Lisa surâse.

— Sigur. Mor de foame.

Comandară salată de fructe proaspete, croasanți cu cafea fierbinte și o porție de bacon crocant pentru Matt. Lisa mânca în pat, dar Matt rămase lipit de ecran.

— Ce faci acolo? îl întreabă ea în cele din urmă, întinzând ce mai rămăsese din miere pe ultimul croasant și mușcând cu lăcomie din el.

— Ți-am spus noaptea trecută, rosti Matt. Plănuiesc evadarea noastră.

— Și eu ți-am zis noaptea trecută, spuse Lisa. Nu putem pur și simplu să dispărem împreună. Inspectorul Liu mi-a dat drumul cu condiția să rămân în Hong Kong. Ți-amintești

ce a spus John Crowley, aseară? Să nu-i ofer muniție. Este vital să facem totul ca la carte.

Matt închise laptopul.

— La naiba cu John Crowley!

— Matt, haide. Treaba asta cu gelozia iubitului e drăguță, recunosc, dar treaba asta este serioasă.

— Știu că este. Lisa, poliția chineză încearcă să-ți pună în cârcă uciderea lui Miles. Deja, i-au făcut pe cei de la Interpol să înghită această teorie, că tu și misteriosul tău iubit ați pus la cale toată povestea asta. Dacă Liu nu te-a pus sub acuzare încă, asta nu înseamnă că n-o va face.

— Dar nu are nicio dovadă.

— Sigur că are o dovadă. E circumstanțială și este de rahat, dar s-au obținut condamnări și cu mai puțin de-atât, crede-mă. Dacă tu continui să nu divulgi numele acestui bărbat...

— Am mai trecut prin asta, rosti Lisa exasperată.

— Știu. Nu încerc să te fac să te răzgândești. Pur și simplu, subliniez faptul că nu-l au pe el, dar te *au* pe tine, iar pasărea din mână e mai bună decât cea de pe gard. Liu știe că poliția americană, britanică și franceză nu s-au ales decât cu o mână de pene. N-o să-ți dea drumul până n-o să aibă ceva serios.

Lisa ezită. Nu că ideea de a fugi cu Matt n-ar fi fost atrăgătoare. Era minunată, o fantezie, un vis. Dar nu se putea. „Sau se putea?”

— În fiecare zi în care stăm aici, suntem ținte sigure, spuse Matt. Fie pentru Liu, fie pentru ucigaș, oricine ar fi el. Asta vrei?

„Nu. Ai dreptate. Nu asta vreau. Dar în viața mea nu e vorba despre ce vreau eu. Este vorba despre ceea ce trebuie să fac. Datoria mea. Destinul meu.”

— Dacă fug, voi părea vinovată.

— Și acum *pari* vinovată, îngerule. Mă tem că asta este o

parte a problemei. Tabloidele te urăsc deja.

— Mulțumesc mult!

Lisa încercă s-o ia în glumă, dar râsul i se stinse în gât. Matt se apropie de pat și o sărută.

— Nu fac decât să fiu realist.

— Știu. Lisa dădu la o parte tava cu micul dejun. Nu-i mai era foame. Deci, ce facem? Ipotețic vorbind, ce facem cu acest măreț plan de evadare al tău. Unde să mergem?

Înșfăcând laptopul de pe birou, Matt îl aduse pe pat. Deschise o hartă a lumii.

— Tu să-mi spui.

Își dorise să aleagă ceva special, un loc legat de care Lisa avea amintiri frumoase. Dar, când se trezise în dimineața aceea, își dăduse seama că încă nu știa mai nimic despre viața Lisei de dinainte de a-l întâlni pe Miles. Era americană crescută la New York. Părinții ei muriseră amândoi, iar ea nu avea familie, cu excepția unei surori de care se înstrăinase demult. Era evident că umblase mult prin lume. Conversația ei era presărată cu referiri la Europa și la Africa de Nord. La un moment dat, avusese o slujbă în Asia, ocazie cu care îl cunoscuse pe Miles. Însă asta era tot. Dacă avea rădăcini pe undeva, Matt nu știa de ele.

— Unde crezi că ai fi fericită?

„Unde aș fi fericită? Am fost în atât de multe locuri minunate. Roma, Paris, Londra, New York. Am stat la soare pe o plajă din Malibu și am înotat în Mediterana când am fost pe Riviera Franceză. Dar am fost vreodată fericită cu adevărat?”

— Locul care are o semnificație specială pentru tine... în afară de State, bineînțeles. Nu cred că ar fi cea mai deșteaptă mișcare pentru oricare dintre noi dacă ne-am întoarce acolo.

Lisa privi harta, fără ca mintea ei să poată găsi ceva. Apoi, brusc, răspunsul îi fii clar, limpede ca lumina zilei.

Drăgăstoasă, mângâie ecranul cu degetul.

— Maroc. Aș vrea să mergem în Maroc.

Capitolul 19

— Nu sunt deloc încântat de asta, McGuire. Absolut deloc.

Henri Fremeaux nu părea încântat. Dar Henri Fremeaux nu părea niciodată încântat.

— Înțeleg, domnule.

— Rostul nostru este să oferim *asistență* și să înlesnim *comunicarea*. Ce parte din asta nu înțelegi?

— Înțeleg, domnule.

— Serios? Atunci, de ce am primit un telefon extrem de neplăcut de la șeful poliției din Hong Kong, care m-a informat că echipa Azrael le-a obstrucționat ancheta, le-a creat dificultăți, a fost indisponibilă și că... — își consultă notițele – inspectorul Liu nici măcar nu este sunat înapoi după ce nu i se răspunde la telefon?

— Cu tot respectul, domnule, Liu mi-a cerut să-i „ofer asistență” luând legătura cu autoritățile indoneziene. Tocmai făceam asta când el s-a decis să rezolve singur problema și să aresteze un cetățean american nevinovat, posibil doi. Legalitatea acestei acțiuni a fost în cel mai bun caz dubioasă.

— Nu mă aflu aici pentru a judeca felul în care chinezii din Hong Kong își fac treaba! ripostă Fremeaux furios. Sarcina mea este să mă asigur că noi, Interpolul, facem treaba noastră. Aceste protocoale există cu un motiv, să știi.

„Mda”, se gândi Danny, „ca să-i satisfacă pe conțopiștii constipați ca tine”.

Totuși, înțelegea iritarea lui Henri Fremeaux. Până acum, echipa Azrael nu obținuse vreun rezultat, exceptând strălucitoarea analiză statistică a lui Richard Sturi. Dar,

cum nu se întrezărea perspectiva vreunei arestări la orizont, și aceasta era considerată prea academică. De asemenea, Azrael consumase enorm de mult timp și resurse, mult mai mult decât cele opt ore alocate cu zgârcenie de Fremeaux. Era în principal vorba de timpul lui Danny McGuire, cu toate că Danny tocmai îl trimisese pe Claude Demartin în Aix-en-Provence, cu misiunea de a descoperi indicii, respectiv de a se ocupa mai atent de puținele probe ADN prelevate după uciderea lui Didier Anjou. „Slavă Domnului că Fremeaux nu știe de asta încă. Sau despre implicarea lui Matt Daley în fiascul de la Hong Kong. Atunci, chiar că am fi în rahat până-n gât.”

— O să-ți dau o lună, McGuire, mârâi Henri Fremeaux. Asta presupunând că nu mai primesc telefoane din partea țărilor membre cu plângeri legate de atitudinea ta.

— N-o să se mai întâmple, domnule. Garantez.

— Dacă nu văd vreun progres tangibil la sfârșitul acestei perioade – iar prin „tangibil”, mă refer la ceva care să justifice banii cheltuiți alergând după propriile cozi s-a terminat cu Azrael.

Danny McGuire se întoarse descurajat în biroul său. Celine abia dacă îi mai vorbea. La serviciu, divizia lui, care mereu îi fusese extrem de loială, începea să se sature de timpul pe care îl petrecea ocupându-se de Azrael, misiune pe care majoritatea o considera cea mai aiuristică alergare după cai verzi pe pereți. Când demarase toate astea, îl considerase pe Matt Daley un partener, un american de-al lui care dorea la fel de mult ca și ei prinderea ucigașului lui Andrew Jakes – după cum Danny încă se mai gândea la acesta. Dar, acum, până și Matt îl părăsise, aparent vrăjit de frumoasa doamnă Baring, ultima dintre văduve. Trecuse multă vreme de când Danny McGuire nu se mai simțise atât de singur. Din anii de peregrinări ce urmaseră după dispariția Angelei Jakes.

Inițial, își concentrase întreaga energie în găsirea lui Lyle Renalto, fiind incapabil să renunțe la ideea că avocatul Angelei Jakes era o piesă-cheie a acestui puzzle. Claude Demartin fusese cel care avansase teoria „amantului-asasin”, deși sămânța neîncrederii lui Danny în Lyle Renalto fusese sădită cu mai bine de un deceniu în urmă, când se întâlniseră prima oară, lângă patul de spital al Angelei. Însă, după săptămâni de săpături intense, de căutări în bazele de date ale tuturor țărilor care aveau legătură cu Azrael, dar și ale tuturor orașelor mari din SUA, nu se alesese cu absolut nimic. Prima referire oficială la Lyle Renalto era o declarație de impunere înregistrată în Los Angeles cu doar un an înainte de uciderea lui Andrew Jakes. Înainte de asta nu exista nimic. Și la un an după crimă, puf, dispăruse din nou, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Cuvintele Angelei Jakes din noaptea crimei îi reveniră în minte lui Jakes. „Eu n-am nicio viață.” Nici Lyle Renalto n-avea o viață. Oficial, nici Angela, nici Lyle nu aveau nici trecut, nici viitor. Căutând un tipar, Danny începu să verifice trecutul celorlalte văduve ale victimelor, Tracey Henley și Irina Anjou. În ambele cazuri, situația era la fel. Existau certificate de căsătorie, dar nu și certificate de naștere. Nicio rudă nu apăruse pentru a solicita căutarea acestor femei dispărute, sau măcar pentru a declara oficial dispariția lor. Nici ele se pare că nu „avuseseră o viață” înainte sau după cumplitele crime care ajunseseră să le definească.

— O, iată-te! am încercat să dau de tine toată dimineața.

Mathilde, secretara lui Danny, se năpusti asupra lui din clipa în care intră pe ușă. Recită lunga litanie de cereri și întrebări despre timpul lui Danny, despre miriadele de alte cazuri ale IRT pe care le neglijase, și înșiră numele diverșilor colegi care doreau să-i pună pielea-n băț. Când ea isprăvi în cele din urmă, Danny se îndreptă spre biroul lui personal.

De parcă tocmai și-ar fi adus aminte, Mathilde strigă în urma lui:

— A, și te-a sunat Ctaude Demartin. Zice că are vești și vrea să-l suni cât mai repede posibil.

La Peninsula, lucrurile începură să se deruleze cu viteza fulgerului. În fiecare dimineată, aproape în fiecare oră, Lisa Baring avea același gând: „Trebuie să opresc asta. Nu putem să fugim pur și simplu”. Însă entuziasmul lui Matt, încrederea lui erau atât de puternice și atât de molipsitoare, încât ea se lăsă atrasă în vârtoare, îngăduindu-și să creadă imposibilul: că, poate, împreună cu el *putea* să evadeze. Să scape de destinul ei. Să fie fericită.

Matt își petrecea cea mai mare parte a dimineții luând legătura pe Skype cu diverși oameni. Decizând că era prea riscant să zboare cu avionul, plănuse un traseu care implica doar folosirea vapoarelor și a trenurilor, făcând rezervări pe nume false și transferând bani în mod anonim, prin DigiCash, din contul Alpha Offshore al Lisei. Matt spera că, măcar în Asia, o mită consistentă se va dovedi o alternativă acceptabilă la un act de identitate cu poză. Planul era ca Matt să plece primul, la primele ore ale dimineții. Presupunând că erau urmăriți permanent de oamenii inspectorului Liu, ideea era ca plecarea lui Matt să îndepărteze echipa de supraveghere de la hotel. El avea apoi să scape de ei la metrou și să se îndrepte spre port. Asta trebuia să-i ofere Lisei suficient răgaz pentru a ieși din hotel, la ora 6 dimineată, într-o uniformă albastră, lungă până la genunchi, cum purtau toate cameristele de la Peninsula – sperând să nu fie remarcată.

Lisa îl întreabă pe Matt:

— Cum o să obținem o uniformă? îi dăm una în cap vreunei sărmane fete?

— Nu. O rugăm frumos. Dacă nu izbutim așa, încercăm cu o bancnotă de 50 de dolari și cu o fotografie cu autograf a

lui Matt LeBlanc.

Lisa râse în hohote.

— Crezi că glumesc. Prietenii *tăi* sunt încă în mare vogă aici. Sigur pe el, scoase un teanc de fotografii publicitare dintr-un sertar. Ai fi uimită să afli cât de mult sunt apreciate de prietenii noștri chinezi. Cum sunt țigările în închisoare.

Lisa clătină din cap.

— Deci, marele nostru plan de evadare începe cu Joey Tribbiani?

— Îhâm. Ai puțină încredere, Lisa. Știi ce fac.

După evadarea Lisei, următoarea etapă era imbarcarea pe o navă de pescuit până pe continent, unde un „intermediar” – domnul Ong – acceptase să le organizeze călătoria, prin Marea Chinei de Sud și strâmtoarea Sunda, spre Cape Town. De acolo, o lungă serie de trenuri de noapte aveau să-i ducă spre nord. Avea să dureze cel puțin o lună până să ajungă la Casablanca.

— Simplu, spuse Matt, ceea ce o făcu pe Lisa să râdă din nou, pentru că, desigur, planul era oricum numai simplu nu.

În realitate, era plin de primejdii la fiecare cotitură, însă încrederea lui Matt era de neclintit, iar fantezia, prea dulce și perfectă pentru a-i rezista.

„O să locuim incognito în vreun riad liniștit, privind păsărelele zburând în jurul fântânii din curte. Nu va fi decât pace, și calm, și frumusețe. El nu mă va găsi niciodată. Nebunia se va sfârși.”

La 9 seara în ziua de dinaintea plecării, Matt lăsă la recepție un plic sigilat în care se aflau bani. Chiar dacă fugea ca să-și scape viața, Matt Daley nu era genul de om care să dispară fără să-și achite nota de plată. La etaj, în apartamentul lor, el și Lisa băură câte un ultim whisky și se culcară pentru a prinde câteva ore de somn.

Alarma era programată să sune la ora 2 a.m. Pentru ca planul să funcționeze, Matt trebuia să plece înainte de 3 a.m.

Claude Demartin mersese pe autostradă vreme de cinci ore înainte de a ieși pe șoseaua spre Aix-en-Provence. Ocolind străvechiul oraș, opri în cele din urmă în fața unui complex industrial aflat într-o clădire cu înfățișare comună, de mici dimensiuni.

Aflat între autostradă și calea ferată, Laboratoire Chaumures era o instituție de medicină legală la care apelau toate forțele de poliție din sudul Franței. Cu două zile mai devreme, Danny McGuire primise un telefon de la unul dintre specialiști, care îi confirmă că laboratorul făcuse, într-adevăr, analizele probelor de ADN prelevate în cazul crimei și violului Anjou, cu un an în urmă.

— Dar aceste analize nu se aflau în dosarul poliției, zise Danny.

Criminalistul oftă.

— Nu. Mă tem că e ceva tipic. Dacă nu există vreun proces sau perspectiva gloriei însoțite de bani mulți, atitudinea poliției din Saint-Tropez față de păstrarea probelor este caracterizată în cel mai bun caz printr-o atitudine de „lasă-mă să te las”.

36 de ore mai târziu, Claude Demartin se întâlnea cu specialistul față în față. Numele lui era Albert Dumas. Având puțin peste 50 de ani, înalt, slab și osos, cu un halat alb atât de apretat, încât simțeai că te tai doar uitându-te la el, și cu o pereche de ochelari rotunzi cu ramă de sârmă cocoțati pe vârful nasului ca de rozător, Demartin îl recunoscuse instantaneu ca fiind un coleg criminalist tocilar. Cei doi se plăcură imediat.

— Intră, domnule detectiv. Dumas strânse entuziasmat mâna lui Claude Demartin. Cred că vei fi încântat de ce-am găsit.

Înăuntru, laboratorul era o sală gigantică, plină cu separeuri din sticlă înșirate de jur-împrejur. Unele dintre ele erau birouri simple, cu mobilier IKEA. Altele erau camere de studiu, cu table albe, bănci și indicatoare cu laser, plus bancuri de microscopie îngrijit aranjate de-a lungul pereților din spate.

Albert Dumas îl conduse pe Claude Demartin într-unul dintre aceste separeuri, unde un vraf de hârtii scoase la imprimantă era aranjat ordonat, lângă un computer de pe birou.

— Așadar, poliția locală nu are la dosar aceste date? întrebă Claude.

— Așa mi-a spus șeful meu. Nu pot afirma că am fost surprins.

— Dar voi aveți propria arhivă independentă?

Dumas păru ofensat.

— Firește. Avem analize de spermă, de păr, de sânge, amprente. Totul e aici. Le-am comparat cu datele celorlalte cazuri pe care ni le-ați trimis.

— Și...?

— Vestea proastă este că proba de sânge pe care ne-ați trimis-o e de nefolosit.

Claude se încruntă. „Asta trebuia să mă încânte?”

— Probele din cazul Henley au fost clar contaminate cumva, în laboratorul de la Scotland Yard.

— Dar cele din cazul Jakes?

Albert Dumas frunzări hârtiile.

— La locul faptei din Los Angeles nu s-a găsit alt sânge decât al victimelor. Același lucru e valabil și în cazul Anjou.

— Deci, n-avem nimic?

— Nu e chiar așa. Cazul din Hong Kong a fost puțin mai promițător. Au existat trei mostre distincte prelevate din casa familiei Baring. Dar sângele care nu provenea de la victime mă tem că era de grupa standard O.

— Ceea ce limitează grupul de suspecți la circa 40 de procente din populația globului, rosti sec Claude Demartin. Minunat. Și care e vestea bună?

— A, bine. Dumas se luminează. La început, am crezut că nu exista niciuna. Majoritatea amprentelor erau compromise, așa că n-am găsit potriviri clare, iar rezultatele analizelor de spermă au fost contradictorii.

— În ce fel contradictorii?

— Atât doamna Henley, cât și doamna Jakes avuseseră contacte sexuale cu soții lor, în nopțile respective, iar în cazul violului doamnei Baring n-a existat ejaculare. Am trimis datele la biroul directorului secund McGuire, azi-dimineață la prima oră, în timp ce veneai încoace, dar, din păcate, nu s-au potrivit cu ale nici unui agresor sexual aflat în baza de date a Interpolului.

Demartin așteaptă un „dar”. „Te rog, fă să fie un «dar».”

— Dar, spuse Albert Dumas îndatoritor, acum câteva ore, m-am gândit la celelalte probe fizice. Existau numeroase fire de păr prelevate de la locul faptei din Hong Kong. Așa ceva nu s-a găsit nicăieri altundeva. Doar în casa Baring.

Claude Demartin își aminti vag.

— Chinezii le-au testat la vremea respectivă, dar n-au găsit nimic. Iar tipii ăia știu ce fac. Laboratoarele lor criminalistice sunt printre cele mai bune din lume.

— Adevărat. Dar probele din cazul Anjou nu au fost niciodată introduse în vreo bază de date a poliției. N-au putut să studieze decât ce aveau, și n-aveau acces la datele noastre.

Claude simți familiarul freamăt de entuziasm care îl cuprindea mereu atunci când un caz era pe cale să fie rezolvat. Comportamentul uman era plin de erori și de discrepanțe. Dar probele criminalistice, dacă erau folosite așa cum trebuie, nu mințeau niciodată.

Albert Dumas rânji.

— Sunt în măsură să-ți spun, cu certitudine de sută la sută, că unul dintre firele de păr găsite în dormitorul domnului Baring – articolul 0029076 din dosarul de probe al inspectorului Liu – are un ADN care se potrivește exact cu cel al spermei prelevate de la doamna Anjou.

Îi înmână lui Claude Demartin hârtia cu pricina.

— A fost același bărbat, șopti Claude entuziasmat. Același ucigaș.

Albert Dumas se încruntă.

— Asta tu decizi, domnule detectiv. Eu nu mă pot hazarda să-mi dau cu presupusul.

— Dar rezultatele...

— Ne spun doar că bărbatul care a inseminat-o pe Irina Anjou în 16 mai 2005 este bărbatul al cărui păr a fost găsit în dormitorul lui Miles Baring. Doar atât este fapt dovedit științific. Restul ține de conjunctură.

Claude Demartin porni la fugă spre mașina lui.

— Fă-mi legătura cu Danny McGuire. Spune-i că sunt Claude Demartin. Am niște vești.

În clipa în care capul lui Matt Daley atinse perna, acesta se simți extrem de moleșit. Să arate încredere era una. S-o simți era o cu totul altă poveste. Stresul punerii la punct a pașilor și a etapelor planului de evadare pentru el și Lisa probabil că fusese mai epuizant decât crezuse.

„Odată ce vom fi departe de locul acesta, în Maroc, voi putea s-o protejez. Vom avea parte de un nou început, doar noi doi. Slujbe noi, vieți noi, identități noi.”

Se simțea vinovat față de sora lui, Claire, și de mama lui. În ultimele două luni, nu fusese dispărut doar pentru Danny McGuire. Lăsase baltă viața de-acasă. Viața lui trecută, după cum începea să se gândească la ea. De dinainte de a o întâlni pe Lisa. De dinainte de a renaște. Avocatul lui de divorț îi lăsa zilnic mesaje, tonul e-mailurilor și al mesajelor vocale devenind tot mai disperat. Dacă Matt

nu semna hârtia asta sau aia, dacă nu apărea la audierea asta sau aia, Raquel avea să obțină totul.

„Totul și nimic”, se gândi Matt. „N-are decât. Lisa are destui bani pentru amândoi, iar nouă oricum nu ne trebuie prea mulți.”

Deja aproape că adormise când mobilul lui sună. Danny McGuire. Obosit, apăsă tasta „ignoră”, iar apoi închise aparatul cu totul.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu cum degetele fine ale Lisei îi mângâiau cu blândețe părul.

„Salut! Ați dat de Matt Daley. Vă rog să lăsați un mesaj.”

Lui Danny McGuire aproape că îi venea să plângă. Nu „dăduse” de Matt Daley. Nimeni, se pare, nu putea să dea de Matt Daley. Obsesia lui pentru Lisa Baring îl făcuse de negăsit.

Matt, sunt *Danny*. Avem dovada criminalistică fermă care îl plasează pe amantul Lisei Baring la locul faptei în cazul Anjou. Auzi asta? Cine a violat-o pe Irina Anjou ne-a lăsat, în mod convenabil, un fir de păr în dormitorul iubitei tale. Așa că ai avut dreptate. Există o legătură între crime. Dar și eu am avut dreptate. În clipa asta, ești într-o mare primejdie. Trebuie să pleci dracului de lângă femeia aia și să mă suni imediat. Te rog, Matt. Sună-mă!

Danny închise telefonul.

Cu inima grea, formă numărul inspectorului Liu.

Matt Daley avu niște vise oribile. Se trezi cuprins de panică. „Unde mă aflu?”

Totul îi părea nefamiliar. Patul. Camera. Până și mirosul din aer îi era străin, dens și umed, și greu ca o pătură îmbibată de ploaie. Se ridică în șezut. Încet, amintirile îi reveniră, ca niște obiecte îndepărtate ivindu-se dintr-o ceață deasă.

„Peninsula. Planul de evadare. Trebuie să mă scol.”

Se apropie împleticindu-se de fereastră și trase jaluzelele.

Lumina zilei inundă camera. Dar nu avea galbenul palid al zorilor. Era strălucirea orbitoare a mijlocului dimineții. Ceva cumplit se întâmplase. Dormise adânc și nu auzise deșteptătorul. Dar cum?

Capul îi zvâcnea dureros. „Whisky-ul...” Fusesse drogat? Răsucindu-se, se uită la patul gol.

Lisa Baring dispăruse.

Partea a treia

Capitolul 20

Hotelul era magnific. Avea un hol somptuos, coridoare pe a căror dușumea erau așternute covoare din catifea roșie, un spectaculos spa cu temă romană și un apartament mai mare decât majoritatea celor din Manhattan. Și mai grozavă decât orice altceva era priveliștea spre portul Sydney, dincolo de care se vedea faimoasa clădire a operei, ridicându-se ca o corabie măreață, cu velele în vânt pe fundalul cerului.

Lisa dorise mereu să vină în Australia. Dar nu în felul acesta.

— Ce s-a-ntâmplat?

În pantaloni Ralph Lauren de în și cu o cămașă de mătase albastră, era la fel de frumos ca întotdeauna. Cu mai mulți bani de cheltuială decât avusese înainte, căpătase gusturi scumpe în privința hainelor și a ceasurilor, care pe alții ar fi părut țiptoare, dar lui îi stăteau bine. La urma urmelor, lui totul îi stătea bine.

— Nimic. Sunt obosită.

„Am obosit să mă uit peste umăr. M-am săturat de coșmaruri, de singurătate, de înșelăciuni.”

Lisa stătea lângă fereastră. Venind în spatele ei, el începu să-i maseze umerii.

— Te-a epuizat tot sexul ăla cu Matt Daley?

— Încetează! se răsti ea. Este un om drăguț, bine? Și, în afară de asta, tu mi-ai spus să mă apropii de el.

Era adevărat. El îi zisese Lisei Baring să se apropie de american, pentru a afla ce știa. Era clar că inspectorul Liu băjbăia în întuneric, ca toți ceilalți detectivi cu care avusese de-a face. Însă Daley era altfel. El nu gândea ca un detectiv, ci ca o ființă umană, ca fiul cuiva. Chiar și numai asta îl făcea primejdios.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa?

— Nu fi ridicol, rosti Lisa.

Nu voia să vorbească despre Matt. Nu aici. Nu cu el. Se mângâie cu gândul că, odată cu plecarea ei, măcar Matt avea să fie în siguranță. În cele din urmă, o va uita. Apoi, va putea să se întoarcă în L.A. Și la viața lui, continuând de unde o întrerupsese. Ce n-ar da să poată face și ea același lucru...

Se răsuci spre el.

— Uite ce este, am făcut ce mi-ai cerut. Cu Miles. Cu Matt Daley. Am banii, îi pot transfera oriunde dorești. Dar cum rămâne cu respectarea părții tale din înțelegere? Când pot să-mi văd sora?

— În curând.

— În curând? Când? Mi-ai promis!

El o înșfăcă violent de gât. Lisa scânci de frică. Cum de fusese vreodată atrasă de el? Cum de avusese încredere în el?

— Când se va termina. Atunci. Când toți vinovații vor fi pedepsiți.

„Vinovații. Cine sunt vinovații? Chiar a fost Miles vinovat? Merita să moară? Dar ceilalți, bărbații pe care i-ai măcelărit de-a lungul anilor? Dar sărmanele lor soții?”

A fost o vreme când crezuse că Miles *era* vinovat. Când privise lumea așa cum o privea el. Însă întâlnirea cu Matt Daley schimbase toate astea. Matt o trezise dintr-o transă, o adusese la realitate. Dar era deja prea târziu.

El o eliberă, iar Lisa se dădu îndărăt, lovindu-se cu spatele de perete în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Când întinse iarăși mâna spre ea, Lisa se chirci de frică, însă, de data aceasta, atingerea lui fu blândă, ștergându-i lacrimile.

— Nu plânge, îngerul meu. Doar încă o dată, promit, și se va termina. Ți-ar plăcea să mergi în India?

— Nu! suspină Lisa. Tejog. Nu pot. Nu vreau.

— Ba da, o vei face... îi mângâie părul. Doar că, întâi, trebuie să te odihnești, asta-i tot. După cum ai spus, ești obosită. Dar știi că mă vei ajuta până la urmă. Ne vom ajuta unul pe celălalt. Nu uita că sora ta se bazează pe tine.

Danny McGuire viră la dreapta pe Cliffwood, bucurându-se de adierea vântului pe chipul său și de căldura soarelui din L.A. Pe ceafă, în vreme ce mașina decapotabilă pe care o închiriasse urca în viteză dealul. Trecuse atât de mult de când nu mai condusesese prin L.A., iar ultimele amintiri de-aici fuseseră atât de dureroase, încât uitase complet cât de mult îl iubise cândva. Mai ales Brentwood era magnific în lumina soarelui, cu străzile sale curate și late mărginite de copaci înfloriți, de toate dimensiunile și culorile, cu plăcutele sale case în stil spaniol având curțile îngrijite și grădulețe albe, cu autobuzele sale școlare galbene și cu locuitorii săi zâmbitori și plesnind de sănătate.

„Trebuie să aduc pe Celine aici”, se gândi el, „de îndată ce va suporta să se uite din nou la mine”. De când cu vestea cea bună adusă de Claude Demartin de la Laboratorul Chaumures, se strânseseră nu doar relațiile cu inspectorul Liu din Hong Kong, ci și cele cu forțele de poliție franceze și britanice. Chiar și șefii de la LAPD erau brusc dornici să dea

uitării trecutul și să se implice în Operațiunea Azrael. Drept rezultat, Henri Fremeaux îi acordase în cele din urmă lui Danny un buget pe jumătate decent, mai mulți oameni și mână liberă ca să-și dedice cea mai mare parte a timpului acestei anchete, vreme de șase luni. Danny era încântat, dar Céline izbucnise în lacrimi când îi spusese, mai ales când o anunțase că vrea să înceapă cu o deplasare de o lună în Statele Unite.

— Deci, așa începe? O lună acum, șase săptămâni altă dată... Și cu noi cum rămâne, Danny? Cu căsnicia noastră?

Se străduise din răsputeri să-i explice. Un criminal dement era în libertate. Vieți erau în primejdie. Dar răspunsul ei fusese mereu același: „Lasă pe altcineva să le salveze. Tu poți să salvezi alte vieți aici, în Lyon, așa cum ai făcut-o în ultimii cinci ani. Poți să ne salvezi pe noi”. Nici măcar nu-l condusese la aeroport.

Cotind la stânga pe Highwood, Danny își alungă din minte problemele conjugale. Se ducea să-l vadă pe Matt Daley, acasă la sora acestuia, și să afle direct de la sursă tot ce putea despre Lisa Baring. Disparația Lisei era pe prima pagină a ziarelor din Hong Kong, iar acum, toată presa chineză relata fătîș că este suspectă în uciderea soțului ei. Danny McGuire era rezervat în privința judecăților. Tot ce știa în clipa asta era că Lisa Baring reprezenta o legătură – *legătura* – cu ucigașul Azrael. Și că Matt Daley era legătura cu Lisa Baring.

— Probabil că ești McGuire. Cred că ar fi mai bine să intri.

Claire Michaels îi deschisese ușa având o expresie neîncrezătoare pe chip. Era blondă, la fel ca și fratele ei, și avea aceleași trăsături sincere, însuflețite, cu toate că în clipa asta era încruntată.

— Mulțumesc că mi-ați îngăduit să vin.

Îl conduse în living.

— Matt e sus, se îmbracă. O să coboare într-un minut. Dădu să plece, apoi se răzgândi. Uite ce e, îi spuse ea lui Danny, lacrimi furioase apărându-i în ochi. Povestea asta cu femeia aia Baring l-a distrus de tot! Nu mai este el însuși. De când s-a apucat de documentarul ăsta tâmpit, s-a schimbat, dar, după ce a întâlnit-o pe Lisa Baring, a luat-o razna de-a binelea. Aproape că și-a pierdut căsnicia, casa, iar acum, și inima. Cred sincer că nu mai poate îndura și altceva.

— Înțeleg, domnișoară Daley.

— Michaels. Sunt doamna Michaels, se răsti Claire. Sunt măritată. Și nu cred că înțelegi *cu adevărat*, domnule McGuire. Matt are nevoie să uite tot ce-i legat de cazul ăsta stupid. Are nevoie să-și refacă viața. De ce nu poți să-l lași naibii în pace?

În clipa aceea, Matt intră în încăpere. Danny nu-l mai văzuse de când se întâlniseră în Lyon, cu un an în urmă. Slab ca un țâr, cu ochii, cândva veseli, duși în fundul capului, chipul pământiu și părul blond încărunțit pe la tâmpile, Matt arăta ca și cum îmbătrânise cu 20 de ani. Nu era de mirare că sora lui era îngrijorată.

— Bună, Danny.

Își strânseseră mâinile. În ciuda aspectului fragil, Matt părea încântat să-l vadă.

— Bună, Matt.

Cei doi copii ai lui Claire năvăliră în cameră, țopăind pe lângă picioarele lui Matt ca niște câțeluși și încercând să atragă atenția unchiului lor. Matt se întoarse spre Danny.

— Hai să stăm în chioșc. Oricum, acolo am majoritatea dosarelor și este mai multă liniște. Nu vom fi deranjați.

În următoarele două ore, făcură schimb de informații. Danny îi povesti lui Matt despre ultimele descoperiri ale Interpolului. Despre probele de ADN, despre golul din trecutul soțiilor violate și, mai recent, despre depunerile

unor mari sume de bani în conturile a două instituții caritabile pentru copii din Hong Kong.

— Nu știm sigur dacă sunt banii lui Baring. Avem mari probleme în descoperirea originii fondurilor. Dar, date fiind momentul și sumele implicate, pare probabil.

Ultima veste păru să-l întristeze enorm pe Matt.

— Odată ce banii au fost transferați, nu mai are niciun motiv s-o cruțe. O va ucide la fel cum le-a ucis și pe celelalte! Ochii lui se umplură de lacrimi. Cum de-am adormit? De ce n-am auzit ceva, de ce n-am simțit ceva? El a luat-o, Danny. A luat-o direct din patul meu. Of, Doamne!

Danny se strădui din răspuțeri să-l calmeze pe Matt.

— Hai să nu ne pierdem cu firea. În primul rând, nu știm sigur dacă e vorba de banii Lisei. În al doilea rând, nu știm sigur dacă văduvele celelalte sunt, de fapt, moarte. Nu avem niciun cadavru.

Matt ridică din sprânceană, dar Danny continuă:

— În al treilea rând, tu presupui că Lisa a fost răpită. Dar e mult mai rezonabil să presupunem că a plecat de bunăvoie.

— Nu.

Matt clătină din cap.

— Dar, Matt, roști Danny logic, ți s-au pus droguri în băutură, nu? Ea trebuie s-o fi făcut. Avea nevoie ca tu să fii inconștient ca să poată pleca.

— Nu! Matt lovi cu pumnul fragil în masa de cafea. Partea rațională a creierului său știa că McGuire avea dreptate. Dar inima lui nu-l lăsa să creadă asta, sau cel puțin nu-l lăsa să recunoască adevărul cu voce tare. M-a iubit. N-ar fi plecat de bunăvoie.

— Nu spun că a vrut să plece, ci că a fost necesar să plece. Poate că a fost constrânsă. Poate că acest individ o are la mână cu ceva.

Matt privea în gol.

— Urma să fugim împreună. În Maroc.

Danny îl privi năuc.

— Ce urma să faceți?

— Liu încerca să-i pună crima în cârcă, murmură Matt. Trebuia să fugim. Să dispărem.

— Și cu mine cum rămânea? Te ascundeai și de mine? Eu nu încerc să pun nimic în cârcă nimănui. Tot ce vreau este adevărul. Să aflu cine a comis aceste crime sălbatice, să *știu* ce s-a întâmplat cu acele femei. Ce e posibil să i se întâmple Lisei Baring chiar în clipa aceasta.

— Nu face asta! Matt își acoperi urechile cu palmele și închise strâns ochii, legănându-se înainte și înapoi ca un copil autist. Nu suport!

„Poate că sora lui are dreptate”, se gândi Danny îngrijorat. „Poate, chiar a luat-o razna.” Apoi, își aminti cum fusese el în zilele întunecate de după dispariția Angelei Jakes. În ciuda temerilor lui Celine, Danny McGuire nu o iubise niciodată pe Angela Jakes așa cum era clar că Matt Daley o iubea pe Lisa Baring. Dar gândurile sumbre că Angela era torturată, abuzată sau ucisă tot îl aduseseră pe Danny în pragul unei căderi nervoase. Era de mirare că Matt era atât de disperat?

— E-n regulă, rosti el încet. O s-o găsim. Dar trebuie să lucrăm împreună. Și trebuie să-mi promiți că n-o să faci nicio prostie.

— O prostie? Cum ar fi?

— Cum ar fi să dispari din nou. Cum ar fi să te duci s-o cauți singur. Un lucru știm sigur despre acest individ, acest ucigaș: că este extrem de primejdios. Lasă vitejiile pe seama profesioniștilor... atât pentru binele Lisei, cât și al tău.

Matt își sprijini capul în palme.

— Nu pot să nu fac nimic. Nu pot să stau locului în vreme ce ea... ea...

Vocea i stinse, iar el gemu. Danny rosti:

— Nu-ți cer să nu faci nimic. Ți cer să mă ajuți. Ajută-mă s-o ajut.

— Cum?

— Vorbind. Danny porni reportofonul. Povestește-mi despre Lisa Baring, Matt. Spune-mi tot ce știi.

Mai târziu în acea zi, întors în camera sa de hotel din Santa Monica, Danny McGuire stătea întins în pat, mâncând o pungă mare de chipsuri Lay și introducând tot ce-i spusese Matt în fâșiilele cazului Azrael.

Mai târziu, avea să-i ceară lui Richard Sturi să se ocupe de acele date, pentru a vedea dacă se încadrau în tiparele statistice. Danny avea o admirație enormă pentru Sturi, pentru felul în care neamțul putea să ia informația brută și să-i dea viață și senst ca un olar care creează artă dintr-un bulgăre de lut. Însă Danny McGuire respecta și ceea ce Richard Sturi ar fi respins ca fiind o prostie superstițioasă. Respecta instinctul. Intuiția. Mai ales pe a lui însuși.

Ce anume din ce-i spusese Matt Daley astăzi era important? Dintre toate detaliile, care îi reținuseră atenția? Fără să se gândească, Danny începu să tasteze:

„New York. Maroc. Soră.”

Venise în L.A. În primul rând ca să caute informații directe despre locul unde se afla Lyle Renalto. Dar întâlnirea de astăzi cu Matt Daley îl făcuse să se răzgândească. Lisa Baring era cheia. Dacă afla cine era Lisa, avea o șansă să descopere *unde* se afla. Iar dacă o găsea pe Lisa – Danny McGuire era sigur de asta –, avea să-l găsească și pe ucigaș.

În cealaltă parte a orașului, la câțiva kilometri distanță, și Matt Daley era în pat, privind ecranul unui laptop. Dar nu era computerul lui. Era al Lisei.

În această dimineață, se gândise în treacăt să i-l dea lui McGuire. Poate că echipa de experți de la Interpol a lui Danny ar fi putut descoperi ceva care lui îi scăpase. Dar adevărul era că, oricât de mult îi plăcea de omul acesta,

Matt nu mai avea deplină încredere în Danny McGuire. Era un tip cumsecade și sufletist, dar nu era convins de nevinovăția Lisei. Nu spusese direct că o suspecta. Însă Matt simțise asta din întrebările puse, din expresiile faciale, din toate lucrurile pe care nu le zisese.

Treaba lui Danny McGuire era să-l găsească pe ucigaș și să obțină o condamnare. Și Matt Daley voia asta, dar acesta nu mai era scopul lui principal. Scopul principal era s-o salveze pe Lisa.

De când reușise să-i aducă laptopul din Asia, deja căutase în fiecare locșor, de la e-mailuri vechi la foto grafii și documente Word, sperând că va găsi ceva, orice care să-i spună cine era acest individ. Amantul Lisei. Cel pe care ea îl proteja. Cel care i-o furase. Singura pistă pe care o avea Matt era o poză de vacanță, o fotografie de amator care o înfățișa pe Lisa mână în mână cu un bărbat. Chipul Lisei sugera că poza era relativ recentă, fiind făcută poate cu un an sau doi în urmă, dar nu mai mulți. Era exact așa cum și-o imagina Matt în fiecare noapte. Dar chipul bărbatului era ascuns de o lumină orbitoare. Soare foarte strălucitor sau, poate, reflexia blitzului unui aparat foto. Amândoi erau îmbrăcați în șorturi și tricouri și se aflau în fața străvechiului perete de piatră al unui port.

Deschizând fotografia, Matt o examinează din nou. Zidul părea european. „Europa în perioada verii.” Un panou aflat în colțul din stânga-sus îi atrase atenția. Mări poza, așteptă ca imaginea să se clarifice, apoi o mări din nou. În cele din urmă, văzu un singur cuvânt, literele cursive fiind pictate de mână: „GELATO”.

„Italia. Au fost în Italia. Un port italian. Undeva pe coastă.”

Cu o tresărire, gândurile lui Matt se întoarseră în Bali. Pe veranda de la Mirage, cu Lisa... privind focul... urmărind dansul flăcărilor în noaptea în care făcuseră dragoste pentru

prima dată... Ce spusese ea?

Am avut „un șemineu de genul ăsta în Positano. Lui Miles îi plăcea atât de mult...”

Bărbatul din fotografie nu era Miles Baring. Dar poate că fusese făcută cu ocazia aceleiași excursii pe coasta Amalfi.

„Acolo l-a întâlnit? Acolo a început coșmarul, acolo a căzut cumva în cursa lui?”

Matt Daley îi promisese lui Danny McGuire că nu va face nicio prostie. Să încalce promisiunile făcute lui Danny McGuire începea să devină un obicei rău. Închizând calculatorul cu mâini tremurătoare, începu să-și facă bagajul.

Capitolul 21

David Ishag privea pe fereastra biroului său de la etajul 23 al unei clădiri aflate în cartierul central de afaceri din Mumbai, rânjind ca un idiot.

Dar David Ishag nu era idiot. Născut dintr-o mamă indiană și un tată englez cu origini evreiești, David Raj Osman Kapiri Ishag era unul dintre cei mai respectați antreprenori ai generației sale. Avea diplome în inginerie atât de la Oxford, cât și de la MIT, și era fondatorul și directorul general al companiei Ishag Electronics, exportatorul de componente hardware cu dezvoltarea cea mai rapidă din India. La 48 de ani, deși arăta mult mai tânăr, cu pielea fină și cafenie a mamei sale și puternicele trăsături de patrician ale tatălui său, David Ishag era frumos, extraordinar de deștept și obscen de bogat. Cu toate că se considera indian – Ishag Electronics avea birouri în toată lumea, dar turnul Mumbai, care se înălța mai sus decât toate clădirile din Nariman Point, avea să fie pentru totdeauna cartierul său general –, David Ishag era de fapt un adevărat cetățean global. Crescut în India, educat în

Anglia și în America, cunoscând influența nu a una sau două, ci a trei religii – creștinismul mamei, iudaismul tatălui și hinduismul țării natale –, David se putea simți ca acasă aproape oriunde. Mai mult chiar decât excelența academică, perspectiva lui globală și abilitatea de a relaționa cu oameni din toate culturile și de toate nivelurile sociale îl transformaseră pe David într-un fenomen în materie de afaceri.

Totuși, în această dimineață, faimoasa lui perspicacitate comercială era în stand-by. În această dimineață, David Ishag nu se putea gândi decât la chipul frumos al unei femei.

Se cunoscuseră cu două luni în urmă, la un eveniment caritabil. Una dintre acele adunări plictisitoare, exagerate, cu ținute oficiale, de la Oberoi, unde oameni care de ocupau cu fonduri de hedging și de produse de capital privat licitau ostentativ mii de dolari pentru premii neinteresante la o tombolă al cărei scop era să „strângă bani pentru copiii străzii”, dar de fapt o făceau ca să se dea mari în fața iubitelor. În mod normal, David fugea de asemenea lucruri ca de ciumă. Cheltuia o mulțime de bani în scopuri caritabile, anonim și prin transfer bancar, ca oricare om normal și cu bun-simț, și nu-l interesa absolut deloc să fie hăituit printr-o sală de bal de indivizi din lumea bună frenetici și ahtiați după bani. Femeile de la aceste evenimente erau chiar mai rele decât bărbații, hrăpărețe nerușinate cu chipurile injectate cu botox și fără absolut nimic în cap. Îți miroseau efectiv averea din cealaltă parte a camerei, la fel cum câinii polițiști antrenați adulmecă drogurile ascunse. Îl înspăimântau.

Din păcate, fiind un membru proeminent al comunității de afaceri din Mumbai, era obligat ca, ocazional, să-și facă apariția la asemenea evenimente caritabile, în această seară anume, pentru prima dată, era fericit că venise.

O văzu la o masă dintr-un colț, părând la fel de plictisită ca și el. Nu plictiseala arogantă, afectată, a fotomodelelor care îl reperaseră pe David când intrase, atât de intoxicate de propria frumusețe, încât considerau pe oricine altcineva sub nivelul lor. Ci plictiseala sinceră, profundă a unei persoane inteligente, ținută la o masă unde trebuie să facă o conversație banală cu niște măgari care rag.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, însă frumusețea ei nu avea nevoie de podoabe. Cu pomeți înalți, tenul palid și ochi inteligenți căprui-închis, scoși în evidență de părul negru tuns în stil Cleopatra, avea o prezență, aproape o aură care îl atrase pe David. Surprinzându-l privind-o, se uită la el și zâmbi.

Numele ei era Sarah Jane Hughes. Era profesoară și lucra pentru o instituție caritabilă care se ocupa de educația copiilor săraci de pe tot subcontinentul. Era irlandeză, avea cu doar câțiva ani mai puțin decât David, și era extrem de amuzantă. Imitarea bancherilor plictisitori de la masa ei îl făcu pe David să râdă incontrollabil zile întregi după aceea, iar chipul ei îl bântui, făcându-l să termine mai repede ședințele pentru a verifica dacă ea nu-l sunase pentru a accepta o întâlnire cu el.

Nu-l sunase. David Ishag mai avusese de-a face cu femei care făceau pe inabordabilele. Cele deștepte știau că era prea puțin probabil ca burlacul cel mai convenabil, dar și cel mai convins din Mumbai, să fie impresionat de lipsa de atenție. Însă Sarah Jane nu se juca. Era pur și simplu ocupată cu copiii de la școală, cu predatul, cu viața ei. Când se cunoscuseră, nu avusese habar cine era David, iar când aflase, nu-i păsase.

David Ishag știa deja că era îndrăgostit. Pentru el, fusese ceva instantaneu. Dar, după ce Sarah Jane fusese de acord să iasă cu el, îi luase o săptămână s-o convingă că și ea simțea același lucru. Tocmai când începuse să creadă că

asta nu avea să i se întâmple niciodată, că tabloidele aveau dreptate când spuneau că pur și simplu nu era genul care să se însoare, David o găsisese pe femeia visurilor sale. Era sublim, ridicol de fericit.

Interfonul bâzâi.

— E cineva aici care vrea să vă vadă, domnule Ishag. O tânără doamnă.

Inima lui David crescuse de fericire. „Sarah Jane.” Stabiliseră să se vadă abia la cina din acea seară. După ce, cu o săptămână în urmă, acceptase cererea lui în căsătorie – David dorise să meargă cu avionul în cel mai perfect loc romantic, Mauritius sau măcar Goa, pentru a-i pune întrebarea, însă Sarah Jane refuzase categoric să-și ia liber de la serviciu, așa că, până la urmă, fusese nevoit să-i ofere inelul cu ocazia unei cine la Schwan aveau multe de discutat. Dar David știa că, dacă mai trebuia să aștepte încă șase ore până s-o vadă, nu va putea să lucreze absolut deloc în ziua aceea. Era încântat că ea se ostenise să bată tot drumul până la el, părăsindu-și iubita sală de clasă.

Însă, când ușa biroului se deschise, inima lui David se strânse. „Nu e Sarah Jane. E Elizabeth Cameron. Avocata mea.” Uitase complet de întâlnirea lor.

— Mulțumesc că m-ai primit atât de repede, zise Elizabeth Cameron, zâmbind.

David încercă să-și păstreze atitudinea profesională, însă dezamăgirea i se citea pe chip.

— Pentru puțin, Elizabeth. Ce pot face pentru tine?

Elizabeth Cameron era blondă, atrăgătoare și ambițioasă. Fiind o tânără avocată cu un viitor promițător înaintea ei, știa foarte bine cât de important era pentru firmă un client ca David Ishag, cu atât mai mult pentru cariera ei. „Te rog, te rog, fă să nu-l împuște pe mesager!”

— Mă tem că n-am vești bune. Domnișoara Hughes ne-a returnat documentele. Nesemnate.

— O!

Dacă David Ishag părea surprins, asta era pentru că așa se simțea. Documentele în chestiune erau un contract prenupțial standard. Sarah Jane fusese cea care dorise o căsătorie rapidă, într-un loc discret și fără tam-tam, fără pregătiri elaborate. „De îndată ce rezolvi aspectele legale” fuseseră cuvintele ei exacte.

— Ești sigură că a înțeles exact la ce se referă documentele?

Elizabeth Cameron se foi stânjenită pe scaun.

— Chiar foarte sigură. Le-a citit cu atenție. Eu însămi i le-am dat. Răspunsul ei a fost... ei bine, a fost... „Ferm... hotărât...”

Își scotoci mintea pentru a găsi un cuvânt potrivit.

— Spune odată, fato! rosti David cu o furie care nu-i era caracteristică. Ce-a zis? Exact.

Avocata înghiți în sec.

— Ei bine... exact... a spus că nu s-ar mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ. A zis că pot să-ți dau înapoi mizeria de contract împreună cu asta, întinzând mâna, puse în palma lui David un minunat inel de logodnă Bombay cu safire și diamante. Ca să fiu complet sinceră, a sugerat apoi că poate vrei să-ți vâri atât inelul, cât și documentele în...

— Da, da, am priceput ideea. David era deja în picioare. Unde era când te-ai întâlnit cu ea? La școală?

Elizabeth Cameron dădu posomorâtă din cap.

— Totuși, nu sunt sigură că, în locul tău, m-aș grăbi să mă duc acolo. Era foarte, *foarte* furioasă. Îți spun ca femeie acum, nu ca avocată... poate că ar fi mai bine s-o lași să se calmeze.

— Sunt sigur că este un sfat bun, rosti David punându-și haina. Din păcate, sunt complet incapabil să-i dau ascultare. Vezi tu, domnișoară Cameron, necazul este că o

iubesc pe această femeie. Iar dacă ea nu se mărită cu mine, voi fi nevoit să mă arunc de la etaj. Te superi dacă nu te conduc?

Colegii lui Sarah Jane nu o văzuseră niciodată atât de furioasă. De fapt, n-o văzuseră niciodată furioasă.

Sinead, asistent pedagog, spuse:

— Probabil că e doar o neînțelegere.

Rachel, directoarea, rosti:

— Dacă ai nevoie, ia-ți liber restul zilei Sarah. Du-te și lămurește lucrurile.

Însă Sarah Jane nu voia să-și ia liber. Voia să ia o daltă de spart gheața și s-o înfigă în capul lui David Ishag. Da, povestea lor de dragoste fusese ca un vârtej. Și, da, în multe privințe încă abia se cunoșteau unul pe altul. Dar dacă David credea, *visa* că ea avea să-și înceapă căsătoria semnând o oribilă poliță de asigurare legală, era clar că n-o cunoștea absolut deloc.

Școala la care preda Sarah Jane era o clădire cu o singură încăpere, doar cu puțin mai mare decât un șopron, și care se afla în inima mahalalelor Dharavi. Peste un milion de oameni locuiau în această rețea fetidă de alei, în adăposturi improvizate, care se întindeau pe vreun kilometru și jumătate între Mahim, în partea de est a orașului Mumbai, și Sion, la vest. Două treimi din aceștia erau copii, iar mai puțin de cinci la sută dintre ei aveau parte de educație. Cei 200 de micuți care se înghesuiau zilnic în școala lui Sarah Jane erau cei puțini aleși, încântați să se afle acolo, dornici să învețe și, în multe cazuri, remarcabil de inteligenți. În ciuda lipsei de condiții și a celor peste 40 de grade din atmosfera în care munceau, Sarah Jane și colegii ei considerau că aveau slujbe de vis.

Faptul că îl întâlnise pe David nu schimbase asta. Viața lui cotidiană era cât se poate de diferită de a ei. Dar acesta era unul dintre lucrurile pe care Sarah Jane le îndrăgea la

India. Era un loc al extremelor, un loc unde o poveste de dragoste ca a lor chiar putea avea șanse. Desigur, probabil că ei îi era mai ușor să aibă o imagine optimistă privind de jos în sus, decât îi era lui David, care avea lumea la picioare. Poate că avea pielea oacheșă, iar al doilea nume îi era Raj, însă când era vorba să trăiască și să muncească printre oameni săraci și fără locuințe, Sarah Jane era deja mult mai indiancă decât el. David o vizitase doar o dată la școală. Cu acea ocazie, teama de pe chipul lui în timp ce străbăteau cartierul Dharavi o amuzase enorm pe Sarah Jane.

Aceasta era a doua lui vizită. Intrând în înghesuita sală de clasă, el păru chiar mai îngrozit decât fusese prima oară, dar dintr-un motiv foarte diferit.

— Putem vorbi?

200 de copii care flecăreau tăcură la unison. Iubitul domnișoarei Hughes era de pe altă planetă, bogat și frumos, și purtând un costum pe care niciunul dintre părinții lor nu și l-ar fi permis nici dacă ar fi muncit o viață întreagă.

— Nu.

— Te rog, Sarah. E important. Nu știu ce ți-a spus Elizabeth, dar...

— Nu da vina pe avocata ta! replică Sarah Jane. Tu ai trimis-o.

— Da, eu am trimis-o. Dar dă-mi voie să-ți explic.

— Acum, predau.

— Bine. Speriat că o va pierde, David Ishag nu cedă ușor. Trăgând un scaun de lemn de lângă una dintre băncile din spatele încăperii, se așează și își încrucișa brațele. O să aștept.

Fu o așteptare lungă. O oră. Două. Trei. Căldura era insuportabilă. David își scoase haina și cravata, iar în cele din urmă, și pantofii. Tânjea să-și scoată și sobra cămașă îmbibată de sudoare, însă avea impresia că un striptease total improvizat era posibil să nu-i fie de ajutor în relația cu

Sarah Jane. Și așa profesoara avea dificultăți în a-și menține elevii atenți. Un lucru le plăcea tinerilor indieni, fie că locuiau în palate, fie în bordeie, și acela era o telenovelă bună. În această după-amiază, directorul de la Ishag Electronics tocmai le furniza una, așteptând ca un școlar obraznic să-i dea explicații profesoarei.

În cele din urmă, copiii fură lăsați să plece. Sinead și Rachel dispărură și ele. Îndrăgostiții rămaseră singuri.

— De ce ai venit aici, David? Ce vrei?

Furia încă licărea în ochii lui Sarah Jane. David își alege cuvintele cu grijă.

— Pe tine. Te vreau pe tine.

— Dar în condițiile tale.

Sarah Jane își strânse cărțile și începu să le îndese furioasă în servietă.

David puse o mână pe brațul ei.

— N-am de gând să te pierd din cauza unei neînțelegeri stupide. Te vreau pe tine, Sarah Jane. În orice condiții.

Pentru o clipă, o expresie de tristețe adevărată se ivi pe chipul ei.

— Nici măcar nu mă cunoști.

David se retrase îndurerat.

— Cum poți spune asta?

„Pentru că este adevărat. Pentru că, uneori, abia dacă mă cunosc eu însămi. Este ca și cum aș juca un rol, rolul principal în viața mea, dar cumva am primit scenariul doar pe jumătate.”

— Dacă m-ai cunoaște cu adevărat, ai ști că mă doare-n cot de banii tăi nenorociți.

— Știu asta, protestă David.

— Atunci, de ce ai nevoie de un contract prenuptial? Puteai la fel de bine să-mi scrii o scrisoare în care să spui: „N-am încredere în tine”.

David își trecu frustrat mâna prin păr.

— Am aproape un miliard de dolari, Sarah Jane. Indiferent că-ți place sau nu, atâția bani aduc complicații. Administratori, acționari, implicații fiscale. Nu pot pur și simplu să dau fuga să mă însor fără să iau în calcul responsabilitățile pe care le am.

— Ei bine, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința asta acum, nu-i așa? Pentru că noi n-o să ne căsătorim!

De la iubita lui din colegiu, Anastasia, David nu mai avusese de-a face cu o femeie atât de irațional de încăpățânată. În mod ironic, Anastasia era singura fată de care mai fusese îndrăgostit. Însă, când rămăsese însărcinată cu copilul lui, nu numai că refuzase să se mărite cu el, dar refuzase să mai aibă de-a face cu el, susținând că era „prea imatur” pentru a fi tată. După ce se întorsese la părinții ei, în Moscova, pentru a da naștere unei fete, rupsesse orice legătură cu el. Până când David își revenise suficient pentru a lua un avion spre Rusia și a insista să-și vadă fiica, Anastasia dispăruse cu totul. Fără o scrisoare, fără o adresă unde să-i fie trimise scrisorile, fără nimic.

Nu avea de gând să îngăduie ca istoria să se repete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah Jane! Trăgând-o spre el, refuză să renunțe. Am crezut că la asta te-ai referit când mi-ai spus să „rezolv problemele legale”. Nici prin cap nu mi-a trecut că te vei supăra atât de tare.

— Ai crezut că m-am referit la un contract prenuptial?

— Documentele pe care Elizabeth ți le-a adus azi nu sunt deloc ieșite din comun. Nu pentru un om aflat în poziția mea. Dar, dacă am făcut o greșală, îmi pare rău. Am totală încredere în tine. Și vreau să fii soția mea.

O sărută. Fără voie, Sarah Jane se topi în îmbrățișarea lui. Era un om atât de bun. Atât de decent. Atât de atrăgător. Atât de puternic. Îi amintea de cineva, de cineva pe care trebuia să-l uite. Totul era atât de confuz, era atât de dificil să separe binele de rău.

David îi șopti la ureche.

— Te rog, spune că te vei mărita cu mine.

— Fără contract prenupțial? șopti Sarah Jane.

— Fără contract prenupțial.

Matt Daley ședea pe zidul portului din Positano, Italia, rupând bucăți dintr-o pâine proaspăt coaptă și mâncându-le încet. Pâinea era delicioasă, aromată cu rozmarin și sare de mare, moale și îndestulătoare sub crusta tare, presărată cu semințe. Matt ar fi înfulecat-o cu plăcere pe toată, dar știa că trebuia să păstreze și pentru mai târziu.

Se afla în Italia de zece zile, iar banii i se epuizau într-un ritm alarmant. Ceea ce îi lăsase Raquel abia dacă acoperea prețul unei ciocolate Hershey. Puținul pe care îl mai avea el nu avea cum să-i ajungă multă vreme într-o țară în care trebuia să dai 2 euro ca să folosești o toaletă publică și unde benzina părea să coste cât platina lichidă. Restaurantele îi erau total inaccesibile. În ultimele două zile, Matt supraviețuise mâncând sendvișuri cu salam și bând apă de la țâșnitori, dar deja carnea sub orice formă devenea un lux, așa că, la prânz, se mulțumi doar cu pâine. Renunțase la camera modestă dintr-o casă de oaspeți locală pentru un hostel, care costa pe jumătate, dar arăta și se simțea acolo ca într-o închisoare, mai ales din cauza dușurilor comune, a paturilor supraetajate și a strictei stingeri la miezul nopții. Și, peste toate astea, era la fel de departe de găsirea misteriosului iubit al Lisei cum fusese atunci când sosise.

Partea bună era că măcar coșmarurile încetaseră. Dacă Matt s-ar fi trezit la două noaptea strigând numele Lisei, cu siguranță ar fi fost dat afară din hostel. „Asta pentru că fac ceva. Nu zac plângând, ci mă aflu aici, încercând să-l găsesc pe acest ticălos, încercând s-o salvez.” Nu că Matt nu s-ar fi gândit întruna la Lisa. Dar învățase să izoleze cele mai cumplite chinuri. Fiecare oră petrecută torturându-se cu ce era posibil să i se fi întâmplat sau cu ce i se putea întâmpla

chiar acum era o oră irosită. „Dacă eu mă prăbușesc, ea n-o să mai aibă pe nimeni.”

Înarmat cu imaginea scoasă la imprimantă din computerul Lisei, Matt vizitase fiecare hotel din oraș, de la amărâta Pensione Casa Guillermo, la palatul care era hotelul San Pietro.

— Toate rezervările sunt confidențiale, spusese înfumuratul recepționar de la San Pietro.

— N-am văzut-o niciodată, zisese funcționarul plictisit de la Casa Guillermo.

— Nu cred. Dar 50 de euro mi-ar putea stimula memoria, rosti managerul gras de la Britannia Guesthouse, frecându-și mâinile plin de speranță.

Matt renunță. Era clar că idiotul cu vestă slinoasă nu o recunoscuse pe Lisa. În plus, Matt nu și-o putea imagina pe Lisa cazând u-se vreodată într-o magherniță precum Britannia, indiferent cât de falită era.

Învelind cu grijă restul de pâine într-o pungă de plastic și îndesându-l în rucsac, Matt se îndreptă din nou spre orașul vechi. Dacă nu găsea nimic, avea să plece din Positano, poate pentru a se întoarce la Hong Kong, să vadă dacă nu descoperă ceva acolo.

Primise informația de la o cameristă care lucra la San Pietro. Fiind martoră la respingerea tăioasă a lui Matt de către cei de la recepție, i se făcuse milă de el și îl urmăse în parcare.

— Dacă sunteți în căutare de bârfe despre clienți, ar trebui să vorbiți cu Michele, îi spuse ea. Michele a văzut totul. A auzit toate secretele.

Se dovedi că Michele lucrase ca barman la cel mai mare hotel din Positano, până aproape de sfârșitul anului trecut, când fusese concediat pentru furt. Rămas fără serviciu de atunci, avea o serioasă problemă cu băutura și o ură majoră împotriva conducerii de la San Pietro, ceea ce nu-l făcea o

sursă de mare încredere. Dar cerșetorii nu pot face nazuri, iar în clipa aceea, Matt Daley era categoric un cerșetor și la propriu, și la figurat.

Michele locuia în oraș, într-un apartament prăpădit, aflat deasupra unui magazin de pește. Matt găsi cu ușurință locul. Chiar și fără îndrumarea cameristei de la San Pietro, probabil că ar fi găsit locul după miros. Duhoarea de macrouri și sardine amestecată cu cea de transpirație și urină de pe aleea de lângă clădire era atât de cumplită, încât îi veni să vomite.

— Intră. Valeria mi-a spus că vii.

Omul care deschise ușa era mai tânăr decât se aștepta Matt și considerabil mai atrăgător. Se așteptase să vadă un bețiv de vârstă mijlocie șleampăt, dar, în afară de umbra bărbii crescute peste zi și de ochii ușor injectați, Michele Danieli părea să fie în formă bună.

— Am auzit că ești în căutarea cuiva.

— Da.

În apartament, dovezile vieții dezordonate erau mai evidente. Cutii de mâncare adusă acasă acopereau podeaua, alături de sticle de bere goale și de ziare. O sticlă de scotch pe jumătate goală se vedea alături de chiuveta din bucătărie. „Cum de l-a părăsit atât de tare norocul pe un puști atât de bine făcut și de frumos ca ăsta?” Matt se pomeni că-i pare rău pentru Michele.

Îi dădu fotografia Lisei. Reacția barmanului fu instantanee.

— Da. Îi cunosc. Au stat cinci zile sau cam așa ceva.

— Când? întrebă Matt cu răsuflarea tăiată.

— Acum doi ani, spre sfârșitul verii.

„În vara de dinainte de a se mărita cu Miles Baring.”

— Ești sigur?

— Absolut, spuse Michele. Scoase o țigară dintr-un pachet de pe măsuța de cafea și o aprinse, suflând fumul în

fața lui Matt. Nu uit niciodată pe cineva cu care am făcut dragoste.

Matt trase brusc aer în piept. Se simțea de parcă fusese lovit în cap cu o bâtă de baseball.

— Ați făcut dragoste?

Michele dădu din cap.

— Doar o dată.

Era clar că existau multe în trecutul Lisei despre care Matt nu știa. Acceptase acest lucru cu mult timp în urmă. Dar gândul că ea se dusese în Italia cu un bărbat, iar apoi sărise în patul primului barman arătos care îi făcuse avansuri... asta durea. Nu aceasta era Lisa pe care și-o amintea.

— Tipul era o mare jigodie, continuă Michele. Vio lent. Depravat. A doua zi, am fost atât de plin de răni, că nu m-am putut duce la muncă.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a pricepe semnificația cuvintelor.

— Vrei să spui... cu *bărbatul* te-ai culcat?

Michele râse.

— Desigur! Nu mă culc cu femei, scumpule. Nu-ți dai seama? Îi făcu semn cu ochiul lui Matt, dar, câteva clipe mai târziu, se posomorî. Sunt sigur că el s-a plâns la hotel că-i lipseau butonii. De parcă m-aș fi atins de bijuteriile alea împuțite, după felul cum s-a purtat cu mine.

— Hai să ne lămurim. Zici că bărbatul din poză era homosexual?

— Da, dragă.

— Dar s-a cazat la hotel cu *această* femeie? Ca un cuplu?

— Îhî. Căsătorit. Nu fi atât de șocat. Michele râse. Se întâmplă mereu.

Matt se lăsă să cadă pe canapeaua împuțită, plină de gunoarie. După zece zile în care nu aflase nimic, în două minute petrecute cu Michele Danieli se alesese cu mai mult

decât ceruse. Dacă Danieli spunea adevărul, iar „iubitul” misterios al Lisei era de fapt gay, atunci nu putea fi ucigașul Azrael. Cel care îi omorâse pe bătrâni le violase soțiile. Ejacula când făcea sex cu femeile.

— Îți amintești numele lor, ale celor doi?

— El mi-a zis că-l cheamă Luca. Totuși, soția lui i-a spus altfel. Franco, Francesco... ceva italian. N-am știut niciodată numele de familie, dar trebuie să fie înregistrat la hotel.

„Nu că mie mi l-ar spune, amice.” Cu toate astea, Interpolului probabil că i-ar fi ușor să-l afle, dacă Matt se decidea să mărturisească și să-i împărtășească această nouă informație lui Danny McGuire. Echipa lui Danny avea și banii necesari pentru a urmări noua pistă, ceva ce lui Danny îi lipsea. Însă McGuire recunoscuse că acum coopera cu inspectorul Liu, iar inspectorul Liu voia să-i pună Lisei crima în cârcă. Din motive practice, asta îl făcea primejdios. Îl făcea să fie dușmanul.

— De ce te interesează tipul ăsta? vorbi Michele. Dacă nu te superi că întreb.

— Femeia este cea care mă interesează mai mult, spuse Matt. Am motive să cred... Mi-e teamă că s-ar putea să fie în primejdie.

— Dacă încă mai este cu Luca, aș zice că este în pericol cu siguranță. Michele își aprinse o altă țigară, iar Matt observă că mâna îi tremura. Tipul era ciudat. Înfricoșător, de fapt. Când i-am văzut la bar, am avut impresia că era intimidată de el, dar abia după ce m-am culcat cu individul mi-am dat seama de ce. Am crezut sincer că era posibil să mă ucidă în acea noapte.

— Îți mai amintești ceva legat de cei doi, orice m-ar putea ajuta să-l găsesc pe acest om? Ți-a vorbit despre casa lui, despre prieteni, despre serviciul lui? Ea a spus ceva?

Michele clătină din cap.

— Îmi pare rău, omule. Nu-mi vine nimic în minte.

Matt se ridică să plece. Când ajunsese la ușă, Michele rosti:

— A! A fost ceva. Totuși, probabil că nu-i important.

— Spune-mi.

— Femeia, nevasta lui Luca. Cred că se simțea singură. În orice caz, a devenit prietenoasă cu alt oaspete, mai ales în ultimele zile petrecute acolo. Un tip bătrân, extraordinar de bogat, care venise singur. În sfârșit, îmi amintesc că erau la piscină, iar bătrânul a întrebat-o de unde e familia ei. Iar ea a zis că din Maroc.

Matt încremeni.

— Maroc?

— Da. Ceea ce era ciudat pentru că fata era la fel de americană precum o plăcintă cu mere. Adică, dacă ea era din nordul Africii, eu sunt din Noua Scoție.

— L-ai recunoaște pe bătrân dacă ți-aș arăta o poză? Întrebă Matt cu voce tremurândă.

— N-am nevoie de o poză, spuse Michele. A fost tipul care mi-a dat bacșișurile cele mai babane din viața mea, așa că-mi amintesc numele lui. Era Baring. Miles Baring.

Capitolul 22

Danny McGuire își strânse mai tare geaca groasă în jurul trupului și se strădui să facă față frigului în vreme ce străbătea străzile aglomerate din Queens. Era abia sfârșitul lunii septembrie, dar în New York își făcuse simțită prezența primul val de frig al toamnei. Deasupra capului lui Danny, frunze ruginii cu vârfurile acoperite de gheață tremurau în vântul rece de nord-est. La colțul străzii, trei vagabonzi stăteau înghesuiți lângă un bidon în care ardea ulei, încălzindu-și degetele înmănușate deasupra flăcărilor. Cei de la FBI fuseseră generoși cu timpul lor, dându-se peste cap pentru a-l ajuta pe Danny să facă săpături în legătură cu copilăria Lisei Baring. Însă era ca și cum ar fi căutat

proverbialul ac în carul cu fân. Tot ce aveau era ce le dăduse Danny – fotografia Lisei, grupa sanguină, vârsta estimată (pe baza datei de naștere din pașaport) și perioadele în care ar fi putut locui în oraș copil fiind.

— Știi ceva despre familia ei?

Danny clătină din cap.

— Credem că a avut o soră, dar nu cunoaștem detalii. Și că părinții sunt morți. Asta-i tot.

Directorul-asistent ridică din umeri.

— Nu e mare lucru.

— Știu. Îmi pare rău.

— Dă-mi două zile, să văd ce pot găsi.

În vreme ce FBI-ul își vedea de treabă, Danny își petrecu următoarele 48 de ore ricoșând prin Manhattan ca un fluture de badminton. Dădu în total 116 telefoane la diverse licee, pentru care fu răsplătit doar cu 116 răspunsuri de genul: „îmi pare rău, nu avem acest nume în baza de date”. Se dusesese în persoană la DMV, o filială a administrației asigurărilor sociale, la birourile centrale a șase bănci și la numeroase birouri administrative din opt spitale importante. Trimisese prin e-mail fotografia Lisei la Times, *Daily News* și Post, în speranța că cineva își va aminti ceva și făcu o cercetare completă a articolelor locale despre surori orfane și/sau orice referiri la Maroc și copii. Nu găsi absolut nimic.

Deprimat și înfrânt, se întoarse la sediul FBI doar pentru a-l găsi pe agentul cu care lucra în aceeași stare mohorâtă în care era și el.

— Îmi pare rău, dar, după cum am spus, e un oraș mare, locuit de *muulte* Lisa. Asta presupunând că Lisa este numele ei adevărat. Vorbești despre un copil anonim care se poate să fi locuit aici cu 20 de ani în urmă.

Danny suspină.

— Mulțumesc oricum că ai încercat.

— Singura altă pistă la care mă pot gândi sunt părinții ei.

Dacă au murit când ea era mică și nu avea alte rude, e posibil să fi ajuns într-un orfelinat. Sistemul de protecție al copiilor de obicei nu-i separă pe frați, dacă au de ales, așa că, dacă avea o soră, probabil că au ajuns acolo împreună. Vrei numerele de telefon ale birourilor de asistență socială pentru copii și familie din New York?

Asta se întâmplase cu o seară în urmă. După o noapte lungă în care își lăsase degetele să umble, astăzi Danny bătea străzile înghețate, pentru a vizita personal adăposturile pentru copii. Aplecându-și zgribulit capul, verifică GPS-ul telefonului. „Aproape am ajuns.” The Beeches¹² era ultima instituție de pe lista lui. Cu atât de multe cămine care se închiseseră din lipsă de fonduri și cu o modificare, în anii '90, a politicii de stat care prefera varianta asistențelor maternale pentru a-i ține pe orfani în familii, nu în instituții, mai rămăseseră de fapt doar douăsprezece cămine dintre cele care funcționaseră la începutul anilor '90. Patru dintre ele nu primeau decât băieți. Din celelalte opt, Danny vizitase șapte. Două dintre ele nu țineau deloc evidențe. În unul se aflase o Lisa, numele de familie Bennington, dar în clipa aceasta ispășea o pedeapsă de 30 de ani, pentru jaf armat, într-un penitenciar din Louisiana. Altă fundătură.

The Beeches din Queens era cea mai mare instituție pentru adolescenții fără adăpost din oraș. Majoritatea caselor de copii încetau să aibă grijă de ei după ce împlineau 13 ani, iar aceștia erau aruncați în stradă sau în școli de reeducare ori în casele unor asistenți maternali. O clădire victoriană urâtă, din cărămidă roșie, cu geamuri mici și cu o ușă neagră, respingătoare, The Beeches îi aminti lui Danny de un roman de Dickens. Totuși, de îndată ce intră, decorul

---

¹² Fagii.

deveni surprinzător de vesel. Un artist în devenire pictase o friză viu colorată, în stil graffiti pe pereții recepției. Prin ușa dublă de sticlă de la capătul coridorului, Danny văzu un grup de bărbați tineri adunați în jurul unei mese de foosball, în vreme ce un grup de femei, mai mare, urmărea o reluare a emisiunii American Idol la un televizor, strigând cu putere, dar într-o atmosferă relaxată, spre ecran.

„Am văzut și locuri mai rele în care să crești”, se gândi Danny amintindu-și de străzile din estul L.A.-ului, unde lucrase la 20 de ani, sau chiar cartierele sărace ale Lyonului. „Poate că acești copii sunt cei norocoși.”

— Domnul McGuire? Sunt Carole Bingham, directoarea de-aici. Vreți să luăm loc la mine în birou?

Având puțin peste 40 de ani, cu părul blond tuns scurt, mai degrabă o femeie frumoasă decât un chip convențional de drăguț, și cu o siluetă elegantă, înveșmântată într-un taior de lână Ann Taylor, Carole Bingham avea un aspect profesionist și organizat. Era limpede că înclina mai degrabă spre genul de femeie-administrator decât cel de mamă grijulie, dar poate că de-asta aveau nevoie copiii de-acolo.

Danny o lămurii ce anume dorea. Își dădu osteneala să-i explice că femeia pe care o căuta nu era neapărat suspectă de crimă, sau de vreo crimă, ci era legătura între patru crime deosebit de îngrozitoare.

Carole Bingham trase un greu sertar de metal al unui mare fișet demodat, aflat într-un colț.

— Ne-ati informatizat din 1999 încoace, explică ea. Pentru anii despre care vorbiți, toate informațiile pe care le avem se află aici.

— N-ați cerut niciodată nimănui să introducă aceste date în fâșiere electronice? întrebă Danny privind deznădăduit muntele de documente dezorganizate, cu colțurile îndoite.

Carole Bingham zâmbi dulce.

— Vă oferiți să faceți treaba asta? Uitați ce este, aveți

dreptate, desigur. Ar trebui să ne punem la punct arhiva veche. Dar adevărul este că nu avem nici bugetul, nici timpul necesare. Se uită la ceasul de pe perete. În zece minute, am o întâlnire cu niște birocrați din Albany, în holul principal. Vă deranjează dacă vă las să răsfoiți singur toate astea?

— Nu, deloc, rosti Danny recunoscător. Sper să nu vă stau prea mult pe cap.

Se dovedi a fi o speranță zadarnică. Era uimitor cât de multă hârtie putea fi vârată, îndesată, împăturită și boțită într-un singur sertar metalic. Certificate de naștere, dosare medicale, rapoarte ale poliției și ale asistentului social de caz zăceau alături de scrisori personale, desene ale copiilor și chiar ambalaje de bomboane. Nimic nu era etichetat și, cu toate că unele documente oficiale erau datate, nu se vedea că cineva ar fi făcut vreodată chiar și cea mai mică încercare de a pune lucrurile într-o ordine oarecare.

După două ore disperate, intră un puști și îi întinse lui Danny o mult dorită cană cu cafea. Avea în jur de 16 ani, era deșirat și stângaci, iar acneea îl pedepsea acoperindu-i peste o treime din față. Dar îl privi pe Danny în ochi când vorbi – ceea ce era întotdeauna un semn bun – și îi dădeai seama după osatura feței că va deveni un tânăr frumos.

— Domnișoara Bingham a spus să vă întreb dacă aveți nevoie de ajutor.

Danny își ridică privirea din munții de hârtii.

— Nu, e-n regulă. Dacă aș ști ce caut, poate. Dar n-are rost să ne pierdem amândoi timpul.

— Toate sunt din anii '80, nu-i așa? rosti băiatul.

Danny dădu din cap.

— Ați văzut vechile albume anuale? Dacă nu altceva, măcar o să vă facă să zâmbiți. Hainele arătau tragic.

Trăgând un scaun, băiatul se urcă pe el și ajunsese la raftul de sus al unui dulap înalt, de unde scoase un teanc de

albume negre pe care le lăasă să cadă pe dușumea, lângă Danny, cu o bufnitură puternică.

— Astea sunt ținute separat?

— Da, spuse băiatul părănd puțin rușinat. Nu e oficial. Bănuiesc că e cam trist, dar uneori le folosim ca să jucăm „mișto sau nu”. Știți site-ul acela pe care îți pul poza, iar copiii pot vota cât de atrăgător ești? E un fel de versiune jalnică a sa. În sfârșit, astea sunt cele din anii '80.

Băiatul plecă, iar Danny începu să răsfoiască noua lui comoară. Nu că s-ar fi așteptat cu adevărat ca vreo fotografie a Lisei Baring în adolescență să-i cadă în brațe. Șansele de a se întâmpla așa ceva erau de o mie la unu. Dar măcar erau fotografii cu nume, fotografii ale unor copii reali.

Lipseau mulți ani. Albumele săreau de la intervalul 1983-1987 la 1989-1992. Abia când ajunse la al nouălea album, o văzu.

Fotografia era datată, iar moda de atunci nu era deloc avantajoasă, după cum îl avertizase băiatul. Chipul care se uita fix la Danny era mai tânăr decât și-l amintea, desigur, și mai puțin stilat. Dinții nu îi erau foarte drepți, iar părul lung era lăsat liber. Dar era o față pe care Danny McGuire nu avea s-o uite niciodată. Nasul lung și acvilin. Arcuirea regală a buzelor. Scânteia arogantă din ochii azurii. Sub poză, o mână de femeie din deceniul următor scrisese cuvântul „mișto” cu câteva semne de exclamare.

„Era mișto chiar și atunci. Și nu numai el știa asta.”

Explicația foto era „Frances Mancini – cel mai probabil va da lovitura la Hollywood!” însă Danny McGuire îl cunoștea sub alt nume. „Lyle Renalto.”

Claire Michaels se gândi de două ori înainte de a lua telefonul. Se simțea vinovată, dar trebuia să facă totuși ceva. Era îngrijorată de moarte din cauza fratelui ei și nu știa la cine altcineva să apeleze. Formă numărul.

— Alo?

Danny McGuire părea extrem de vesel. Dintr-un anumit motiv, asta o debusolă pe Claire.

— Da, alo, se bâlbâi ea. Sunt eu. Claire Michaels. Sora lui Matt Daley... știi. Ne-am cunoscut.

— În L.A., desigur. Ești sora lui Matt, rosti Danny cu amabilitate.

— Da. Ai vești de la el?

Cuvintele ei îl făcură pe Danny să tacă brusc. De ce îi pune Claire o astfel de întrebare? Nu locuia Matt la ea acasă?

Sincer vorbind, ultimul lucru la care Danny McGuire dorea să se gândească în clipa aceea era Matt Daley. După ce dăduse peste fotografia lui Lyle Renalto – a lui Frankie Mancini – în anuarul de la The Beeches, o căutase extrem de entuziasmat pe Carole Bingham. Directoarea îl prezentase lui Marian Waites, o femeie din personalul de la bucătărie și singura care lucrase acolo pe vremea lui Mancini.

Danny nu se așteptase la prea multe de la doamna Waites, dar se dovedise că bătrâna doamnă avea o memorie enciclopedică și reușise să aleagă un alt chip din anuar, chip care aparținea cuiva care îl cunoscuse bine pe Mancini. „Ăștia doi erau prieteni la cataramă.” Numele lui era Victor Dublenko. O verificare rapidă la NYPD relevă că *ei* îl cunoșteau bine pe Dublenko, acesta fiind proxenet și, ocazional, dealer, încă în viață, acum eliberat din închisoare și locuind în Queens, la nici șase străzi de The Beeches, unde se afla Danny în clipa aceea. Danny tocmai era pe cale să pornească spre apartamentul lui Dublenko atunci când Claire îl sunase.

Nemulțumit, își îndreaptă din nou atenția spre Matt Daley.

— Nu, n-am mai vorbit cu el de când ne-am văzut la dumneata acasă. Nu e acolo?

— Dacă era cu mine, nu te sunam, nu-i așa? se răsti

Claire. Îmi pare rău. N-am vrut să mă descarc pe dumneata. Dar îmi fac griji pentru el. Seara trecută, mi-a lăsat un mesaj vocal care pur și simplu n-are niciun sens.

— Ți-a spus unde este?

— Mda. E în Italia.

— În Italia?

— Îhî. Pe coasta Amalfi. A zis că are o pistă legată de bărbatul care e posibil s-o fi răpit pe Lisa. Sinceră să fiu, mă mir că a avut bani pentru biletul de avion. Dumnezeu știe cum supraviețuiește acolo.

Lui Danny i se strânse inima. Matt îi jurase că va renunța, că nu-l va mai urmări singur pe acest maniac. Acum, că șefii de la Interpol susțineau oficial Opera țiunea Azrael, ultimul lucru de care Danny avea nevoie era ca Matt Daley, instabil psihic, să tropăie prin cazul lui ca un elefant furios, având de-a face cu potențiali martori și, din câte bănuia el, ascunzând probe-cheie. Nu pomenise de nicio „pistă” italiană când se întâlnise cu Danny.

— A mai spus și altceva?

— A spus o mulțime de lucruri, dar, după cum am zis, bătea câmpii. A spus că iubitul Lisei nu era iubitul ei. Că era homosexual. A zis că îl cunoștea de dinainte de a se întâlni cu Miles, lucru pe care, dintr-un anumit motiv, îl considera important, dar că el *nu putea fi Azrael*, că dumneata și ceilalți ofițeri vă aflați pe o pistă greșită. Cine dracu e Azrael?

— Nimeni, rosti Danny. Este un nume de cod. Nu-ți face griji despre asta. Dar și el își făcea griji pentru Matt, atât personal, cât și profesional. Apreciez că m-ai sunat, îi spuse el lui Claire. În clipa asta, sunt în drum spre o întâlnire importantă, dar, după aceea, o să încerc iarăși să iau legătura cu fratele tău. Între timp, dacă mai afli ceva, orice...

— O să-ți transmit. Nu este... nu este în primejdie, nu-i așa?

Danny îi desluși îngrijorarea din voce.

— Nu, minți el. Nu cred. O să sun totuși la poliția din Amalfi, pentru orice eventualitate. Să le cer celor de-acolo să-l supravegheze.

Se gândea la conversația cu Claire Michaels. Oare Matt Daley chiar dăduse peste o pistă utilă referitoare la iubitul Lisei? Fără a sta de vorbă cu el, îi era imposibil să-și dea seama cât de mult din cele comunicate surorii lui era real și cât de mult era scorneala imaginației sale febrile, chinuite de sentimentul adânc de deprimare. Până să ajungă la apartamentul lui Dublenko, gândurile lui Danny se învâртеbeau fără speranță.

„Lyle Renalto. Frankie Mancini.” Ce legătură putea avea băiatul din albumul foto cu Italia și cu Lisa Baring? Ce căuta Danny aici?

Cinci minute mai târziu, Victor Dublenko părea să-și pună aceeași întrebare, privindu-l pe Danny din soiosul său fotoliu La-Z-Boy din vinii.

— N-am nimic de spus.

Livingul lui Dublenko era o cocină dezgustătoare, fetidă, plină cu perne pătate, ace, plante de marijuana moarte și farfurii cu mâncare consumată pe jumătate. Cele două dormitoare aflate pe coridor erau mai curate. Clienții se așteptau la un anumit standard de igienă, iar Victor Dublenko avea grijă să li-l asigure. Dormitoarele erau pentru afaceri. Însă în ceea ce-l privea, Victor era foarte mulțumit să trăiască în rahat.

— Nu-mi plac polițiștii.

Danny McGuire ridică prietenos din umeri.

— Nici mie nu-mi plac proxeneții. Dar ce putem face? Fiecare reprezintă un risc profesional pentru celălalt.

Victor Dublenko râse, un sunet gros, gutural care se transformă rapid într-o tuse urâtă. Scoțând o batistă din buzunar, sculpă ceva scârbos în ea și o îndesă înapoi în

buzunar.

— Deci, nu ne plăcem unul pe altul. Dar putem face afaceri, nu? Tu plătești, eu vorbesc.

Exact atunci, o fată foarte tânără, foarte slabă, purtând un șort și o vestă intră în cameră, părând dezorientată. Victor Dublenko mârâi la ea, iar aceasta fugi ca un cărăbuș speriat. „Sărmana copilă”, se gândi Danny. Nu avea mai mult de 15 ani. Gunoaie ca Dublenko îi întorceau stomacul pe dos. Dar își aminti de ce se afla acolo, câte vieți era posibil să depindă de informațiile lui Dublenko, așa că își mușcă limba. Scoțând un teanc de bancnote de 50 de dolari, își linse degetele și le numără ostentativ înainte de a le vârî cu grijă înapoi în buzunar.

— Prefer: „Tu vorbești, eu plătesc”, dacă e în regulă pentru tine, domnule Dublenko.

Fără să-și ia ochii de la buzunarul în care se aflau banii, proxenetul spuse sec:

— Ce vrei să știi?

Danny îi dădu anuarul.

— Ți-l amintești pe tipul ăsta?

— Lisuse! Dublenko zâmbi dezvăluind o colecție strâmbă de dinți, majoritatea din aur. Frankie Mancini, omule. De unde naiba ai asta?

Danny McGuire așteptă ca Victor să-și curețe plămânii distruși de tabac, făcând eforturi să respire, ca un pește ajuns pe uscat.

— De la The Beeches. Am fost acolo mai devreme. Doamna Waites mi-a spus că tu și Frankie ați locuit în acel cămin între 1986 și 1988 și că erați apropiați. Așa este?

Ochii verzi ai lui Victor Dublenko se îngustară.

— Doamna Waites. Căteaua aia bătrână mai trăiește?

— Așa este, domnule Dublenko?

Victor dădu din cap.

— Știi multe despre trecutul meu, dom' detectiv. Mă simt

flatat.

Danny nu se osteni să-și ascundă disprețul.

— Sincer să fiu, nu mă interesează trecutul tău. Mă interesează Frankie Mancini. Când l-ai văzut ultima dată?

Dublenko clătină din cap.

— Cu mult timp în urmă, omule. Cu ani în urmă, cu foarte mulți ani. Poate 20?

— Unde?

— Chiar aici, în New York. A fost transferat la un alt cămin în anul următor după ce a fost făcută fotografia asta, iar pentru o vreme am păstrat legătura. Dar, după aceea, a căpătat o slujbă în Vest și asta a fost tot.

„În Vest. Los Angeles... Unde a devenit Lyle Renalto și a întâlnit-o pe Angela Jakes... Unde a început totul.”

— N-ai mai auzit niciodată de el?

— Niciunul din noi nu era genul care să scrie scrisori, rânji Dublenko. De ce îl cauți? A făcut ceva rău? A jefuit o bancă?

— Te-ar surprinde dacă ar fi făcut-o?

Dublenko reflectă câteva clipe.

— Da, de fapt da. Mi-am închipuit mereu că se va descurca bine.

— De ce ți-ai închipuit asta?

— Ei bine, în primul rând era deștept. Vorbea limbi străine, știa matematică, nu era nimic ce puștiul ăla să nu poată face. Și în al doilea rând, uită-te la el. Cu o față ca asta, viața e ușoară.

Cuvintele ar fi putut să fie interpretate ca amare, dar nu era nici urmă de resentiment în tonul lui Dublenko. În realitate, era invers. Erau pline de admirație. Nostalgice. Drăgăstoase chiar.

— În ce fel ușoară? Vrei să spui că avea succes la fete?

Un rânjet se întinse pe trăsăturile ca de broască ale lui Dublenko.

— Pe Frankie nu-l interesau fetele, dom' detectiv. Nu aia era echipa lui, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Un fior străbătu șira spinării lui Danny. Ce-i zisese Claire Michaels despre ce aflate de la Matt Daley care sunase din Italia? „Iubitul Lisei nu era iubitul ei. Era homosexual. Nu putea fi Azrael. Vă aflați pe o pistă greșită.”

— Asta nu înseamnă că femeile nu erau interesate de el. Cățelele erau pe el ca muștele. Și, după cum am zis, Frankie era deștept. A folosit puterea asta în avantajul lui.

Danny se gândi la Lyle Renalto, la modul cum se insinuase în viața Angelei Jakes, cum o făcuse să aibă încredere în el și poate cum o ademenise spre moarte.

— În ce fel o folosea?

— O, știi tu. Le convingea pe fete să facă diverse lucruri pentru el, să-i dea cadouri, să-l acopere când nu respecta ora de stingere. Prostioare din astea. Dar niciodată nu se dădea cu adevărat la femei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Danny începea să se sature de eufemismele deloc subtile ale lui Dublenko.

— Înțeleg, Dublenko. Frankie era gay.

— Mda, era gay, dar nu era doar atât. Simțea ceva pentru femei... repulsie. Nu doar sexual, ci și ca oameni. Cu excepția prințesei, desigur.

— Prințesa?

Expresia de pe chipul lui Dublenko deveni acră.

— Frankie era total obsedat de ea. Prințesa Sofia. Așa îi spunea el. Dracu' știe care era numele ei adevărat.

— Îți displăcea prietenia lor?

— A, nu conta. Dublenko își flutură nepăsător o mână. Era o prostie, atât tot. Îmi amintesc că Frankie mi-a zis că descindea dintr-o familie regală marocană. Bătea câmpii. De-aia a ajuns pe străzile din Brooklyn, nu-i așa?

Danny ezită. Ceva din spusele lui Dublenko îi aminti un lucru, dar nu-și putu da seama ce anume.

— Am plecat de la The Beeches înainte ca Sofia să vină acolo, dar am întâlnit-o o dată, chiar înainte ca Frankie să plece din oraș, și ce mai cățea grozavă era. Am auzi că, înainte de a-l cunoaște pe Frankie, bărbaii de la căminul de dinainte și-o treceau unul altuia ca pe una dintre păpușile alea gonflabile. I-o trăgeau în posteriorul ei regal. Victor Dublenko râse libidinos aducându-și aminte. Era doar o altă târâtură, târfă de consum, dar Frankie nici nu voia să audă. „Prințesa mea”, așa îi spunea. Parcă îl vrăjise cumva.

După ce se convinsese că Dublenko îi zisese tot ce știa, Danny îl plăti și luă un taxi până la hotel. Afară era întuneric deja și amarnic de frig. Retrăgându-se în coconul cald al camerei sale, încuie ușa, aruncă pe pat notițele, reportofonul și servieta, iar apoi își verifică mesajele. Nimic interesant. După un scurt telefon dat lui Céline – era a treia seară la rând când Danny îi spunea căsuței vocale a soției lui cât de mult o iubea și cât de dor îi era de ea – și o altă încercare eșuată de a da de Matt Daley, formă numărul lui Claire Michaëls.

— Tipul ăla de care a pomenit Matt, iubitul Lisei. Ți-a spus cum îl cheamă?

— Nu cred, zise Claire. A, stai! E posibil să fi spus ceva în treacăt. Franco? Francesco? E posibil?

După ce închise telefonul, Danny se dezbracă de hainele ude și se vârî sub duș. Loviturile jeturilor de apă fierbinte aveau ceva care mereu îl ajutase să gândească. Simțea că în ziua aceea pusese mâna pe mai multe piese din puzzle. Dacă și-ar da seama cum să le combine, poate că ar afla soluția acestei ghicitori. Problema o reprezenta faptul că nu erau piesele pe care le căutase.

Venise la New York pentru a căuta informații despre trecutul Lisei Baring. În schimb, aflase multe despre copilăria lui Lyle Renalto. Doar că nu exista niciun Lyle Renalto, ci numai acest Frankie Mancini. Frankie Mancini...

care e homosexual... așa că nu putea fi Azrael, violatorul ucigaș, nu?... Dar care se pare că avea o legătură cu Lisa Baring. Cu toate că nu ca iubit al ei. La fel cum Frankie nu fusese iubitul „prințesei Sofia”, oricine o fi fost ea. La fel cum Lyle Renalto nu fusese iubitul Angelei Jakes. Totul era legat, dar fiecare legătură părea a închide un cerc, în loc să se unească de altele.

„Lisa... Lyle... Frankie. Lisa... Angela... Sofia. Ce nu pricep?”

Nu era vorba doar de oamenii care se înscriau într-un cerc, ci și de locuri. New York, L.A., Hong Kong, Italia, New York. Și Maroc. „Asta e! Dublenko a spus că prințesa Sofia a lui Frankie pretindea că era din Maroc. Acolo aveau de gând să fugă Matt Daley și Lisa înainte ca Lisa să dispară.”

Era important Marocul, sau era doar o coincidență? Pe Danny începu să-l doară capul.

După ce se șterse, se așeză pe pat și se uită din nou la fotografia lui Frankie Mancini din anuarul de la The Beeches. Lyle Renalto îi zâmbi batjocoritor. Frankie era mai tânăr decât Lyle, chipul îi era mai cărnos și mai rotund. Totuși, în ciuda diferențelor, era, în mod clar, aceeași persoană.

Instinctiv, fără să știe cu adevărat de ce, Danny își porni computerul și deschise poza Lisei Baring, pe care i-o furnizase inspectorul Liu și pe care el o trimisese la NYPD și diverselor agenții și organizații din oraș, dar cu prea puțin succes. Se uită vreme îndelungată la chipul Lisei, aproape ca și cum se aștepta ca ea să-i vorbească, să-i dezvăluie secretele. În cele din urmă, mări zona ochilor, ochii care îl vrăjiseră pe Matt Daley – și, probabil, și pe Miles Baring înainte de el –, transformându-l într-o umbră a celui care fusese înainte. Îi amintiră lui Danny de alți ochi pe care îi văzuse. Ochi pe care îi văzuse altundeva. Ochi pe care îi văzuse demult.

Dintr-odată, iată-l! Pur și simplu privindu-l în ochi!
Cu inima bubuind, Danny McGuire luă telefonul. „Cum de-am putut fi atât de orb?”

Capitolul 23

Inspectorul Liu se uită scârbit la managerul hotelului. Bărbatul era chel, aparent needucat și morbid de obez, grăsimea de balenă fiind îndesată într-un costum de poliester gri, cu două numere prea mic pentru el și atât de strălucitor, încât parcă era de argint. Cu toate astea, părea să conducă unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Sydney, de cinci stele, aflat chiar în port și printre clienții cărui se numărau staruri rock și politicieni. Nu exista nicio dreptate pe lumea asta.

— Ești sigur că era ea?

— Uite ce e, amice, găfâi managerul înapoiindu-i fotografia Lisei Baring. N-oi fi eu afurisitul de Stephen Hawkins, dar sunt în stare să recunosc o față. Mai ales una atât de superbă. Face parte din slujba mea. Se scărpină la subsuoară fără să-și dea seama ce face. Au trecut două luni de-atunci. Stacey, de la etaj, o să-ți dea datele exacte. S-a cazat împreună cu un tip, un individ arătos, dar ea a plătit nota. Sunt aproape sigur că au făcut rezervarea pe numele „Smith”.

— Nu verificați pașapoartele oaspeților?

Managerul pufai disprețuitor.

— Nu suntem nenorocitul de FBI, domnule Liu.

— *Inspector* Liu, rosti Liu cu răceală.

— Și, fără supărare, dar nu suntem nici poliția chineză, continuă australianul cel gras, ignorându-l. Dacă mă apucam să-i verific pe fiecare domn și doamnă Smith care s-au cazat aici, aș fi dat repede faliment, dă-mi voie să-ți spun.

— Cine a achitat nota de plată?

— Ea a plătit, femeia. În numerar.

— Dar n-au lăsat nicio adresă unde să le trimiteți mai departe corespondența, n-aveți nicio adresă de facturare, nimic?

— După cum am spus, nu cred, dar verifică la Stacey. Ea e ochii și urechile acestui loc, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Stacey era ca un șoricel blajin, o femeie la 60 și ceva de ani care confirmă tot ce șeful ei îi spusese deja inspectorului. Doamna Smith plătise cash. Nu, nu pomenise nimic despre planurile ei de viitor, cel puțin nu la recepție. Domnul Smith era „tăcut” și „atrăgător”. Stacey nu se hazardă să-și dea cu presupusul în privința vârstei lui.

— Aș vrea să văd camera lor.

Apartamentul era enorm chiar și după standardele înalte ale hotelului. „Doamna Smith” probabil că avusese nevoie de un cărucior cu bani gheață pentru a plăti cazarea o săptămână aici. Dar Lisa Baring își permitea, banii bătrânului ei soț arzându-i buzunarele de hoată și escroacă. El și oamenii lui parcurseseră încăperile, căutând amprente, fire de păr sau alte probe criminalistice, dar, după două luni și numai Dumnezeu știa câți alți ocupanți ulteriori – plus că se făcea curățenie de două ori pe zi –, nu existau prea mari speranțe.

Toate cameristele fură interogate, la fel și portarii, personalul de la bar și de la restaurant și cineva pe nume Liana, de la spa-ul unde doamna Smith se bucurase de masajul cu pietre fierbinți pentru care hotelul era renumit.

— Părea puțin cam deprimată, ca să fiu sinceră, își aminti Liana dând din grelele gene false spre inspectorul Liu și aproape asfixiindu-l cu o boare de parfum CK One. Îmi amintesc că era înlăcrimată în timpul tratamentului. Dar oaspeții sunt adesea așa. Atât de multe tensiuni sunt eliberate când atingi cu adevărat acele meridiane, dacă știți

ce vreau să spun.

— A zis ceva despre motivul supărării ei? Orice informație ne-ar putea fi de ajutor.

Liana se gândi.

— N-a spus. Dar aş zice că avea necazuri legate de un bărbat. I-am văzut pe ea şi pe soţul ei în hol, de vreo două ori, iar el o ţinea mereu de mână sau se agita în jurul ei, dar ei nu părea să-i pese. Îl tot îndepărta.

Până la sfârşitul zilei, inspectorul Liu ajunsese să se simtă frustrat. Venise personal la Sydney deoarece faptul că fusese văzută în Australia reprezenta prima probă solidă pe care reuşise s-o obţină, după a doua încercare a doamnei Baring de a dispărea. Deci femeia era (a) în viaţă şi (b) liberă, nu întemniţată în vreun donjon al unui agresor sexual, cum păreau să creadă anumite părţi implicate cu inima însângărată. Dar călătoria fusese un fiasco. Nu descoperise nimic în plus faţă de ce ar fi putut afla în urma unui apel telefonic de zece minute, dat din Hong Kong.

Lăsând trei oameni să termine de prelevat probele fizice, plecă de-acolo.

— Unul dintre şoferii noştri te poate duce la aeroport, îi propuse mărinimos managerul cel gras. Dacă tot pleci din Sydney, măcar poţi s-o faci cu stil.

Şezând în spate, pe bancheta cu tapiţerie pluşată a limuzinei cu aerul condiţionat pornit, Liu se gândi cu amărăciune la faptul că Lisa Baring şi amantul ei păreau mereu să fie cu un pas în faţa lui. Putea paria pe ultimul dolar de Hong Kong că *ei* plecaseră din Sydney cu stil. Brusc, îi veni un gând. Bătu în geamul care îi despărţea pe pasageri de şofer, geam care fu coborât cu promptitudine.

— Există un buton de apel, dacă doriţi. Vedeţi consola din stânga?

Însă pe inspectorul Liu nu-l interesau butoanele şi consolele.

— Câți șoferi are hotelul?

— Suntem șase.

— Și aveți o evidență a drumurilor făcute? Unde sunt duși oaspeții?

— Există un registru, da. E la birou.

— Întoarce.

— Dar... avionul dumneavoastră. Am crezut că ați spus că ultimul zbor spre Hong Kong...

— Întoarce!

Stacey fu surprinsă să-l vadă pe morocănosul polițist chinez întorcându-se atât de repede.

— Domnule inspector. Credeam că ați spus că...

— Am nevoie de registrul cu drumurile șoferilor, zise Liu. Îi spuse datele. Vreau să știu cine i-a dus pe cei doi Smith la aeroport.

— Nu toți oaspeții noștri folosesc mașinile, îl avertiză femeia. Majoritatea pleacă singuri.

Însă Liu n-o asculta. Iată! „Smith, 10.20 a.m. Marco.”

— Trebuie să vorbesc cu Marco. Imediat.

— Mă tem că nu va fi posibil, rosti Stacey agitată. Marco e în concediu de doliu. Mama lui a murit cu o săptămână în urmă.

Inspectorului Liu nici că-i putea păsa mai puțin de mama lui Marco.

— Vreau adresa lui.

Marco Brunelli era încă în chiloți și un maiou pătat când polițistul chinez bătui la ușa lui. De fapt, nu prea erau bătăi, ci bubuituri.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Marco înghiți în sec, încordat, gândindu-se la iarba aflată la vedere pe noptieră, la faptul că nu plătitise impozitele pe anul trecut și la un incident cu o dansatoare la bară, care se petrecuse la clubul de noapte Blushes, cu o lună în urmă. Nu că ultimul ar fi fost din vina lui.

— Lucrezi ca șofer la Huxley Hotel?

— Da. Sunt în concediu. E vorba de mama. Ea a...

— Sâmbătă, în data de 16, dimineață, ai dus la aeroport un cuplu pe nume Smith. Îți amintești?

— Smith. Marco se încruntă. Smith, Smith, Smith.

Polițistul îi dădu fotografia unei femei brunete foarte atrăgătoare.

— A, ea! Da, îmi amintesc de ea. Și de soțul ei. Da, așa e, i-am dus la aeroport. De ce?

— Știi încotro s-au dus?

— Știți, a fost ceva ciudat, spuse Marco mult mai relaxat, dându-și seama că poliția era interesată de acești străini, și nu de el. În mod normal, clienții vorbesc mult în spate, mai ales americanii. Vor să discute despre cât de grozav a fost sejurul aici, unde se duc mai departe, toate prostiile astea. Dar ăia doi erau tăcuți ca un mor mint. N-au scos o vorbă.

Inspectorul Liu simți cum îi pierde speranța.

— Dar, după ce i-am lăsat acolo, pe drumul de întoarcere în oraș, am observat că tipul își lăsase servieta în mașină. Așa că, firește, m-am grăbit să mă întorc la aeroport și am luat-o la fugă spre terminal. Tipul a fost atât de fericit când m-a văzut, că m-a îmbrățișat cu putere și mi-a dat un bacșiș de 200 de dolari. Tocmai se pregăteau de imbarcare. Acesta-i motivul pentru care îmi amintesc unde se duceau.

Marco zâmbi larg. Inspectorul Liu simți că nu mai suportă suspansul.

— Mumbai, India, anunță șoferul cu mândrie. Asta-i tot ce-ați vrut să știți?

Claude Demartin petrecea o după-amiază neobișnuit de plăcută la serviciu. Biroul echipei Azrael, aflat adânc în măruntaiele sediului Interpolului, fusese la început un separeu fără geamuri. Dar, mulțumită lui Danny McGuire, evoluase, devenind ceva ce semăna cu un fericit cuibușor de burlac, completat cu canapele moi, o tablă de darts și un

minifrigider plin cu mâncare americană ieftină și plină de calorii, de care Claude nu avea voie să se atingă acasă.

Ba mai mult, astăzi, Claude era singur în fort. Caraghiosul Richard Sturi se distra cu niște statistici pe undeva, șeful era încă plecat în călătorie, iar cei trei detectivi juniori erau la Londra, încercând ceea ce Danny McGuire descrisese cu optimism drept o „ofensivă a șarmului” împotriva celor de la Scotland Yard, pentru a-i determina să le ofere mai multe informații despre cazul Piers Henley.

Până acum, după o sumară completare a bazei de date și un telefon scurt la banca din Paris a lui Didier Anjou, pentru a lămuri niște lucruri, Claude se bătuse singur de trei ori la darts, se bucurase de o sesiune satisfăcătoare de World of Warcraft și mâncase două pungi mari de Cheetos, ceea ce probabil că era în mod oficial o crimă în anumite părți ale Franței. Așa că, atunci când sună telefonul, răspunse binedispus.

— Interpol, biroul Azrael. Cu ce vă pot fi de folos?

— Faceți-mi legătura cu McGuire.

Claude Demartin recunoscuse vocea inspectorului Liu. Lipsit de veselie ca de obicei, în glasul lui era o nerăbdare – în parte, entuziasm, în parte, supărare – pe care Claude n-o mai deslușise până atunci.

— E urgent.

— Mă tem că domnul director secund McGuire nu este la birou săptămâna asta. E plecat într-o călătorie. Pot să vă ajut eu? Sunt ofițerul Claude Demartin.

— Nu.

— Eventual să-i transmit un mesaj. Sunteți inspectorul Liu, nu-i așa? Din Hong Kong?

Liu rămase tăcut. Nu voia să facă schimb de amabilități cu acest maimuțoi francez. Voia să stea de vorbă flașnetarul. Pe de altă parte, avea informații vitale de transmis.

— Ați aflat ceva în Australia? îl presă Demartin. Vă asigur că, în clipa în care iau legătura cu McGuire, o să insist să vă contacteze. Dar e ceva ce echipa ar trebui să știe? Putem să vă ajutăm cu ceva?

— Spuneți-i lui McGuire că ei sunt în India, spuse Liu succint. Dacă vrea să afle mai multe, să pună naibii mâna pe telefon.

Convorbirea se întrerupse.

„India.” Singurul lucru la care Demartin se putu gândi fu cât de bine se potrivea vestea cu teoria lui Richard Sturi despre locul următor unde avea să lovească Azrael. Iar neamțul era și-așa suficient de înfumurat. Când va auzi, va fi insuportabil. Înainte de a apuca să ridice telefonul pentru a-l apela pe McGuire, acesta sună din nou.

— Azrael, rosti Demartin pe un ton mai oficial de această dată.

— Salut, Claude. Sunt eu.

— Șefu'. Grozavă sincronizare. Tocmai am primit un telefon de la Liu.

— Lasă asta, îl repezi Danny McGuire. Vreau să-mi trimiți prin e-mail cele mai clare fotografii ale văduvelor. Numai fețele.

— Sigur, pot face asta. Dar în legătură cu Liu. Vrea să-l sune imediat. A...

— Acum, Claude! Aștept în fața laptopului.

Danny McGuire închise.

Care era treaba cu toți detectivii ăștia care se dădeau mari? Nu mai avea nimeni timp să te lase să termini o propoziție?

Pe patul din camera lui de hotel din New York, Danny verifică e-mailul.

„Un minut. Cinci minute. Zece. Ce dracu'?!” Cât dura să descarci și să trimiți câteva jpeg-uri amărâte?

Când, în cele din urmă, auzi mult așteptatul „ping” care

vestea sosirea unui mesaj în folderul codat Azrael, inima lui Danny începu să bată mai tare, dar se opri când văzu că nu avea niciun fișier atașat.

Pozele urmează. Și apropo, mesajul inspectorului Liu era: „Ei sunt în India”. Trebuie să-l suni imediat.

„India!” Chiar că era o veste bună. La fel și faptul că Demartin folosisese cuvântul „ei”. Asta însemna că Lisa Baring era încă în viață și că mai era încă însoțită de... cine? De Frankie Mancini? Danny avea să-l sune pe Liu într-o clipă și va afla toată povestea. În cele din urmă, după ceea ce îi păru un mileniu, dar de fapt nu era decât un minut și jumătate, un fișier mare intră în căsuța de e-mail. Subiectul era: „Văduve”.

Danny îl deschise cu o mână tremurătoare. Lată-le, zâmbindu-i peste ani, cu chipurile înșirându-se pe ecran de la stânga la dreapta, în ordinea cronologică a faptelor.

„Angela Jakes... Lady Tracey Henley... Irina Anjou... Lisa Baring.”

La început, nu fu evident. Din cauza diferențelor superficiale: culoarea și lungimea părului, schimbări subtile de machiaj, plus că unele poze, mai ales ale Irinei, erau pătate și neclare. Vârsta le pedepsise cu obișnuita ei magie neagră, așternând o rețea de linii fine pe pielea cândva netedă. Greutatea crescuse și coborâse, făcând ca unele fețe să fie supte în vreme ce altele păreau înfloritoare, cu obraji ca de verighetă. Apoi, existau și schimbări mai importante. Chipul Angelei Jakes era cel mai încântător dintre toate, tânăr și inocent, neatins de trecerea timpului. Pe de altă parte, Tracey Henley, roșcata, părea mai dură și mai artificială. Cu toate că încă era incontestabil frumoasă, Danny văzu că nasul ei era neobișnuit de îngust la vârf, aproape ca și cum și-ar fi făcut o operație estetică. Lisa Baring avea același nas mic, dar al ei părea mai natural. Totuși, fruntea îi era mai înaltă și mai netedă.

Ceea ce însă ieșea în evidență pe ecran erau ochii celor patru femei. Căprui-închis, precum ciocolata topită. Triști. Arzători. Fascinanți.

Danny McGuire îi văzuse prima dată atunci când o dezlegase pe Angela Jakes de cadavrul soțului ei. Pierzându-și și recăpătându-și cunoștința, Angela deschisese acei ochi și se uitase la el. Și viața lui Danny se schimbase pentru totdeauna.

Ani mai târziu, aceiași ochi îl ademeniseră pe Sir Piers Henley spre moarte. Îl hipnotizaseră pe Didier Anjou. Îl vrăjiseră pe Miles Baring. Îl transformaseră într-un nebun abrutizat pe Matt Daley. Își bătuseră joc de inspectorul Liu.

Chipurile femeilor erau diferite. Dar ochii le trădau. „Azrael nu este un el. Este o ea. Toate sunt una și aceeași femeie.”

Capitolul 24

Bărbatul își iuți pasul. Aleea era întunecată și mirosea a condimente și a fecale de om. „Șofran, chimen și excremente: parfumul Indiei.” Bărbatul râse de propria glumă, dar era un râs nervos, aproape isteric. Era urmărit din nou.

Croindu-și drum printre ricșe și trupuri oacheșe agitate, se ghemui în spatele chioșcului unui brutar. Un pasaj îngust se deschidea printr-o arcadă de piatră și dădea într-o curte unde se coceau în cuptoare lipii *naan* și *paratha*. Curioși, copii pe jumătate goi mișunau în jurul lui, atrași de chipul său străin, alb. Cu inima bubuindu-i în piept, el îi goni. Singura ieșire din curte era cea pe unde intrase. Dacă urmăritorul lui îl văzuse ascunzându-se în spatele chioșcului de pâine, avea să-l prindă cu siguranță. Să-l prindă și să-l ucidă. Bărbatul nu se aștepta la niciun fel de milă.

La început, se gândise că urmăritorii lui erau polițiști, dar acum nu mai credea asta. Umbrele care pândeau în spatele lui erau mult mai sinistre. Oriunde se ducea în oraș, le simțea prezența, rece și amenințătoare ca a unei fantome rele. Era cu nervii la pământ. Devenea tot mai greu să ia decizii.

Totuși, de data asta se părea că îi pierduseră urma. Nimeni nu-l urmărise în curtea brutăriei. Probabil că îi păcălise.

Precaut, reveni pe alee. Câteva străzi mai departe, ieși pe un drum principal unde ricșele omniprezente făceau loc mai modernelor taxiuri galbene. „Aproape ca în New York.”

Întinse o mână.

— Taj Mahal Palace, vă rog. *Jaldi kama!*¹³

Bărbatul stătuse la barurile celor mai luxoase hoteluri din lume. Chateau Marmont în Los Angeles, San Pietro în Positano, Peninsula în Hong Kong. Dar, în privința opulenței pure, nimic nu putea întrece hotelul Taj Mahal Palace din Mumbai. Un amestec somptuos de stil maur, oriental și florentin, era maiestuoasă casă departe de casă pe care orice maharajah și-o putea dori. La bar se ajungea din holul principal, o sală vastă, cu podele de marmură și tavane din alabastru boltite. Un arc complicat sculptat, susținut de două coloane de onix dădea spre barul mai întunecat, luminat de lumânări.

Atmosfera era mult mai intimă, dar la fel de luxoasă, cu canapele tapițate cu catifea de culoarea vinului roșu și atât de moi încât simțeai că stai pe nori, dar și covoare persane antice, țesute în toate culorile imaginabile. Pretutindeni în jur, cupluri îmbrăcate în haine scumpe râdeau, paharele lor de cristal scânteind precum diamantele, în vreme ce

---

¹³ Repede (în hindi, în orig.).

sorbeau cocktailuri caipirinha sau ceaiuri Long Island cu gheață. Rege pentru o zi.

Se așeză la locul lui obișnuit, în cel mai retras alcov, și ceru o cola dietetică și niște pui cu chimen la grătar, pe care îl serveau ca gustare la bar. Nu-i era foame, dar trebuia să mănânce. Îl aștepta o lungă noapte în care trebuia să supravegheze cu răbdare.

Sarah Jane Hughes nu-l observă pe americanul care se așezase în colț. Era prea agitată pentru a se gândi la altceva decât la David. Nu-i stătea în fire să întârzie.

„Poate că s-a răzgândit după toate mizeriile pe care i le-am făcut.”

Nu-și dădea seama dacă posibilitatea ca el să renunțe la căsătoria lor o înspăimânta sau o făcea să se simtă ușurată. Presiunea era insuportabilă uneori.

„Am aproape un miliard de dolari, Sarah Jane. Indiferent că-ți place sau nu, atâția bani aduc complicații.”

„Complicații.” Era puțin spus. Scoțând din geantă o mică oglinjoară neagră, Sarah Jane își corectă machiajul și își aranjă părul așa cum știa că îi plăcea lui David. După ce își netezi fusta lungă până la genunchi, își descheie partea de sus a bluzei doar cât să se întrezărească formele superbe de sub ea. Ca majorității bărbaților, lui David Ishag îi plăceau ținutele serioase. Îl făceau să se simtă în siguranță. Să știe că minunile trupului lui Sarah Jane erau doar pentru ochii lui. Ceea ce era adevărat, desigur.

„Până când moartea ne va despărți.”

Și iată-l, îndreptându-se spre ea, luminând încăperea așa cum numai el era în stare s-o facă, o flacără umană de charismă. Atât de frumos. Atât de încântător.

„Nu pot face asta.” Se sili să respire adânc pentru a se calma.

— Draga mea. Iartă-mă c-am întârziat.

— Ai întârziat foarte mult. Îl sărută pe buze, trecându-și

mâna prin strălucitorul păr negru, doar vag argintat la tâmple. Începeam să-mi fac griji.

Ochii invidioși ai femeilor o sfredeleau. Sarah Jane îi orbi cu o fluturare orbitoare a inelului ei de logodnă cu safire și diamante.

David Ishag o sărută la rându-i.

— Prostuțo. Nu trebuie să-ți faci griji niciodată. Nici acum, nici altă dată. Nu atâta vreme cât eu am grijă de tine.

Bărbatul din colț începu să tremure. Nu suporta să-i privească pe Sarah Jane și pe David. Era prea dureros. Totuși, nu-și putea dezlipi privirile.

O chelneriță îl întrebă:

— Vă simțiți bine, domnule? Pot să vă aduc ceva?

„Sănătatea mintală, te rog. Dacă nu mai aveți, o să iau niște prozac cu gheață și puțină clorpromazină.”

— Un bourbon. Simplu.

Din cealaltă parte a barului, un alt bărbat privea. Acesta observă totul: paloarea străinului, tremurul mâinii când sorbi din paharul cu băutură. Îl urmărise pe bărbatul caucazian de câteva zile deja și aproape că ajunsese să se gândească la el ca la un vechi prieten.

„Sărmanul om. Inima lui nu poate accepta adevărul pe care ochii îl văd. Există oare pe lumea asta nebunie mai mare decât nebunia din dragoste?”

Inima bărbatului se strânse de compasiune, de milă pentru sufletul rătăcit al unui om. Era cu adevărat păcat că trebuia să-l ucidă.

Capitolul 25

— Nu putem aștepta până după nuntă. Nici nu se pune problema. Trebuie să intervenim acum.

Rajit Kapiri, ofițer senior în divizia de elită IB (Intelligence Bureau – Biroul de Spionaj) a Indiei, își încrucișă brațele la

piept, parcă pentru a indica faptul că subiectul era închis. Ședea în biroul Interpolului din Mutnbai, de partea cealaltă a mesei la care se afla și Danny McGuire, care avea un limbaj al trupului la fel de încăpățânat și de refractar la compromisuri.

— Nu putem, repetă Danny. Trebuie să-l prindem pe Azrael asupra faptului. Este singurul mod în care putem fi siguri că vom obține o condamnare.

— Dar cu ce preț? se repezi Kapiri. Al vieții domnului Ishag? îmi pare rău, McGuire. N-o să stau să mă uit cum joci ruleta rusească acum cu viața unuia dintre cei mai bogați și mai de vază cetățeni din Mumbai.

Danny McGuire își stăpâni frustrarea. Nu-și permitea să se certe cu ofițerul IB. Dacă se plângea Kapiri șefilor lui Danny de la Interpol că membrii echipei Azrael pretindeau să se ocupe de problemă cum îi tăia capul și nesocoteau factorii de decizie locali, Henri Fremeaux avea să dizolve forța de intervenție mai repede decât puteai rosti „birocrat fără coloană vertebrală”. Însă Danny avea nevoie de cooperarea lui Rajit Kapiri și din alte motive. IB-ul avea efectivele necesare, plus neprețuitele legături locale utile pentru obținerea de informații. Ei fuseseră cei care furnizaseră echipei Azrael lista scurtă a posibilelor ținte – bărbați mai în vârstă, foarte bogați, necăsătoriți, care locuiau în Mumbai și fără legături de familie cunoscute. În mod ironic, David Ishag abia dacă se încadraseră, fiind mult mai tânăr decât celelalte victime. Dar, când se descoperise că magnatul electronicelor tocmai începuse să-și facă brusc planuri de căsătorie și că viitoarea mireasă era relativ nou-venită în oraș, echipa de supraveghere a lui McGuire intervenise. Nu trecuse mult până o găsiseră pe logodnica lui Ishag, o femeie care își spunea Sarah Jane Hughes. În ciuda extensiilor de păr mai deschis la culoare, a hainelor de proastă calitate și a noii identități de profesoară irlandeză,

pozele făcute arătau că Sarah Jane semăna nefiresc de mult cu Lisa Baring.

— Dacă îl omoară în timpul lunii de miere? întrebă Kapiri.

— Niciunul dintre atacuri nu a avut loc în timpul lunii de miere. Toate s-au petrecut în casele victimelor. Acolo, ea cunoaște teritoriul. În plus, să nu uităm că nu face asta singură. Are nevoie de complicele ei, iar el nu merge în luna de miere.

Rajit Kapiri tot părea nemulțumit. O căsătorie și o lună de miere însemnau ca suspecta să iasă de sub jurisdicția lui, de sub controlul lui. Patru forțe polițienești făcuseră deja acea greșală.

— Îți înțeleg preocuparea. O împărtășesc și eu, crede-mă. Ai impresia că nu mă tentează s-o ridic acum? insistă McGuire.

— Atunci, de ce n-o faci?

— Ți-am explicat de ce. Pentru că e cea mai bună șansă a noastră, singura noastră șansă s-o prindem asupra faptului și să-l prindem și pe complicele ei. Dacă acționăm acum, o să punem mâna pe ea, dar el va fugi.

Lucrul care îl deranja cel mai tare pe Danny în legătură cu operațiunea de supraveghere a lui Sarah Jane Hughes era că, până acum, nu văzuseră nici urmă de al treilea om. Dacă Frankie Mancini/Lyle Renalto era în Mumbai, atunci stătea foarte retras.

— O să fim pe urmele lor la fiecare pas pe care îl fac în luna de miere. Nu uita că avem o rețea globală de agenți. Cu asta ne ocupăm.

— Hm.

Rajit Kapiri nu părea prea liniștit.

— De îndată ce se întorc în India, o să ne ducem împreună la domnul Ishag și o să-i explicăm despre ce-i vorba. Nimic nu se va face fără consimțământul lui. Desigur, adăugă Danny cu viclenie, ea, în clipa asta, n-a comis nicio

infracțiune pe teritoriul indian. Oricum, nimic care să poată fi dovedit. Va trebui s-o extrădați, probabil la Hong Kong, așa că autoritățile chineze vor avea parte de toată gloria. Dar asta e decizia dumitale.

Ochii lui Rajit Kapiri se îngustară. Știa că era manipulat și nu-i plăcea asta. Pe de altă parte, dacă se întâmpla ceva în timpul lunii de miere a domnului Ishag, el avea înregistrarea ședinței de astăzi, așa că putea să dea vina pe Interpol.

— Bine, spuse el. Dar vreau să fiu informat asupra rniș cârilor pe care le fac în toată perioada cât vor fi plecați.

— Vei fi. Ți dau cuvântul meu.

Danny întinse mâna peste masă. Indianul i-o strânse în silă.

— Vreau să te mai rog ceva. E posibil ca băiatul nostru să apară în timp ce cuplul e plecat. N-am destui oameni pentru a supraveghea permanent casa și biroul lui Ishag, precum și școala, și apartamentul lui Sarah Jane. Crezi că ne-ai putea ajuta cu asta?

Americanul avea obrazul ca tovalul. Dar până și Rajit Kapiri trebuia să-i admire tupeul.

— O să văd ce pot face, domnule director secund McGuire. Dumneata ai grijă ca David Ishag să rămână întreg.

La mai puțin de 8 kilometri de clădirea în care echipa Azrael avea ședință, o femeie se uită la trupul ei gol din oglindă.

Își trecu degetele lungi peste mâini și picioare, mângâind cicatricile și vânătăile. Erau singurele părți din ea care i se păreau familiare, pe care le simțea reale. Zări pe chip semnele slabe ale vârstei mijlocii, care începuseră să-i apară în ultimele luni: evantaiul de linii din jurul ochilor și al buzelor, umbrele tot mai vineții de sub ochi, adânciturile tot mai pronunțate care coborau de la colțurile nasului. Îi veni

să plângă. Nu pentru că îmbătrânea. Ci pentru că fața din oglindă era a unei străine.

Îi venea să plângă, dar nu putea s-o facă, nu trebuia. Trebuia să rămână puternică pentru sora ei. Sora ei avea nevoie de ea. Femeia se agăța cu disperare de această nevoie, ca o maimuță nou-născută atârându-se de mama ei. Pur și simplu numai pentru asta trăia.

— De ce ești atât de tristă?

Bărbatul veni în spatele ei, sărutându-i gâtul și umerii. Gestul ar fi trebuit să fie tandru, dar nu era. Era posesiv. Înfiorător. Se cutremură.

— N-am nimic. Sunt doar obosită.

— Încearcă să dormi, îngerule.

Ea se schimbase atât de mult de la prima lor întâlnire, dar la el abia dacă se modificase ceva – pe dinăuntru sau pe dinafară. În spatele ei, în oglindă, încă era superb, frumusețea lui fiind la fel de constantă ca soarele, la fel de inevitabilă ca moartea. Cu câteva luni în urmă, visase că va evada. Acum, știa cât de proastă fusese. Acum, nu mai avea speranțe decât pentru sora ei.

În curând – așa îi promisese el –, sora ei avea să fie liberă.

Capitolul 26

— Bună dimineața, domnule Ishag. Bine ați revenit!

David Ishag îi zâmbi secretarei lui.

— Mulțumesc, Sasha. Mă bucur că m-am întors.

În mod ciudat, *chiar* se bucura că s-a întors. Indiferent cât de perfectă era viața lui acum, David Ishag era pregătit să se întoarcă la normalitate.

Luna lui de miere cu Sarah Jane fusese cu totul magică. După o ceremonie religioasă foarte intimă și restrânsă la capela catolică de pe Vidyanagara – participaseră doar cavalerul de onoare al lui David, Kavi, și Rachel, colega lui

Sarah Jane –, fericitul cuplu luase un avion spre Anglia, pentru a-i da vestea bătrânei mame a lui David, înainte de a începe un mare tur european.

— Crezi că va accepta vreodată asta?

Sarah Jane se întoarse spre David în vreme ce vizitau bazilica San Marco din Veneția.

— Cine? Ce să accepte? Trebuie să încetezi să mai fii atât de criptică, draga mea. Mă simt ca și cum m-aș fi însurat cu un creator de rebusuri pentru *Times*.

— Mama ta. Crezi că va accepta vreodată faptul că te-ai însurat cu o catolică? Și tocmai cu una atât de inferioară.

Danny se opri și cuprinse în palme perfectul chip de înger al lui Sarah Jane.

— Inferioară? Îmi ești atât de superioară, încât mă apucă amețeala numai când mă uit la tine. O sărută, apoi se dădu îndărăt, apucându-se cu mâinile de cap. Vezi? Deja am amețit.

Sarah Jane chicoti.

— Prostuțule!

David Ishag nu se prostise niciodată și nici nu se maimuțărise pentru vreo femeie. Dar era nebun după noua lui soție și voia ca lumea să știe asta. O dusese pe Sarah Jane la cele mai bune hoteluri din cele mai romantice orașe – George al V-lea în Paris, Hassler în Roma, Dorchester în Londra, Danieli la Veneția. Făcu dragoste cu ea în penthouse-uri, în proaspăt renovatul avion Lear și pe puntea superiahtului său, *Clotilde*, în vreme ce navigau împreună pe Mediterana. Dar, indiferent cât de plăcută fusese călătoria, întoarcerea acasă, în Mumbai, era la fel de specială, pentru că însemna începutul vieții lor adevărate împreună.

David se așteptase ca ei să înceapă imediat să încerce să facă un copil. Sarah Jane avea peste 40 de ani, așa că n-aveau timp de pierdut, dar, în mod surprinzător, ea ezita,

insistând să se întoarcă la slujba ei de la școală și să ia lucrurile pe rând. Cu toate că David îi adora spiritul independent și faptul că ea în mod clar nu fusese transformată de imensa lui bogăție, o parte din el își dorea s-o închidă în castelul său și s-o păstreze doar pentru el.

— Trebuie să te întorci la cealaltă dragoste a ta: munca, îi spusese Sarah Jane.

Ca de obicei, avea dreptate. În această dimineață, intrând în birourile de la Ishag Electronics, David simțise o feroare și o motivație reînnoite. Avea iarăși energia unui adolescent, ceea ce nu putea să însemne decât vremuri bune pentru afacere.

„Ar fi trebuit să mă însor cu ani în urmă.”

— Deci, își întrebă secretara, ce avem pe ordinea de zi?

Ca de obicei, avea un program aglomerat. După o oră în care să răspundă la cele mai presante dintre miile de e-mailuri primite între timp, David avea o ședință de consiliu la 9, o prezentare a evoluției afacerii la 10.15, prânzul cu directorul executiv de la Zenon Technology, unul dintre clienții Ishag Electronics, la ora 1, apoi o analiză a cifrelor de vânzări pentru produsele noi, cu șeful de la Componente, Johnathan Wray. O altă ședință de consiliu la sfârșitul zilei însemna că David avea să fie norocos dacă ajungea acasă, la Sarah Jane, înainte de ora 8 în acea seară.

Așezându-se la birou, porni computerul și imediat o apelă pe Sasha.

— Rezervă-mi o masă pentru două persoane la Jamavar, pentru ora 8 și jumătate în seara asta. Ceva izolat, lângă foc dacă se poate.

— Da, domnule Ishag. Apropo, a venit un domn care dorește să vă vadă.

— Cine?

— N-a vrut să-mi spună numele și nici nu are programare. Dezaprobarea din vocea Sashei era

inconfundabilă. I-am cerut să plece, dar refuză. Zice că trebuie să vă vadă personal. Să chem paza?

David ezită. „Un mister!” Avusese el un presentiment că ziua urma să fie interesantă. De când se căsătorise cu Sarah Jane – de fapt, din ziua în care o cunoscuse –, viața lui devenise o lungă serie de evenimente neașteptate.

— Nu, e-n regulă. E-mailurile pot aștepta câteva minute. Trimite-l înăuntru.

Câteva momente mai târziu, ușa biroului lui David Ishag se deschise. El se ridică și zâmbi larg.

— Salut! Eu sunt David. Dumneata cine ești? Zâmbetul îi pieri de pe buze când văzu arma.

Capitolul 27

— Cine ești? Ce vrei?

Spaima se năpusti în trupul lui David Ishag. Cu un an în urmă, ideea morții nu l-ar fi șocat. Dacă îi venise vremea, îi venise vremea. Dar acum, că o avea pe Sarah Jane, totul era altfel. Gândul de a fi smuls de lângă ea atât de curând după ce se găsiseră îl umplu de teroare pură.

Pistolul se ițea din buzunarul interior al hainei bărbatului. Acesta duse mâna spre ea. David închise ochii, întărindu-se în așteptarea loviturii. În loc de asta, auzi o voce americană politicoasă întrebându-l:

— Vă simțiți bine, domnule Ishag? Nu arătați prea grozav.

David deschise ochii. Bărbatul avea în mână insigna de la Interpol și un act de identitate. Probabil că se aflaseră în buzunarul în care ținea pistolul.

Ușurarea fu atât de copleșitoare, încât David se simți amețit. Se sprijini de birou.

— Îsuse Hristoase! Aproape că mi-ați provocat un atac de inimă. De ce n-ați spus că sunteți polițist?

Danny McGuire rămase perplex.

— N-am prea avut ocazia.

David se cufundă în fotoliul lui. Întinse o mână tremurătoare pentru a-și lua un pahar cu apă.

— Am crezut că vreți să mă împușcați.

— Cei care vă vizitează la birou încearcă adesea să vă împuște?

— Nu, dar de obicei nici nu sunt înarmați. În buzunarul din interiorul hainei?

— *Ooooo!* Scoțându-și pistolul Glock 22 din toc, Danny McGuire îl așează pe birou. Îmi pare rău pentru asta. E arma standard. Jumătate din timp, uit c-o am la mine. Sunt Danny McGuire, de la Interpol.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile. Acum, că ritmul inimii i se apropiase oarecum de normal, David Ishag întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Danny McGuire se încruntă. Avea să fie dificil. Dar învățase cu mult timp în urmă că, atunci când aveai de dat vești proaste, era mai bine s-o n-o iei pe după vișin.

— Mă tem că e vorba despre soția dumneavoastră.

Cele opt cuvinte îl sfâșiară pe David Ishag mai rău decât orice glonț.

— Sarah Jane? rosti el speriat. Ce-i cu ea?

Danny McGuire trase adânc aer în piept.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, domnule Ishag, noi credem că plănuiește să vă omoare.

În ciuda relatării clare și fără înflorituri a lui Danny McGuire, tot fu necesară peste o oră ca să-l pună pe David la curent cu lunga și complicata poveste a crimelor lui Azrael. O oră în care David ascultă cu atenție, căutând fisuri în gândirea lui McGuire, motive pentru a nu crede că în toată povestea asta era ceva care să aibă de-a face cu Sarah Jane, soția lui și singura femeie de pe pământ alături de care el credea că putea fi cu adevărat fericit.

După ce McGuire termină, David rămase tăcut vreme îndelungată. N-avea de gând să cadă pe spate și să accepte pur și simplu că mariajul lui, întreaga relație cu Sarah Jane fuseseră o înșelătorie doar pentru că așa îi spunea un ofițer de poliție necunoscut. În cele din urmă spuse:

— Aș vrea să văd fotografiile celorlalte femei.

— Desigur. Puteți veni cu mine la sediu, ca să le vedeți, sau pot cere să vă fie trimise prin e-mail.

— Să zicem că aveți dreptate. Să zicem că Sarah Jane a mințit în privința numelui și a trecutului ei.

— Măcar asta e un fapt care poate fi dovedit.

— Așa e. Dar asta n-o face ucigașă, nu-i așa?

Lui McGuire îi păru rău pentru acest bărbat. Nu voia să creadă că soția lui era o ucigașă, tot așa cum Matt Daley nu voia să accepte că Lisa Baring conspirase la uciderea lui Miles, sau cum el, Danny, nu dorise s-o învinovătească pe Angela Jakes pentru moartea soțului ei, cu atâția ani în urmă. Chiar și acum, în ciuda a ceea ce știa, lui Danny McGuire partea aceea i se părea cel mai greu de acceptat. Faptul că Angela Jakes pe care și-o amintea, acel înger de femeie dulce, bun și inocent, nu existase de fapt niciodată. Era un personaj, un rol, o carapace. O identitate asumată pentru un scop – un scop letal –, la fel cum Tracey Henley era un rol, și Irina Anjou, și Lisa Baring, și acum Sarah Jane Ishag.

Cuvintele rostite de Angela Jakes în noaptea primei crime îi veniră în minte.

„Eu n-am nicio viață.”

Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi dat seama atunci ce voia să spună. Angela nu avea nicio viață. Nu a existat, nu existase niciodată. Și nici Sarah Jane.

— O face complice la mai multe crime, rosti Danny direct. Și o face mincinoasă.

David dori să sară și să apere onoarea lui Sarah Jane, dar

ce putea să spună? În orice caz, pe el îl mințise. Se agăță de speranța că fotografiile trimise de McGuire, ale celorlalte văduve Azrael, aveau s-o exonereze cumva, dar în sinea lui știa că n-o vor face. Interpolul n-ar fi trimis un director important pentru a se întâlni cu el dacă s-ar fi bazat doar pe presupuneri.

Dar, chiar și așa, părea atât de cumplit, atât de imposibil de crezut.

McGuire continuă:

— Evident, nu acționează singură. După cum am spus, există un element sexual la toate crimele lui Azrael, fiecare dintre „soții” fiind găsită aparent violată și bătută la locul faptei. Am probe criminalistice clare că un bărbat a fost prezent la fiecare crimă. Nu știm dacă violurile au fost plănuite ca acoperire, pentru a ne trimite pe o pistă falsă, ori dacă sexul violent e parte din motiv. Această femeie, oricine ar fi în realitate, poate că se excită când e vorba de sadomasochism.

David gemu. „Nu, nu Sarah a mea. Ea mă iubește.” Durerea era atât de intensă, încât o simțea fizic, ca și cum cineva îi injecta acid în vene.

— Cu certitudine, banii nu par să fie motivul principal. În ciuda faptului că toate celelalte patru victime anterioare și că testamentele lor erau în favoarea soțiilor, majoritatea banilor au ajuns la instituții caritabile pentru copii. Pot să vă întreb dacă dumneavoastră și Sarah Jane ați semnat un contract nupțial?

David privi posomorât pe fereastră.

— În niciun caz, răspunse el obosit. Nu avem contract nupțial.

Vocea lui Sarah Jane îi răsună în minte: „Puteai la fel de bine să-mi scrii o scrisoare în care să spui: «N-am încredere în tine»”.

— Dar testamentul dumneavoastră?

David își sprijini capul în palme. Începuse cu o glumă între ei. Într-o noapte, la Paris, în patul din apartamentul nupțial de la George al V-lea, Sarah Jane îl tachinase pentru că nu voia să facă dragoste.

— Asta mă așteaptă pentru că m-am măritat cu un bărbat atât de bătrân? Lungi nopți de singurătate?

— E din cauza vinului pe care l-am băut la cină, protestă David. Și acel Chateau d'Yquem la desert. M-au terminat.

Sarah Jane clătină din cap cu o dezamăgire prefăcută.

— Știam eu că ar fi trebuit să-mi iau un bărbat mai tânăr. Data viitoare, o să-mi iau un amant tânăr.

— Data viitoare?

— Când îmi voi trăi viața de văduvă veselă.

David rânji și se rostogoli deasupra ei.

— O să trec o clauză în testament. La cel mai mic semn al existenței vreunui amant tânăr, vei rămâne fără un ban.

Sarah Jane râse, scoase acel hohot sexy care făcea libidoul lui David să se aprindă ca o lampă de sudură. Până la urmă, în noaptea aceea făcu dragoste cu mai multă pasiune decât simțise vreodată. În dimineața următoare, gândindu-se la zeflemelele lor, își dădu seama cu vinovăție: „La naiba. Nici măcar n-am trecut-o în testament. Mai bine îl schimb înainte să-mi reproșeze iarăși că n-am încredere în ea în privința banilor”, în ziua următoare, îi trimisese prin fax avocatului noile dispoziții.

Danny McGuire îl întrebă cu blândețe:

— Este singura beneficiară?

David Ishag dădu din cap. Părea atât de afectat, încât, pentru un moment cumplit, Danny McGuire avu impresia că va izbucni în lacrimi.

— Înțeleg cât de greu este pentru dumneavoastră, domnule Ishag, credeți-mă. Îmi pare sincer rău.

„Greu.” Moderația cuvântului era atât de ilară, încât David aproape că izbucni în râs.

— Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră dacă vrem să-i prindem pe această femeie și pe bărbatul care o ajută. Am ajuns la timp la dumneavoastră. Însă, dacă Sarah Jane își dă seama că ați descoperit-o și dispn re, următoarea ei victimă s-ar putea să nu fie la fel de norocoasă.

David Ishag închise ochii. Pe un ton abătut, monoton și lipsit de viață, întrebă:

— Ce vreți să fac?

Afară, în căldura aprigă din Mumbai, Danny își scoase telefonul BlackBerry și trimise un e-mail criptat. Le era adresat lui Rajit Kapiri, de la IB-ul indian, și tuturor celor cinci membri ai echipei Azrael, cu Henri Fremeaux, care se afla în Lyon, în CC.

Mesajul era simplu: „Ishag cooperează. Operațiunea Azrael este inițiată”.

Capitolul 28

— Întârzii în seara asta, dragule?

Sarah Jane se aplecă peste masa la care luau micul dejun, pentru a-și săruta soțul. Danny fusese neobișnuit de distras în ultima vreme. Nu mai făcuseră dragoste de săptămâni întregi.

Fără să-și ridice privirea din *Wall Street Journal*, David spuse:

— Hm? Dacă întârzii? A, nu. N-aș crede.

Sarah Jane îi studie capul frumos, cu părul bogat, strălucind negru ca tușul și tenul având aceeași nuanță de cappuccino ca halatul ei de mătase La Perla, îi privi degetele urmărind cuvintele articolului din ziar în vreme ce citea. Totul la el părea atât de vital, de însuflețit. Pentru câteva clipe, o cuprinse panica, însă o alungă repede.

— Bine. Mă gândeam că poate ne culcăm devreme. O să-ți fac acea oribilă supă de pui care îți place, cu gogoșele.

David își ridică privirea. Era deconcertant felul în care se uita la ea, ca și cum îi vedea chipul pentru prima oară.

— Cu găluște din pască, rosti el plictisit.

— Scuze. Cu găluște din pască. Se înroși. Nu prea sunt o bună nevastă evreică, nu-i așa?

Cu câteva săptămâni mai devreme, în luna de miere, David ar fi râs la auzul acestor cuvinte. Ar fi glumit că fetele catolice sunt o catastrofă în bucătărie, dar experte în dormitor. Acum, el nu spuse nimic. Doar ședea acolo, jiitându-se la ea. „Ceva s-a schimbat.”

În sinea ei, era îngrijorată, dar avu grijă ca nimic din neliniștea ei să nu i se deslușească în voce.

— Deci, dacă cina e gata la 8, vei fi acasă?

— Voi fi acasă.

David Ishag o sărută pe obraz și plecă la serviciu.

Zece minute mai târziu, la volanul unui Range Rover Evoque, David porni mp3 playerul și ascultă din nou înregistrarea pe care Danny McGuire i-o dăduse cu o zi în urmă.

Vocea lui Sarah Jane: „Nu putem, nu încă. Nu sunt pregătită”.

Vocea distorsionată electronic a unui bărbat: „Haide, îngerule! Am mai trecut prin asta. Trecem de fiecare dată. Zeii și-au cerut sacrificiul. Acum e momentul”.

Sarah Jane din nou. Furioasă acum: „Pentru tine e foarte ușor s-o spui, dar eu sunt cea care are de suferit. Eu sunt cea care suferă mereu”.

„O să fiu blând de data asta.”

Un sunet găuit, pe jumătate estompat. Era un hohot de râs? Apoi, iarăși vocea lui Sarah Jane: „El este altfel decât ceilalți. Nu știu dacă pot s-o fac”.

„Altfel? Cum altfel?”

„E mai tânăr.”

Exista o notă de disperare în vocea ei, de milă chiar.

David Ishag simți cum i se strânge inima. „Are atât de multe motive pentru care să trăiască.”

Vocea distorsionată deveni mai dură: „Și sora ta are multe motive pentru care să trăiască, nu-i așa?”

Se auziră pâraiture, iar semnalul audio se pierdu. Ascultase înregistrarea de 50, de 100 de ori deja, căutând disperat o altă semnificație decât cea evidentă: că soția lui și un amant necunoscut complotau asasinarea lui.

De fiecare dată când ajungea în acest punct, se ruga ca replica următoare să fie diferită. Se ruga să audă vocea lui Sarah Jane spunând: „Nu, nu pot, nu vreau s-o fac. David este soțul meu și îl iubesc. Lasă-mă în pace!” Dar coșmarul se repeta de fiecare dată exact ca înainte.

„Da, da. Vineri noapte.”

„Te iubesc, îngerule.”

„Și eu te iubesc.”

Cu ajutorul lui David, Danny McGuire și echipa lui reușiseră în sfârșit să pună un microfon în telefonul mobil al lui Sarah Jane și în cele două telefoane publice din Dharavi pe care oamenii lui observaseră că le folosește. Încă nu descoperiseră identitatea bărbatului. Era evident că folosea un dispozitiv profesionist de distorsionate a vocii și un software sofisticat pentru a împiedica pe oricine să-i depisteze numărul. Dar reședința Ishag se afla sub supraveghere permanentă. Oricare bărbat neidentificat care se apropia la mai puțin de 150 de metri era fotografiat și, în caz că era necesar, era oprit și percheziționat.

— Sunteți în perfectă siguranță, îi spuse Danny McGuire lui David. Dacă o să încerce ceva, vom fi acolo într-o clipită.

Însă David Ishag nu se simțea în siguranță. Nu numai pentru că sosirea Interpolului „într-o clipită” putea să nu fie suficient de repede. Putea dura mai puțin de „o clipită” ca un glonț să-i intre în cap, sau ca un cuțit de bucătărie să-i secționeze aorta. Ci pentru că adevărata tragedie din toate

astea, lucrul de care se temea cel mai tare, se întâmplase deja. O pierduse pe Sarah Jane. Mai rău chiar, nici n-o avusese vreodată cu adevărat. Sarah Jane, Sarah Jane a lui, nu exista.

Nici chiar acum, în fața copleșitoarei dovezi a vinovăției sale – și dacă n-ar fi existat înregistrările audio, David Ishag văzuse fotografiile celorlalte văduve, iar asemănările erau prea izbitoare pentru a le ignora –, nu putea crede pe deplin. Sarah Jane arătase atât de extraordinar de sexy în acea dimineață, în acel neglijeu. Păruse atât de vulnerabilă când el nu putuse să râdă la glumele ei sau să o privească așa cum trebuia atunci când ea îi vorbise. O parte din el, o mare parte, încă își dorea să-i trimită la naiba pe Danny McGuire și Interpolul. S-o bage pe Sarah Jane în pat, să facă dragoste cu ea ca înainte, iar apoi, s-o întrebe pur și simplu ce-i cu bărbatul din înregistrare și cu minciunile pe care i le zisese. Să-i ceară o explicație rațională.

Iar ea avea să-i explice și să-i ceară scuze, după care David o va ierta fiindcă altcineva va fi comis acele oribile crime, nu Sarah Jane, iar ei aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Telefonul din mașină sună, spulberându-i fantezia.

— Deci, a rămas pentru ora 8 în seara asta. Danny McGuire părea aproape entuziasmat, ca și cum vorbea despre lovitura de începere a unui meci de fotbal, nu despre un atentat la viața lui David. N-au apărut schimbări de ultimă oră. Asta-i bine.

— Înseamnă că ați auzit totul, nu? La micul dejun.

— Limpede precum cristalul.

David se gândi: „Măcar microfoanele funcționează așa cum trebuie”. Singurul lucru mai îngrozitor decât a respecta planul din seara aceea era să-l respecte în condiții de sincope tehnice.

— Încercați să vă relaxați. Știu că nu asta simțiți, dar

sunteți în perfectă siguranță acolo. Vă ținem spatele, adăugă Danny McGuire.

— O să încerc să-mi amintesc asta diseară, când amantul soției mele se va repezi la jugulara mea cu o macetă ascuțită, răsle slab David.

— Faceți ceea ce trebuie. Până mâine-dimineață povestea asta se va sfârși.

David Ishag închise telefonul și înghiți nodul din gât. Știa că dacă își îngăduia să plângă o dată, lacrimile nu i se vor mai opri niciodată.

„Povestea asta se va sfârși. Nu, nu se va sfârși.”

Pentru David Ishag, durerea trădării lui Sarah Jane nu se va sfârși niciodată. Fără ea, putea foarte bine să și moară.

La 6 p.m., Danny McGuire ședea în partea din spate a dubei, atenția fiindu-i împărțită între ecranul din fața lui și cuvintele încrucișate din *London Times*, de pe iPad. Richard Sturi, statisticianul, fusese cel care îi stârnise pasiunea pentru rebusuri, iar Danny devenise repede dependent. Îl ajutau să diminueze stresul și singurătatea pe care le simțea conducând Operațiunea Azrael, îl ajutau să uite cât de tare îi era dor de casă și de Celine, îl ajutau să blocheze temerea legată de situația în care va fi căsătoria lui la finalul acestei misiuni.

Rebusul din *London Times* era de obicei cel mai provocator, mult mai bun decât cele din *New Yorke Times* și *Le Figaro*, dar autorul celui de astăzi nu părea să fi fost în formă. Unu orizontal: „Picată din cer”.

Era ilar de ușor. În vreme ce Danny tastă răspunsul „p-l-o-a-i-e”, mintea lui începu să rătăcească. Când îl plouase ultima dată? Cu o lună în urmă? Mai mult? Ploua mult în Lyon. Aici, în Mumbai, soarele era necruțător, încingând orașul lipicios și umed din zori și până la apus.

— Domnule. Ajay Jassal, unul dintre agenții participanți la supraveghere împrumutați de la indieni, îl bătu pe Danny

pe umăr. Furgoneta de la catering. Nu e șoferul obișnuit.

Danny deveni atent instantaneu.

— Mărește imaginea.

Jassal avea ochi de vultur. Nici de aproape nu era ușor să deslușești trăsăturile șoferului pe ecranul verde neclar. Iar faptul că purta o șapcă și că își acoperea cu o mână partea de jos a feței, în timp ce aștepta ca porțile de serviciu să se deschidă, îngreuna și mai mult lucrurile.

— Ești foarte sigur că e alt șofer?

Tânărul indian se uită plin de curiozitate la Danny, de parcă acesta ar fi fost orb.

— Da, domnule. Foarte sigur. Priviți-i brațele. Acela este un bărbat alb.

Pulsul lui Danny deveni mai accelerat. Ajay Jassal avea dreptate. Brațul care atârna la geamul șoferului era clar mai deschis la culoare decât al paznicului de la poarta din spate, care îi făcea semn să intre pe domeniu.

„Oare el este? Acesta este ucigașul? Oare chipul de sub șapcă este al lui Lyle Renalto, alias Frankie Mancini? Am pus în sfârșit mâna pe el?”

Bariera se ridică. Pornind mașina, șoferul își puse ambele mâini pe volan și viră încet. Pentru prima dată, Danny îi văzu bine fața.

— Nu pot să cred, șopti el.

— Domnule?

— Nu pot să cred.

— Îl cunoașteți pe bărbat, domnule? L-ați mai văzut?

— O, da. Danny dădu din cap. Îl cunosc pe bărbat. Nu era Lyle Renalto.

Capitolul 29

David Ishag opri mașina în garajul lui subteran. Ceasul din bord arăta 7.30 p.m.

„În cinci minute, o s-o văd pe Sarah Jane. Peste o jumătate de oră, vom lua cina împreună. Până la miezul nopții, va fi încercat să mă omoare.”

Nimic din toate astea nu i se prea real, cu excepția stării de nervozitate. Nodul dureros din stomac, sudoarea care i se prelingea pe spinare. Revăzu planul în minte. Avea să intre și să se poarte cât mai firesc posibil în preajma lui Sarah Jane. Urmau să ia cina. Până la ora 9, David se va putea duce în siguranță la culcare. La un moment dat, Sarah Jane avea să i se alăture, iar curând după aceea, misteriosul ei complice probabil că va da năvală înăuntru. Treaba lui David era să simuleze un atac de cord, derutându-i pentru scurt timp pe cei care voiau să-l ucidă și oferindu-le – era de sperat – suficient timp lui McGuire și oamenilor lui pentru a-i aresta.

Raj, valetul lui David, îl salută la fel de calm ca de obicei:

— Bună seara, domnule. Cum a fost ziua de azi?

Pentru siguranța sa, nimeni din personalul casei nu știa ce se petrece. David avea încredere totală în Raj, însă Danny McGuire insistase asupra păstrării secretului.

— A fost foarte bine, mulțumesc, Raj. Doamna Ishag este acasă?

„Te rog, spune că nu. A ieșit. S-a răzgândit. N-a putut să meargă până la capăt.”

— Este în salon, domnule. Vă așteaptă.

Când David intră, Sarah Jane era la fereastră, cu spatele la el. Purta o rochie lungă de jersey stacojiu, cu spatele decoltat, pe care David i-o cumpăraseră la Paris, în luna de miere. Părul îi era strâns în creștetul capului, în bucle lejere. Arăta superb.

— Te-ai îmbrăcat elegant.

Ea se răsuci și îi zâmbi cu timiditate.

— M-am gândit ca măcar o dată să fac un efort. Ți place?

Lui David i se uscă gâtul.

— Arăți incredibil.

Apropiindu-se de el, Sarah Jane își petrecu brațele pe după gâtul lui.

— Mulțumesc.

Îl sărută cu tandrețe pe buze, iar David simți cum îi slăbește hotărârea. Încercă să se gândească la fotografiile celorlalte văduve, alter ego-urile lui Sarah Jane, la vocea ei din înregistrarea poliției în care se auzea cum îi pune moartea la cale. Dar erau un vis fără nicio legătură cu *adevărata* Sarah Jane, Sarah Jane ale cărei buze moi erau lipite de ale lui.

Era posibil să iubești pe cineva despre care știai că va încerca să te ucidă?

— Mâncăm?

În duba de supraveghere, mintea lui Danny McGuire funcționa cu viteza fulgerului.

„Noul” șofer de la firma de catering nu era Lyle Renalto, așa cum sperase, cum se așteptase.

Noul șofer era Matt Daley.

Gândurile lui Danny oscilau cu sălbăticie între trecut și prezent, punând totul la îndoială. Chiar era posibil ca Daley să fie implicat? Putea fi el complicele lui Azrael?

Toate instinctele îi spuneau că nu era posibil. Matt Daley n-o cunoscuse pe femeia care își zicea acum Sarah Jane Ishag decât cu ocazia încarnării ei precedente, ca Lisa Baring. Iar întâlnirea lor avusese loc *după* uciderea lui Miles Baring, o crimă pe care Matt n-ar fi putut-o comite deoarece se afla în L.A. La vremea respectivă.

Și totuși...

Ce știa de fapt Danny McGuire despre Matthew Daley? Doar ceea ce Matt alesese să-i spună. Că era un scriitor din Los Angeles, că avea o soră pe nume Claire și o fostă nevastă pe nume Raquel și că era fiul biologic al lui Andrew Jakes. Sora era clar reală. Danny o cunoscuse. Cât privea

restul poveștii, McGuire avusese încredere în el. Dar dacă era o minciună?

Făcând un efort să se calmeze, Danny încercă să analizeze rațional lucrurile.

„Să zicem că tot ce mi-a spus e adevărat. Să zicem că este cu adevărat fiul lui Jakes.”

După spusele lui Daley, Jakes îi abandonase pe el, pe mama și pe sora lui, aparent lăsându-i fără niciun ban. Era acesta un motiv suficient pentru crimă? „Sigur că da.” Matt ar fi avut vreo 25 de ani când Jakes fusese omorât, deci ar fi putut pune la cale și comite o crimă. „Și dacă nu l-a cunoscut pe Azrael în persoana Lisei Baring? Dacă deja îl cunoștea ca Angela Jakes, a doua soție a tatălui său? Iar mai târziu, ca Tracey Henley și Irina Anjou, și acum ca Sarah Jane Ishag?”

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, cum se potrivea în combinație Lyle/Frankie? Și, mai important, de ce ar fi venit Matt Daley în Lyon ca să-l vadă pe Danny McGuire? De ce să-i arate lui Danny legăturile dintre crimele lui Azrael și să-l convingă să redeschidă cazul? Cu certitudine, dacă Matt era implicat în asta, n-ar fi avut niciun sens.

„Doar dacă nu vrea să fie prins.”

Nu așa gândea un psihopat? Că nu avea niciun sens să comiți crima perfectă dacă lumea nu afla cât de genial ești? Danny și-l imagină pe Matt Daley, mai întâi în L.A., apoi în Londra și în sudul Franței, așteptând sirenele poliției, pedeapsa, bătaia în ușă care niciodată nu veniseră. Poate că anonimatul ajunsese de neîndurat.

— Camera trei, domnule! Vocea lui Ajay Jassal îl aduse pe Danny înapoi la realitate. Daley pleacă.

— Pleacă?

Danny era acum și mai derutat decât înainte. Nu era plănuită uciderea lui Ishag pentru seara asta? Dacă da, de ce naiba pleca Matt Daley, și încă de parcă ar fi fost gonit de

diavoli? Furgoneta aia probabil că avea o viteză de peste 100 de kilometri la oră.

Se uită la ceas. 7.55. Cina avea să dureze cel puțin o oră. David nu urma să se ducă la culcare decât după ora 9.

— Unde este Ishag în clipa asta?

— Încă e în salon, domnule. Transmisia audio e clară. E teafăr.

Danny McGuire luă instantaneu o decizie.

— Bine. Urmărește-l pe Daley. Du-te după furgonetă.

Ajay Jassal ezită.

— Sunteți sigur, domnule? Dacă se petrece ceva neprevăzut în casă, iar noi nu ne întoarcem la timp...

— O să ne întoarcem la timp. Vreau să știu încotro se îndreaptă ticălosul ăla atât de grăbit. Danny luă aparatul de emisie-recepție pentru a vorbi cu oamenii din a doua mașină de supraveghere, parcată în fața casei. Eu și Jassal pornim în urmărirea unui posibil suspect. Voi rămâneți pe poziție și dați-ne de veste dacă trebui să intrați mai devreme sau dacă se întâmplă ceva.

— Da, domnule.

Danny se răsuci spre Ajay Jassal.

— Ce aștepți, omule? Țipă el. Pornește!

Încolăcit ca un șarpe în dulapul din dormitorul principal al lui David Ishag, bărbatul își apăsă țeava pistolului pe obraz, închizând ochii de parcă ar fi fost mângâierea cuiva drag. La picioarele lui, lama de 15 centimetri a unui cuțit de vânatoare scânteie în întuneric.

Era incomod să stea ghemuit în ascunzătoarea lui, dar durerea sâcăitoare din coapse era un preț mult prea mic de plătit pentru răzbunare. Peste o oră, totul se va isprăvi.

*

— Cum e supa?

— Foarte bună. Mulțumesc.

— Eu am făcut-o.

„Serios? Stăm și discutăm fleacuri?” David luă ultima bucățică de gălușcă de pe fundul bolului. Își făcuse griji toată ziua că va fi prea nervos pentru a putea mânca seara. Danny McGuire îl stresase în privința importanței unui comportament firesc în preajma lui Sarah Jane, dar dacă David nu putea? Dacă vomita sau leșina, sau îi scăpa accidental la desert „De ce încerci să mă ucizi?” însă se dovedi că era surprinzător de înfometat pentru un condamnat la moarte care își mânca ultima cină. Iar supa era bună.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Sarah Jane.

David își dădu seama că, pierdut în gânduri, rânjea ca un idiot.

— Nimic. Încercă să-și recompună o expresie neutră. Ce avem la desert?

„Death by chocolate?”¹⁴

— Înghețată. Ești sigur că te simți bine, David?

N-avea niciun rost să mai încerce să se controleze. Râdea vizibil acum, incapabil să împiedice lacrimile de veselie să i se rostogolească pe față. Nu se mai simțise așa din scurta perioadă de la Oxford când consumase marijuana. „Probabil că devin isteric.”

— Vrei să te duci sus, să te întinzi?

„Sus.” Cuvântul îl făcu să-și vină în fire instantaneu, ca un pahar cu apă rece ca gheața aruncat în față. „Deci, vrea s-o facă acum, nu-i așa? Să termine odată? De ce nu?”

Planul inițial fusese să aștepte până după cină înainte de a se duce la etaj, pe la 9.15. Dar, dacă Sarah Jane era gata acum, atunci și el era. Se gândi la echipa SWAT care ținea casa sub observație și își aminti cuvintele lui Danny McGuire din acea dimineață: „Sunteți în perfectă siguranță.

---

¹⁴ *Death by chocolate* este numele unei prăjituri. (n.tr.)

Dacă o să încerce ceva, vom fi acolo într-o clipită”.

Se întoarse spre Sarah Jane.

— Cred că da, dacă nu te superi. Brusc, nu mă sinii prea bine.

Furgoneta firmei de catering croșetă traficul marilor străzi din Marathi cu viteza și agilitatea unui șoarece. Ajay Jassal se ținu pe urmele ei, străduindu-se să păstreze controlul asupra uriașului vehicul de supraveghere în vreme ce de obicei ponderatul Danny McGuire țipa la el:

— Ține pasul! Nu-l pierdel!

Jassal cunoștea bine străzile. Dar dubele de supraveghere nu erau proiectate pentru urmăriri în viteză. Erau menite să stea parcate lungi ore plictisitoare și să se piardă în fundal. Era meritul lui Ajay că reușea să mențină mai mica mașină în raza vizuală, hurducându-se pe caldarâm și luând periculos de repede virajele, adesea intrând pe străzi neluminate. Dumnezeu știa în ce hal afecta această cursă echipamentele lor scumpe.

Furgoneta îi ducea într-un tur prin sudul orașului Mumbai, în general cartiere rezidențiale: Walkeshwar Road, Peddar Road, Breach Candy, toate remarcându-se prin arhitectura lor britanică. Șoferul evită zonele comerciale gen Cuffe Parade ori Carmichael Road, preferând să se piardă pe străzile mai liniștite. Era clar că își dăduse seama că era urmărit.

După 20 de minute, în mare parte petrecute mergând în cercuri, furgoneta se îndreptă spre nord, către stadionul de crichet Wankhede. Pe măsură ce se apropiau, străzile erau tot mai pline cu mulțimi de bărbați tineri. Luminile strălucitoare ale stadionului se puteau vedea de la câțiva kilometri distanță.

— Probabil că e meci în seara asta, spuse Ajay Jassal. Mă îndoiesc că o să mai putem înainta mult. Nu cu mașina.

Danny McGuire abia mai putea zări furgoneta prin

mulțimea de trupuri cu piele închisă la culoare. Oare Matt Daley plănuia să scape aici? Danny se uită la ceas. „8.45.” David Ishag avea să-și termine curând cina. Trebuiau să se întoarcă la locuința acestuia.

Fără să stea pe gânduri, McGuire deschise ușa vehiculului de supraveghere și începu să-și croiască drum prin mulțime strigând „Poliția!” și înșfăcând cămăși și gece fără discriminare, în vreme ce pur și simplu îi azvârlea pe oameni din calea sa.

În câteva secunde, ajunse la furgoneta lui Matt. Era goală, abandonată la numai câțiva metri de porțile terenului de crichet. Disperat, McGuire se uită în jur, cercetând mulțimea în căutarea chicii blonde a lui Matt. „Nimic.”

Apoi, brusc, îl văzu chiar la intrarea în stadion, la 20 de metri distanță. Până să ajungă Danny acolo, Matt avea să intre, să se piardă în mulțime. Să dispară. Instinctiv, degetele lui Danny se strânseseră în jurul armei, dar știa că n-o poate folosi. Un foc tras aici ar fi declanșat un haos general. Tocmai când disperarea începu să-l copleșească, Danny îl văzu pe Ajay Jassal sprintând pe lângă el, despărțind mulțimea cum despărțise Moise apele Mării Roșii, cu picioarele lui lungi gonind pe solul dur ca un ghepard. Urmă un țipăt și o încăierare. Danny își deschise drum fluturându-și insigna de la Interpol ca pe o funie de usturoi împotriva unui vampir.

Jassal plonjase, trântindu-l pe Daley și ținându-l la pământ.

— L-am reținut pe suspect, domnule, găfâi el.

Danny McGuire, respirând anevoie, rosti în spatele lui:

— Bună treabă, Jassal. Matt Daley, te arestez pentru tentativă...

Se opri în mijlocul propoziției. Bărbatul de pe jos își întoarse fața spre el. Obrazul lui era lovit rău, iar ochii căprui îi erau larg deschiși de confuzie și panică. Era la fel

de indian ca maiestuosul Taj Mahal.

David Ishag se privi în oglinda din baie, încleștându-și mâinile pe chiuveta din marmură, pentru a se sprijini.

„Asta este. În orice clipă, ea o să-l lase să intre. Pe ucigașul meu.”

Se stropi cu apă rece pe față, dorindu-și ca amețeaua să-i treacă. „Amintește-ți ce-a spus McGuire. E afară. Tot ce trebuie să fac este să mă prăbușesc, simulând dureri în piept în clipa în care intră individul. E ușor.”

— David? Dragul meu? Sarah Jane se legăna în pragul ușii. Te simți bine? Ai nevoie de un doctor?

„Se leagănă? Ciudat. De ce se leagănă?”

Puncte începură să joace în fața ochilor lui Danny.

— Eu... nu mă simt bine.

Acum, toată încăperea se clătina, ca o navă în furtună. Brusc, îl cuprinse un violent val de greață. Nu mai era nevoie să se prefacă. În clipa asta, era pe cale să facă un atac de cord adevărat.

Apoi, brusc, își dădu seama.

„«Îți place supă? Eu am făcut-o.» M-a otrăvit! Căteaua mi-a pus ceva în supă!”

Încercă să se uite la Sarah Jane, dar cel puțin șase versiuni identice ale ei se aplecară asupra lui, în vreme ce el căzu pe dușumea, apucându-se cu mâinile de stomac.

— De ce...? icni el. De ce faci asta?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Este în regulă. Nu intra în panică. O să chem o ambulanță.

Compătimirea din vocea ei părea atât de *reală*. Dar el nu-și putea îngădui s-o creadă, nu-și putea îngădui să leșine. Trebuia să rămână treaz, să fie atent. Microfoanele fii McGuire erau toate în dormitor. Trebuia să ajungă acolo, pentru ca echipa SWAT de afară să afle ce i se întâmplă. Cu ultimele fărâme de putere, strigă:

— În pat!

Își simțea mușchii gâtului umflându-se, respirația scurtându-se. În curând, nu avea să mai poată vorbi deloc.

— Trebuie să mă întind. Te rog!

— Desigur, iubitele, desigur.

Sarah Jane îl ajută să intre în dormitor, pe chipul ei citindu-se o profundă îngrijorare. „De ce mai continuă șarada?” gândi David. „Nu are niciun sens.” Căzând pe spate în pat, își încleșta mâna pe cravată. Trebuia s-o slăbească! Nu putea respira! îi făcu disperat semne lui Sarah Jane să-l ajute, dar ea se întorsese cu spatele la el și se îndrepta spre telefon.

— Sun la numărul de urgență. Rezistă, David. Ajutoa rele sunt pe drum.

În duba de supraveghere, Danny McGuire verifică să fie bine prinsă centura și se apucă de mânerul de deasupra portierei. Jassal gonia pe un drum liber și drept, cu sirena urlând. Probabil că aveau cel puțin 150 de kilometri la oră.

Danny se uită la ceas: 9 p.m. Se simțea ca un idiot colosal. Matt Daley, desigur, încă se afla în casa lui Ishag Știuse tot timpul că Danny se afla acolo și îl ademenise să plece cu momeala și schimbul clasice.

O făcuseră deja? îl uciseseră el și Sarah Jane – Azrael pe David Ishag?

Pe locul de lângă Danny, inginerul de sunet se lupta cu complexul echipament radio din dubă. Trebuiau să ia legătura cu ceilalți membri ai echipei, să intre în casă înainte de a fi prea târziu.

Danny strigă la el, încercând să se facă auzit pești zgomotul sirenelor.

— Ai reușit ceva?

Bărbatul clătină din cap.

— Suntem în raza de acoperire, dar nu pot prinde semnalul.

Luminile din Marathi licăriră la distanță. În curând se zări reședința Ishag.

— Continuă să încerci.

Sarah Jane lăsă jos telefonul.

— Sunt pe drum.

David își pierdea și își recăpăta cunoștința în mod repetat. „Ce trebuia să fac? Ceva cu dureri în piept?” Era atât de greu să-și dea seama ce era real și ce nu. Oare Sarah Jane chiar îl ținea de mână? îi ștergea fruntea? Sau era un vis. Părea atât de iubitoare... dar nu plănuia ea oare să-l ucidă? închise din nou ochii.

Când îi deschise iarăși, lângă pat se afla un bărbat. Era mascat și îmbrăcat în negru din cap până în picioare, ca o personificare a morții. În mână, strălucind argintiu pe fundalul pantalonilor negri, avea un cuțit.

David se gândi să țipe, dar laringele părea să i se fi blocat și, în orice caz, nu îi era atât de teamă cum crezuse că-i va fi. Era doar foarte, foarte obosit. „Probabil că visez. O să dispară într-o clipă.” închise ochii și își pierdu cunoștința.

— Le aud vocile, domnule. Cred ca sunt în dormitorul principal.

Danny McGuire râsuflă ușurat.

— Și ceilalți?

— Da, domnule, am stabilit legătura.

— Demartin, Kapiri, mă auziți?

Vocea furioasă a polițistului indian fu prima care răspunse.

— McGuire? Unde naiba ai fost?

— Lasă asta. Intrați în casă, acum! Sunt în dormitor. Scoateți-l pe Ishag de-acolo.

După ce închise, Danny se întoarse spre inginerul de sunet.

— Îl auzi pe Ishag? Trăiește?

Inginerul de sunet își apăsă căștile și închise ochii

concentrându-se.

— Nu sunt sigur. O aud pe femeie. Ea...

Brusc, bărbatul își smulse căștile de pe urechi. Danny McGuire nu avea nevoie să-l întrebe de ce.

Toată lumea din dubă auzise țipătul lui Sarah Jane Ishag.

În dormitorul lui David Ishag, bărbatul în negru își scoase masca și zâmbi.

— Ce s-a întâmplat, îngerule? întrebă el. Așteptai pe altcineva?

Capitolul 30

Din ascunzătoarea lui, îi putea vedea perfect. Pe bărbatul în negru și pe femeia care își spunea acum Sarah Jane Ishag. Dar ea putea să-și zică oricum dorea. El știa cine era. Și *a cui* era. Era a lui. Iubirea lui. Femeia lui.

Nevoia de a ieși din ascunzătoare chiar în clipa aceea și de a o înșfăca era copleșitoare. Dar așteptase prea mult acest moment, investise prea mult timp și efort. Trebuia să vadă cum se derula scena.

Bărbatul în negru arătă spre David Ishag.

— E mort?

David zăcea pe spate în pat, nemișcat ca o stâncă. Sarah Jane se aplecă spre el.

— Nu. Încă respiră.

— Nu m-am așteptat să se prăbușească atât de repede. Probabil că i-ai pus prea mult.

— Nu da vina pe mine! rosti ea furioasă. Ți-am urmat întocmai instrucțiunile. Ți-am spus că n-ar trebui să-l drogăm întâi. Dacă are un atac de cord? Dacă poliția îl găsește substanța în organism?

— Tac!

Bărbatul o lovi cu putere în față. Din ascunzătoarea lui din dulap, el auzi sunetul cumplit al osului care se frânse în

obraz în vreme ce Sarah Jane se prăbuși scâncind pe podea. Îl privi pe bărbatul în negru apucând-o de păr și ridicând-o.

— Cine ești tu să-mi spui mie ce-ar trebui și ce n-ar trebui să facem? Ești un nimeni, asta ești. Spune-o! SPUNE-O!

— Sunt un nimeni, suspină Sarah Jane.

— N-ai nicio viață.

Vocea ei era acum o șoaptă abia audibilă.

— N-am nicio viață.

S-o audă recitând cuvintele păru să-l calmeze puțin pe bărbat. Dădu drumul părului ei.

— A trebuit să-l drogăm pentru că altfel s-ar fi luptat. Ceilalți erau prea bătrâni ca să se apere. Ridică pumnalul în lumină. Dând disprețuitor din cap spre David, spuse: O să ne ocupăm de ei mai târziu. Întâi, este rândul tău.

Sarah Jane se trase îndărăt, târându-se pe podeaua dormitorului în mâini și în genunchi, ca un crab înspăimântat.

— Nu! Te rog! Nu trebuie să faci asta!

— Sigur că trebuie s-o fac. Toate celelalte au fost pedepsite, nu-i așa? Angela, Tracey, Irina, Lisa. De ce ar scăpa micuța escroacă Sarah Jane?

— Te rog, îl imploră Sarah Jane. Teroarea din vocea ei era inconfundabilă. Am făcut tot ce mi-ai cerut... Ai zis că n-o să-mi faci rău.

Însă bărbatul în negru părea neimpresionat de rugămințile și de lacrimile ei. Nu era deloc om. Era un animal. Cu un mârâit sălbatic, se năpusti asupra lui Sarah Jane ținându-o pe dușumea. Cu o mână, trase de haine, în vreme ce cealaltă îi apăsa cu putere cuțitul pe gât. Instinctiv ea se zbătu, dând în zadar din picioare sub greutatea lui. El îi ridică poalele rochiei, desfăcându-i coapsele cu genunchiul.

Bărbatul din dulap nu mai putu aștepta. Năvălind în

cameră, se repezi asupra omului în negru, lovindu-l în mod repetat cu patu armei în ceafă. Sângele țâșni cald și lipicios, și vital. În câteva secunde, mâna rea a animalului, care se înfipsea între picioarele lui Sarah Jane, căzu inertă.

Sarah Jane închise strâns ochii, neîndrăznind să respire. Oare chiar se terminase? Oare chiar era mort? Următorul lucru pe care îl conștientiza fu că trupul greu era îndepărtat de pe ea. Cineva, salvatorul ei, rostogoli corpul bărbatului în negru, care căzu pe podea cu o bufnitură, ca un sac cu pământ.

Era David, dragul, sărmanul David care scăpase de efectele narcoticului, loial și protector până la sfârșit? Sau poliția își dăduse seama în cele din urmă, venind în sfârșit să-i aresteze și să pună capăt tuturor acestor ani de nebunie? Să le salveze pe ea și pe sora ei. Să oprească totul.

Se răsuci și se pomeni privind în doi ochi familiari și iubitori.

— E-n regulă, Lisa, șopti Matt Daley. E-n regulă, iubita mea. Ești în siguranță acum.

Matt îi atinse chipul, trecându-și cu afecțiune degetul peste fiecare trăsătură. Obrazul ei drept se umflase ca o prună răscoaptă, acolo unde ticălosul o lovise. N-avea s-o mai lovească niciodată.

— Lisa... Matt Daley începu să plângă. Sărmana mea Lisa.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar focul de armă fii atât de puternic, încât îi curmă vorbele. Vreme de o clipă, pe chipul lui Matt Daley se citi ceva. Nu era durere. Ci mai degrabă surprindere extremă. Apoi, lumea se întunecă încet.

Capitolul 31

Rajit Kapiri se afla în casă. Câteva secunde mai târziu, Claude Demartin și cei trei oameni ai lui i se alăturară,

urmați de Danny McGuire cu răsuflarea tăiată.

— Unde sunt servitorii? vru Danny să știe.

— În bucătărie, spuse Kapiri. Am șase ofițeri înarmați care stau cu ei. Au baricadat ușile.

— Bine. Tu și Demartin urcați pe scara principală. Eu o să urc pe cea a servitorilor.

— Ce-ai zice să iei doi oameni de-ai mei ca să te acopere, rosti Kapiri.

Era o afirmație nu o întrebare, însă Danny nu obiectă. Nu aveau vreme de lupte pentru putere, nu acum.

Răsună o împușcătură. Cei trei bărbați se uitară unul la altul și o luară la goană pe scări.

— Cum ai putut?

— Cum am putut eu? Bărbatul în negru își duse mâna la rana de la ceafă. Încă se simțea amețit, de parcă ar fi putut leșina în orice clipă. A vrut să mă omoare, Sofia, în caz că n-ai băgat de seamă.

Ochii Sofiei Basta se umplură de lacrimi.

— Mă proteja pe mine! Dumnezeu, Frankie. N-aveai de ce să-l omori.

Frankie Mancini se încruntă. Era păcat că fusese silit să-l împuște pe Daley. La urma urmelor, omul era fiul lui Anarew Jakes. Practic, asta îl făcea să fie unul dintre copii. Una dintre victimele pentru răzbunarea căroră Frankie își dedicase întreaga viață. Chiar și mai păcat era că amortizorul armei sale nu funcționase. Cineva din personalul casei putea veni în orice moment. Poliția putea fi deja pe drum. Nu aveau prea mult timp.

— Zăvorăște ușa, se răsti el.

Însă Sofia rămase pe loc, privind cum sângele lui Matt se îmbiba în covor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sofia, rosti Frankie încercând să se apere. Am încercat să-l fac să plece din Mumbai. Am făcut tot posibilul. N-ar fi trebuit să se afle

aici.

— A venit aici pentru mine. Pentru că m-a iubit, suspină Sofia. El m-a iubit pe mine, iar eu l-am iubit pe el!

— Te-a iubit? spuse Frankie Mancini cu cruzime pe un ton batjocoritor. Fată dragă. Nici măcar nu știa cine ești. El a iubit-o pe Lisa Baring. Și cine era ea? Nimeni, asta era, un personaj pe care eu l-am inventat, o născocire a imaginației mele. Dacă Matt Daley a iubit pe cineva, acela am fost eu, nu tu. Acum, zăvorăște afurisita aia de ușă.

Sofia Basta făcu ce i se ceruse. Văzu nebunia strălucind în ochii lui Frankie. „Sărmanul, sărmanul Matt! De ce a venit după mine? De ce n-a fugit, de ce nu s-a eliberat cât a avut ocazia?”

— Nu merita să moară, Frankie.

— Tac! țipă Mancini fluturându-și amenințător pistolul în aer. Eu decid cine trăiește și cine moare! Eu dețin puterea! Tu ești soția mea. Și vei face așa cum îți poruncesc sau, jur pe viața mea, Sofia, sora ta va urma. Înțelegeți?

Sofia dădu din cap. Înțelegea. Teama și supunerea erau tot ce înțelegea. Tot ce cunoscuse vreodată. Pentru câteva luni scurte și pline de bucurie ale vieții ei ca Lisa Baring, în Bali, cu Matt Daley, întrezărise o altă cale, o altă viață. Dar nu a fost să fie.

— POLIȚIA!

Vocea lui Danny McGuire urlă ca o sirenă. Pași care tropăiau urcând scările se auzeau din spatele lui. O a doua salvare.

Ochii lui Mancini se lărgiră panicați. Îi dădu Sofiei cuțitul.

— Fă-o!

— Ce să fac? O, nu! Frankie, nu!

Ochii ei se uitară în direcția în care privea el. În toată drama cu Matt, uitase chiar că David Ishag era în cameră, dar acum îl vedea mișcându-se, efectele drogului pe care i-l dăduse mai devreme începând să dispară.

— Acesta este sfârșitul, îngeraș. Ultima noastră crimă. Sacrificiul care va salva viața surorii tale.

— POLIȚIA!

Pumni bubuită în ușă.

— E drept ca tu s-o comiți. Fă-o!

— Frankie, nu pot.

— Fă-o! Mancini țipa, urlând ca un câine nebun. Taie-i gâtul sau vă împușc pe amândoi. Fă-o!

Imagini fulgerară prin mintea Sofiei, una câte una.

Citind „Cartea” împreună cu Frankie, la orfelinat. Cât de frumos era el atunci și cât de bun. „Ești o prințesă, Sofia. Cealalți sunt geloși.”

Andrew Jakes, primul om ucis de ei, cu sângele izbucnind din gâtul lui ca o apă roșie și groasă dintr-o țâșnitoare.

Piers Henley, amuzantul, cerebralul Piers, care se luptase până când ei îl împușcaseră în cap, împrăștiind creierul lui strălucit pe pereții dormitorului.

Didier Anjou, implorând să-i fie cruțată viața în timp ce lama pumnalului se cufunda în carnea lui iarăși, și iarăși, și iarăși.

Miles Baring, prăbușindu-se instantaneu când cuțitul îi străpunsese inima.

Matt Daley, sigurul cu adevărat inocent dintre ei toți. Matt, care o iubise, care îi oferise speranța. Matt, care zăcea mort și rece la picioarele ei.

Se gândi la cei vii. La sora ei, carne din carnea ei, aflată cine știe unde. David Ishag, mișcându-se amețit, revenind la viață în pat.

— TAIE-I GÂTUL!

Vocea lui Frankie era excitată, stărnită ca întotdeauna de sânge, și de moarte, și de răzbunare.

— POLIȚIA!

Baroase loviră în ușă, spărgând lemnul.

— Nu pot, rosti Sofia calmă, neauzind zarva și urletul în

timp ce lăasă cuțitul să-i cadă la picioare. Trage dacă vrei, Frankie. Dar eu nu pot s-o fac. Nu mai pot.

În cele din urmă, ușa cedă. Bărbați înarmați năvăliră în cameră.

— Poliția! Sus mâinile!

David Ishag deschise ochii tocmai la vreme pentru a-l zări pe Danny McGuire, cu arma scoasă, gâfâind în pragul ușii.

— Cu siguranță, nu te-ai grăbit deloc, murmură el slab.

Apoi, cineva trase un foc de armă. Și totul se termină.

Partea a patra

Capitolul 32

Un an mai târziu...

Judecătorul Federico Muñoz de la Curtea Superioară de Justiție din Los Angeles nu se afla pentru prima dată pe prima pagină a ziarelor când era vorba de crime. Cu doi ani în urmă, chiar în această sală de judecată, sala 306, de la etajul doi al Tribunalului din Beverly Hills, un juriu o găsisese vinovată pe o foarte îndrăgită actriță de uciderea violentului ei iubit, după mulți ani de abuzuri. Judecătorul Muñoz o condamnase pe actriță la moarte, spre revolta fanilor, a familiei și a multora din mass-media națională de știri. Nu mult după aceea, primise prima dintre amenințările cu moartea de care avea să aibă parte periodic, tot restul vieții sale. Era încântat.

Amenințările cu moartea fuseseră motivul care îi permisesse judecătorului Federico Muñoz să ceară o escortă permanentă pe drumul către și de la serviciu. Faptul că, în fiecare zi, sosea la impozantul tribunal cu coloane albe, de pe Burton Way 9355 înconjurat de un grup de gărzi

înarmate îl făcea pe judecătorul Muñoz să se simtă extraordinar de important, la fel cum o făcea și faptul că presa era interesată de viața lui. Desigur, în public denunța acest interes ca fiind indecent și rău-voitor, fiind supărat în special de cei de la L.A. Times, care îl porecliseră „Judecătorul Groază”. În particular însă, era încântat la culme. Judecătorul Federico Muñoz era deja faimos în Los Angeles. Acum, mulțumită procesului Azrael, devenea faimos în toată lumea.

Procesul care se desfășura deja de două săptămâni – atât durase ca acuzarea să-și prezinte cazul, din cauza muntelui uriaș de probe – nici că ar fi putut să fie mai senzațional. Patru bărbați bogați uciși cu brutalitate în aceleași condiții, pe tot globul. Acuzații, un cuplu căsătorit, la peste 40 de ani, amândoi binecuvântați cu înfățișări de vedete de cinema, fuseseră prinși la locul faptei, în timp ce încercau să comită a cincea crimă. Toate victimele în vârstă fuseseră ademenite să se însoare cu femeia care era acuzată, cunoscută presei drept „îngerul Morții”. Totuși, această femeie fusese supusă unor atacuri sexuale violente, sadice, cu ocazia fiecărei crime, de către acuzat. Cu acceptul ei, dacă era să se dea crezare acuzații.

Niciunul dintre inculpați nu negase crimele, dar fiecare pretindea că a fost silit, indicându-l pe celălalt ca fiind instigatorul. Odată cu inserarea în telenovelă a motivului „Robin Hood” – toate milioanele victimelor fuseseră donate unor instituții caritabile care se ocu pau de copii –, tabloidele nici că ar fi putut pretinde mai mult.

Dar căpătară mai mult. Căpătară o acuzată care își asumase cu succes o altă identitate de fiecare dată când ademenise o nouă victimă în patul conjugal, și care se pare că suferise numeroase operații estetice pentru a-și schimba înfățișarea de-a lungul ultimului deceniu, dar care rămăsese absolut superbă. Rămânând pasivă în timpul prezentării

probelor, doar ocazional vărsând o lacrimă când fotografiile trupurilor torturate ale soților ei sau pozele rănilor ei erau arătate juriului, femeia care ședea la capătul mesei din sala 306 părea la fel de pură și de neîntinată ca un nou-născut, și la fel de strălucitoare ca un înger. Presa nu se mai sătura de ea.

În capătul opus stătea celălalt acuzat, Frances Mancini. Cei doi se întâlniseră într-un orfelinat din New York, pe vremea când amândoi erau adolescenți, Lui Mancini îi lipsea strălucirea soției lui, aura de sere nitate și de bunătate care părea să emane ca o lumină din ea, în ciuda oribilelor crime pe care mărturisise că le-a comis. Cu toate astea, era un bărbat irezistibil de atrăgător, cu părul lui negru, maxilarele puternice și tră sărurile arogante într-o manieră furioasă. Mancini fusese împușcat în timp ce se opunea arestării, în India, și încă avea dificultăți în a se ridica și a se așeza, tresărind de durere de fiecare dată când se mișca. Totuși, când stătea, buzele subțiri ale lui Mancini erau arcuite într-un permanent zâmbet atotcunoscător, ca și cum tot spectacolul sistemului american de justiție fusese născocit doar pentru amuzamentul lui. Nici el, nici soția lui nu se opuseseră extrădării în SUA, în ciuda faptului că în Franța sau în Anglia, unde ar fi putut la fel de bine să fie judecați, nu exista pedeapsa cu moartea. Aici, în California, ambii acuzați riscau condamnarea la moarte de către un juriu ostil și cel mai dur judecător de la Curtea Superioară de Justiție din L.A. Cu toate astea, Frankie Mancini părea să privească la cele ce se întâmplau astăzi ca la o piesă de teatru, o melodramă, dacă nu chiar o farsă boulevardieră, la care soarta decisese cu generozitate să-i ofere un loc în primul rând.

Poate că asta avea o legătură cu procurorul William Boyce. Înalt, costeliv, la puțin peste 50 de ani, cu părul cenușiu tuns scurt și cu o pasiune pentru costumele ieftine,

de culoare gri cărbune, Boyce, care era renumit pentru discursul lui egal, măsurat, era antiteza procurorului renumit pe care te-ai fi așteptat să-l vezi ocupându-se de un caz atât de important. Era proverbiala „mână sigură”, competent, profesionist și atât de dureros de banal, încât se spunea adesea că singurul lucru remarcabil la William Boyce era cât de puțin remarcabil era. De ce îl alesese procuratura pe Boyce să se ocupe de un astfel de caz era un mister aproape la fel de mare ca și asasinatele. Poate că puterile decizionale hotărâseră că, având asemenea dovezi copleșitoare, și o maimuță ar fi reușit să obțină condamnarea la moarte a celor doi ucigași din cazul Azrael... iar William Boyce se apropia cel mai tare de o maimuță.

În orice caz, era chiar o realizare să reușești a plictisi un juriu cu un caz atât de senzațional ca acesta, însă, de-a lungul ultimelor două săptămâni, William Boyce tocmai asta izbutise să facă, recitând faptele legate de cele patru crime cu o monotonie care pur și simplu știrbise impactul lor emoțional. Își petrecuse o zi întreagă împotmolindu-se în complexul acord internațional prin care autoritățile britanice, franceze și chineze din Hong Kong consimțiseră ca probele să fie prezentate în California. Martorii lui mai însuflețiseră puțin lucrurile. Menajera spaniolă a lui Andrew Jakes mai ales, icnind și suspinând de-a lungul declarației hidos de grafice, care, în dimineața următoare, apărură pe primii pagină a tuturor tabloidelor. Dar, una peste alta, judecătorul Muñoz văzu că acuzarea își atrăsese disprețul lui Frankie Mancini. Asemenea tuturor celorlalți din sala 306 și a celor care urmăreau procesul pretutindeni în lume, abia aștepta să audă prezentarea apărării. Astăzi, sosise în sfârșit clipa.

Pentru că fiecare acuzat prelinsese că fusese silit de celălalt, aleseseră să fie reprezentați separat. Avocatul lui Frankie, Alvin Dubray, era un bărbat scund și gras, cu

cămașa permanent ieșită din pantaloni și cu un păr de savant nebun. Dubray sosi în sala de judecată 306 pierzând pe drum hârtii din vraful pe care-l ținea sub braț, arătând pentru toată lumea ca un bunic bătrân și confuz care se rătăcise în drum spre bibliotecă. În realitate, după cum judecătorul Muñoz știa foarte bine, mintea lui Dubray era atât de ascuțită, iar memoria lui, atât de prodigioasă, încât nu avea nevoie de niciun fel de notițe. Dar rolul de bufon bătrân și năuc stârnise dragostea multor jurii, iar el n-avea de gând să-l abandoneze tocmai acum. Cu un client atât de rece și de antipatic ca Frankie Mancini, Alvin Dubray trebuia să se folosească de tot ce putea pentru a atrage juriul de azi de partea sa.

În privința aceasta, avocata îngerului Morții avea o treabă mai ușoară. Ellen Watts era tânără și relativ neexperimentată. Acesta era abia al doilea proces de crimă pe care îl avea. Dar deja își făcuse la tribunalul superior renumele de a fi o avocată pledantă perspicace și talentată, manipulând probele cu măiestria și ușurința cu care un olar modelează lutul. Cu părul blond tuns bob și trăsături de spiriduș, Ellen Watts era de obicei considerată o frumusețe. Cu toate astea, alături de clienta ei, pălea ca blitzul unui aparat foto îndreptat către soare.

— Toată lumea să se ridice!

În ultimele două săptămâni, judecătorul Federico Munoz interzisese accesul presei în sala lui. (Nu dădea bine să pară prea însetat de publicitate, iar William Boyce era atât de plictisitor, încât i-ar fi făcut pe spectatori să renunțe.) Totuși, astăzi, cedase, permițând unui grup ales, de la știri, să ocupe câteva locuri la galerie. Camerele lor, ca și ochii celorlalți din încăpere, treceau de la acuzați la cei trei bărbați care ședeau unul lângă altul în primul rând. De acum, numele lor erau cunoscute în toate casele din America.

Danny McGuire, detectivul de la LAPD care devenise erou la Interpol și care, mai mult de două treimi din cariera lui, se ocupase de ucigașii Azrael, ajutând chiar și la orchestrarea operațiunii indiene ce dusesese, în cele din urmă, la prinderea lor.

David Ishag, adoratul magnat indian care fusese ales drept următoarea victimă a lui Azrael și pe care McGuire și oamenii lui îl smulseseră din ghearele unei morți sigure.

Și, la capătul rândului, într-un scaun cu roțile, silueta tragică a lui Matt Daley.

Daley era scriitor, fiul primei victime a lui Azrael, Andrew Jakes, și, la un moment dat, un informator-cheie al Interpolului. Și el fusese prezent în seara arestării acuzaților, și fusese norocos să supraviețuiască glonțului tras de pistolul lui Mancini, care i se înfipsese la baza șirei spinării. În ciuda acestui fapt, Matt Daley refuzase să depună mărturie împotriva acuzatei, femeia pe care el încă o numea „Lisa”. Zvonul era că sărmanul om ajunsese în pragul nebuniei din pricina iubirii pentru ea. Urmărindu-l cum o privea acum, cu ochii înfundați în orbite, o versiune pipernicită a bărbatului plin de viață care fusese cândva, era ușor de crezut.

— Domnișoară Watts. Judecătorul Federico Munoz făcu o pauză suficient de lungă pentru a se asigura că toți ochii – și toate camerele – erau ațintiți asupra lui. Înțeleg că dumneavoastră începeți pledoaria de deschidere a apărării.

— Așa este, domnule judecător.

Ellen Watts și Alvin Dubray se înțeleseseră ca Ellen să fie prima. Planul era ca fiecare să termine repede cu prezentarea negativă a clientului celuilalt pentru a putea să încheie cu aspectele comune: slăbiciunile și ezitări la acuzării și abuzurile suferite de ambii acuzați în copilărie. Dacă reușeau să creeze în mintea juriului dubii legate de cine a corupt pe cine și să-i prezinte ca având probleme

psihice, aveau o șansă să-i scape pe amândoi de injecția letală. În mod realist, acesta era cel mai bun lucru la care puteau să spere.

Ellen Watts se apropie de juriu, privindu-i în ochi pe fiecare bărbat și femeie din grupul de 12 oameni.

— De-a lungul ultimelor două săptămâni, începu ea, acuzarea v-a prezentat niște probe extrem de oribile. Domnul Boyce v-a familiarizat în mod elocvent cu faptele legate de cele patru crime brutale. Iar eu foloseai intenționat acest cuvânt – „fapte” – pentru că sunt fapte în acest caz, fapte cumplite, fapte pe care nici eu, nici clienta mea nu încercăm să le negăm. Andrew Jakes, Sir Piers Henley, Didier Anjou și Miles Baring și-au pierdut cu toții viețile în circumstanțe violente, sângeroase, terifiante. Rudele și prietenii unora dintre acești bărbați se află astăzi în această sală. Și ei au auzit prezentarea făcută de domnul Boyce, și știu că nu e nimeni dintre noi care să nu aibă inima îndurerată pentru ei.

Ellen Watts se răsuci pentru efect și dădu din cap cu cea mai mare compasiune spre cele două foste soții ale lui Didier, care veniseră să asiste la proces, și spre silueta gârbovită, dar demnă a fratelui vitreg în vârstă de 80 de ani al lui Sir Piers Henley, Maximilian. În spatele lui, două femei care se apropiau de 60 de ani, foste iubite ale lui Miles Baring cu care păstrase legătura după ce se căsătorise, se uitară cu dezgust la Ellen Watts, dar expresia îndurerată a avocatei rămase la locul ei.

— Nu mă aflu aici pentru a discuta faptele, doamne lor și domnilor. A face asta ar fi o prostie, ca să nu mul spun că ar fi o gravă lipsă de respect față de victime și de familiile lor.

— Așa este! strigă una dintre iubitele lui Miles Baring, de la galerie, atrăgându-și o privire urâtă din partea judecătorului Federico Muñoz și un murmur aprobator din partea celorlalți.

— Treaba mea este să mă *limitez* la fapte. Să pun capăt speculațiilor și zvonurilor legate de clienta mea și să vă prezint adevărul. Adevărul despre ce a făcut și ce nu a făcut ea. Adevărul despre relația ei cu celălalt acuzat, Frankie Mancini. Și adevărul despre cine este ea în realitate. Ellen Watts se apropie de masa acuzaților, invitând juriul s-o urmeze cu privirea, să se uite la femeia a cărei viață era în mâinile lor. A fost numită îngerul Morții. Prințesă. Vrăjitoare. Monstru. Niciunul dintre aceste epitete nu este adevărat. Numele ei este Sofia Basta. Este o ființă umană, o femeie în carne și oase a cărei viață a fost un lung șir de abuzuri și suferințe. Ellen Watts trase adânc aer în piept. Intenționez să vă arăt că doamna Basta a fost victimă în aceste crime la fel ca și bărbații care și-au pierdut viețile.

Majoritatea membrilor juriului se încruntară, cu o expresie de dezaprobare. Cuvântul „rușine” se auzi strigat din diverse părți ale sălii, determinându-l pe judecătorul Muñoz să ceară liniște.

Ellen Watts continuă:

— Adevărul poate să nu fie acceptabil, doamnelor și domnilor. Poate să nu fie plăcut și poate să nu fie ceea ce vrem să auzim. Dar revelarea adevărului este sarcina mea în această sală de judecată, iar în zilele următoare, vi-l voi dezvălui în toată urâtenia lui. Aprigă și pătimașă, se răsuci și arată acuzaatoare spre Frankie Mancini. Acest om, nu clienta mea, a plănuit și a comis aceste crime. Știind că Sofia era vulnerabilă, că era instabilă psihic, că era singură, Frankie Mancini a manipulat-o cu cinism, transformând-o într-o armă pe care s-o poată folosi în crimele lui pline de ură. A o condamna pe Sofia Basta nu are mai mult sens decât a condamna cuțitul, arma sau funia. Asta-i tot ce vă cer astăzi: să auziți adevărul. Să ascultați adevărul. Nimic nu-i va aduce înapoi pe Andrew Jakes, Piers Henley, Didier Anjou și Miles Baring. Dar s-ar putea ca, în cele din urmă,

adevărul să le îngăduie a se odihni în pace.

Ellen Watts se așează într-o tăcere atât de grea, încât aproape că o puteai auzi. Unii dintre membrii juriului dezaprobau clar cele spuse de ea. Alții păreau surprinși. Dar, spre deosebire de William Boyce, Ellen Watts se așează știind că le-a captat întreaga atenție.

Judecătorul Federico Munoz se întoarce spre celălalt avocat al apărării.

— Domnule Dubray. Dacă doriți să vă adresați curții...

Alvin Dubray se ridică și se îndreptă respirând anevoie și cu mers clătinat spre locul din fața boxei juriului pe care Ellen Watts tocmai îl părăsise. În această dimi neață părea mai ciufulit decât de obicei, părul cenușiu și sărmos fiind zburlit haotic pe o parte a capului, iar ochelarii în formă de semilună așezați strâmb în mod comic. După ce murmură: „Prea bine, domnule judecător”, se întoarce spre juriu.

— Doamnelor și domnilor, o să fiu scurt. Admir respectul domnișoarei Watts pentru adevăr. Sincer, îl susțin din toată inima. Totuși, din păcate pentru domnișoara Watts, adevărul nu-i exonerează clienta. Sofia Basta a fost manipulatora cinică. Ea, nu domnul Mancini, a prins în cursă patru bărbați inocenți și i-a condus spre moarte. Și să nu uităm că erau printre cei mai de succes și mai inteligenți bărbați din lume. Dacă doamna Basta a fost în stare să-i zăpăcească pe *acești* oameni, ca să nu mai vorbim de ofițeri de poliție de pe tot globul și chiar de unul dintre *copiii* victimelor ei – se uită la silueta frântă a lui Matt Daley, prăbușită în scaunul cu roțile aflat în primul rând –, cât de ușor trebuie să-i fi fost să-l controleze pe clientul meu, un schizofrenic cu acte în regulă, care are un istoric deo viață plin de pnv bleme emoționale și psihologice? Adevărul, doamnelor și domnilor, este că doamna Basta este ucigașul cu sânge-rece de-aici, nu domnul Mancini. Mulțumesc.

Alvin Dubray se întoarce cu mers târșăit la locul lui.

Danny McGuire îl privi îndepărtându-se. Danny observase că, în tot timpul cât vorbise, Alvin Dubray nu se uitase nici măcar o dată la clientul său și nici nu invitase juriul să o facă. „Probabil pentru că tipul arată atât de diabolic, iar ea încă pare un mieluşel rătăcit în pil dure.” Danny și-i aminti pe ea și pe Frankie sub tmiibi încarnărilor anterioare ca Angela Jakes și Lyle Renalii i. Astăzi, în vreme ce se uita la ei în sala de judecată, Im presiile pe care le avea în privința celor doi erau remarcabil de similare cu cele pe care le avusese cu atât de mulți ani în urmă. Ea încă părea inocentă și blândă. El încă emana aroganță și falsitate. Alvin Dubray avusese absolută dreptate într-o privință. Sofia Basta îl „zăpăcise”. De fapt, acel cuvânt era o exprimare delicată a ceea ce îi făcuse ea. Ca Angela Jakes, ea îl vrăjise pe fostul detectiv. Și, într-un fel, încă îl vrăjea.

Judecătorul Munoz dădu o pauză de 20 de minute înainte ca echipele apărării să cheme martorii la bară. Pe coridor, Danny McGuire se apropie de Matt Daley.

— Te simți bine?

Danny încă își mai făcea procese de conștiință pentru că-l suspectase pe Matt că ar fi fost ucigașul Azrael, în acea seară fatidică din Mumbai. Uitându-se acum la el și văzându-l atât de slăbit și de dărâmat, nu doar fizic, ci și sufletește, ideea că i-ar fi putut omorî pe acei oameni părea absurdă. Matt Daley nu putea face rău nici măcar unei muște. Singura consolare a lui Danny era că Matt nu aflate de suspiciunile sale. După arestarea celor implicați în crimele Azrael, cei doi bărbați deveniseră iarăși prieteni.

Danny și Céline chiar locuiseră în casa surorii lui Matt, Claire, și a soțului ei, Doug, când veniseră în vacanță în LA., iar cele două familii deveniseră apropiate.

— Mă simt bine. Totuși, îmi fac griji pentru ea.

— Pentru cine?

— Pentru Lisa, desigur.

Chiar și acum, la un an după evenimentele din India, Matt Daley încă o numea „Lisa” pe Sofia Basta și vorbea despre ea cu afecțiune. În privința procesului, Matt Daley era cu totul de partea lui Ellen Watts. Mancini era tipul cel rău, iar „Lisa”, victima lui confuză, păcălită.

— Dubray e un ticălos dur. O să-i facă mai mult rău decât fraierul ăla de Boyce de la Procuratură. Cum poate să spună asemenea lucruri?

— Își face meseria, rosti Danny McGuire cu blândețe. Niciunul dintre noi nu cunoaște adevărul încă. Și n-o să-l știm până nu auzim declarațiile martorilor.

Matt se uită nedumerit la el.

— Eu știu adevărul, spuse el simplu.

Apoi, se răsuci cu tot cu scaun și se îndepărtă.

Capitolul 33

David Ishag se uită nerăbdător la ceasul lui, Richard Miile, de jumătate de milion de dolari. Până acum, procesul însemnase o tortură permanentă. Șezând la doar câțiva metri de femeia despre care cândva crezuse că-i va fi alături pentru totdeauna, nu numai că trebuise să asculte descrierea probelor zdrobitoare împotriva ei, dar chiar contribuise la crearea lor, mărturisind curții cum fusese ademenit de către această seducătoare letală să se însoare cu ea și să-și modifice testamentul.

Nici măcar o dată în tot acest timp, Sarah Jane, așa cum David încă se mai gândea la ea, nu se uitase în ochii lui. Nici măcar o dată nu căutase, cu o privire sau cu un gest, să dea o explicație. Dar acum. În cele din urmă, David Ishag avea s-o audă vorbind. Îi era rușine să recunoască, însă o parte din el tot mai tânjea s-o vadă deschizând gura și dovedindu-și nevinovăția. Dovedind că adevărul pe care îl știa el nu era adevărat. Făcând acest coșmar să se

sfârșească și întorcându-se acasă alături de el. Desigur, din punct de vedere rațional era conștient că asta era calea spre nebunie. Doar o linie foarte subțire îl despărțea de sărmanul Matt Daley, și era o linie pe care David Ishag n-avea nici cea mai vagă intenție s-o treacă. Totuși, chiar și așa, perspectiva ca Ellen Watts s-o cheme pe Sofia Basta ca primă martoră, după cum era de așteptat s-o facă, îi crease o stare de anxietate aproape insuportabilă.

— Apărarea o chemă pe Rose Darcy.

Groaza lui David Ishag avu drept ecou un murmur general de dezamăgire în sala 306. Spectatorii așteptaseră săptămâni întregi s-o audă pe frumoasa femeie de pe banca acuzaților vorbind în apărarea ei despre cumplitele crime. În loc de asta, o bătrână fragilă și gârbovită intră în boxa martorilor, ajutată de un grefier. Rose Darcy mergea ajutându-se de un baston din lemn aproape cât ea de înalt, dar, în ciuda vârstei și a aparentei stări de decrepitudine, avea un aer hotărât. Părul ei argintiu era strâns îngrijit și ferm într-un coc, iar ochii albaștri încă scânteiau strălucitori pe chipul ei ridat.

Dar cei din sală nu fură cu totul dezamăgiți. Pentru prima dată de la începerea procesului, Sofia Basta păru să fie copleșită de emoții. Scoțând un suspin înăbușit, își încleștă mâinile de marginea mesei.

— Doamnă Darcy, puteți să-mi confirmați numele pentru instanță?

— Rose Frances Darcy. Vocea bătrânei femei era puternică și limpede. Și e „domnișoară”. N-am fost măritată niciodată.

— Îmi cer scuze. *Domnișoară* Darcy, îl cunoașteți pe vreunul dintre acuzații din acest caz?

— Da. Pe tânăra doamnă.

Bătrâna se uită la acuzată, ochii ei umplându-se cu lacrimi de afecțiune.

— Înțeleg, rosti Ellen Watts. Și când ați întâlnit-o prima oară pe Sofia Basta?

— N-am întâlnit-o niciodată pe Sofia Basta.

Membrii juriului se încruntară nedumeriți, uitându-se unul la altul. Pentru o clipă, Ellen Watts păru la fel de perplexă. Ce noroc avea să descopere că prima sa martoră își pierduse mințile.

— Domnișoară Darcy, tocmai ați spus instanței că o cunoașteți pe acuzată. Dar acum ziceți că n-ați întâlnit-o niciodată?

— Nu, răspunse bătrâna pe un ton iritat. N-am spus niciodată asta. Pe ea – arată spre masa apărării –, o cunosc din ziua în care s-a născut. Ce am zis este că n-am întâlnit-o niciodată pe Sofia Basta.

— Dar, domnișoară Darcy...

— Acea nu este Sofia Basta. Rose Darcy își pierdu în cele din urmă răbdarea. Sofia Basta nu există.

Judecătorul Muñoz avu nevoie de câteva secunde pentru a face ordine în sală. După ce icnetele se stinseră, bătrâna femeie continuă:

— Numele ei adevărat este Sophie. Sophie Smith. Nu știu de unde a apărut prostia asta cu „Basta”, dar nu acest nume l-a avut la naștere.

Ellen Watts spuse:

— Ați zis că o cunoașteți pe Sofia – Sophie – de când s-a născut. Ați cunoscut-o pe mama ei?

— Nu, doamnă. Eu sunt asistentă socială. Mama ei a abandonat-o la naștere, într-o maternitate din Harlem. S-a întâmplat ca eu să lucrez la clinică în acea noapte, așa că am văzut-o curând după ce s-a născut. Era atât de micuță, dar chiar și atunci era o luptătoare. Și-a petrecut primele trei săptămâni luptându-se cu dependența de heroină. Probabil că mama s-a drogat în timpul sarcinii. A avut noroc că a supraviețuit. Cei care lucrau la clinică au numit-o

Sophie. Se răsuci și se uită la chipul îndurerat de la masa apărării. Pentru mine, ea va fi întotdeauna Sophie.

— Ce legături ai avut cu Sophie după acea noapte?

Rose Darcy zâmbi cu tristețe.

— Nu atât de multe cum mi-aș fi dorit. Totuși, de-a lungul copilăriei sale, probabil că eu am avut mai multe legături cu ea decât oricine altcineva. A fost o fetiță dulce, foarte iubitoare, foarte sensibilă. Dar a avut probleme de la început.

— Probleme psihologice?

William Boyce se ridică stângaci.

— Obiecție! O îndrumă pe martoră.

— Se admite obiecția. Fiți atentă, domnișoară Watts.

— Da, domnule judecător. Domnișoară Darcy, ce fel de probleme ai spune că avea acuzata?

— Psihiatrii ei pot să vă ofere o opinie avizată. Dar, din observațiile mele, era retrasă, nu socializa cu copiii din grupa ei de vârstă, era înclinată spre fantezie și autoamăgire. Serviciile de asistență socială pentru copii știau că era un caz-problemă. A fost mutată în mod tipic de la un cămin la altul.

— De ce anume?

Domnișoara Darcy se întoarse spre fosta copilă pe care o avusese în grijă și rosti pe un ton afectuos:

— Pentru că nimeni nu putea să se descurce cu ea, de aia. Nimeni n-o înțelegea.

— Dar dumneavoastră ați înțeles-o?

— N-aș spune asta, nu. După ce a împlinit 13 ani, le-a spus asistenților care se ocupau de ea că nu vrea să mă mai vadă niciodată, așa că am pierdut legătura. N-am știut niciodată de ce.

Sofia Basta plângea fățiș acum, toate camerele TV fiind ațintite asupra chipului ei frumos, șiroind de lacrimi.

— Trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

— A fost, rosti Rose Darcy cu simplitate. Am iubit-o.

Următoarea martoră a lui Ellen Watts, Janet Hooper, lucrase la The Beeches, căminul unde Sophie locuise la sfârșitul adolescenței. Janet Hooper era o femeie masivă, cu umerii aplecați și pungi grele sub ochi, care sugerau că era posibil să fie deprimată cronic, și deveni repede clar că nu manifesta nimic din afecțiunea bătrânei domnișoare Darcy față de acuzată.

— Era dificilă. Nepoliticoasă. Retrasă. Cam îngâmfată față de mine și colegile mele.

— Mi se pare că descrieți o adolescentă tipică.

— Nu. Janet Hooper clătină din cap. Era mai mult decât. Profita de înfățișarea ei într-un mod cinic, rece. Consemnările de la fostul cămin spuneau același lucru. După ce a ajuns la pubertate, băieții erau toți călare pe ea, după cum vă puteți imagina. Dar ea nu îi descuraja. Profita de asta.

Ellen Watts se încruntă.

— A devenit promiscuă?

— Foarte.

Ochii bătrâni și apoși ai lui Alvin Dubray clipiră în direcția lui Ellen, parcă vrând să spună: „Ce naiba crezi că faci?” Să cheme martori care s-o zugrăvească pe clienta ei ca fiind o târfă calculată nu era deloc cea mai evidentă modalitate de a câștiga afecțiunea unui juriu. S-o ponegrească pe „Sophie” era treaba lui.

Dar Ellen Watts continuă:

— Pricep. Și cât timp a durat acest comportament?

— Cam până pe la 16 ani, cred. Până când ea și Frankie au devenit apropiați.

Janet Hooper se răsuci spre Frankie Mancini, care o privi cu obișnuitul dispreț nimicitor.

— Frankie Mancini a schimbat-o pe Sophie Smith în bine?

Lui Alvin Dubray nu-i venea să-și creadă urechilor. Ellen Watts îi făcea toată treaba.

— Frankie Mancini a schimbat-o pe Sophie Smith complet. A devenit o nouă persoană după ce l-a cunoscut. Era complet sub controlul lui.

— Sub... *controlul* lui?

Primul semnal de alarmă răsună în mintea lui Dubray. Janet Hooper dădu din cap.

— Da. Ca monstrul lui Frankenstein.

„O, Dumnezeu!”

— Venera pământul pe care călca Frankie. Făcea tot ce-i spunea el.

Ellen Watts îi zâmbi cu superioritate lui Alvin Dubray.

— Puteți să ne dați câteva exemple, doamnă Hooper?

— Ei bine, în primul rând schimbarea numelui. Frankie a fost cel care a început povestea cu „Sofia Basta”. A convins-o că era o prințesă marocană sau o prostie de genul ăsta. Că a avut o soră geamănă de care a fost despărțită la naștere. El i-a creat acest trecut, această identitate. Cred că a luat povestea dintr-un roman, în orice caz, Sophie a început să se poarte ca și cum ar fi fost adevărat. Și-a pierdut mințile.

— Cer să nu se consemneze, rosti cu glas monoton William Boyce. Martora nu este expertă și nici nu e calificată să comenteze sănătatea psihică a acuzatei.

— Se admite. Judecătorul Munoz se împăună în fața camerelor de filmat, netezindu-și spre spate părul negru, proaspăt vopsit. Unde vreți să ajungeți cu asta, domnișoară Watts?

— Domnule judecător, relația dintre domnul Mmu iul și clienta mea reprezintă cheia acestui caz. Intenționa să arăt că domnul Mancini a început s-o pregătească p clienta mea cu cinism și în mod calculat încă de la o vârstă fragedă. Că a fost o victimă a domnului Mancini, precum bărbații pe care acesta i-a ucis. Să nu uităm că, în timpul fiecăruia

dintre brutalele atacuri, clienta mea a fost violată de domnul Mancini.

— Obiecție! urlă Alvin Dubray. Era excitată de crime! Sexul a fost consimțit.

— Cu rănila alea? replică Ellen Watts. Toate rapoartele poliției spun că a fost viol.

— Poliția nu a știut că e implicată!

Să vadă cum membrii „echipei” apărării se repezeau unul la gâtul celuilalt era aur curat pentru televiziuni. După două săptămâni de discursuri monotone ale lui William Boyce din partea acuzării, judecătorul Federico Munoz avea în sfârșit procesul spectaculos pe care simțea că-l merită, plus un balcon plin cu echipe de televiziune și reporteri de știri care salivau. Mâine, numele lui avea să fie pe buzele tuturor.

— O să vă permit să demonstrați acest lucru, spuse el binevoitor, dar sper că aveți niște psihiatri experți pentru noi, domnișoară Watts. Juriul nu este interesat de opiniile amatorilor.

Ellen Watts dădu din cap cu o mină serioasă și o lăsă pe Janet Hooper să plece, după care își chemă următorul martor.

— Apărarea îl cheamă pe doctorul George Petridis.

Un bărbat frumos, pe la 50 de ani, purtând un costum din trei piese, cu un ceas de buzunar vintage, din argint, doctorul Petridis era șeful Secției de psihiatrie de la Mass General Hospital din Boston. Radia autoritate, iar Alvin Dubray și William Boyce observară alarmați felul în care membrii juriului își concentrară atenția asupra lui când vorbi. Până și Frankie Mancini păru interesat de cele pe care le avea de spus stimatul doctor. Cât dură mărturia lui, ai fi putut auzi căderea unui ac pe podea.

— Domnule doctor Petridis, care este relația dumneavoastră cu acuzații din acest caz? întrebă Ellen Watts.

— I-am tratat pe amândoi în ultima parte a anilor '80, când erau adolescenți. La vremea aceea, lucram ca psiholog pentru Serviciile de asistență socială pentru copii din New York și aveam de-a face aproape exclusiv cu adolescenți.

— Înainte ca aceste crime să fie scoase la lumină, vă mai aduceați aminte de acești pacienți? 20 de ani înseamnă o perioadă lungă de timp. Probabil că, de atunci, ați consiliat sute de copii.

Doctorul zâmbi.

— Mii. Dar pe aceștia doi nu i-am uitat. În plus, păstrez notițe meticuloase, așa că am putut să-mi verific amintirile comparându-le cu însemnările pe care le-am făcut la vremea respectivă.

— Și ce vă amintiți despre inculpați?

— Îmi amintesc o relație de dependență reciprocă intensă, simbiotică. Ea era un copil drăguț, cu multe pro bleme. Suferea clar de psihoză. Încă de la prima ședință, i-am prescris risperdal, dar ea a respins cu totul ideea de a lua medicamente. Băiatul nu era de acord.

— Ce formă avea psihoza ei?

— Ei bine, fantaza. În cel mai bun caz, avea o conștiință foarte fluidă a sinelui. În cel mai rău caz, nu avea nicio identitate conștientă, cel puțin niciuna care să se apropie cât de cât de realitate. Bănuiesc că un consum prenatal de droguri al mamei a reprezentat factorul major. Copila era ca o carapace goală, ojnatriță așteptând să fie umplută cu conștiința altcuiva. Într-un sens foarte real, băiatul a „creat-o”.

În primul rând al sălii 306, Danny McGuire se cutremură. „Eu nu am nicio viață.”

— Schimbarea numelui a fost probabil cea mai clară manifestare externă a bolii ei. Sofia era numele alter ego-ului ei exotic, marocan. Era un comportament psihotic inspirat dintr-un roman de dragoste pe care una dintre

asistente i-l dăduse pe vremea când era copil. Frankie și-a dat seama de atașamentul ei față de această povestire și de nevoia ei de a avea un trecut, o identitate. De fapt, el nu a făcut decât să combine cele două lucruri.

Ellen făcu pe avocatul diavolului.

— Chiar este un băiat de 17 ani capabil de o asemenea manipulare sofisticată?

— În mod normal, nu. Dar în cazul acestui băiat, categoric. Era extrem de inteligent, extrem de manipulator, un individ perfect adaptabil și capabil. De fapt, era absolut uimitor.

Doctorul Petridis se uită la Frankie Mancini ca un zoolog care privea un specimen deosebit dintr-o specie neobișnuită.

— După părerea dumneavoastră, Frances Mancini suferea de vreo psihoză?

— Nu. Nu avea nicio psihoză.

— Ați prescris vreun medicament psihiatric pentru Mancini în timp ce îl tratați?

Doctorul clătină din cap.

— Nu există nicio pastilă care să fi vindecat problemele lui Frankie. Am încercat terapia prin discuții, dar era foarte refractar. Știa bine ce face – cu Sophie și cu tot restul. N-avea niciun interes să se schimbe.

— Corectați-mă dacă greșesc, domnule doctor Petridis. Vreți să spuneți că Frances Mancini era mai degrabă „rău” decât „nebun”? Că a făcut deliberat și conștient tot ceea ce a făcut, știind că era rău, că era diabolic?

Doctorul Petridis se încruntă.

— „Rău” și „diabolic” sunt termeni morali. Eu sunt psihiatru, nu judecător. Pot să vă spun că Frankie cu siguranță nu era „nebun” în sensul de „dement”. Precum cei mai mulți dintre noi, ca și Sophie, era produsul copilăriei sale.

— V-a vorbit despre asta?

— O, da, rosti Petridis solemn. A vorbit.

În următoarele 15 minute, doctorul George Petridis schiță povestea copilăriei lui Frankie Mancini. În timp ce vorbea, cel puțin două femei din juriu izbucniră în lacrimi. În primul rând, trioul format din Matt Daley, Danny McGuire și David Ishag asculta cu atenție, sorbind fiecare cuvânt al doctorului. Pentru Danny McGuire mai ales, era ca și cum afla în sfârșit răspunsurile la un careu nerezolvat de ani întregi. Cu fiecare cuvânt, crimele Azrael începeau să capete tot mai mult sens, într-un mod bolnav, dement.

— Frances Lyle Mancini a fost întotdeauna un copil frumos, explică Petridis. De mic copil, avea același păr negru, aceiași ochi albaștri, ten măsliniu și fizic athletic pe care le vedeți astăzi, în această sală de tribunal – aceleași chip și trup care aveau să-l facă atât de atrăgător în mod fatal ca adult. Dar înfățișarea frumoasă a lui Frankie a fost blestemul lui.

— Cum așa?

Doctorul făcu o pauză înainte de a răspunde. Explică faptul că primii opt ani ai vieții lui Frankie fuseseră fericiți. Apoi, într-o zi, cu câteva săptămâni înainte de aniversarea a nouă ani, tatăl lui Frankie, un ofițer naval egoist și atras de femei – ale cărui înfățișare frumoasă și apetit pentru risc Frankie le moștenise în mod evident –, o abandonase pe mama lui, Lucia, și pe cei trei copii ai lor, ridicând pânzele spre alte zări și stabilindu-se în Filipine, cu o femeie mult mai tânără. Mama, pe care Frankie o adora, a fost distrusă de această trădare și nu și-a mai recăpătat niciodată stima de sine, n-a mai râs niciodată. În ședințele cu doctorul Petridis, Frankie descrisese cum fusese silit să vadă această dezintegrare.

— Lucia Mancini a sfârșit prin a se recăsători cu un bărbat mult mai în vârstă, continuă Petridis. Numele lui era Tony Renalto. După spusele lui Frankie, ea a sperat că

Renalto avea să asigure securitate financiară și stabilitate tinerei ei familii.

— Și a făcut-o?

— Da, a făcut-o, dar cu un preț teribil, rosti doctorul Petridis încruntat, iar apoi, istorisi curții cum, pe lângă faptul că o tiraniza și o insulta pe mama lui, tatăl vitreg al băiatului își făcuse o rutină din a-l abuza psihic și sexual pe Frankie.

Când Frankie se plânse mamei sale, aceasta nu-l crezu. Abuzul sexual încetă când, la vârsta de 14 ani, Frankie îl ucise pe tatăl său vitreg lovindu-l cu o veioză în cap.

— În timpul ședințelor noastre, mi-a spus cum a fugit de la locul faptei și nu și-a mai văzut niciodată familia. A trăit pe străzi vreme de un an, până când poliția l-a ridicat și l-a trimis la The Beeches. Acolo, a cunoscut-o pe Sophie.

Ellen Watts întrebă:

— Ați raportat autorităților această crimă, uciderea tatălui vitreg?

— Firește că am făcut-o.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Poliția l-a interogat simbolic. Frankie a negat. Cazul fusese închis cu doi ani în urmă, raportul arătând că Renalto fusese victima unui jaf care se terminase prost.

„Asemenea lui Andrew Jakes”, se gândi Danny.

— Nimeni n-a vrut să se lege la cap deschizând din nou acel caz. Se pare că nimănui nu prea îi păsa de Renalto, iar în afară de declarația legată de Frankie, nu aveau nicio dovadă.

La masa apărării, Frankie Mancini se lăsă pe spate și zâmbi ca un om care aflase că investiția lui se dublase pe o piață în scădere.

— Probabil că, de atunci, Frankie a încetat să aibă încredere în dumneavoastră ca psiholog, nu-i așa? întrebă Ellen Watts. După ce a aflat că l-ați turnat la poliție.

— De fapt, nu. A continuat ședințele săptămânale. Doar că s-a asigurat că nimic nu era înregistrat.

Un chicotit amuzat se răspândi în sală. Era remarcabil de ușor să fii impresionat sau amuzat de Mancini, să te îndrăgostești de înfățișarea și de farmecul lui. Cumva, zâmbind și pozând pe banca acuzaților, părea să nu aibă nicio legătură cu groaznicele crime care îi aduseseră acolo pe el și pe Sofia Basta.

— Lui Frankie îi plăcea să vorbească, reluă doctorul Petridis. Era unul dintre lucrurile care îl lega de Sophie și de mine. Noi doi eram un auditoriu captivat. Desigur, el deja avea 17 ani și era rău perturbat. Era homosexual, dar avea prea puțin sau niciun fel de apetit sexual.

Doctorul lăsă să cadă această bombă cu naturalețe, de parcă ar fi descris ce gusturi avea Frankie în materie de cămăși, sau care era echipa lui de baseball favorită. Gura primului jurat se căscă pur și simplu, ca a unui personaj consternat dintr-o carte comică. Totuși, Ellen Watts era pregătită pentru răspunsul psihiatrului.

— Asta este foarte important, domnule doctor Petridis, spuse ea pe un ton serios. După cum știți, există dovezi criminalistice clare care arată că a avut loc activitate sexuală la toate cele patru locuri ale faptei. Activitate sexuală violentă. Șansele ca sperma prelevată să nu-i aparțină lui Frankie Mancini este de două milioane la unu.

Petridis dădu din cap.

— Asta se potrivește cu ce am văzut. În timpul vieții normale, libidoul lui Frankie era scăzut. Ceea ce-l excită pe el nu sunt bărbații sau femeile. Ci controlul asupra persoanelor de ambele sexe – pentru că a crescut fără așa ceva. Frankie manifestă o ură adâncă față de bărbații care își abandonează soțiile și familiile, așa cum a făcut tatăl său biologic... și față de bărbații bătrâni și bogați, cum a fost tatăl lui vitreg, pe care îi vede ca pe niște abuzatori. Îmi

imaginez că aceștia au fost factorii motivanți din spatele violenței și sexului la aceste crime.

— Mulțumesc. Ellen Watts îi zâmbi lui Alvin Dubray. Nu mai am alte întrebări.

Spre surprinderea tuturor, și nu în ultimul rând a judecătorului Federico Munoz, William Boyce se ridică în picioare. Până acum, nu considerase necesar să-i chestioneze pe ceilalți martori ai apărării, apreciind că avea un caz suficient de solid pentru a nu mai insista. Dar mărturia lui Petridis fusese atât de convingătoare, încât simțea clar că era nevoie s-o submineze semnificativ.

— Domnule doctor Petridis, spuneți că, în ședințele pe care le-ați avut, domnul Mancini a manifestat o „ură profundă” față de bărbații în vârstă.

— Așa este.

— Totuși, nu l-ați descrie ca având manifestări patologice? Nu era o „ură patologică”?

— În vorbirea comună, ați putea-o numi astfel. Dar, clinic vorbind, nu.

— Înțeleg. Și ați descris-o pe doamna Basta ca fiind precum o „carapace goală”, un vas în care Mancini a putut să toarne propriile cunoștințe și opinii.

— Așa este.

— Cu toate astea, când doamna Basta și-a exprimat această ură, când și-a asumat-o ca fiind a ei, spuneți că a fost patologică.

— Da, dar e ceva diferit.

— Cum așa, domnule doctor?

— Ei bine, în cazul ei a fost un transfer. Se comporta *ca* altcineva, *pentru* altcineva.

— Dar el nu făcea același lucru? Conform mărturiei dumneavoastră, nu se purta el în funcție de fanteziile unui băiețel dereglat, abuzat? Nu transfera el ura pe care o simțea față de Tony Renalto și tatăl său către victimele pe

care le-a măcelărit?

— Daaa, acceptă nemulțumit doctorul Petridis. Asta făcea. Dar, din punct de vedere clinic, acest lucru n-ar fi suficient pentru a-l exonera în temeiul unei boli psihice. Știa ce făcea.

— Sunt întru totul de acord. Știa că bărbații pe care i-a ucis nu erau tatăl sau tatăl lui vitreg.

— Desigur.

— Și la fel stau lucrurile și în cazul Sofiei Basta.

— Ei bine, da. Ea ar fi înțeles asta. Dar...

— Nu mai am alte întrebări.

David Ishag nu dormi absolut deloc în acea noapte, foindu-se și răsucindu-se în apartamentul lui de la Beverly Wilshire. Nici Matt Daley nu reuși să doarmă în camera de la parterul casei surorii sale, pe care Claire o transformase în dormitor pentru ca lui să-i fie ușor să vină și să plece în scaunul său cu roțile. Și nici Danny McGuire nu dormi în camera singuratică de la motelul aflat la câțiva kilometri est de tribunal.

Până acum, Ellen Watts făcuse o treabă bună prezentându-și denta, cel puțin parțial, drept victimă. În ciuda încercărilor acuzării de a submina mărturia binevoitoare a doctorului Petridis, ea tot mai era per cepută ca o fetiță cu tulburări psihice atrasă într-o rețea de ură, fantezie și violență, de către depravatul Mancini. Dar numai dovezile de a doua zi urmau să decidă soarta femeii la care fiecare bărbat se gândea numind-o altfel, și pe care, în ciuda celor petrecute, fiecare bărbat o voia scăpată de execuție. Adânc în sinea lor, cu toții doreau s-o salveze.

A doua zi, acea femeie avea să vorbească în sfârșit în apărarea ei. Avea să răspundă la ceea ce, pentru David Ishag, Matt Daley și Danny McGuire, devenise cea mai importantă întrebare dintre toate: „Cine ești?”

Capitolul 34

Echipele de televiziune erau aliniate pe Burton Way, în drum spre tribunal, de parcă ar fi prezentat o nuntă regală. Astăzi era ziua în care îngerul Morții avea să depună mărturie în procesul crimelor Azrael, iar entuziasmul și senzația de anticipare din atmosferă erau aproape palpabile. Se părea că oamenii aveau o stare de spirit de carnaval, zâmbind și glumind unul cu celălalt, ovaționând când apărură Cadillacul blindat al judecătorului Muñoz și huiduind când duba la fel de blindată care îi aducea pe Basta și pe Mancini trecu de bariera de securitate și coborî în parcare subterană păzită.

— Pentru ei e doar un joc, nu-i așa? Matt Daley privi disperat din mașina LAPD. În fiecare dimineață, el și Danny McGuire soseau la proces împreună, mașina de patrulă fiind o atenție din partea unui vechi prieten al îui Danny de pe vremea când lucra împreună cu criminaliștii. Nu-și dau seama că sunt niște vieți în joc? Nu le pasă?

Danny dori să-i răspundă că poate le păsa mai mult de cele patru vieți deja curmate decât de soarta a doi criminali deja confirmați. Dar își mușcă limba. Avea să fie o zi grea pentru toți trei, dar cel mai dificil im ma să-i fie lui Matt. Dacă Sofia – Lisa – se incrimina în boxa martorilor, condamnarea la moarte era o certitudine. Nimeni, nici măcar Matt Daley, nu va mai putea s-o salveze.

În sala 306, se așezară la locurile lor obișnuite, ignorând privirile curioase pe care spectatorii de la galerie le îndreptau spre ei. David Ishag deja se așezase. Era greu pentru un indian să fie palid, însă, în această dimineață, David reușise. Stând drept și rigid pe scaunul său, impecabil îmbrăcat, ca de obicei, într-un costum Oswald Boateng și cu o cravată Gucci de mătase, sărmanul om arăta ca și cum el era pe cale să înfrunte plutonul de

execuție.

— Vă simțiți bine? îl întrebă Danny McGuire.

Ishag dădu politicos din cap. Nu avură vreme pentru alte politețuri. Înfoidu-se ca un păun hispanic îndesat, judecătorul Federico Munoz intră în sala de tribunal savurând scurtul moment în lumina reflectoarelor și rumoarea de care avea mereu parte când o încăpere plină de oameni se ridica în picioare pentru a saluta sosirea lui. Totuși, sincer vorbind, în această dimineață nimeni nu dădea doi bani pe Judecătorul Groază, după cum nu dădea nici pe discursul de deschidere al lui Ellen Watts. Se stârni un oarecare interes când Alvin Dubray anunță pe un ton firesc că Frankie Mancini, clientul său, alesese să nu depună mărturie, semn clar că avocatul lui urmărea o strategie a apărării care să stabilească o responsabilitate diminuată ca urmare a incapacității mentale. Dar chiar și manevrele legale ale echipei apărării lui Mancini erau prea puțin interesante pentru cei adunați astăzi în sala 306. Abia când fu rostit numele Sofiei Basta, iar femeia subțire de la masa apărării fii escortată spre boxa martorilor, încăperea se însufleți.

— Vă rog să vă declarați numele complet, oficial, în fața instanței.

— Sofia Miriam Basta Mancini.

Vocea ei nu era nici puternică, nici pierdută, ci profundă și suavă, emanând o aură de pace și calm. David Ishag, Danny McGuire și Matt Daley își aminteau cu toții acea voce, și fiecare își simți inima zvâcnind când o auzi.

Ellen Watts începu cu blândețe:

— Doamnă Basta, vă rog să începeți prin a ne spune, cu propriile cuvinte, cum l-ați cunoscut pe domnul Mancini și să descrieți relația cu el.

— Aveam 14 ani. Locuiam într-o casă de copii din New York, în Queens, iar Frankie a fost transferat acolo de la un

alt cămin.

— Și voi doi ați devenit prieteni?

— Da. Mai mult decât prieteni. Îl iubeam.

Toți ca unul, cei din sală se întoarseră să vadă dacă Mancini manifesta vreo reacție la această declarație, însă chipul său avea aceeași impasibilitate regală ca de obicei.

Sofia continuă:

— La început, el a fost altfel. Vreau să zic, era la fel de frumos, de deștept și de charismatic. Dar se purta altfel cu mine.

— În ce fel?

— Vorbea cu mine. Mă asculta. Și mă respecta. Nu a încercat niciodată să mă atingă.

— Adică, sexual?

Sofia dădu din cap.

— Ceilalți băieți din cămin și bărbații de-acolo, membrii personalului... cu toții mă violau.

Matt Daley își mușcă buza cu atâta putere, încât îi dădu sângele.

— Dar nu și Frankie. El era altfel și îi ținea departe de mine.

Ellen Watts făcu o pauză pentru a îngădui ca impactul mărturiei Sofiei să fie deplin, mai ales asupra femeilor din juriu.

— Spuneți că ați suferit abuzuri sexuale cât ați stat în această casă de copii?

Sofia dădu din cap și rămase cu el aplecat.

— La vremea respectivă, nu știam că asta era. Credeam că... așa se întâmpla. Dar Frankie m-a făcut să văd lucrurile altfel. Mi-a spus că sunt frumoasă, că sunt specială. Aveam o carte, despre o prințesă din Maroc. Obişnuiam să o citim împreună. Mi-a zis că prințesa era bunica mea, că el descoperise asta cumva. Știa lucruri despre trecutul meu – ce se întâmplase cu mama și cu sora mea. Aveam o soră

geamănă. Și am fost despărțite.

Pe măsură ce se cufunda în trecut, ceva ciudat începu să se întâmple cu chipul Sofiei. Ochii ei deveniră distanți, cu o privire împăienjenită, de parcă ar fi fost hipnotizată.

— Ceilalți nu credeau că provin dintr-o familie importantă. Erau geloși. Dar Frankie înțelegea. Știa. Mă iubea.

Cu mare blândețe, Ellen Watts rosti:

— Sofia, acum înțelegi că asta nu este adevărat, nu-i așa? Că a fost doar o poveste. Și că scrisoarea de la avocat despre „sora geamănă”, Ella, a fost doar o născocire a ta și a lui Frankie, așa-i?

Pentru o clipă, panica pură se oglindi pe trăsăturile Sofiei. Apoi, ca o persoană care ieșea din transă, spuse încet:

— Da. Acum știu asta. Nu a fost real.

— Dar, la vremea aceea, credeai că este. Atunci, ți-ai schimbat legal numele în Șofia Basta, nu-i așa? Basta era numele familiei marocane din poveste.

— Mi-au spus asta mai târziu. Da. Cred că da.

Părea atât de confuză și de oropsită, încât Matt Daley nu mai putea suporta. Chiar și lui Danny McGuire îi venea greu să creadă că un asemenea grad de confuzie mentală putea fi simulat.

— Deci, odată ce ai devenit Sofia, cum au evoluat lucrurile între tine și Frankie? Când a devenit fizică relația dintre voi?

— Abia după ce ne-am căsătorit. Și chiar și atunci, se întâmpla rar, pentru că noi... el nu-și dorea cu adevărat.

— Nu voia să aveți relații sexuale?

— Nu.

— Ai bănuț că era posibil să fie homosexual?

— Nu, niciodată. Mă iubea, își exprima pasiunea în alte moduri. Trebuie să înțelegi că eu... eu n-am avut nicio viață, iar Frankie mi-a dăruit una. M-a salvat. Nu mi-am

pus întrebări în legătură cu asta. M-arn bucurat mult.

— Așa că voi doi v-ați căsătorit și v-ați mutat în California.

— Da. Frankie era foarte inteligent, putea să se ducă oriunde, să facă orice. Dar i s-a oferit o slujbă la un cabinet de avocatură din L.A., așa că ne-am dus acolo. Era o viață nouă pentru noi, prin urmare, el ne-a dat nume noi. El a devenit Lyle. Iar eu eram Angela. Am fost foarte fericiți... la început.

— Ca Angela, l-ai cunoscut pe Andrew Jakes?

Sofia își răsuci mâinile de parcă frământa o minge invizibilă de aluat.

— Da. Angela l-a cunoscut pe Andrew. Lyle a pus asta la cale.

Deveni o a treia persoană atât de firesc, încât, la început, oamenii abia dacă băgară de seamă. Dar, pe măsură ce profunzimile schizofreniei sale ieșeau la iveală, începură să se audă icnete prin sală, spectatorii dându-și seama, unul după altul, despre ce era vorba.

— Sărmana Angela. N-a vrut să se mărite cu el. Nici măcar nu-l suporta în preajma ei... era atât de *bătrân*. Sofia se cutremură. Îi era greață ori de câte ori o atingea.

— Pe ea? puse Ellen Watts întrebarea care era pe buzele tuturor. Nu pe *tineK* Sofia?

— Nu! Pe Angela. Îți povestesc de Angela, mai știi? Te rog, nu mă deruta. Este atât de greu să-mi amintesc, își apăsă tâmpilele cu mâinile. Angela n-a vrut să se mărite cu Andrew Jakes. Angela era o fată atât de drăguță. Dar Frankie a pus-o să se mărite. A zis că Andrew trebuie pedepsit pentru ce făcuse și că Angela fusese creată pentru a-l pedepsi. Nu exista nicio cale de ieșire.

— Și ce făcuse Andrew Jakes? întrebă Ellen Watts. De ce trebuia să-l pedepsească? Era un om rău?

— Andrew... rău...? Nu față de Angela, nu. De fapt, a fost

foarte drăguț. Grijuliu. Ea a ajuns să țină la el. Dar el făcuse același lucru ca toți ceilalți. Își abandonase familia. Copiii... Acesta era motivul pentru care trebuia să moară.

Danny McGuire își văzu viața derulându-se prin fața ochilor. „E oare posibil să fi fost atât de simplă legătura dintre victimele lui Azrael? Toate își părăsiseră copiii, la fel cum tatăl lui Frankie Mancini îl părăsise pe el?”

— De asta au trebuit să moară cu toții. Andrew, Piers, Didier, Miles. Pentru copii. Copiii trebuiau răzbunați.

Puteai auzi căderea unui ac când Ellen Watts puse următoarea întrebare:

— Cine l-a ucis pe Andrew Jakes, Sofia? Angela ori Frankie? Ori au făcut-o împreună?

Sofia răspunse fără să ezite:

— Frankie.

Izbucni în hohote de plâns.

— Asta-i o minciună! Mancini sări în picioare. E vrăjeală, joacă teatru. *Ea* l-a ales pe Jakes să fie prima victimă. *Ea* l-a ales, nu eu!

Judecătorul Munoz ceru cu asprime să se facă liniște, iar gardienii din sală îl apucară pe Frankie și îl făcură să se așeze la loc. Sofia încă vorbea, în transă, aparent incapabilă să se oprească:

— L-a tăiat gâtul lui Andrew. A fost cumplit! Era sânge pretutindeni... Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge. Apoi, a violat-o pe sărmana Angela... ea îl implora să se oprească, dar el nu voia, continua întruna s-o rănească. Apoi... apoi, i-a legat împreună și a plecat.

— Și tu unde erai în timp ce se întâmplau toate astea, Sofia? Întrebă Ellen Watts. Ți amintești?

— Desigur. Sofia păru surprinsă de întrebare. Eram acolo unde eram mereu... Priveam.

Ellen Watts își chestiona clienta încă o oră înainte ca judecătorul Munoz să dea o pauză de două ore. Oficial,

motivul era să le îngăduie celorlalți avocați să-și pregătească întrebările contrainterogatoriului. În realitate, pauza prelungită avea să îngăduie numeroșilor oameni de presă să se dedea la o orgie de comentarii și speculații legate de extraordinarul spectacol dat de Sofia Basta în boxa martorilor, obținând o expunere maximă pentru procesul Azrael și garantându-i poziția de știre principală a jurnalelor de prânz de pe Coasta de Est.

Și a doua oră a mărturiei Sofiei continuase cu același dramatism ca și prima. Avea episoade de perfectă luciditate, când părea deplin conștientă de cine era și de ce răspundea la întrebările puse. În timpul acestor perioade, părea calmă, inteligentă, coerentă și plină de remușcări față de rolul ei în aceste crime. Dar, când i se cerea să își amintească nopțile respective, devenea inevitabil a treia persoană, vorbind despre fiecare dintre alter ego-urile ei – Angela, Tracey, Irina, Lisa și Sarah Jane – ca și cum ar fi fost femei adevărate pe care le cunoscuse, disociind complet experiențele lor de ale ei. În mintea ei confuză, iubirea lui Tracey pentru Piers și a Lisei pentru Miles Baring nu erau prefăcătorii. Iubirea, durerea pe care le simțiseră soțiile erau sentimente reale. Pentru fiecare crimă, mesajul era același: Frankie aranjase, orchestrase și comisese crimele, mânat de dorința lui de „răzbunare”. El „crease” soțiile care îl ajutaseră. Iar apoi le făcuse rău – în timp ce biata Sofia privea.

Întrebarea care se punea acum era dacă aparenta ei nebunie era o prefăcătorie, după cum Frankie Mancini insistase cu vehemență, o șaradă menită să-l trimită pe el la moarte, în vreme ce ea avea să-și trăiască restul zilelor în vreo clinică psihiatrică confortabilă. Sau era adevărată?

Smuls din obișnuita toropeală de efectul hipnotic pe care mărturia ei părea să-l fi avut asupra juriului, mai ales asupra femeilor, William Boyce începu agresiv ședința de

după pauză, repezindu-se direct la jugulară.

— Doamnă Basta, când v-ați asumat diferite identități cu scopul expres de a vă căsători și de a ucide bătrâni neajutorați...

— Obiectez! țipă Ellen Watts.

— Pe ce temei, domnule judecător? A recunoscut asta sub jurământ.

— Se admite. Puteți termina întrebarea, domnule Boyce.

— Când v-ați asumat aceste identități, a fost probabil nevoie de multe pregătiri, nu-i așa?

— Nu înțeleg.

— O, ba cred că înțelegeți. Înaintea fiecărei crime, n trebuit să vă schimbați înfățișarea, să inventați și să învățați un trecut complet nou pentru fiecare „personaj”. A trebuit să exersați accentele, să vă găsiți de lucru, să vă faceți noi prieteni. Să stabiliți o bază de unde să puneți la cale întâlnirea cu ținta vizată, iar apoi, să începeți seducerea sa.

Ellen Watts se ridică din nou în picioare.

— Există vreo întrebare aici?

— Da, există. Cât timp v-a luat? Să deveniți Angela, sau Tracey, sau oricare dintre ele?

Sofia păru stânjenită.

— Depinde. Uneori, luni întregi. Alteori, ani.

— Deci, ați petrecut luni sau chiar ani antrenându-vă, pregătindu-vă pentru următoarea crimă?

— N-a fost așa.

— O? Dar cum *a fost*?

— Frankie mă ducea departe pentru o vreme, după...

Vocea i se stinse.

— După crime?

Ea dădu din cap.

— Trebuia să ne ducem s-o vizităm pe sora mea. Urma să ne ducem împreună la ea. Dar sfârșeam prin a pleca din nou. Noile nume trebuiau să însemne un nou început. Nu

faceau parte din vreun plan.

— Firește că faceau parte dintr-un plan, doamnă Basta! Știați sau nu, atunci când l-ați cunoscut pe Sir Piers Henley, că intenționați să vă măritați cu el?

— Tracey s-a măritat cu el.

— Dumneavoastră *erați* Tracey, doamnă Basta. Știa „Tracey” că soțul ei adevărat, Frances Mancini, intenționa să-l ucidă pe domnule Piers?

— Eu... nu știu.

Sofia privi panicată în jur, ca un pui de vulpe înconjurat de o haită de copoi plini de bale. Matt Daley nu suporta s-o vadă așa. „Lăsați-o în pace! N-o mai terorizați!”

— Știți, doamnă Basta. Știți foarte bine. Tracey l-a ajutat pe Mancini să intre în casa din Chester Square. Ea a oprit alarma pentru el, nu-i așa?

— Da. Vocea Sofiei era mai slabă decât o șoptă. Dar nu înțelegeți. Nu a avut de ales. A trebuit s-o facă. Frankie...

— Da, da, știm. Frankie „a pus-o” s-o facă. Doamnă Basta, nu este adevărat de fapt că ați participat de bunăvoie și activ la toate aceste crime?

— Nu.

— Că dumneavoastră și Mancini le-ați plănuit împreună, cu luni sau chiar ani înainte?

— V-am spus, nu a fost așa.

— Ce era mai excitant pentru dumneavoastră, doamnă Basta? Fantezia violului? Sau să priviți cum bărbații nevinovați pe care i-ați prins în capcană erau măcelăriți fără milă?

— Obiectez!

— Se respinge. Judecătorul Munoz începea să se distreze. Așteptase mult timp ca acuzarea s-o pună pe jar pe cățeaua asta și n-avea de gând s-o lase să scape tocmai acum. Răspundeți la întrebare, doamnă Basta.

Pentru prima dată și pe neașteptate, Sofia se înfurie.

— Nu eram *excitată*, domnule Boyce, țipă ea. Am fost violată și bătută. Am fost silită. Mi-a spus că, dacă nu fac ce-mi cere, îi va face același lucru surorii mele. Că o va viola, o va tortura și o va ucide. Dacă aveți impresia că asta îmi făcea *plăcere*, atunci dumneavoastră sunteți cel bolnav, nu eu.

Ellen Watts își lăsă capul în mâini. William Boyce își îngădui o jumătate de zâmbet.

— Doamnă Basta, mă simt obligat să vă amintesc că nu aveți nicio soră. Dar apreciez mult faptul că v-ați referit la dumneavoastră. Nu mai am alte întrebări.

Toată lumea fu de acord că interogatoriul luat de William Boyce fusese devastator pentru apărarea Sofiei Basta. L.A. *Times* o spuse cel mai succint: „Niciodată în istoria justiției, un mod de exprimare nu a mai avut un impact atât de profund asupra unui caz”. Într-o izbucnire de furie, Sofia transformase îndoielile și bunăvoința cultivate cu atâta grijă de avocata ei în zilele precedente într-o certitudine fermă: „confuzia de identitate” a îngerului Morții nu era decât o prefăcătorie. Și dacă asta era un fals, în ce măsură apărarea bazată pe nebunie era și ea un fals?

Ellen Watts făcu tot ce-i stătea în putință pentru a limita pagubele, chemându-l la bară pe actualul ei psihiatru, cel al închisorii, pentru a prezenta o evaluare a stării ei psihice. Doctorița Lucy Pennino era o martoră serioasă, iar declarația ei fu lipsită de echivoc: „Fără îndoială”, Basta suferea de schizofrenie paranoidă. Ca în cazul majorității schizofrenicilor, boala ei era ciclică – apărând și dispărând – , iar în starea ei psihică de acum, din timpul procesului, era aproape sigur mult mai lucidă decât fusese în timpul crimelor, când nu lua medicamentele stabilizatoare de dispoziție pe care le lua acum.

— O persoană suferind de boala ei este foarte susceptibilă la influența celorlalți, fie ea bună sau rea. De exemplu, Matt

Daley pare să fi avut un efect pozitiv profund asupra Sofiei, atunci când aceasta l-a cunoscut ca Lisa Baring. În timpul ședințelor cu doamna Basta, ea a descris relația dintre ei ca fiind iubire adevărată. Dacă l-ar fi cunoscut pe domnul Daley înainte de prima crimă, și nu după a patra, părerea mea profesionistă este că asasinatele Azrael n-ar mai fi avut loc niciodată.

A fost o mărturie bună, cu atât mai bună cu cât Matt Daley plânse fățiș și din belșug în scaunul său cu roțile din primul rând. Dar o singură privire aruncată chipurilor împietrite ale juraților spuse oricui că depoziția lui Pennino era prea puțin și venea prea târziu.

În mod inevitabil, concluzia judecătorului Munoz fu pe cât de seacă și de lipsită de compasiune era legal posibil.

— Întrebarea care vi se prezintă astăzi, le spuse el juraților, nu este dacă Frances Mancini ori Sofia Basta au avut copilării nefericite. Și nici nu aveți de ce să vă întrebați dacă inculpații au sau au avut probleme psihice. Nu aveți de ce să le înțelegeți motivele, relația sau altceva din modul de funcționare al minților lor derulate. Singura întrebare la care trebuie să răspundeți este:

I-au ucis deliberat pe acei patru bărbați? Dacă sunteți de părere că da, atunci trebuie să-i condamnați.

Știm deja că, împreună, Frances Mancini și Sofia Basta au săvârșit aceste oribile crime și că au fost prinși în timp ce se pregăteau să o comită pe a cincea. Nu vă lăsați înșelați. Dacă nu ar fi fost prinși, domnul Ishag n-ar fi fost astăzi în viață. Și, în ciuda rugăminților sale pline de pasiune pentru iertarea doamnei Basta, adevărul este că și domnul Daley a avut noroc să scape viu din mrejele ei. Dacă nu ar fi fost prinși, mulțumită hotărârii înverșunate a directorului secund Dannv McGuire, crimele lor ar fi continuat, poate vreme de alți zece ani. Și alți bărbați nevinovați și-ar fi pierdut viețile în cele mai cumplite circumstanțe

imaginabile, trădați și măcelăriți de o femeie iubită și despre care ar fi crezut că îi iubește. Această instanță nu a auzit nicio exprimare convingătoare a remușcării din partea vreunuia dintre acuzați.

S-a tot vorbit despre starea psihică a acuzaților, în special a doamnei Basta. Având în vedere acest lucru, sunt obligat să vă amintesc că, legal, nu contează dacă ea se credea altcineva în timp ce a comis aceste crime. Tot ce contează este dacă a intenționat să ucidă. Același lucru este valabil și pentru domnul Mancini. Dacă sunteți de părere că a existat intenție, trebuie să-i condamnați. Vă puteți retrage pentru a stabili verdictul. Toată lumea să se ridice.

După ce acuzații fură luați de-acolo, spectatorii începură să se risipească. Danny McGuire se întoarse spre David Ishag și spre Matt Daley.

— Pot să vă invit la masă?

Ishag părea obosit, însă Matt părea grav bolnav, fiind alb ca o coală de hârtie și tremurând.

— Ar trebui să ieșim din Beverly Hills înainte ca reporterii să tabere pe noi.

— Mulțumesc, dar nu pot, spuse David adunându-și notițele și vârându-le în servietă. În seara asta, iau un avion spre India.

Matt păru surprins.

— Înainte de anunțarea verdictului?

— Trebuie. Juriul va sta multe zile să analizeze, iar eu am o afacere de condus.

— Chiar credeți că va avea nevoie de multe zile? întrebă Matt plin de speranță. Credeți că sunt atât de nesiguri?

— Cred că sunt foarte siguri, rosti David. Doar că trebuie să respecte indicațiile și să cântărească toate probele, asta-i tot. Numai să citească notele de subsol ale lui Boyce le va lua o săptămână. Făcând un efort să-și stăpânească emoțiile, strânse mâna lui Danny McGuire. Mulțumesc. Ce a

zis Munoz este adevărat. Aș fi fost mort acum dacă nu erai dumneavoastră.

— Cu plăcere. Sunteți sigur că nu mai vreți să rămâneți, măcar ca să luăm prânzul?

— Foarte sigur. La revedere, Matt. Mult noroc!

Și, cu asta, David Ishag ieși din sala de tribunal și intră în limuzina cu geamuri negre care îl aștepta, alungând întrebările strigate de reporteri ca un gigant care gonește un roi de țânțari.

Cu o expresie de stupefacție pe chip, Matt Daley îl privi plecând. După toți anii petrecuți în poliție și având de-a face cu victimele crimelor violente, Danny McGuire cunoștea foarte bine această expresie. Matt era în stare de șoc. Procesul, care era întotdeauna o povară, se dovedise în cele din urmă prea mult pentru el.

Danny împinse scaunul cu roțile al lui Matt spre ieșirea privată a polițiștilor.

— Haide, omule. Să te scoatem de-aici.

Luară prânzul într-un mic local evreiesc cu delicatese din Silverlake, la doar 10 kilometri distanță de tribunal, dar la o lume distanță de telenovela Azrael. Danny comandă un sendviș cu piept de pui și insistă ca Matt să ia o supă de pui cu tăieței și o cană cu cafea fierbinte și dulce.

— O s-o execute, nu-i așa?

Danny lăasă jos sendvișul.

— Probabil. Da. Îmi pare rău, Matt.

— E vina mea. Lacrimi începură să curgă pe obrajii lui Matt, căzând în supă. Dacă nu m-aș fi apucat de documentarul ăsta idiot, dacă nu te-aș fi implicat, n-ar fi găsit-o niciodată.

Danny fii șocat.

— Nu se poate să vorbești serios. Dacă n-ai fi făcut asta, ar fi murit oameni, Matt. Oameni nevinovați. Femeia aia trebuia oprită.

— Aș fi putut s-o opresc. Ai auzit-o pe psihiatră. Dacă eu și Lisa am fi fugit, așa cum plănuiserăm. Dacă am fi ajuns în Maroc și am fi dispărut. Frankie n-ar fi putut continua să ucidă fără ea... iar ea n-ar fi făcut rău nici măcar unei muște dacă n-ar fi fost el.

— Poate, rosti Danny. Sau poate că nu. Nu uita că, pe vremea aceea, habar n-aveai că Lisa era implicată în vreuna dintre crime. Cum crezi că ai fi reacționat dacă ai fi știut?

Matt nu ezită nicio clipă.

— Aș fi iertat-o. Aș fi înțeles.

— Ea ți-a ucis tatăl, Matt. *De aia* te-ai implicat în treaba asta. Pentru că Andrew Jakes nu merita să moară în felul acela. Îți amintești? Nimeni nu merită să moară în felul acela.

— Nu, spuse Matt cu încăpățănare. Mancini l-a omorât pe tata. Lisa nu știa ce face. Credea că o protejează pe sora ei. N-a vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Era evident că nu avea niciun rost să discute cu el. Nu putea să-l facă pe Matt să-și schimbe părerea, iar subiectul îi crea prietenului său o stare de agitație intensă, adică exact ceea ce Danny sperase să evite când îl scosese la masă. Schimbă subiectul.

— Ce mai face Claire?

— Bine. Bănuiesc că s-a săturat să stau în casa lor. Nu e ușor să ai un frate infirm prin preajmă, când ai deja doi copii și un soț de care să te ocupi.

— Ar face orice pentru tine, rosti Danny. Până și eu pot vedea asta. Ești norocos.

„Mda”, se gândi Matt. „Sunt norocos de nu mai pot.”

— Crede că ar trebui să consult un psihiatru.

— Dar tu ce crezi?

Matt ridică din umeri.

— N-o să schimbe cu nimic lucrurile. Dacă Lisa... Dacă ei...

Amuți brusc și fii incapabil să continue, însă Danny ghici restul propoziției. „Dacă ei o execută pe Lisa, el crede că nu mai are pentru ce să trăiască.” Poate că juriul nu știa asta, dar decidea soarta a trei vieți, nu a două.

— Poate că ar trebui să te apuci din nou de treabă, Matt. Să termini acest afurisit de documentar al tău. Dumnezeu știe că ai suficient material și nimeni nu e mai apropiat de acest caz decât tine. În clipa asta, oamenii nu se mai satură de povestea aceasta. Ai putea face o avere.

— Nu vreau o avere, zise Matt cu sinceritate. Nu dacă nu pot cumpăra libertatea Lisei cu ea.

— Totuși, vrei să spui adevărul, nu-i așa?

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că dorești ca oamenii să știe ce s-a întâmplat cu adevărat. Ei bine, ce modalitate mai bună ai decât să faci un film? Să transmiți mesajul astfel încât milioane de oameni să-l înțeleagă. Acesta este modul în care încă o poți ajuta.

Pentru prima dată, ceva asemănător speranței păru să înflorească pe chipul lui Matt Daley. Îi datora Lisei să spună adevărul. O datora tuturor. Intenționat sau nu, Danny McGuire tocmai îi aruncase un colac de salvare.

Tocmai atunci, telefonul lui Danny sună. Era Lou Angelastro, un vechi prieten al lui Danny de la LAPD.

— Ce mai faci, Lou? Sunt la prânz cu un prieten, luăm o pauză. Pot să te sun în zece minute?

Matt Daley văzu cum expresia de pe fața lui Danny McGuire deveni din surprinsă... neîncredătoare... panicată.

— N-o să reușim să ajungem la timp... Silverlake... poți trimite o mașină? Da, ți le dau.

După ce îi zise numele și adresa localului unde se aflau, Danny închise telefonul.

— E totul în regulă? întrebă Matt.

— Mda... Nu... Nu chiar. Scoțând două bancnote de 20 de

dolari, Danny le puse pe masă, apoi se grăbi să se ridice. Juriul s-a întors deja. A stabilit verdictul.

În sala 306, domnea haosul. În vreme ce oamenii se îngheșuiau să ocupe cele mai bune locuri, echipele de cameramani se luptau una cu alta să intre în galeria rezervată pentru presă, folosindu-și grelele aparate pe post de arme. Câteva dintre cele mai importante echipe de știri plecaseră din imediata vecinătate a tribunalului. Nimeni nu se aștepta să se dea un verdict atât de curând. Dar, când se duse vestea că juriul era deja gata să se întoarcă și că judecătorul Federico Munoz era de așteptat să reia ședința în câteva minute, cu toți i dădură fuga înapoi în Beverly Hills, apăsând claxoanele ca niște șoferi de curse nerăbdători. În curând, Burton Way era la fel de ticsită ca o șosea intens circulată la oră de vârf. Chiar și trotuarele erau pline, trecători și pasionați de procesul Azrael îngheșuindu-se în fața celor două ecrane gigantice de afară, pentru a putea urmări în direct citirea verdictului.

Pentru un caz de o asemenea amploare internațională, era uimitor ce instinct de proprietate dezvoltaseră locuitorii din Los Angeles față de inculpați, de parcă Sofia Basta și înfiorător de frumosul Frankie Mancini le aparțineau. Brusc, tuturor le păsa de Andrew Jakes, bogatul și vârstnicul dealer de artă pe care cei doi îl ucisese la începutul seriei de crime. Ucigașii Azrael debutaseră în L.A. În ceea ce-i privea pe locuitorii orașului, era cât se poate de firesc ca drama să se încheie tot aici. Nicicând de la procesul lui O.J. Încoace, atenția întregii lumi nu mai fusese ațintită cu un asemenea interes asupra sistemului de justiție de aici. Era important pentru oamenii din Los Angeles ca, de această dată, vinovații să capete ceea ce meritau. Cu toate că încetaseră repede să le ceară capetele fâțiș, mulțimea aștepta într-o stare de spirit funestă, știind că Judecătorului Groază nimic nu-i plăcea mai mult decât să dea sentințe de

condamnare la moarte. Astăzi, măcar o dată, erau de partea lui.

Matt Daley strânse mânerul portierei în mașina de poliție. Deasupra lui, sirena urla, luminile se aprindeau strălucitoare, albastre și albe, în vreme ce goneau spre tribunal, iar Matt se chinuia să respire.

— Nu mai durează mult, spuse Danny în timp ce mașinile din trafic se dădeau în silă la o parte, pentru a-i lăsa să treacă. Cred că o să reușim.

Judecătorul Muñoz intră cu un mers maiestuos în sala de tribunal. Toți avocații, inculpații și spectatorii se ridicară. Ajungând lângă fotoliul său, Muñoz se opri pentru a crea un efect dramatic – regele cercetându-și regatul. Erau prezenți avocații:

William Boyce, care aproape că îi plictisise de moarte pe toți cu prezentarea lipsită de sare și piper din primele două săptămâni, dar ale cărui contrainterogatorii fascinaseră lumea și schimbaseră cursul procesului.

Alvin Dubray, avocatul lui Mancini, bătrânelul „senil” care vorbise cel mai puțin, dar care probabil obținuse cel mai mult pentru clientul său neîngăduindu-i să vorbească și oferindu-i suficientă funie Sofiei Basta pentru a se spânzura singură.

Ellen Watts, drăguță, deșteaptă, dar care, în cele din urmă, se dovedise prea neexperimentată pentru a-și controla clienta. Watts avusese cel mai dificil rol de jucat, încercând să prezinte o criminală diabolică drept victimă, o intrigantă inteligentă drept o persoană confuză și bolnavă psihic, o sadomasochistă rapace drept o fetiță rătăcită. Și aproape că ar fi reușit dacă firea Sofiei Basta n-ar fi trădat ce era mai rău în ea.

În stânga judecătorului se aflau acuzații. Mancini își afișa, ca de obicei, șinele amuzat, diabolic și dereglat. Sofia Basta era de nepătruns. Privind drept în față, cu brațele pe

lângă corp, expresia de pe chipul ei nu putea fi descrisă decât ca impenetrabilă. Nu era nervoasă, nici optimistă, nici furioasă, nici nerăbdătoare, nici disperată. Era ca un panou, așteptând ca următorul capitol al îngrozitoare sale vieți să fie scris pentru ea. De data aceasta, cu puțin ajutor din partea juriului, judecătorul Federico Muñoz avea să scrie acel capitol. Ultimul.

La dreapta lui Munoz, chiar în fața sălii de judecată, trei scaune erau remarcabil de goale. David Isnag, Mart Daley și Danny McGuire lipseau cu toții.

„La naiba!” se gândi Munoz. Dacă ar fi știut, ar fi așteptat... ar fi inventat o scuză pentru a le îngădui celor trei actori-cheie din această dramă să fie prezenți la deznodământul ei. Dar era prea târziu acum. În cele din urmă, judecătorul se așează. Toți cei din sala 306 îl imită recunoscători, cufundându-se în scaunele lor, dar întinzându-și gâturile pentru a-i vedea în continuare pe Basta și pe Mancini.

Unul după altul, membrii juriului intrară în boxa lor.

La bariera care fusese instalată în fața tribunalului, șoferul lor se certa cu un gardian.

— Cum adică „vehiculele nu mai au acces”? Acesta este directorul secund Danny McGuire de la Interpol. Are acces peste tot.

— Nu contează, se opuse gardianul. Am primit ordine. Odată ce curtea e în ședință, niciun vehicul nu mai vine și nu mai pleacă.

Danny McGuire ieși din mașină. Apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a gardianului, încât simți mirosul de usturoi al respirației omului, rosti:

— Fie ridici bariera și ne lași să trecem în *clipa asta*, fie voi avea grijă personal nu doar să fii concediat din această slujbă, dar să nu-ți mai găsești niciodată de lucru în acest oraș. Dacă ai impresia că glumesc, dă-i drumul, fă-ne să ne

întoarcem. Dar ai exact trei secunde să te hotărăști.

— Unu.

— Doi...

Gardianul observă sclipirea de oțel din ochii lui Danny McGuire și se hotărăi.

— Domnule prim jurat, ați stabilit verdictul?

Negrul solid, la vreo 55 de ani, dădu din cap, serios.

— L-am stabilit, domnule judecător.

— Și ați stabilit acest verdict în unanimitate?

— Da.

*

Afară, mulțimea urmărea în tăcere deplină ecranele gigantice. Unul îl înfățișa pe primul jurat în picioare, ceilalți membri ai juriului fiind așezați în spatele lui. Cu toții erau sobri, așa cum se și cuvenea, având în vedere îngrozitoarele crime pe care fuseseră chemați să le judece.

Pe celălalt se vedeau cei doi inculpați. Stând la circa un metru unul de altul, în boxa acuzaților, păreau a nu avea absolut nicio legătură unul cu celălalt. Era imposibil să-ți imaginezi că se cunoscuseră din copilărie, darămite că acționaseră împreună ca o echipă letală și că fuseseră căsătoriți timp de zeci de ani.

— Ați stabilit verdictul?

— L-am stabilit, domnule judecător.

Danny McGuire găfâia în vreme ce alerga pe coridor împingând greul cărucior cu roțile al lui Matt Daley. Ușile duble ale sălii 306 se iviră în fața lor ca porțile raiului. Sau ale iadului.

— Îmi pare rău, domnule, începu gardianul de la LAPD. Î instanța și-a început ședința. Judecătorul Munoz... Lăsa propoziția neterminată când văzu legitimația de la Interpol a lui Danny. Puteți intra, domnule. Dar prietenului dumneavoastră nu-i pot îngădui să intre.

Ignorându-l, Danny împinse scaunul lui Matt în sală, în

încăperea domnea tăcerea, iar zgomotul fu atât de neașteptat, încât, pentru o clipă, sute de capete se răsuciră în direcția lor. Însă doar o privire o atrase pe a lui Matt. Pentru prima dată de la începerea procesului, ea se uita la el. Direct la el. Rosti pe mutește: „Lisa”. Ea zâmbi. Judecătorul Munoz vorbea:

— La acuzația de crimă cu premeditare în cazul asasinării lui Andrew Jakes, cum îl considerați pe primul inculpat, Frances Mancini?

— Vinovat.

Cuvântul reverberă prin încăperea ca un foc de armă.

— Dar pe cel de-al doilea inculpat, Sofia Basta?

Păru să treacă o oră până când primul jurat rosti:

— Nevinovată.

Rumoarea din sala de tribunal se auzi în toată lumea. Afară, pe Burton Way, mulțimea scoase un strigăt atât de puternic, încât se auzi slab chiar și prin zidurile groase ale tribunalului. De îndată ce cameramanii își dădură seama de cele întâmplate, își îndreptară obiectivele spre chipul Sofiei. Dar, indiferent ce reacție avusese în fracțiunea de secundă de după ce primul jurat anunțase verdictul, acum aceasta fusese înlocuită de obișnuita ei impasibilitate senină. Matt Daley închise ochii și se cufundă în scaun de parcă fusese lovit în plex. Chiar și judecătorul Muñoz, faimosul Judecător Groază însuși, avu nevoie de o pauză de câteva secunde pentru a-și recăpăta cumpătul. Primul jurat continuă:

— Totuși, în cazul uciderii lui Andrew Jakes, o considerăm pe inculpata Sofia Basta vinovată de omor cu circumstanțe atenuante ca urmare a responsabilității diminuate.

Judecătorul Muñoz își dresă glasul.

— În cazul lui Sir Piers Henley...

Din nou, verdictele veniră ca niște lovituri de pumnal în inima judecătorului.

„Vinovat. Nevinovată. Responsabilitate diminuată.”

Același lucru și pentru celelalte două victime. Numai în cazul tentativei de crimă asupra lui David Ishag, amândoi inculpații fură găsiți vinovați.

Faptul că nimănui nu-i venea să creadă părea palpabil. Până și de obicei imperturbabilul Mancini părea șocat, chipul lui măsliniu devenind palid în mod evident. Fratele lui Sir Piers Henley clătina din cap, bătând surprins în aparatul auditiv. Vârstnicele prietene ale lui Miles Baring izbucniră în hohote de plâns zgomotoase și mai multe voci de la galerie strigară: „Nu!”

În ceea ce-l privea, Danny McGuire nu împărtășea senzația de revoltă generală. Sincer vorbind, simțea o pace adâncă.

Sofia Basta avea să rămână în siguranță după gratii. Nimeni altcineva nu va mai trebui să moară de mâna lui Azrael, sacrificat pe altarul dorinței de răzbunare nebunești a lui Frankie Mancini. Dar încântătoarea Angela Jakes, așa cum fusese ea cândva, avea să fie cruțată de acul călăului.

Poate că nu exista nicio justiție în asta. Ci doar o finalitate. Danny McGuire era în sfârșit liber.

Capitolul 35

Patru ani mai târziu

— Îmi pare rău, domnule. Dacă nu aveți permis, nu vă pot da voie să intrați.

Poate era surprinzător, dar gardianul de la spitalul Altacito State chiar arăta ca și cum i-ar fi părut rău. Era o slujbă dură, singuratică, să le păzești pe deținutele din singura închisoare-spital psihiatric pentru femei din California, și nu mulți dintre angajații prost plătiți de aici erau cunoscuți pentru compasiunea lor. La aproximativ 65 de ani, gardianul părea chiar mai vârstnic, pielea lui

bătucită fiind la fel de crăpată și de uscată ca albia unui râu sec, din cauza numeroșilor ani petrecuți sub soarele aprig al deșertului. Dar în ochii lui se citea bunătate în timp ce se uita la bărbatul slab, blond și plin de speranță, care se sprijinea într-un baston, pledându-și cauza la porțile spitalului.

Nu era prima oară când gardianul îl vedea pe acest om. Și nici a doua oară. Nici măcar a treia. În ziua de vizită a fiecărei luni, bărbatul apărea și cerea politicoasă să i se îngăduie să o vadă pe cea mai celebră prizonieră de la spitalul Altacito State. Dar, în fiecare lună, doamna refuza să primească vizitatori.

Cruțată de pedeapsa cu moartea la proces printr-o decizie controversată, îngerul Morții, cum încă era numită de tabloide, se bucura de o viață relativ ușoară în acest spital, cu toate că era o viață izolată, dusă în spatele gratiilor. Avea propria cameră, cu o fereastră care dădea, peste grădina îngrijită a spitalului, spre deșertul Mojave. Zilele ei aveau un program, dar nu era dificil, cu ore petrecute muncind, făcând exerciții, odihnindu-se și urmând tratamente psihiatrice care însemnau orice, de la hipnoză la ședințe de terapie în grup.

Din păcate, Matt Daley nu știa nimic din toate astea. Era constant îngrijorat în privința Lisei – pentru el, ea avea să fie întotdeauna Lisa temându-se să nu fi căzut pradă brutalității celorlalte deținute, din cauza notorietății ei. Matt îi scrisese nenumărate e-mailuri psihiatrului-șef, implorându-l să-i dea vești despre starea ei. Mânca? Era deprimată? Putea măcar să-i confirme că primea scrisorile pe care el i le scria cu religiozitate în fiecare duminică, punând-o la curent cu viața lui și cu succesul internațional de care se bucura apreciatul, dar controversatul documentar *Azrael: Secrete și minciuni...* scrisori la care Matt încă nu primise nici măcar un singur răspuns. Știa

măcar că el încerca să ia legătura cu ea? Că măcar un prieten n-o abandonase în cea mai disperată perioadă a vieții sale?

Răspunsurile la e-mailuri erau mereu la fel. Politicoase. Succinte. Directe: Matt Daley nu îi era rudă. Nu avea dreptul să obțină informații despre pacientă decât dacă pacienta permitea în mod expres acest lucru. Sofia Basta nu făcuse acest lucru.

— Știu că, dacă m-ar vedea, s-ar răzgândi, îi spuse Matt gardianului pentru a suta oară. Dacă m-ați lăsa în sala vizitatorilor măcar pentru câteva secunde... Am bătut cale lungă.

— Apreciez asta, domnule. Sincer. Dar mă tem că va trebui să vă întoarceți acasă.

Sofia citi scrisoarea din nou, trecându-și cu drag mâinile peste hârtie și gândindu-se că mâinile lui Matt o atinseseră la fel cum o atinseseră și pe ea cândva.

Iubita mea Lisa...

Citirea numelui era partea ei favorită. Se simțea bine când citea numele. I se părea corect. Ori de câte ori citea scrisorile lui Matt Daley, ori de câte ori se gândea la el, *era* Lisa. Iar Lisa era cea mai bună parte din ea. După proces, se gândise să-și schimbe numele oficial. „Lisa. Lisa Daley.” Avea o sonoritate minunată. Dar, pe măsură ce zilele și săptămânile trecură, iar ea percepu realitatea sentinței – puteau s-o prezinte cum doreau, să numească închisoarea ei „spital”, iar pedeapsa „tratament”, dar tot izolare pe viață și fără posibilitate de eliberare condiționată era –, se răzgândi. Ce rost avea un nume nou aici? Nu exista o a doua șansă și niciun nou început. Acesta era sfârșitul.

Dar nu și pentru Matt. Pentru Matt, exista o șansă. Un viitor. Cine era ea să i-l distrugă dându-i speranțe? Făcându-l să creadă, chiar și pentru o clipă, că putea exista vreo revenire la ce avuseseră... Pentru ca Matt Daley să

trăiască, Lisa trebuia să moară. Era foarte simplu.

Era atât de greu să vezi adevărul. Să separi realitatea de fantezie. Trăise în minciună atât de mult timp. Dar încercase să nu-l mintă pe Matt. Când îi spusese că îl iubește, vorbise serios. Dacă l-ar fi cunoscut mai devreme, mult mai devreme, înainte de Frankie și de carte, înainte de Sofia Basta, înainte de a nu mai ști cine este, lucrurile poate că ar fi stat cu totul altfel. Însă așa, ea avea să-și petreacă restul zilelor captivă ca un animal, înconjurată de garduri electrificate și de sălbăticia deșertului. Scrisorile lui Matt însemnau totul pentru ea. Dar îi era datoare să nu-i răspundă. Să-l lase să plece.

Continuă să citească.

Nici măcar nu știu dacă primești aceste scrisori, iubita mea. În clipa asta, bănuiesc că le scriu nu numai pentru tine, ci și pentru mine. Dar nu mă pot opri. Nu mă voi opri, Lisa, nu până când nu vei ști că te iubesc, că te iert, că nu voi renunța niciodată la tine, indiferent de câte ori mă vor alunga gardienii.

O mișcă faptul că el încă zicea „gardienii” și nu „tu”. Dragul de Matt. Încă dorea s-o absolve de orice vină.

Nu pot suporta gândul că te afli în locul acela cumplit. Te rog, iubita mea, dacă se poartă rău cu tine, trebuie să spui cuiva. Dacă nu mie, atunci avocaților sau chiar guvernatorului. Chiar și Danny McGuire te-ar putea ajuta.

„Danny McGuire.” Era amuzant că, de câte ori se gândea la Matt, se simțea Lisa, iar când se gândea la Danny, era Angela Jakes. Sărmana Angela. Atât de frumoasă, atât de tânără. Până să devină Tracey și Irina, sau chiar Lisa, ajunsese mai puternică, întărită de șirul de orori, năucită de durere. Însă Danny McGuire o cunoscuse la început, când încă era vulnerabilă, fragedă. O cunoscuse pe Angela și, în felul lui, bănuia Sofia, o iubise. Citindu-i numele așternut cu scrisul aparte, cursiv, al lui Matt, aproape că se simți

nostalgică.

Poate că ar trebui să-i trimită lui Matt un soi de mesaj anonim prin care să-i transmită că era în regulă. Dincolo de durerea pierderii libertății, rutina de la spital îi convenea Sofiei. Jumătate din viață și-o petrecuse în instituții, iar cealaltă jumătate, pe fugă, nu doar de poliție, ci și de propriii demoni. În spital, zilele ei erau previzibile într-un mod plăcut. Găsise în rutina spitalului o alinare.

Iar cât privea hărțuirea din partea celorlalte paciente... era exact pe dos. În lumea de afară, femeile aveau tendința de a fi prea invidioase pe marile frumuseți pentru a le aprecia din punct de vedere estetic. Dar aici, în spital, pentru că nu existau bărbați pentru care să fie în competiție, cu excepția câtorva gardieni, și pentru că aveau parte de prea puțină frumusețe, sub orice fel de formă, splendoarea Sofiei era un pașaport spre popularitate. Celelalte femei voiau să fie în preajma ei, în ciuda faptului că era departe de a fi sociabilă, preferând să mănânce singură la orele de masă și refuzând orice activitate de grup, de la serile de film până la evenimentele sportive care se organizau acolo. Dar niciodată nu ieșea din cameră fără să atragă priviri admirative. Uneori sentimentele din priviri treceau de la admirație la dorință pură, dar, spre deosebire de închisori, aici nu existau multe lesbiene bătause, așa că Sofia nu se simțise niciodată amenințată.

Dar frumusețea nu era singurul ei avantaj. Fără niciun fel de efort sau dorință din partea ei, Sofia devenise un soi de celebritate în spital. Multe dintre celelalte femei o admirau, considerându-le pe victimele lui Azrael bătrâni bogați și murdari care își abandonaseră cu cruzime copiii și care primiseră ceea ce meritaseră. Sofia avea grijă să nu fie de acord cu această părere. Amintirile crimelor încă îi provocau coșmaruri cumplite și, dacă vorbea despre ele, risca să aibă atacuri acute de anxietate. Singura parte a trecutului la care

se gândea era Matt Daley.

— Astăzi, a venit din nou.

Vocea asistentului o aduse pe Sofia înapoi în prezent. Fără nicio tragere de inimă, își ridică privirea de pe scrisoarea lui Matt.

— Tot nu vrei să-l vezi?

Sofia clătină din cap.

— Sunt obosită. Simt nevoia să dorm.

Asistentul plecă, dar se uită prin geamul ușii cum ea se întinse pe pat și închise ochii. „Oare e posibil ca o femeie să devină tot mai frumoasă pe zi ce trece?”

Numele asistentului era Carlos Hernandez și era unul dintre puținii bărbați din personalul de la Secția de psihiatrie a spitalului. Prietenii lui din Fresno îl tachinaseră pe Carlos când își găsisse „slujba de vis”. „Bun venit în Altacito, glumiseră ei. Populație: 2 000. 1 999 de cățele nebune... și tu!” Dar adevărul era că, făcând această slujbă, Carlos se simțea mai singur decât se simțise vreodată în toată viața lui. Da, era înconjurat de femei, dar nu exista nici măcar una de care să se poată apropia, darămite cu care să se împrietenească sau să aibă o relație. Pacientele erau clar excluse, iar vârsta medie a colegelor asistente era de 42 de ani, greutatea medie fiind probabil în jur de 80 de kilograme. Nu era ca și cum avea de unde alege. Pentru o instituție în care se aflau peste 2 000 de femei, era uimitor cât de puține dintre ele erau atrăgătoare.

„Apă, apă peste tot, dar nicio picătură de băut.”

Sofia Basta, pe de altă parte... era excepția de la regulă. O anomalie. O apariție bizară. Era și ea mai în vârstă, la puțin peste 40 de ani, conform certificatului de naștere, dar arăta cu cel puțin un deceniu mai tânără și infinit mai atrăgătoare decât oricare femeie pe care Carlos Hernandez o întâlnise vreodată. Pielea ei fină, trăsăturile perfecte și trupul zvelt, mlădios ar fi oferit mai mult combustibil decât era necesar

pentru fanteziile tânărului asistent. Dar Sofia avea mai mult decât atât – un calm interior, un fel de *bunătate* care emana din ea ca o lumină. Desigur, Carlos Hernandez știa despre boala ei psihică. Dacă nu-și mai lua medicamentele, o putea lua razna în orice clipă, devenind din nou o psihopată confuză și extrem de primejdioasă, capabilă de crimă. Dar, când vorbeai cu ea, era atât de greu de crezut. Sofia părea cea mai zdravănă, cea mai încântătoare, cea mai cumsecade ființă de pe pământ.

Prin geam, îi văzu umerii cutremurându-se. Era împotriva regulamentului, dar nu se putu abține. Intră înapoi în cameră și se așază pe patul ei.

— Nu plânge, rosti el cu blândețe. Nu trebuie să vezi pe nimeni dacă nu vrei. Multor paciente de-aici le e greu să păstreze legătura cu cei de-afară.

Sofia se răsuci și se uită la el cu acei minunați ochi de culoarea ciocolatei lichide. Carlos își simți stomacul răsucit ca o clătită.

— Devine mai ușor? Pe măsură ce trece timpul?

Nu devenea mai ușor. Devenea tot mai apăsător și mai sufocant cu fiecare zi care trecea, cu fiecare oră, cu fiecare minut. Carlos Hernandez văzuse birul pe care viața într-o astfel de instituție îl lua de la o ființă omenească. Lipsa de speranță, disperarea de a ști că nu vei ieși niciodată, că aceasta urma să fie lumea ta până când îți dădeai ultima suflare. Era deprimant. Dar nu fu în stare să-i spună asta Sofiei Basta.

— Sigur că da.

— L-aș fi văzut, rosti Sofia fără să se gândească, dacă ar fi fost să ies vreodată de-aici. Dacă aș fi avut un viitor, ceva ce să-i ofer. Dar, din moment ce n-am, pare o cruzime. Trebuie să mă uitate.

— Încearcă să te odihnești, spuse Carlos trăgând pătura în jurul ei și mângâindu-i cu blândețe părul înainte de a ieși

din încăpere.

Se uită într-o parte și-n alta pe coridor, verificând dacă îl văzuse cineva, dar nu era nimeni. Aripa D era pustie, ca de obicei în zilele de vizită.

Carlos Hernandez nu-l întâlnise niciodată pe Matt Daley. Dar un lucru știa cu siguranță despre el: nu avea niciodată s-o „uite” pe Sofia. Sofia era de neuitat.

Matt Daley porni spre șoseaua interstatală, noul lui Range Rover personalizat fiind singura mașină de pe drum. Deșertul arid se întindea pretutindeni în jurul lui, un ocean de pustietate și praf. „Așa cum e și viața mea. Goală.”

Lumea credea că Matt Daley își schimbase viața. Și chiar o făcuse, la suprafață. După ani întregi de terapie fizică istovitoare, învățase să meargă din nou, în ciuda tuturor pronosticurilor, iar acum, se folosea doar de un baston pentru a se sprijini. Zilele acestea, numele lui era foarte rar menționat în public fără ca epitetul „supraviețuitor” să nu apară pe undeva. Documentarul lui despre cazul Azrael, realizat cu dragoste și cu un buget minim, pentru că Matt refuzase să cedeze controlul editorial, beneficiase de o atenție critică largă, ba chiar de aplauze. Matt nu făcea niciun secret din faptul că era un apologet al Sofiei Basta, punând povara vinei pentru crimele Azrael categoric și exclusiv pe umerii lui Frankie Mancini. În ciuda faptului că jurații de la proces făcuseră același lucru, asta era inacceptabil pentru mulți oameni, inclusiv pentru Nancy Grace de la televiziunea de știri HLN. Grace dorise capul Sofiei pe o tavă încă din ziua în care aceasta fusese arestată. În mod ironic, condamnarea acerbă din documentarul intitulat *Azrael: Adevăr și minciuni* realizat de cei de la Fox News fusese ceea ce determinase o audiență mult mai largă decât ar fi putut spera Matt altminteri. Distribuit în Asia și pe subcontinentul indian, dar și în Europa și Statele Unite, filmul său devenise un răsunător succes comercial.

Matt Daley era mai mult decât un supraviețuitor. Era un om bogat, un învingător, un succes.

Nimic din toate astea nu conta. Nu se așteptase ca Lisa să-l vadă astăzi. După patru ani, se resemnase cu respingerea ei. Dar sperase. Speranța avea să fie moartea lui.

Intră pe autostradă. Acum, că era singur, dădu frâu liber durerii, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Uneori, se opunea durerii. Își spunea cu fermitate că trebuia să facă totuși ceva, să ia deprimarea de coarne și s-o pună la pământ, s-o înfrângă. Însă, în cea mai mare parte a timpului, știa.

Într-o zi, avea să fie prea mult. Într-o zi, se va îndrepta spre marginea unei prăpăstii și pur și simplu nu se va opri. Își va da jos povara. Va fi liber. Într-o zi...

Capitolul 36

În colț, la o masă din Le Pain Quotidien din Brentwood, Claire Michaëls sorbi din cafea simțindu-se perfect mulțumită. Era o superbă zi de iunie, la nouă luni de la ultima vizită fără izbândă a fratelui ei la Altacito, și în sfârșit lucrurile păreau să fi luat o altă turnură în viețile lor. Claire venise în San Vicente cu noul ei Mercedes decapotabil pe care Matt i-l cumpăraseră de ziua ei, cu o lună în urmă, îmbătându-se de cer albastru și de soare, bucurându-și ochii cu priveliștea salcâmlor înfloriți care mărgineau largul drum șerpuit. Până și natura părea să sărbătorească astăzi, izbucnind într-un tumult de culori, de parfumuri și de veselie în onoarea mării vești date de fratele ei.

Totul era atât de departe de acea cumplită zi din octombrie. Și-o amintea de parcă ar fi fost ieri. Matt care-o suna de la un popas de pe I-5, plângând în hohote incontrolabile, abia fiind capabil să vorbească, să-i spună

unde se afla. Căderea lui nervoasă fusese totală și catastrofală. Claire îl dusese direct la Wildwood, un centru de reabilitare din Toluca Lake, și semnase hârtiile de internare ca rudă. Până ca ea să plece, Matt nici măcar nu-și mai amintea cum îl chema.

Dar, în mod miraculos, căderea nervoasă îl ajutase să-și revină, sau mai degrabă să redevină Matt Daley. După doar zece zile petrecute la Wildwood, se simțea suficient de bine pentru a primi vizitatori. În opt săptămâni, depresia care îl chinase mai mult de cinci ani – din ziua în care Sofia Basta, pozând ca Lisa Baring, îl drogase și îl părăsise într-o cameră de hotel din Hong Kong – părea în sfârșit să fi dispărut.

Claire plânsese prima dată când îl văzuse râzând, și nu doar râzând cu gura, ci și cu ochii cu toată făptura, așa cum făcea odinioară. Se îngrășase cu cele 10 kilograme de care avusese mare nevoie, se apucase să facă regulat exerciții și începuse să vorbească despre viitor. Și, cel mai important, încetase să vorbească despre Lisa sau Sofia, sau Andrew Jakes, sau orice altceva legat de crimele Azrael. Era un miracol.

Și aveau să mai urmeze și alte miracole. Matt cunoscuse o femeie la centrul de reabilitare, o femeie divorțată și o alcoolică în curs de vindecare, pe nume Cassie. Între cei doi se crease o legătură instantanee și, în ciuda rezervelor inițiale ale lui Claire, când ea și soțul ei făcuseră cunoștință cu Cassie, descoperiseră că era caldă, blândă și amuzantă, așa cum Matt o descriesese. Cu o săptămână în urmă, după o curtare rapidă, dar surprinzător de fericită și de lipsită de drame – mult prea potolită pentru a fi numită o „iubire tumultuoasă” –, Matt și Cassie își anunțaseră logodna.

— Bună, surioară. Îmi pare rău c-am întârziat.

Croindu-și drum printre mese, zâmbind larg, într-un șort kaki și cu un tricou albastru UCLA, Matt arăta ca imaginea vie a sănătății și a fericirii.

— Bună. Claire îi zâmbi și ea. Cassie nu e cu tine?

— Tocmai am lăsat-o la ora de pilates. De ce, eu nu sunt suficient de bun pentru tine?

— O să te descurci.

Rânjind, Claire împinse pe masă un pachetel ambalat în hârtie aurie. Matt ridică din sprânceană.

— Pentru mine?

— Hei, să știi că și eu pot oferi cadouri. Este un dar de logodnă. Totuși, nu te entuziasma prea tare, nu este mare lucru.

Matt despacheta cutia. Înăuntru se afla un ceas vechi, elegant, dar simplu, cu o curea din piele și din aur roz. Pe spate erau gravate inițialele împănate M și C și data logodnei lor.

— Nu e mare lucru? Dumnezeuule, Claire, e superb. Trebuie să fi costat o avere.

— Nu chiar, minți Claire. Doar că sunt atât de fericită că tu ești fericit. O meriți, Matt. Meriți cu adevărat.

Matt era fericit. Nu era euforia avântată, fiorul pe care îl simțise în Bali, cu Lisa. Dar, în felul său, își spuse el, ce avea cu Cassie era la fel de prețios. Ea nu dădea două parale pe banii lui, nu-i semăna absolut deloc lui Raquel – și nu îi pusese niciodată întrebări despre trecut. Să o iubească pe Cassie era o alegere pe care Matt o făcuse, ceva rațional și bun pe care el decisese să-l facă. Iubirea pentru Lisa fusese un impuls, atracția irezistibilă dată de un drog puternic și primejdios. Matt nu avea să uite niciodată extazul pe care îl simțise atunci. Dar știa că acel drog aproape îl ucisese. Nu avea să mai treacă prin asta niciodată.

Matt comandă pentru el două ouă moi și un sendviș cu somon pe o felie de pâine, iar pentru Claire, panini cu piept de rață, în vreme ce ea îl bombarda cu întrebări despre nuntă. Stabiliseră deja o dată? Rezervaseră un loc? Cine se

afla pe lista de oaspeți? Veneau Danny și Celine McGuire din Franța? De fapt, Matt mai ținuse legătura cu Danny?

Matt răspunse la toate întrebările cu amabilitate, îndemnând-o pe sora sa să o întrebe pe Cassie despre toate detaliile legate de mireasă, tort și flori. Dar elementele de bază erau simple. Avea să fie o nuntă mică, în grădina noii case în stil Nantucket a lui Matt, din Brentwood Park. Soții McGuire fuseseră invitați, dar nu era de așteptat să vină. După proces, reușiseră cumva să aibă trei copii – trei! —, iar bebelușul era prea mic pentru a putea călători, însă din e-mailurile lui Danny reieșea că erau fericiți. Fantoma Angelei Jakes își găsisese odihna în cele din urmă.

David Ishag îi trimisese lui Matt o ladă cu șampanie când apăruse documentarul despre Azrael și îi scrisese o scrisoare foarte amabilă în timp ce se afla la Wildwood. Dar, în afară de asta, Matt rupsese deliberat toate punțile cu oricine avea legătură cu cazul sau cu Sofia Basta. Căsătoria cu Cassie marca începutul unui capitol nou și mai fericit al vieții lui. Vechea carte era închisă.

20 de minute mai târziu, din nou la volanul automobilului Range Rover, Matt porni radioul. De la postul de știri NPR din Washington, în mașină răsună familiara voce cântată a lui Lakshmi Singh. Primele două știri îl lăsară rece pe Matt. Cifre în creștere de la Banca Centrală a Statelor Unite și ceva despre încălzirea globală de la Național Science Foundation, de care ar fi trebuit să-i pese, dar nu-i păsa. Se gândea la Cassie, la cât de drăguță era mereu după pilates, transpirată toată și plină de energie, convinsă că arăta groaznic fără machiaj, când de fapt era mai naturală și mai sexy decât oricând. Virând pe Montana, frână brusc, în scrâșnet de roți, abia reușind să nu se izbească de SUV-ul din fața lui.

„O știre de ultimă oră”, spunea Lakshmi Singh. „Frankie Mancini, cunoscut publicului drept unul din cei doi ucigași

Azrael, și-a luat viața în timp ce își aștepta execuția în închisoarea San Quentin, în centrul Californiei. Mancini a fost condamnat la moarte pentru rolul avut în uciderea a patru bărbați între 1996 și 2006, iar după numeroase recursuri pe care le-a făcut, era de așteptat să fie executat mai târziu în cursul acestui an. Se pare că Mancini a fost găsit spânzurat în celula sa, la primele ore ale acestei dimineți."

Femeia din SUV țipa la Matt, agitându-și pumnul pe geam. În spatele lui, vehiculele care claxonau începură să-l ocolească. Matt habar n-avea ce se petrecea în jurul lui.

Mancini era mort.

Matt se agățase vreme îndelungată de ura lui față de Frankie Mancini. Dar acum, că Frankie chiar murise, Matt nu simțea deloc satisfacția, sentimentul de finalitate și de justiție pe care se așteptase să le simtă. În loc de asta, se simțea... jefuit. Pentru documentarul său, intervievase pe toată lumea care avusese vreo legătură cu crimele Azrael, iar în timpul procesului, ascultase povestea spusă din perspectiva Lisei – Sofiei. Dar persoana care știa cel mai mult despre cele întâmplate în acele cumplite nopți și de ce se petrecuseră toate nu rostise niciodată o vorbă despre asasinatele comise de el. Oricare fuseseră motivele și sentimentele lui, Frankie Mancini le luase cu el în mormânt. Până și propria moarte avusese loc în condițiile alese de el.

Când Cassie urcă în mașină, ea deja auzise știrea. Televizorul din vestiar era dat pe CNN.

— Te simți bine? îl întrebă pe Matt.

— Sigur, răspunse el, dar tot mai părea năucit.

— Mă întreb cum s-a întâmplat. Adică, deținuții condamnați la moarte n-ar trebui să fie supravegheați permanent tocmai pentru a preveni sinuciderile?

Matt dădu absent din cap. Nu se gândea la Frankie Mancini sau la modul cum reușise să păcălească autoritățile

de la San Quentin și să-și ia viața. Se gândea la prizoniera aflată în spatele altor ziduri, la doar câteva sute de kilometri nord de locul unde vorbeau el și Cassie. Prizoniera la care nu se mai gândise de mult, mult timp. Prizoniera pe care învățase s-o uite.

Jelea? Suferea? Gândul la nefericirea și la singurătatea ei străpunseră inima lui Matt ca un sfredel. Se crispa de durere.

— Ești sigur că te simți bine? Chipul lui Cassie se întunecă de îngrijorare. Dacă vrei, ne putem întâlni cu organizatorul nunții altă dată.

„Organizatorul nunții. Rahat!” Uitase complet. Ca pe o greutate fizică, își scoase din minte gândurile despre Lisa. „Nunta noastră. Viitorul nostru.”

— Da. Sunt sigur. Se sili să zâmbească. Hai să ne ducem să alegem tortul ăla.

Capitolul 37

Ziua nunții lui Matt și Cassie Daley fu o splendoare. Grădina din Brentwood era o explozie de flori, soarele strălucea, iar mireasa și mirele păreau cât de poate de fericiți și de îndrăgostiți. Micul grup al rudelor și prietenilor care veniseră să sărbătorească unirea lor cu punci de fructe fără alcool – Matt renunțase să bea pentru a o susține pe Cassie, iar jumătate dintre prietenii lor erau alcoolici în curs de vindecare – fu într-un tot de acord că intima, discretă ceremonie era o reflectare perfectă a relației acestui cuplu adorabil, căci fiecare din ei trecuse prin atât de multe. Nu era un sfârșit fericit pentru ei. Era un început fericit.

Luna de miere petrecută în Tahiti fu idilică, fără nimic altceva de făcut decât să doarmă, să practice snorkelingul și să se iubească sub stele. Ocazional, amintirile unui alt loc paradiziac, cel din Indonezia, reveneau în mintea lui Matt.

Dar le alunga cu fermitate, rostind în gând mantrele învățate la Wildwood, mici enunțuri pe care ajunsese să le creadă și care pur și simplu îi salvaseră viața.

„Mintea îmi aparține. O pot controla. Trecutul este trecut.”

Doar prezentul era real. Doar prezentul conta. Iar prezentul îi aparținea lui Cassie. La început, lui Matt îi fu greu să fie atât de total rupt de lume. Atolul proprietate particulară pe care stăteau era ultimul răcnet în materie de lux izolat, dar, prin concepție, vila în care își petrecură luna de miere nu avea acces la internet, televizor sau telefon. Cassie glumea pe seama nervozității lui Matt („Jur pe Dumnezeu, ești ca un dependent. Este *chiar* atât de greu să stai două săptămâni fără Anderson Cooper sau o căsuță de e-mail în care îți intră numai prostii?”), dar, după câteva zile, el începu să se relaxeze așa cum nu mai reușise s-o facă de ani întregi. Poate că era imaginația lui, dar simțea că până și durerea din spate și din picior se diminua. Înota în fiecare zi în apele calde și de un albastru calm, iar adesea se plimba de la casă până la plajă și înapoi fără să se ajute de baston.

În toate modurile posibile, căsătoria cu Cassie îl vindeca. Matt se simțea profund recunoscător.

Abia când se întoarseră în L.A., mariajul lor fu supus la primul mare test. Claire Michaels veni să-i întâmpine la aeroport. Atât Matt, cât și Cassie își dădură seama instantaneu că era ceva în neregulă atunci când văzură că sora lui Matt și soțul ei, Doug, erau însoțiți de doi polițiști în uniformă. La vamă, fură poftiți într-o încăpere retrasă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cassie panicată. Brandon? E teafăr?

— Fiul dumneavoastră n-a pățit nimic, doamnă, o asigură polițistul mai în vârstă. N-aveți de ce să vă faceți griji. Suntem aici doar din politețe. În caz că aveți, întrebări.

— Întrebări în legătură cu ce? rosti Matt.

Claire îl luă de mână pe fratele ei.

— Matt... Sofia Basta a murit în timp ce voi erați plecați. S-a întâmplat miercurea trecută, dar nu am avut cum să vă dăm de veste.

— A *murit*? Matt nu fu în stare să admită. Ce vrei să spui? Cum?

— A fost un accident, zise polițistul. Nu s-a dat publicității, dar, în ultimele șase luni, i se îngăduiseră niște libertăți la Altacito, pentru că starea ei psihică se îmbunătățea și nu mai era un pericol pentru societate.

Matt dădu absent din cap.

— Se afla într-o excursie la munte, continuă polițistul. Era cu alte două paciente și cu patru membri ai personalului atunci când s-a întâmplat.

Claire preluă povestirea.

— Se pare că a alunecat și a căzut într-o râpă adâncă. Ceilalți au sunat la 911 și au trimis elicoptere s-o caute și s-o salveze, dar acolo unde a căzut ea era ca o crevasă incredibil de îngustă de mii de metri adâncime. Nu i-au recuperat trupul. Dar, Matt, probabil că a murit când a căzut. Nu a suferit.

Matt o privi cu ochi goi pe sora lui.

— Sunt siguri că e moartă?

— Foarte siguri. Unul dintre gardieni și o pacientă erau cu ea când a căzut. Era imposibil să supraviețuiască cineva în urma acelei căzături. Elicopterele au venit doar pentru a încerca să scoată cadavrul.

— Matt... scumpule. Cassie cuprinse protectoare cu un braț talia soțului ei. Vrei să te așezi?

— Știu că este un șoc enorm, spuse Claire. Dar am vrut să aflați înainte de a ajunge în sala aeroportului. După cum vă puteți imagina, presa a mediatizat din plin povestea. Știau că sosiți astăzi, așa că afară se află o hoardă întreagă

de fotografi și de reporteri care vor să afle reacția voastră.

Cassie păru îngrozită. După luna de miere perfectă, urma oroarea asta. Nu era cinstit. Polițistul văzu privirea ei tulburată.

— Nu vă faceți griji, doamnă Daley. O să vă escortăm afară. Avem o mașină care vă așteaptă.

Cuvintele „doamnă Daley” îl treziră pe Matt din starea de prostrație. În primul rând, trebuia să se gândească la ea, nu la el.

— Sunt în regulă, spuse el pe un ton liniștitor, cuprinzând-o în brațe. Doar că a fost un șoc, atâta tot. Dar mă simt bine. Și poate... Ezită s-o spună, însă se sili să continue: Poate că e cel mai bine așa.

Atât Cassie, cât și Claire îl priviră cu ochii măriți.

— Nu că aș fi dorit să se întâmple asta. Dar, dacă n-a suferit, poate că e mai bine să te duci așa decât să îmbătrânești în spatele gratiilor fără să ai nimic altceva de făcut decât să te gândești cu amărăciune la trecut, înțelegeți?

Cassie dădu din cap. Înțelegea. Matt o sărută închizându-și ochii și trăgând în piept parfumul ei, căutând alinare, siguranță, dragoste.

— Și pentru noi toți poate că e mai bine. Este cumplit și e tragic. Dar trage o linie finală. Trecutul este definitiv încheiat acum.

Cassie Daley își ridică privirea spre soțul ei și izbucni în lacrimi de ușurare. În sfârșit, slavă Domnului, coșmarul se încheiase! O dată pentru totdeauna.

Capitolul 38

Un an și jumătate mai târziu...

Femeia intră neobservată la Starbucks. Exista deja o coadă lungă. Era 9 dimineața, exact după începerea orelor

la școală, iar locul era ticsit de mamele care își conduseseră copiii, iar acum, își luau caffè latte cu gheață în drum spre sala de gimnastică. Femeia purta aceeași „uniformă” ca a tuturor mamelor: pantaloni de yoga Hard Tail, încălțăminte Nike și un tricou Stella McCartney for Adidas suficient de strâmt pentru a-i scoate în evidență sâni obraznici și abdomenul plat, dar nu ostentativ. Chipul ei frumos era ascuns în spatele unei perechi de ochelari Chloé în stil aviator, iar părul blond, lung până la umeri era strâns într-o coadă.

Matt Daley nu-și ridică privirea de la laptopul său. Ar fi trebuit să lucreze, să pregătească o primă ciornă pentru un articol despre filmele de comedie de la Hollywood, care urma să apară în *Vanity Fair*. După ce lăsase în urmă povestea cu Azrael, Matt revenise la primele lui iubiri, comedia și scrisul, iar acum, se bucura de o renaștere a carierei sale. Totuși, în dimineața aceasta, își pierdeă vremea căutând online haine drăguțe pentru bebeluși, de la Marie Chantal. Aflaseră cu câteva zile în urmă, pe neașteptate, că soția lui era însărcinată. Euforic, Matt era convins că bebelușul avea să fie fetiță.

— Locul acesta e ocupat?

Femeia se afla lângă el, ținând cafeaua în mână.

— A, nu. Vă rog...

Matt se trase politicos într-o parte, pentru a-i face loc să se așeze. Ea își puse cafeaua pe masă și luă loc. Ceva din aspectul mâinii ei și modul lipsit de vlagă în care își mișcă brațul îi atraseră atenția. Îi aminti de cineva, dar, la început, nu-și dădu seama de cine.

— Nu vă deranjez, nu? Dar e atâta aglomerație, că...

„Vocea.” Matt simți cum i se ridică părul pe brațe. Conștientă că se holba la ea, femeia își scoase ochelarii de soare.

— Ce s-a-ntâmplat? zâmbi. Arăți de panii al li văzut o

fantomă.

Telefonul suna. Cassie Daley se târî din baie, unde tocmai vărsase a doua oară în acea dimineață, în bucătărie.

— Alo? Alo?

Tipic. În clipa în care răspunse, apelul fii închis. Sprijinindu-se de blatul din bucătărie, Cassie își umplu un pahar înalt cu apă filtrată și o sorbi încet, ronțâind dintr-o felie de pâine prăjită. Uitase de grețurile de dimineață și de cât de rău te făceau să te simți. Trecuse atât de mult de când îl născuse pe Brandon, și aproape trei ani de la ultima mahmureală. Starea de rău i se părea o noutate.

Pe de altă parte, telefonul care suna îi era amarnic de familiar, sunetul de fundal al căsătoriei lui Cassie cu Matt încă de când se întorseseră din Tahiti. Avertizarea lui Claire de la aeroport în legătură cu cercul mediatic ca urmare a morții Sofiei Basta se dovedise deprimant de profetică. Intraseră în holul casei lor și dăduseră peste vacarmul telefoanelor care sunau, fixul, cel din birou și mobilul, toate luându-se la întrecere pentru a avea parte de atenția lui Matt. Până și faxul bâzâia insistent, ca o furioasă albină captivă.

— Domnul Daley? Sunt de la CBS News. Aveți vreun comentariu legat de moartea Sofiei Basta...?

— Domnule Daley, credeți verdictul legistului că a fost moarte accidentală...?

— Matt, salut, sunt Piers Morgan. Sunt sigur că ești copleșit de oferte în clipa asta, dar am vrut să te sun personal, să văd dacă te pot convinge să vorbești cu noi mai întâi.

Unii dintre cei care sunau erau insistenți, alții, respectuoși. Totuși, cei care sunau din partea revistelor erau cei mai răi. Căteaua de la Star chiar dăduse de înțeles că, dacă nu accepta să le dea un interviu în exclusivitate, plănuiau să publice o povestire despre întâlnirile

„romantice” dintre Matt și Sofia din zilele când i se îngăduia să părăsească spitalul.

— Soția dumneavoastră ar fi șocată să citească lucrurile pe care ni le-au dezvăluit sursele noastre, avu nesimțirea să spună reportera. Aveți acum ocazia să spuneți cum a fost.

După ce Matt îi zise unde să-și bage sursele, femeia se ținu de cuvânt și publică oricum povestea, o absurdă amestecătură de fotografii granulate, flagrant trucate în Photoshop și o absurdă teorie a conspirației. Fu numărul cel mai bine vândut din acel an al revistei Star.

Cassie se înfurie.

— Dă-i în judecată! Dă-i în judecată pentru calomnie. Silește-i să publice o retractare.

Însă Matt o convinse că să te legi la cap cu idioții de la tabloide nu însemna decât să pui și mai mult gaz pe foc. Că, până la urmă, dacă aveau să păstreze în continuare o tăcere demnă, povestea va fi uitată. Se dovedi că avea dreptate. Doi gardieni de la Altacito își pierdură slujbele, iar directorul spitalului fu silit să demisioneze. Cum dorința de răzbunare a publicului era cel puțin parțial satisfăcută, iar alte revelații picante nu mai apărură, apelurile telefonice încetară în sfârșit. Dar nu înainte ca ea să dezvolte o puternică aversiune față de telefoanele care sunau.

Lumina mesageriei licărea. Apăsând butonul de pornire, Cassie zâmbi când auzi vocea lui Matt:

Bună, iubito. Sunt doar eu. Ascultă, s-a întâmplat ceva cu povestea cu Vanity Fair. Eu... trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu cineva. În sfârșit, s-ar putea să întârzie diseară, așa că nu-ți face griji și nu găti pentru mine. În regulă, ne vedem mai târziu.

„Minte groaznic de prost”, se gândi ea cu afecțiune. Se întrebă ce surpriză punea la cale de data asta, care era secretul pe care nu voia ca ea să-l știe. „Probabil, ceva legat de copil. Sau cercei care să se asorteze cu colierul pe care

mi l-a dăruit săptămâna trecută. Sau poate că, în cele din urmă, a făcut rezervări pentru călătoria pe care o plănuiam, «luna de miere a bebelușului». Întotdeauna generos, Matt pur și simplu dăduse în mania cadourilor de când Cassie rămăsese însărcinată. Începuse prin a-l răsfăța pe Brandon cu un telefon mobil (la nouă ani!) și cu un grozav ceas subacvatic de 1 000 de dolari.

„O să vorbesc cu el când ajunge acasă. Trebuie să înceteze cu cheltuielile. Copilul este o binecuvântare suficientă.”

Cu mâna tremurând, Matt închise ușa în urma lor. Hotelul era scump, exclusivist și discret, exact genul de loc unde bărbații bogați își aduc amantele.

„Asta sunt? Un bărbat bogat și excitat?”

Sofia Basta se așeză pe pat. Erau atât de multe de spus, de explicat. Se gândise la aceste momente de mii de ori, dar acum, că le trăia, habar nu avea cu ce să înceapă.

— Știu că ești căsătorit acum, rosti ea cu voce ezitantă. N-am venit să stric nimic. Să-ți distrug viața din nou.

— Nu mi-ai distrus niciodată viața, spuse Matt. Am făcut-o singur.

— Dar trebuia să te văd, să-ți explic... Am vrut ca tu să știi... începu să plângă. N-am putut să stau în locul acela. N-am putut. Mă îngropau de viu!

— Șșșșt. Matt se așeză lângă ea și îi cuprinse umerii cu un braț. E-n regulă.

Arăta atât de diferit. Operația estetică pe care și-o făcuse la față era radicală de data aceasta. Dar sorină în brațe era la fel. Valul de dor aproape că îl înecă. Încercă să se gândească la Cassie, să-și imagineze chipul ei, însă imaginea ei fu alungată de năvala dorinței.

— Am un pașaport nou, o nouă identitate, murmură ea printre suspine. Mi-am schimbat numele... evident. Uite.

Scotoci prin geanta lăsată lângă pat și îi dădu lui Matt un

permis de conducere californian. Aceiași ochi fascinanți, de culoarea ciocolatei topite de uitau la el. Citi numele de sub poză... „Lisa Daley.”

— Sper că nu ești supărat pe mine. Așa mi s-a părut că e corect.

Lăsând permisul să-i cadă din mână, Matt o împinse în pat și Ao sărută cu atâta forță, încât ea abia mai putu respira. Îi simți greutatea trupului, puterea, pasiunea. Disperat, el îi sfâșie hainele și le smulse pe ale lui, mușcând și strângând-o ca un om posedat. Dezbrăcat în cele din urmă, o pătrunse cu un strigăt care era pe jumătate de agonie, pe jumătate de extaz.

— Lisa!

Nu era un bărbat care făcea dragoste. Era un bărbat care se lupta pentru viața lui. O consuma, o inhala, o respira așa cum un om pe jumătate înecat ieșea în sfârșit la suprafață și trăgea disperat aer în piept. Nu doar Lisa revenise din morți. Ci și vechiul Matt Daley, bărbatul pe care Matt credea că îl distrusese la Wilawood și îl îngropase în ziua nunții sale.

— Matt! îl cuprinse cu picioarele și îi luă chipul în mâini, încercând să-l liniștească. Ea era cea care alina acum, legănându-l ca pe un copil, calmându-l cu căldura și umezeala trupului ei, trăgându-l în ea. Te iubesc! îmi pare rău. Te iubesc atât de mult.

Matt ajunse la orgasm înșfăcând-o de șolduri și penetrând-o atât de adânc, încât Lisa simți că era posibil să-i străpungă trupul și să iasă pe partea cealaltă, ca și cum ea era cu adevărat o fantomă. Dar sudoarea, și fierbințeala, și lacrimile nu erau umbre. Această împreunare a cărnii era reală. O agonizantă celebrare a vieții, precum nașterea unui copil. După aceea, Matt plânse ca un copil.

— Nu mă părăsi. Nu mă părăsi, Lisa, te rog! O să fac orice.

Iar ea știa că el spunea adevărul.

Făcură dragoste din nou, alte câteva ore, apoi dormită până la amurg. Când se treziră, Matt sună la room-service și ceru doi cheeseburgeri mari și cartofi prăjiți, și mâncată până simțiră că-i durea burta, în cele din urmă, pe la 7, Lisa începu să vorbească, îi povesti despre boala ei. Cum, după mulți ani, izbutise în sfârșit să se elibereze din mrejele ei și nu mai lua medicamente.

— La început, am fost speriată când n-am mai luat medicamente. Dar, când le luam, mă simțeam ca în ceață. Acum, pentru prima dată de când îmi pot aminti, mă simt eu însămi.

Îi spuse cum un „om drăguț”, pe nume Carlos Hernandez, unul dintre asistenții de la psihiatrie, o ajutase să însceneze accidentul, instalând în munți o capcană pentru animale ca să pară că a alunecat în crevasă, când de fapt ea era ascunsă într-o grotă aflată la doar câțiva metri sub buza prăpastiei. Dat fiind faptul că singura martoră a căderii ei fusese o fată de 19 ani impresionabilă care era tratată, printre altele, pentru halucinații acute, fusese ușor pentru Carlos să-i ducă pe ceilalți membri ai grupului înapoi în tabără, oferindu-i Lisei suficient timp pentru a urca din grotă și a coborî spre o cabană de vânătoare izolată pe care Carlos o pregătise pentru ea.

— Ați fost iubiți? se auzi Matt întrebând, rușinat.

— Nuuu. Lisa se încruntă. Cred că i-ar fi plăcut să fim. Dar nu. A fost prietenul meu. Și-a riscat gâtul ajutându-mă și și-a pierdut slujba, sărmanul om. Dar știa că, psihic, sunt din nou sănătoasă și că ei nu mi-ar fi dat drumul nici într-un milion de ani. Mai ales după ce Frankie... știi tu. Aveau nevoie de un țap ispășitor pe care să-l pedepsească pentru moartea acelor sărmani bărbați. Și eu eram acela.

— Dar ai locuit cu Carlos?

Ea clătină din nou din cap.

— Nu. Ar fi fost prea primejdios. El mi-a dat bani să mă duc în America de Sud și să-mi fac o operație estetică. Este amuzant cât de ușor este să te streкори peste graniță când vii dinspre SUA. Am stat în Brazilia opt luni pentru a mă reface, iar apoi, am lucrat. Până m-am întors, Carlos se mutase.

— Așa că te-ai întors în California pentru a fi cu el? Lisa râse.

— Dumnezeuule, Matt. Ce-i cu gelozia asta? Da, m-am întors pentru el. Ca să-i dau înapoi banii datorați și ca să-i mulțumesc. Dar știam, de asemenea, că trebuia să te văd. Era un risc, un mare risc. Însă, după cum am spus, trebuia să te văd.

— Știi asta acum.

Matt se ridică și se îndreaptă spre fereastră. Peisajul LA.—ului, atât de familiar pentru el toată viața, părea cumva ciudat și amenințător în seara asta, ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

La doar câțiva kilometri distanță, într-o casă sigură și fericită, Cassie îl aștepta. Cassie și Brandon, și bebelușul lor. Așteptând. Având încredere în el. Scumpa, dulcea Cassie.

— Te gândești la soția ta?

Matt dădu din cap.

— E însărcinată.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a ști măcar că avea să le rostească.

— O!

Durerea se ivi pe chipul Lisei. Nu se simțise vinovată să fie cu Matt azi. Ce se întâmplase – era sigură de asta – fusese menit să se întâmple. Iubirea dintre ei, legătura, era prea prețioasă pentru a nu ține cont de ea. Iar ea fusese atât de mult departe de el, atât de mult timp – oare nu merita asta, acest trecător moment de fericire adevărată?

Dar un copil...? Asta era altceva. Ce fel de femeie i-ar fi cerut unui bărbat să-și abandoneze copilul? Și ce fel de bărbat și-ar fi abandonat familia? În niciun caz, Matt Daley. Asta era sigur. Matt era mai bun de-atât. Asta iubea Lisa la el.

— Trebuie să te întorci acasă.

Matt se răsuci, prea epuizat ca să mai plângă, însă chipul lui trăda dezolarea. Nici măcar lui nu-i venea să creadă ce spunea, ce făcea.

— Da, Lisa, șopti el. Trebuie să mă întorc. Îmi pare rău... E timpul să ne luăm rămas-bun.

Capitolul 39

Toată lumea era de acord că doamna și domnul Daley formau un cuplu adorabil. Burtica ei era atât de mică, încât abia se vedea, dar el io mângâia metru Cu afecțiune, conducândo cu infinită grijă prin hol sau în curtea însoțită, pentru a lua ceaiul. Uneori, el ședea și scria acolo. Alteori, cei doi studiau listele cu case oferite de agenții imobiliari locali. Aidoma multor cupluri care veniseră în vacanță aici, soții Daley se îndrăgostiseră de acest oraș. Cine știe, poate că, într-o zi, copilul lor nenăscut avea să ajungă să numească acest loc „acasă”.

Matt își ridică privirea din carte, în vreme ce soția lui se apropia de el. Fusese o decizie dificilă să-și ia rămas-bun și să-și lase vechea viață în urmă. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Dar, privind pe femeia iubită traversând într-un caftan alb, care cădea grațios pe podeaua de mozaic, cu chipul luminat de bucurie și de promisiunea maternității iminente, știu că luase decizia corectă.

— Vrei să mergem să ne plimbăm? întrebă Lisa. Putem privi apusul soarelui peste bazar.

Matt Daley voia. Voia foarte mult.

Marocul era un vis, o poveste cu zâne. Era locul unde trebuiau să se afle. Matt luase foarte puțini bani când plecase din State. Dorise ca ea, Cassie, și copilul să aibă totul. Măcar atâta putea face pentru ei după ce plecase așa cum plecase, fără nicio explicație, ci doar cu un sărut de adio. Se simțea vinovat. Firește că se simțea. Ultimul lucru pe care și-l dorea pe lumea asta era s-o facă pe scumpa Cassie să sufere. Dar adevărul era că bărbatul cu care se măritase ea murise în ziua în care Lisa intrase în acea cafenea. Bărbatul cu care se măritase ea nu mai exista. Cel mai bun lucru pe care Matt îl putu face pentru ea fu să o lase cu o situație financiară bună, cu un bebeluș mult dorit, care să-i amintească de el, și cu fiul ei care s-o aline. Asta, și să dispară fără urmă.

Avea să le fie mai greu lui Claire și mamei lor, desigur. Lui Matt îi părea tare rău de asta, atât de mult, încât aproape că fu tentat să-i spună lui Claire adevărul înainte de a pleca. Dar știa că, dacă face asta, o pune pe Lisa în primejdie. Indiferent ce altceva avea să facă în viața lui, Matt nu avea s-o pună absolut niciodată pe Lisa în primejdie. Ea era familia lui acum. Destinul lui.

În orice caz, nu costa mult să locuiești în Marrakech. Lisa avea ceva bani pe care îi pusese deoparte în Brazilia și amândoi munceau – Matt scria anonim, ca freelancer, iar Lisa preda engleza la o școală locală și, ocazional, își vindea câte unul dintre deosebitele ei tablouri turiștilor americani bogați care frecventau hoteluri ca acesta, Palais Kasim, unde Matt luase o modestă cameră dublă până își găseau o casă care să le placă.

Plimbându-se prin bazar, așa cum făceau în fiecare seară, se îmbătată cu parfumurile pieței. Tarabele cu fructe emanau mirosuri bogate și dulci, resturile rămase la sfârșitul zile începând să putrezească acum, în căldura

după-amiezii târzii. Miros de praf și sudoare, aroma miilor de trupuri în mișcare, strâns lipite, amestecată cu cea florală a mierii sălbatice și a bogăției de nuci de la tarabele cu baclavale peste care bâzâiau albinele.

Pentru Lisa, priveliștea, sunetele și mirosurile evocau o amintire care nu era o amintire, dar care i se părea la fel de reală precum aerul din plămâni sau precum copilul care încă nu dădea din piciorușe în pântecul ei. Aceasta era lumea lui Miriam, lumea din carte, lumea copilăriei pe care n-o avusese niciodată, dar pe care și-o dorise atât de mult, încât aproape că îi putuse simți gustul. Iar acum, ea se afla aici, trăind de-adevăratelea în ea, îndeplinindu-și în cele din urmă destinul. Nu versiunea dementă, criminală a destinului ei, ci versiunea bună, povestea cu zâne, sfârșitul fericit în care ea ajunsese să se mărite cu bărbatul iubit – Matt. Matt, care îi rămăsese alături când nimeni altcineva n-o făcuse. Matt, care știa totul despre ea... ei bine, aproape totul... dar care, cu toate astea, o iubea.

Pentru Matt, farmecul bazarului și plăcerile sale erau chiar mai simple. Era un labirint, un stup zumzăitor de omenire anonimă în care puteai să te pierzi, să dispari ca un fir de ambră cenușie în praf. Era plin de viață și de căldură, și de bucurie, și de bogăție umană, cel mai vesel exil imaginabil. Și totuși, *era* un exil. Se simțea în siguranță aici, ca într-un cocon format de mulțime și învăluit în iubirea Lisei.

— La-mă de mână. Vreau să-ți arăt ceva.

Zâmbind peste umăr, Lisa îl conduse pe o alee îngustă, pietruită, spre niște trepte de piatră. Acestea se roteau într-o spirală amețitoare, terminându-se până la urmă într-o altă stradă îngustă. La stânga se afla un sir de curți străvechi ale brutarilor, apoi alte tarabe din lemn fin sculptat, similare celor pe lângă care trecuseră jos. La dreapta era o fundătură unde se afla un *riad* dărăpănat, o casă marocană

tradițională, cu două etaje, străjuind semeț aleea de dedesubt.

— Ce părere ai? Știu că pare ridicol, nebunesc chiar. Dar este exact așa cum mi-am imaginat casa unchiului Sulaiman.

Matt se încruntă indulgent.

— Nu era bogat unchiul Sulaiman? Casa asta pare a se dărâma dacă strănuți spre ea.

Lisa ridică din umeri.

— Nu s-a prăbușit vreme de 600 de ani. Aparențele pot fi înșelătoare, să știi.

Amândoi zâmbiră.

— E de vânzare măcar?

— Nu știu. Dar n-ar fi amuzant să ne interesăm? se entuziasma Lisa. Am putea s-o renovăm împreună, s-o facem casa noastră. Trebuie să recunoști că e o casă romantică. Gândește-te cât de fericiți am fi aici!

Matt se gândi cât de fericiți vor fi acolo... și rosti o scurtă rugăciune de mulțumire.

Poate că nu merita această fericire. Poate că niciunul din ei n-o merita. Dar aceasta era cartea *Ior* acum, povestea lor. Împreună, Matt Daley știa, aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Epilog

Ofițerul de la LAPD intră în cameră și simți că-i vine să verse. Apoi, ieși în fugă și vomită până când în stomacul lui nu mai rămase nimic.

Era sânge pretutindeni. *Pretutindeni*. Dar nu era sânge proaspăt. Era învechit, și coagulat, și întunecat, și puțind. Iar în centru zăcea ceea ce cândva trebuia să fi fost un corp, dar acum era o masă de mâzgă cenușiu-verzuie, fetidă, plină de scurgeri și colcăind de viermi. Numai oasele care apăreau

ici și colo din mizerie indicau că acesta fusese cândva o ființă omenească.

Acoperindu-și gura și nasul, polițistul intră din nou.

— De când este... așa? îl întreabă pe patolog.

Acesta clătină din cap.

— E imposibil de spus. De două sau trei luni. Posibil, mai mult. O să facem niște teste pe larve. Asta s-ar putea să ne ajute să ne face o idee.

Auzind cuvântul „larve”, polițistului îi veni din nou să vomite, dar se sili să rămână unde se afla.

— Bărbat? Femeie? Vârstă?

— Bărbat. 32 de ani. Ar fi făcut 33 în iunie.

Detectivul fu impresionat.

— Ți-ai dat seama de toate astea din... *asta*?

Se uită dezgustat la cadavrul putrezit, umflat.

— Nu. Locotenentul tău mi-a spus. A semnat un contract de închiriere cu trei luni în urmă. Toate datele lui personale sunt acolo.

Imediat, locotenentul îi întinse șefului său o foaie de hârtie. Era xeroxată și puțin pătată, dar numele din partea de sus era clar. Detectivul se uită gânditor la el. Nu putea scăpa de impresia că mai întâlnise undeva acest nume. Dar gândul dispăru în cele din urmă, precum carnea de pe oasele sărmanului ticălos. Numele de pe contractul de închiriere era Carlos Hernandez.